POLIROM

Sue
MARGOLIS

Gucci Gucci Coo

CHIC



Colecția

CHIC

„Sue Margolis le oferă cititoarelor o combinație inedită de intrigă polițistă, poveste de dragoste și umor spumos, iar eroina ei, Ruby Silverman, se dovedește a fi nu doar o femeie de afaceri plină de succes, ci și un detectiv înzestrat cu un real talent."

Publishers Weekly

„Sue Margolis este o autoare extrem de populară, ale cărei romane inteligente și amuzante se epuizează de cum ajung în librării. Deși primele ei cărți au fost comparate cu *Jurnalul lui Bridget Jones*, devine din ce în ce mai evident că Margolis va impune un nou standard în genul *chick-lit*."

Booklist

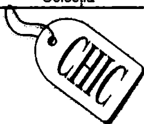
Pe copertă: ilustrație de Carmen Răileanu

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0526-2



www.polirom.ro

Colecția



Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sue Margolis, *Gucci Gucci Coo*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MARGOLIS, SUE

Gucci Gucci Coo/ Sue Margolis; trad. din lb. eng. şi note de Maria Zirra. – Iaşi: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0526-2

I. Zirra, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sue MARGOLIS

Gucci Gucci Coo

Traducere din limba engleză
şi note de Maria Zirra

POLIROM
2007

Sue Margolis a lucrat cincisprezece ani ca reporter la radio, dedicându-se apoi scrisului. Este autoarea romanelor *Gucci Gucci Coo, Original Cyn, Breakfast at Stephanie's, Apocalipstick, Spin Cycle, Neurotica* și *Sisteria*. În prezent locuiește în Anglia.

Ruby Silverman, eroina romanului *Gucci Gucci Coo*, este proprietara unui mic magazin foarte în vogă cu articole pentru bebeluși, frecventat de tinere mămici pentru care odraslele lor sunt un fel de accesorii la modă și de celebrități ale căror forme rotunjite se topesc misterios de îndată ce ajung să-și țină în brațe proaspătul odor. Ruby ajunge la concluzia că la cea mai bună maternitate din Londra se întâmplă ceva dubios și se hotărăște să întreprindă propriile investigații, dar situația se complică în momentul în care intervine în ecuație un factor neprevăzut: dragostea. Un roman bizar și relaxa(n)t, cu o intrigă polițistă captivantă, tratând cu un umor nebun subiecte dintre cele mai serioase, cum ar fi maternitatea, relațiile dintre oameni, imaginea pe care și-o cultivă personalitățile publice și etica medicală.

Soțului meu, Jonathan, care întotdeauna este lângă mine când mi se întâmplă ceva rău. Tipu' e ca piaza rea, pe bune!

Capitolul 1

Ruby Silverman își așeză cu grijă picioarele pe suportul special de pe masa de consult ginecologic. Cum se uita hotărâtă în tavan și aștepta trosnetul sec al mănușilor de cauciuc ale doctorului, se chinuia să nu se gândească la tot ceea ce se întâmpla acolo jos, întorcându-se la jocul din minte – încerca să identifice cât mai multe cuvinte care se puteau forma din literele cuvântului „speculum"[1].

Până una alta, găsise șase – cupe, lume, pul, cep, lupe, plec. Cel de-al șaptelea, eulum, nu era un cuvânt adevărat, desigur, dar se hotărâse să-l păstreze pentru că suna ca o parte mai puțin cunoscută a corpului, predispusă la inflamare sau la umflături.

— Simțiți vreun disconfort în partea asta? întrebă doctorul pe un ton vioi, apăsând pe una din părțile pântecului ei.

Mai avea puțin până să ajungă la partea internă a examenului; probabil că mai erau doar câteva clipe până atunci.

— Nu. Nu simt nimic.

Puc! Asta făcea șapte cuvinte!

1. Oglindă folosită pentru examinări ginecologice.

Doctorul, al cărui nume îl uitase, era exact tipul prăfuit de specialist englez: trecut de cincizeci de ani, cu sprâncene stufoase care aveau nevoie urgentă de un pensat, costum gri scump, dar conservator, la fel ca și cravata, și cu tare puține avantaje în ceea ce privea farmecul personal.

De obicei Ruby acorda multă importanță carismei unui doctor, dar, în situația asta, lipsa acestei trăsături n-o deranja. De fapt vedea chestia asta ca pe un bonus. Ideea că un om care nu intra în categoria iubit – chiar și un iubit ginecolog – avea acces la toate zonele corpului ei era ceva suficient de neplăcut; dar unul care mai era și excesiv de șarmant – sau, Doamne ferește, tânăr și arătos – ar fi făcut-o s-o ia la fugă imediat.

Din cauza disconfortului ei în ceea ce privea bărbații ginecolog, doctorul care îi examina zonele de sub centură în fiecare an era femeie. Jane Anderson avea în jur de patruzeci de ani, era vorbăreață, avea o mină maternă, păr dezordonat și o lipsă de pricepere vestimentară liniștitoare. Ruby nu putea zice că aștepta cu nerăbdare întâlnirile lor, dar întotdeauna se simțea destul de bine cu dna doctor Jane. Astăzi, totuși, ea era bolnavă și dl Butoiaș îi ținea locul.

— Menstră regulată?

Era mai degrabă un ordin, nu o întrebare.

— Da.

— Urinare?

— Normală.

— Scaun regulat?

Se gândi că ar putea să destindă atmosfera răspunzând: „Da, scaunul merge regulat la Grinstead". Dar se răzgândi, pentru că Butoiaş nu părea să fie prea înzestrat la capitolul umor. În loc de răspunsul năstruşnic dădu din cap afirmativ.

— Vreun BTS pe parcursul ultimului an?

— Ce? Nu. În nici un caz!

În timp ce Butoiaş continua să împungă şi să împingă, Ruby lăsă deoparte jocul ei cu speculumul pentru o clipă ca să-şi mute gândul la cât de ciudat era că, în ciuda reputaţiei Spitalului St. Luke ca fiind ultimul răcnet în materie de maternităţi private, şi încă unul din cele cu practici nonconformiste la culme, interesat de bunăstarea pacientelor lui, bărbaţii doctori – sau măcar acesta – erau la fel de distanţi ca într-un spital obişnuit. Nu putea să-şi imagineze o conversaţie prietenoasă pe care ar fi putut s-o aibă cu B., aşa cum obişnuia cu dna Jane. Totuşi, poate că ginecologii se ţineau la o distanţă respectuoasă şi impenetrabilă în mod voit pentru că îşi dădeau seama că orice gest amabil ar putea fi interpretat cu totul anapoda.

Chiar dacă Butoiaş era excepţia care confirmă regula sau era regula însăşi, asta nu le oprea pe femei să se îmbulzească la Spitalul St. Luke din Holland Park pentru toate necesităţile de ordin ginecologic. De când se deschisese, cu cinci ani în urmă, era ridicat în slăvi de toate ziarele ca fiind „Bentley-ul maternităţilor". Avantajul era evident. Numărul de pacienţi creştea pe zi ce trecea.

Secţia de maternitate era vestită în mod special. Femeile care voiau să nască în mod natural, în loc să fie îndopate cu nenumărate analgezice şi anestezice, precum şi cele care-şi doreau, vorbind în termeni de obstetrică, să hălăduie pe cărări mai puţin umblate până atunci, optând pentru pachetul de naştere acvatică, moaşă şi şampanie inclusă în valoare de 10 000 de lire se călcau în picioare să prindă loc la St. Luke. Din cauza competiţiei acerbe pentru locuri, majoritata femeilor puneau mâna pe telefon în secunda în care testul de sarcină ieşea pozitiv.

Modul în care vedea Ruby lucrurile ţinea de faptul că pacientele de la St. Luke se împărţeau în trei categorii. Primele aparţineau diviziei ultrabogătanelor care credeau în terapia cu cristale şi Kabbala ; căutătoarele de ascensiune spirituală, celebrităţile britanice excentrice şi starurile de la Hollywood care trăiau la Londra şi care angajau şamani (pe lângă moaşe) să asiste la ceremonie şi îşi mâncau placentele după naştere – deşi Ruby credea că-i angajau pe şamani ca să mănânce ei placentele.

Apoi erau femeile din clasa de mijloc, devotate mâncării vegetariene, cititoare fidele de *The Guardian*, cărora le plăcea ideea că St. Luke este un centru medical cu servicii excelente şi, de asemenea, cu vederi largi. În acelaşi timp, simţeau, totuşi, că serviciile medicale cu plată le compromiteau grav principiile de stânga. Treceau peste aceste prejudicii scriind articole lungi în *The Guardian*, având mustrări de conştiinţă, dar simţindu-se, totodată, îndreptăţite s-o facă.

Şi, în sfârşit, mai erau şi femeile obişnuite, care n-aveau prea mulţi bani la dispoziţie, dar economiseau la sânge şi se privau de vacanţe pentru a putea să nască la St. Luke. Acestea erau femeile care deciseseră să pună cruce spitalelor şi clinicilor de stat, unde erau obligate să stea la rând în saloane de aşteptare mizere, cu un televizor bolborosind într-un colţ şi cu un coş de sârmă ca pentru supermarket în care să-şi ţină chiloţii curaţi. Într-un final urmau să fie consultate de un doctor dezinteresat, abia aterizat de pe băncile facultăţii, care abia dacă le privea în faţă, cufundat fiind în notiţele sale şi care vorbea cu ele de parcă IQ-ul lor era mai mic decât măsura la haine.

Pentru că părinţii ei avuseseră greutăţi financiare cât ea creştea, lui Ruby îi plăcea să creadă că este „din popor", deci că făcea parte din ultima categorie enumerată, dar acum – chiar dacă nu era nici pe departe obsedată să citească *The Guardian* sau să cumpere mâncare organică – ştia că avea mai multe în comun cu cea de-a doua categorie.

Ruby fusese de acord să meargă la Butoiaş numai după ce recepţionera îi explicase că dna Jane era în concediu din cauza unei răceli îngrozitoare şi că nu era sigură când se va întoarce. Din moment ce data controlului ei ginecologic fusese deja amânată din cauza vacanţei de vară, se hotărî să încerce să-şi învingă frica faţă de ginecologii bărbaţi şi să se ducă totuşi la programarea cu B. Poate greşise judecându-i astfel şi dezvoltau tot atâta

plăcere de pe urma privitului vaginului unei femei câtă simţea un mecanic care se uita într-un motor prin capătul cilindrului.

Din cauza faptului că Butoiaş îşi consulta atât proprii pacienţi, cât şi pe cei ai dnei Jane, era în întârziere, şi Ruby fusese obligată să aştepte mai mult de o oră.

În timpul acesta, Ruby băuse trei căni de cafea extrem de tare, care o făcuseră să se simtă şi mai agitată decât în mod normal. Făcuse şi pipi o dată la douăzeci de minute. Când a trebuit să meargă la closet ultima oară, nu mai era hârtie şi a trebuit să scotocească prin geantă îndelung după un şerveţel.

Citise revista *Hello !*. De două ori. Ca multe alte femei inteligente, încerca să se convingă că nevoia ei de a afla bârfe despre celebrităţi era strict pentru a le ironiza. Adevărul era că o devora. Vedea cine mai era gravidă, cine slăbise sau se îngrăşase, cine avea riduri sau celulită sau cine apăruse la câte o premieră de film aranjată foarte prost (darămite la TV). Acestea erau informaţiile pe care le înghiţea pe nemestecate, ca şi ciocolata înainte de ciclu. Un clişeu candid al coapselor cu „coaja de portocală" ale lui Kate[1], o imagine cu pungile de sub ochii lui Gwyneth[2] – chiar dacă asta era o iluzie optică – o bucurau o săptămână întreagă.

Fascinaţia resimţită de Ruby faţă de celebrităţi nu se limita doar la curiozitate totuşi.

1. Kate Moss.
2. Gwyneth Paltrow.

Avea şi un interes profesional. Unul dintre motivele pentru care era curioasă care dintre staruri rămăsese gravidă sau născuse de curând era pentru că, la fel ca la St. Luke, clientela lui Ruby era alcătuită din mame faimoase.

Ea conducea şi era proprietara parţială a magazinului exclusiv pentru mamă şi copil din Notting Hill, Les Sprogs. Starurile britanice şi americane împreună cu toate mămicile cu conturi generoase în bancă veneau aici pentru haine de gravide şi bebeluşi făcute de designeri de primă mână (Ruby tocmai primise primul lot de Baby Gucci, care aproape zbura de pe rafturi), cărucioarele retro Silver Cross Balmoral care costau 1 000 de lire bucata, cărucioarele cu roţi pentru orice fel de teren şi cutiuţele în formă de ou din argint pentru „moţ".

În timp ce răsfoia *Hello!*, dădu peste un articolaş despre starul hollywoodian Claudia Planchette. Titlul articolului era: *Claudia Planchette va primi un cadou special de Crăciun*. Articolul era însoţit de un clişeu gen paparazzi – reprodus în mod clar după un ziar de scandal – cu ea ieşind în pas întins de la secţia prenatală a spitalului St. Luke cu capul plecat şi burtica (perfect rotundă şi estetică) înfăşurată într-o haină stretch din lycra. Aşa deci, se gândi Ruby, spre deosebire de prima oară când a născut, Claudia nu mai mergea în L.A. Asta însemna că Les Sprogs ar putea să-şi câştige încă un client bogat şi cu notorietate.

Ruby fusese întotdeauna bună la afaceri. Nimeni din familia ei nu ştia exact de unde moştenise o asemenea pricepere. Sigur n-o luase de la părinţii ei. Mama ei, Ronnie – prescurtare de la Rhona – era o pictoriţă cu reputaţie. O dată pe an avea un vernisaj la câte o galerie la modă din East End[1]. Câteodată vindea trei sau patru picturi şi câştiga câteva mii de lire. Câteodată nu vindea nici una.

Tatăl lui Ruby, Phil, era grafician de reclame independent. El şi Ronnie se cunoscuseră la Facultatea de Arte, în primul semestru din primul an de şcoală al lui Ronnie. Phil era cu patru ani mai mare decât ea şi în anul terminal. Fusese o combinaţie ciudată, îşi zicea Ruby – studenta hipioată şi aeriană la Arte Frumoase şi graficianul. Ronnie explica toate astea zicând că fusese „dragoste la prima vedere". Abia după ce relaţia lor s-a mai dezvoltat, şi-au dat seama că erau perfect complementari şi formau un întreg. Ea era tânăra şi pasiva idealistă, în timp ce el era mai practic şi cu picioarele pe pământ.

La câteva luni după ce s-au cunoscut, Ronnie a aflat că rămăsese însărcinată. Nici unuia nu i-a trecut prin cap să nu păstreze copilul. Aşa că s-au căsătorit la starea civilă, în cadrul unei ceremonii la care a fost invitată doar sora lui Ronnie, Sylvia, şi câţiva prieteni de la facultate.

După naşterea lui Ruby, Ronnie s-a lăsat de facultate pentru a deveni mamă full-time.

1. Cartier relativ sărac din Londra (deşi în curs de dezvoltare), sediu al unui număr destul de mare de galerii de artă.

Toţi trei locuiau într-o garsonieră minusculă închiriată în cartierul Balham, unde singura încăpere o foloseau drept dormitor, cameră a copilului şi birou. Aici Phil concepea imaginile pentru cutii de detergent şi de cereale.

Treizeci de ani mai târziu, tot asta făcea. Avusese întotdeauna destul succes şi meseria lui avea căutare, însă doar în urmă cu zece ani ajunsese să joace în liga celor de la Kellogg's, Nestlé sau Proctor & Gamble. Până atunci companiile care-l angajau se situau destul de jos pe piaţa de capital. Creaţiile lui erau numai pentru produse gen Happy Shopper[1]. A făcut desenele pentru prăjiturelele cu cremă şi ambalaje de lavete pentru vase vreo 20 de ani.

Toată copilăria ei, părinţii lui Ruby au trăit de la un cec de salariu Happy Shopper sau Spar[2] la altul. Însă cel mai rău era că, din cauza modului de viaţă ospăţ-sau-foamete, nu puteau niciodată să-şi permită să pună bani deoparte pentru taxe şi impozite. Rezultatul era că părinţii ei cădeau mereu din lac în puţ, iar crizele financiare veneau una după alta.

Deşi Ruby îşi dădea seama că tatăl ei îşi făcea neîncetat griji din cauza banilor, mama ei nu părea prea preocupată de asta. Ronnie era o hipioată produsă de Şcoala de Arte, care insista că vital este să te concentrezi asupra „marilor probleme" – tăierea pădurilor ecuatoriale, distrugerea stratului de ozon, globalizarea – mai

1. Tip de produse „family" din hipermagazine create special pentru a avea calitate medie şi preţuri mici.
2. idem 1.

degrabă decât să-şi ocupe gândurile cu nişte plăţi întârziate la taxele de stat.

Mai cocheta cu budismul – adică citea cărţile din domeniu, dar niciodată nu făcea pasul de a se integra într-un grup de practicanţi – şi credea de asemenea că „universul ne dă ceea ce vrem". De fiecare dată când banca îi ameninţa că le va retrage posibilitatea de a face credit, Ronnie obişnuia să „descânte pentru un cec". Câteodată universul le dădea. De cele mai multe ori, nu se întâmpla asta. Atunci, Ronnie îi suna pe prietenii ei care aveau câte-o galerie şi îi ruga fierbinte să-i dea nişte spaţiu de expoziţie.

Ruby îşi aducea aminte cum odată, când avea cam cincisprezece ani, singura sursă de venit a părinţilor ei era cardul Ikea. O lună întreagă singurele alimente din frigider erau chiftele suedeze congelate, Johanssen's Delight[1] şi vodcă.

Ruby îşi dădu seama de starea materială de sărăcie lucie şi de existenţa boemă a părinţilor ei când avea cam zece sau unşpe ani. Până atunci credea că toţi copiii aveau case unde duşumelele din lemn erau pătate cu vopseluri de ulei, canapelele cu arcurile pe-afară şi paturi cu picioare făcute din cărţi de telefon. Încet-încet, realiză că majoritatea prietenilor ei aveau case unde existau covoare pe jos şi, dacă intrai în bucătăria lor, nu mirosea extrem de tare a terebentină pentru că erau pensule puse la înmuiat în chiuvetă,

1. Marcă de îngheţată suedeză.

împreună cu un munte de vase. Şi că nu existau semne făcute cu cărbunele pe toate tablourile din casele lor şi nici nu aveau pânze pe jumătate terminate pe fiecare perete din casă.

Nici unul dintre prietenii ei nu avea mame cu păr roşu aprins care purtau numai salopete acoperite cu pete de vopsea. Şi în mod sigur nu aveau mame care să vină să-i ia de la şcoală într-o dubiţă Volkswagen portocaliu fosforescent acoperită cu abţibilduri de la Campania pentru Dezarmare Nucleară şi care apoi cântau odată cu caseta – foarte tare şi foarte prost – „Big Yellow Taxi Cab" de Joni Mitchell tot drumul până acasă.

Multor adolescenţi le era ruşine cu părinţii lor şi unii ar zice că Ruby avea chiar motive să-i fie. Dar prietenilor ei le plăcea mult de Ronnie şi de Phil şi veneau în vizită adesea. Întreaga harababură hippie îi încânta pe acei copii care erau certaţi dacă lăsau firimituri pe canapeaua crem din bumbac. Din moment ce prietenii ei credeau că mama şi tatăl ei erau cei mai grozavi din tot cartierul, Ruby n-a găsit de cuviinţă să se revolte – cel puţin, nu într-un mod obişnuit.

Nu ţipa decât foarte rar şi nu făcea crize de isterie. Însă ce a făcut a fost să-şi dezvolte un apetit pentru management şi ştiinţe economice încă din liceu. Starea de amărăciune în care se afla tatăl ei din cauza problemelor cu banii şi incidentul cu cardul Ikea au făcut-o să nu-şi dorească nesiguranţa financiară.

Chiar şi în timpul vacanţelor de la facultate, ea se ocupa de prima ei afacere. Deşi nu avea talentul artistic al părinţilor ei, moştenise totuşi o parte din creativitatea lor. Avea un ochi ager pentru bijuterii şi bric-à-brac, pe care începu să le cumpere şi să le vândă apoi la târguri de antichităţi. Profitul ei a crescut încet-încet, dar în mod constant. După ce-a terminat facultatea – descoperind între timp că lucrurile tradiţionale se vindeau cel mai bine –, a închiriat o dubă Transit şi, împreună cu prietenul ei de-atunci, Dan, a plecat în Marrakesh unde a încărcat-o cu lămpi, vase, covoare, sfeşnice, bijuterii şi caftane brodate, produse marocane. La întoarcere şi-a închiriat un stand în Camden Market[1] şi şi-a epuizat tot stocul în câteva săptămâni. Afacerea prospera şi la scurt timp făcea excursii de una singură, pentru a cumpăra marfă în Maroc, în timp ce Dan avea grijă de stand.

Apoi s-a despărţit de Dan. El voia să se căsătorească şi, chiar dacă îl iubea, simţea că la douăzeci şi doi de ani erau prea tineri. Curând după ce s-au despărţit, toate magazinele de design interior au început să vândă chestii marocane, aşa că preţurile din pieţele locale au crescut brusc. A mai stat pe baricade câteva luni, dar într-un final preţurile au învins-o.

---

1. Târg londonez în aer liber orientat către obiecte tradiţionale şi diverse mărunţişuri, atracţie pentru tineri.

Apoi, din întâmplare, în săptămâna în care urma să renunțe la stand, stând în camera de așteptare de la dentist și răsfoind un număr vechi din *National Geographic* i-au căzut ochii pe niște poze cu niște copii de țăran din Guatemala, deși nu copiii în sine i-au captat atenția – chiar dacă erau extrem de frumoși. Hainele pe care le purtau au atras-o: minunatele jachete, fuste și rochii multicolore. Nuanțele puternice de roz, portocaliu și verde nu se potriveau, dar în același timp se îmbinau în mod spectaculos.

Două zile mai târziu, era în avion. După o săptămână, găsi o cooperativă mică unde se făceau haine manual și îi pică fisa că putea să le ofere lucrătorilor de două ori mai mult decât importatorii americani hămesiți după profit și totuși să scoată și ea un profit rezonabil.

Cum afacerea începea să prospere, Ruby și-a dat seama că găsise încă un sector de piață neexploatat – chiar dacă acesta era moda pentru copii, și nu decorațiunile interioare. În plus, își aducea și ea contribuția pentru un comerț cinstit.

Cupluri *trendy*, oarecum obsedate de ideea de cereale integrale, vegetariene și îmbrăcate în pulovere în culorile curcubeului, nu se mai săturau de hainele guatemaleze – mai ales de salopetele pentru copii, pe care Ruby le luase special pentru că i se părea că țesăturile multicolore arătau la fel de grozav pe nou-născuți, ca și pe copiii mai mari. Împreună cu hainele,

Ruby vindea dream-catchere[1] din sticlă şi genţi brodate pe care le adaptase special, cu compartimente pentru biberoane, scutece şi şerveţele umede.

Nu ştia de ce, dar vânzarea de haine pentru copii îi provoca o plăcere nespusă. Încă de când făcea babysitting la copiii vecinilor, când era la şcoală, ştia că iubeşte copiii, dar era întotdeauna mai mult decât dragoste pentru ei. Simţea că avea de-a face cu toată emoţia, speranţa şi cu ideea de nou început care însoţeau sarcina şi naşterea copiilor.

Ruby îşi dorise întotdeauna un frăţior sau o surioară, dar, în ciuda dorinţei disperate de a face mai mulţi copii, Ronnie n-a reuşit s-o aibă decât pe Ruby. După un an şi ceva de încercări eşuate de a mai face încă un copil, doctorii au descoperit că avea tuburile falopiene blocate şi că nu puteau fi destupate chirurgical. Aceasta era mult înainte de vremea fertilizării in vitro, aşa că Ronnie a fost expediată acasă şi i s-a spus să fie recunoscătoare că a reuşit să conceapă măcar „o mică minune". Sora mai mare a lui Ronnie, Sylvia, cu patru ani mai în vârstă, avea aceeaşi boală, dar o asemenea minune nu avea să i se întâmple şi ei, aşa că a rămas fără urmaşi.

Ruby fusese un copil foarte precoce şi meditativ. Nu numai că-i era milă de ea însăşi că

1. Obiecte decorative făcute de amerindieni, care se agaţă deasupra patului pentru a „prinde" coşmarurile celui care doarme în acel pat. Acestea sunt făcute în timp ce se descântă obiectul, împletind binecuvântări şi cuvinte liniştitoare pentru spiritele rele.

n-avea frați și surori, dar îi era milă și de mama ei. Acum nu putea să nu se gândească la faptul că lucra la Les Sprogs, unde era mereu înconjurată de femei gravide și bebeluși care îi umpleau probabil golul emoțional și îi aminteau de viața ei.

Mulțumită doctoriței Jane, șansele erau mult mai bune. Cu câțiva ani în urmă – împinsă de la spate de Ronnie –, Ruby își făcuse o serie de teste și tomografii și aflase de pe buzele voioase ale lui Jane că în mod sigur nu moștenise tuburile „viclene“ ale mamei ei și ale mătușii Sylvia.

Când afacerea cu haine pentru nou-născuți și bebeluși a început să meargă bine, a găsit-o parcă norocul. Stella, una dintre verișoarele mamei ei – căsătorită cu un dealer de artă putred de bogat –, auzi despre standul lui Ruby prin rețeaua de bârfă familială. Întâmplarea făcea că Stella își căuta o nouă potențială investiție pentru portofoliul ei de business și se oferi să pună nouăzeci la sută din suma necesară deschiderii unui magazin pentru mamă și copil. Ea spuse că interesul său pentru afacere era pur financiar și că nu voia să se amestece în nici un fel în conducerea afacerii. Asta urma să cadă în sarcina lui Ruby.

Desigur că Ruby profită de această șansă, iar ea și Stella avură câteva întâlniri pentru a discuta treburile necesare începerii afacerii. Stella era o femeie elegantă și destul de arogantă, cu o față incredibil de netedă și cu un locțiitor de copil sub forma unei potăi lătrătoare pe nume Blanche. Prima lor întâlnire a

avut loc la The Sanderson. În momentul în care Stella a dat cu ochii de Ruby, s-a ridicat pe vârfurile pantofilor ei de piele cu toc pătrat cu gura-i purpurie schimonosită într-un zâmbet trufaş. În timp ce-i strângea mâna, Ruby îi observă ochii reci de un albastru spălăcit care o măsurau în spiritul Sloane Street[1].

Ruby spuse că ea îşi dorea un magazin în spirit egalitarist, cu tendinţă etnică – un fel de Mothercare combinat cu Body Shop. Ronnie o avertizase pe fiica ei că experienţa Stellei în ceea ce priveşte etnicul nu mergea mai departe de a rezerva cea mai bună masă la restaurantul *La Gavroche*. Stella ar fi rămas cu gura căscată la cuvinte gen *egalitarist*, în aceeaşi manieră în care o făcea în momentul în care descoperea că cei de la Harvey Nicks[2] aveau tupeul de a rămâne fără pliculeţe de zahăr. Ruby decisese totuşi să treacă cu vederea peste ce i-a zis mama ei şi rămăsese ferm convinsă până la momentul întâlnirii cu Stella că aceasta va fi la fel de încântată de ideea ei cum era şi ea însăşi.

Desigur că n-a fost să fie. Concepţia lui Ruby a lăsat-o pe Stella sloi. A respins-o cu o fluturare din mâna-i cu o manichiură extraordinară şi a explicat că ea avea ceva mult mai măreţ în cap. Apoi şi-a expus ideea ei, care era să umple magazinul cu hăinuţe de

---

1. Stradă în Londra care separă două dintre cele mai de lux cartiere londoneze, Chelsea şi Belgravia, deci sinonim snobismului.
2. Prescurtare de la Harvey Nichols, magazin londonez de lux.

botez din dantelă de Flandra, importate, şi haine de bebeluşi la nişte preţuri exorbitante (care puteau fi curăţate doar la curăţătoria chimică). Era convinsă că încercarea de a face competiţie unei corporaţii de clasă medie cum era Mothercare era o idee ridicolă şi că singurul fel în care puteai construi o afacere prosperă era să rămâi mic şi să-ţi creezi o clientelă exclusivă.

La sfârşitul primei lor întâlniri, Ruby se decisese că n-avea rost să stabilească vreo relaţie de afaceri cu Stella. Fiecare dintre ele avea o viziune complet diferită asupra magazinului. Şi, în plus, Stella era o snoabă şi genul de persoană care ar fi făcut tot posibilul ca lucrurile să meargă doar cum voia ea. Întreaga afacere urma deci să se îndrepte către un dezastru iminent.

Dar, pe măsură ce treceau zilele, Ruby totuşi nu-şi lua inima în dinţi s-o sune pe Stella şi să-i spună că nu voia să fie partenera ei de afaceri. Adevărul era că, deşi avea ceva capital, nu era destul cât să închirieze un magazin, să-l decoreze şi apoi să-l umple cu marfă. Când apelase la banca ei pentru un împrumut, aceştia au putut să-i ofere doar o fracţiune din cât ar fi avut nevoie, pentru că n-avea conturi la ei de mai mult de 5 ani (Ruby reuşise să-şi găsească un contabil şi să ţină registre de cheltuieli în toată regula abia în ultimii doi sau trei ani).

Îşi mai dădu seama şi că planul de afaceri făcut de Stella avea sens din punct de vedere financiar. Iar în ceea ce priveşte personalitatea

nu prea plăcută a femeii, Ruby se decisese că singurul fel în care putea trata cu ea era să evite conflictele, să meargă pe ideile acesteia și încet-încet să-i pună în față ideile proprii. Era o chestiune de a alege între compromis sau păstrarea standului de la târg. În cele din urmă, Ruby se decise să aleagă compromisul.

Noua afacere nu merse prea bine în primele luni. În mare, din cauza snobismului și a obișnuinței, femeile tindeau să rămână cliente fidele vechilor și pompoaselor magazine pentru mamă și copil din Chelsea și Kensington. Dar treptat totul s-a îmbunătățit și datorită faptului că Stella și soțul ei se mutaseră la New York, unde Stella se ocupa de alte proiecte de afaceri, iar Ruby și-a făcut curaj și a adus în magazin câteva dream-catchere într-un colț, ciudatele pălării peruane cu urechi și rochiile din Guatemala, precum și salopetele pentru bebeluși. Acestea au fost aproape smulse de pe rafturi.

În ziua de dinaintea vizitelor de peste Ocean ale Stellei, care aveau loc de două ori pe an, toate mărfurile în stil etnic erau ascunse în depozitul din spatele magazinului. Din când în când, Ruby se gândea că ar putea să-i povestească și Stellei despre experimentul ei și de succesul pe care îl avea, dar știa că asta însemna că va trebui să reziste unei serii impresionante de înțepături. Chiar dacă Stella ar putea să înțeleagă că marfa cu caracter etnic aducea bani buni afacerii, asta n-ar opri-o să fiarbă de furie că Ruby a făcut toate astea fără acordul ei și ar cere ca lucrurile să fie scoase

din magazin imediat. Ar insista că Ruby gonește clientela cea putred de bogată și cea cu stil à la Les Sprogs, încurajând în schimb niște prieteni flușturatici ai mediului înconjurător, salvatori ai stratului de ozon etc. Și următorul ei argument ar fi că, fără doar și poate, din moment ce aceștia din urmă nu au veniturile exorbitante ale clienților obișnuiți Les Sprogs, afacerea s-ar duce pe apa sâmbetei și i-ar pune-o înapoi în brațe lui Ruby cât ai zice pește. Ruby, nevrând să-și pună în primejdie relația cu Stella, nu simțea nici un fel de nevoie să creeze vreun obstacol.

— Înainte să iau probe pentru testul Papanicolau, o să-ți fac un mic examen intern, spuse Butoiaș.

Tonul îi era destul de rigid, dar, când se întoarse să se uite la el, văzu că avea colțurile gurii ușor întoarse a zâmbet. Ea se simțea pe cale de a face o glumă răutăcioasă despre partea cervicală a uterului ei, dar se răzgândi.

— OK, zise ea.

Se uita acum din nou înspre tavan, întorcându-se la jocul ei de cuvinte. Iată și pocnetul mănușilor de cauciuc. Îi simți degetele înăuntrul ei. Chiar dacă o avertizase cu privire la ceea ce urma să se întâmple, bruschețea o făcu să tresară.

— Cepes! bolborosi ea.

— Pardon? zise Butoiaș oarecum pierdut.

Evident, mintea lui era mai degrabă la ceea ce simțea la pipăit, și nu la ceea ce auzea.

— Ce-ai zis?

— Sec! repetă ea. Deci, hm, vă plac cepes?

Capul lui Butoiaş se ivi dintre picioarele ei. Faţa i se înroşise toată.

— Dacă-mi place sexul? Uite ce-i, poate ar trebui să chem asistenta să supravegheze.

— Nu, nu, strigă Ruby, a cărei faţă căpătase o nuanţă asemănătoare. Am zis cepes! Sunt nişte ciuperci. Sunt preferatele mele. Mă întrebam doar dacă vă plac, atâta.

Încruntarea de pe faţa doctorului făcu ca sprâncenele sale stufoase să se unească. Judecând după expresia de pe chipul lui, se întreba în mod clar dacă fata nu era puţin dusă cu pluta.

— Nu prea-mi plac, spuse el.

În timp ce-i privea capul dispărând, râse puţin nervos şi bălmăji ceva despre ciupercile care nu erau pe gustul tuturor.

— Hm, începu ea într-o încercare disperată de a-l antrena într-o conversaţie pentru că nu mai găsea nici un cuvânt în „speculum". Ce faceţi în timpul liber de la spital?

— Îmi place să joc squash, spuse el.

Nu ştia nici în ruptul capului ce să mai zică, din moment ce nu prea avea cunoştinţe despre squash.

— Şi jucaţi bine?

— Mă descurc. Jucam mult mai bine când eram mai tânăr.

Tresări din nou din cauza presiunii degetelor lui care împingeau şi se mişcau în interiorul ei.

— Aşadar vă place să vă băgaţi degetele înăuntru? spuse ea.

În secunda în care cuvintele acestea i-au zburat de pe buze, şi-a dus mâna la gură. Grozav! Pe lângă gafa cu cepes, acum insinua că ginecologului care îi examina cervixul îi plăcea să-şi bage degetele...

— Nu, asta a sunat aiurea. Ce-am vrut să spun era că....

Dar Butoiaş nu părea să fi observat gafa ei. Îşi continua „săpăturile".

— Hm, ce ciudat! bolborosi el câteva secunde mai târziu.

— Ce-i ciudat?

Începuse să se enerveze deja.

— E vreo problemă?

— Hm, asta nu mi s-a mai întâmplat până acum, continuă Butoiaş pe un ton care nu era neapărat îngrijorat, ci mai degrabă curios, fapt care o calmă pe Ruby.

Totuşi, doctorii nu intră niciodată în panică. Cel puţin cei britanici n-o fac niciodată. Americanii sunt mereu ceva de genul: „OK, trebuie să te pregătim de operaţie sau o să mori". Britanicii adoptă o atitudine mult mai zeloasă, fiind ferm convinşi că bravada aduce mai multă speranţă şi mai îndulceşte lovitura. Prin urmare, te privesc de deasupra pince-nez-ului şi îţi servesc câte-o farfurie de iţe încurcate şi aluzii pentru a semnala că lucrurile nu sunt tocmai roz.

În timp ce aştepta să audă de la Butoiaş că, din punct de vedere intrauterin, se afla într-o situaţie cel puţin dubioasă, se întoarse să se uite la faţa lui. Trecură câteva secunde până să-i răsară în faţa ochilor imaginea pensetei pe

care o ţinea şi a obiectului dintre colţii acesteia. Teroarea împreună cu cantitatea enormă de cofeină ingerată în camera de aşteptare îi făcură pulsul s-o ia razna. Inima părea să-i bată într-un soi de cod Morse tahicardic, spunând: „Daţi-mi drumul de-aici. Vă rog, daţi-mi drumul!".

Îi ieşi dintre buze doar un „O, Doamne" şoptit, timp în care mintea i-o luă pe firul ultimei ei vizite la toaleta din sala de aşteptare. Îşi aduse aminte de cartonul de la sulul de hârtie igienică şi cum trebuise să folosească un şerveţel pescuit din geantă. Cu siguranţă ceva trebuie să fi fost lipit de şerveţel. Acel ceva se desprinsese de şerveţel şi ajunsese înăuntrul ei.

Butoiaş se uită la pensetă şi ridică din sprâncenele-i stufoase: „Ce loc ciudat pentru a găsi un timbru!" spuse.

Capitolul 2

Inima lui Ruby continuă să bată în codul Morse tahicardic: „Un timbru. La mine în vagin. Ginecologul tocmai mi-a găsit un timbru în vagin. Doamne, nu pot să cred că se întâmplă așa ceva!".

Partea cea mai nasoală era că a trebuit să mai stea acolo câteva minute, inundată de sentimentul de rușine, în timp ce Butoiaș îi făcea testul Papanicolau. I se părea că trebuia să-i explice cum ajunsese timbrul respectiv acolo, dar, când încercă, tot ce îi ieșea din gură era o bâlbâială, sacadată și dezordonată de jumătăți de propoziții. După trei gafe în zece minute, umilința ei era totală și abia mai putea să lege două cuvinte.

Surprinzător, Butoiaș s-a descurcat admirabil în acea situație. O bătu prietenește pe mână într-o manieră părintească și îi spuse să nu se îngrijoreze pentru că asemenea lucruri se mai întâmplau. Dar ei îi era ușor să ghicească din zâmbetul jovial și părintesc că, de fapt, aceste lucruri nu se întâmplau și că orice dubiu pe care l-ar mai fi avut doctorul despre faptul că era nebună se spulberase total.

Tot ce-şi mai dorea Ruby era să iasă ca din puşcă din camera de consultaţii a lui B. În secunda în care el o lăsă singură în spatele perdelei, îşi înşfăcă lenjeria şi fusta. Le puse pe ea într-o clipită. Ciorapii lungi erau prea complicat de pus aşa că îi îndesă în geantă. În mai puţin de un minut se îndrepta către uşă.

— Ăă, domnişoară Silverman, îi spuse Butoiaş din dosul biroului lui, obligând-o să se întoarcă şi să-i zâmbească. Voiam doar să vă spun că totul pare să fie în regulă. Rezultatele testului Papanicolau vor fi gata în câteva zile, dar cervixul dumneavoastră pare perfect sănătos, deci nu văd nici o problemă.

Se ridică şi-i întinse mâna.

— Aşadar ne vedem anul viitor.

Abia îndrăznind să se uite în ochii lui, Ruby îi strânse mâna.

— Desigur, zise ea, forţându-se să-i zâmbească larg. N-aş putea lipsi.

Când închidea uşa, s-a trezit că privea fix plăcuţa de pe uşă. Desigur, acum îşi aducea aminte. Aşa-l chema: Doctorul Steven Babbington Gore.

Hotărându-se că avea neapărată nevoie de nişte apă şi să stea jos puţin, Ruby se aşeză la coadă la automatul de băuturi din holul spitalului. În timp ce scotocea prin portofel după nişte mărunţiş, îi sună telefonul. Nemaiştiind de care să apuce mai întâi – de portofel, de poşetă sau de mobil – scăpă un pumn întreg de mărunţiş pe jos. Într-un fel sau altul, reuşi să apese pe „Răspunde".

— Salut, eu sunt.

Era prietena ei cea mai bună, Fiona.

— Te-am sunat să-ţi mulţumesc din nou pentru costumul de pirat. Ben e absolut înnebunit după el. Azi-noapte după ce-ai plecat nu mai voia să-l scoată nici în ruptul capului. A insistat chiar să doarmă în el.

Ben era fiul cel mare al lui Fi. Cel mic, Connor, avea o lună de zile. Ieri, Ben împlinise trei ani. Ruby ştia că bunicii or să-i cumpere „Corabia Piraţilor" Playmobil, aşa că se gândise că i-ar plăcea şi un costum de pirat.

— Mă simt aşa de vinovată, continuă Fi, pentru că e deja murdar.

— E doar un băieţel, remarcă Ruby de jos de pe podea, unde stătea în genunchi strângând monedele. E normal să-l murdărească.

— Rubes, pari cam încordată. Eşti în regulă?

Ruby se târa pe podea ca să mai strângă câteva monede de o liră.

— Mai bine de-atât nu se poate, având în vedere că tocmai am trăit cele mai umilitoare douăzeci de minute din viaţă.

— Doamne, dar ce-ai păţit?

— OK – ştii că aveam programare azi pentru vizita mea anuală la ginecolog...

Lui Fi i se tăie răsuflarea:

— Hristoase, ginecologul tău s-a dat la tine!

— Nu.

— A, gata, mi-am adus aminte – ginecologul tău e femeie.

Făcu o pauză.

— Aoleu! Ea s-a dat la tine!

— Nu, n-are nici o legătură – dar din întâmplare doctorița Anderson nu era, așa că a trebuit să mă consulte un bărbat. Oricum...

— Ups, stai o clipă, Ben spune că tre' să facă pipi... Așa, puiule, du-te și ia-ți olița... OK, continuă, sunt ochi și urechi.

— Da, deci stăteam acolo cu picioarele pe suportul mesei ginecologice, când...

— Nu, cârnăcior, când stai pe oliță trebuie să bagi puțulica înăuntru, altminteri pipiul o să stropească în toate părțile. Uite, stai că-ți arată mama. Bunicuța ți-a cumpărat o oliță pentru fetițe fără apărătoare în față, nu-i așa? Stai nițel, Rubes, trebuie să mă duc să așez penisul fiului meu.

Acum Ruby era în picioare și își scutura praful de pe fustă.

— Scuze!

Fi se întoarse la telefon respirând mai greu.

— De când s-a născut Connor, Ben a regresat cu totul. Îi pun din nou scutece noaptea și a trebuit să încep să-l învăț să facă la oliță din nou. Am găsit un căcățel sub masa din bucătărie azi-dimineață.

— Oau, ce noroc! râse Ruby.

— Infirmiera care a trecut pe la noi a zis că face toate astea pentru că e gelos. Se pare că e normal ca frații mai mari să facă o grevă a „murdăriei" după ce se naște un frățior sau o surioară. Chestia asta mă termină totuși, pentru că trebuie să stau mereu cu ochii pe el ca să mă asigur că nu-i vine ideea să lase un căcățel în sertarul cu tacâmuri sau în geanta mea... OK... deci ce ziceai?

De data asta Ruby reuşi să-şi spună povestea până la capăt.

— Şi n-o să ghiceşti în veci ce avea Butoiaş în pensetă...

— Doamne Sfinte – ce? Ups, stai o secundă, Ben tocmai mi-a adus oliţa... Bravo! Ce băiat deştept! Ce pipi drăguţ i-ai adus mamei. Şi numai puţin de tot a ajuns pe canapea. Bravo. Deeeci ce avea?

— Un timbru. Îţi vine să crezi? Doctorul a scos un timbru din vaginul meu.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

— Iisuse! Probabil că erai împietrită de ruşine.

Făcu o mică pauză.

— Dar bănuiesc că e încurajator să ştii că ai un vagin aşa de delicat! spuse Fi chicotind de mama focului.

— Ha, ha. Amuzant, i-o întoarse Ruby.

— Scuze, n-am putut să mă abţin. Uite, nu te mai gândi atâta la timbru. Doctorii văd o groază de lucruri ciudate. Am citit de curând un articol despre faptul că mamele trebuie să aibă grijă pentru că fetiţele îşi bagă mereu pietricele şi bucăţele de Lego acolo jos.

Atunci Fi spuse că mai avea ceva să-i zică lui Ruby, dar că trebuia să închidă pentru că pisica amuşina oliţa cu pipi şi bebeluşul se trezise.

— Te sun mai încolo.

— OK, spuse Ruby.

— Şi nu uita ce ţi-am spus despre fetiţe.

— Da, dar eu nu am doi ani, spuse Ruby. Am treizeci şi doi de ani. Sunt o femeie în vârstă de treizeci şi doi de ani care a avut un timbru poştal în vagin.

Dar Fi închisese.

În timp ce apăsa pe „Închide", Ruby ridică ochii şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un halat medical albastru care stătea lângă ea. Se surprinse observând părul negru tuns extrem de scurt şi trendy, perciunii alungiţi, ochii de culoarea castanei şi o faţă blândă şi zâmbitoare. Păreau să aibă cam aceeaşi vârstă. Înţelese că, dacă stătea acolo de mai mult de două secunde, probabil că auzise conversaţia ei cu Fi şi ştia despre timbrul din vaginul ei!

— Mă scuzaţi, spuse el cu un accent american, dar mă întrebam dacă doriţi ceva de la automatul de la băuturi. Chestia e că sunteţi aici de ceva vreme şi speram să pot să-mi iau şi eu o cafea.

— Vai, da, desigur, sări ea, cu faţa de culoarea sfeclei. Vă rog. M-am răzgândit.

— Sunteţi sigură?

Ea încuviinţă şi-l invită s-o ia înaintea ei.

— Mersi, spuse el.

Îi zâmbi din nou. Nu putea să-şi dea seama dacă era doar politicos sau zâmbea pentru a-şi înăbuşi hohotele de râs la adresa ei. Decise că, probabil, era ultima variantă şi că întâmplarea ei va ajunge în câteva minute de râsul întregului spital. Desigur, asta în afara cazului în care Butoiaş nu ciripise deja, dar, din moment ce nu i se păruse genul care să posede un simţ al umorului, era imposibil să fie genul

zeflemitor sau declamator de glume. În plus, părea un doctor care ia foarte în serios ideea de confidențialitate doctor-pacient.

Nu era convinsă totuși că tânărul doctor american care stătea în fața ei avea asemenea lipsuri la departamentul umor. Se decise că trebuia să-l convingă fără doar și poate că nu auzise chiar ce crezuse că auzise.

Doctorul își luă paharul de plastic aburind din automat, zâmbi din nou înspre ea și se pregăti să plece.

Trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, Ruby arată înspre telefonul pe care încă-l mai ținea în mână și zise:

— Ăăă... vorbeam cu prietena mea cea mai bună, mai devreme. Ea e... interpretează în comedii stand-up[1] și...

Și ce dacă? Doamne, unde voia să ajungă cu chestia asta?

— Și... directorii de la Serviciul de Poștă au rugat-o să facă un scheci la sfârșitul conferinței lor anuale de luna viitoare. Eu tocmai o ajutam cu niște material nou.

— Pe bune? spuse el. Foarte original.

Era posibil ca el s-o fi crezut, se gândea Ruby, numai ca să nu o facă să roșească. Strategia lui nu a funcționat însă, din moment ce fața ei era înflăcărată de rușine. Dintr-odată îi sună pagerul. Mâna îi țâșni către borseta de la brâu.

— Scuze, tre' să plec, spuse el.

1. Stil de scheci comic interpretat frecvent în cluburi și prezentat de un singur om care vorbește despre problemele de zi cu zi.

Luă o gură grăbită de cafea. Apoi puse paharul deasupra automatului lângă toate celelalte păhărele de cafea abia atinse, lăsate probabil de colegii lui ale căror pagere le tăiaseră pauza de cafea, de asemenea.

Ea îl privea cum o lua înspre secţia de Radiografie. Pentru o clipă ruşinea i se mai potoli în timp ce observa felul în care bumbacul albastru al halatului îi sublinia perfecţiunea fundului.

Capitolul 3

Când Ruby ajunse înapoi la Les Sprogs, nu era nici picior de client în magazin. Chiar dacă afacerea mergea extrem de bine, nu putea să nu se îngrijoreze când nu era nici un client înăuntru. Astăzi totuși nu era așa de îngrijorată. În primul rând, pentru că era luni dimineață și lunea întotdeauna lucrurile se mișcau mai greu în comerț. În al doilea rând, ploua, și-n al treilea, toate celelalte magazine de pe stradă erau goale de asemenea.

Chanel se sprijinea de tejghea cu capul îngropat într-una din revistele pe care-i plăcea mereu să le aibă la îndemână.

— Pești, spuse ea, observând că Ruby intra în magazin.

Împunse cu degetul pagina cu horoscopul.

— Asta-s eu... stai nițel, pare interesant: „Jupiter, planeta norocului, se va alinia cu Venus, planeta Dragostei. Asta ar putea însemna un noroc neașteptat și să nu uităm de acel avânt mult-așteptat în viața sentimentală". Uaaa, știi ce cred?

— Ce? spuse Ruby luând o gură din sticla de apă pe care tocmai o cumpărase de la

Starbucks pentru a scăpa de toată cofeina pe care o dăduse pe gât la spital.

Puse un cappuccino mare pe tejghea pentru Chanel.

Chanel o întâmpină cu:

— Oh, mulţam, mă sufocam fără cafea.

Apoi se îndreptă de şale.

— OK, cred că cineva urmează să dea ortu' popii şi o să-mi lase moştenire destui bani cât să-mi fac injecţiile alea cu colagen de care am nevoie în punctul G şi pe care mi le doream.

Chanel era angajată la Les Sprogs de când se deschisese. Oficial, era adjuncta lui Ruby, dar în afară de faptul că nu se ocupa de registrele de cheltuieli, care erau teritoriul lui Ruby, lucrau în echipă. Împărţeau totul, de la servirea clienţilor şi răspunsurile la comezi prin telefon sau pe e-mail până la primirea mărfii şi cumpăratul cafelei. De Crăciun sau în perioada reducerilor, angajau temporar personal, dar în mod normal se descurcau doar ele două.

Stella strâmba mereu din nas când o găsea pe Chanel citind reviste, fiindcă, spunea ea, asta făcea impresie proastă. Având în vedere că Chanel era extrem de atentă să nu facă asta decât atunci când magazinul era gol şi că muncea de spărgea norma în restul timpului, Ruby nu ţinea cont. Adevărul era că Stella nu prea o avea la inimă pe Chanel şi nu voise de la început s-o angajeze.

— Ai înnebunit? strigă Stella la Ruby după interviul lui Chanel – la care insistase să asiste, chiar dacă se învoise să lase în seama lui Ruby angajările şi concedierile. Nu putem să angajăm pe una ca ea aici.

Cuvintele „pe una ca ea" fuseseră spuse accentuat.

Se pare că aruncase doar o ocheadă înspre constituţia planturoasă a lui Chanel, cu bustul său generos îmbrăcat într-o bluză mulată de blugi, cu şuviţele ei de un blond murdar şi chiloţii iţindu-i-se vizibil din pantaloni, ca să nu aibă o cădere nervoasă.

— Arată ca o chelneriţă din Essex[1], continuă Stella. Şi mai are şi accent. Vocalele ei sunt mai plate ca o pisică strivită pe autostradă, iar noţiunile ei de gramatică sunt complet inexistente. Nu vreau nici în ruptul capului să angajez pe cineva care nu poate nici măcar să decline verbul „a fi" la perfectul simplu. Nu ştie că persoana a doua de la verbul „a fi" e „fusei", nu „fuseşi"?

Dar Ruby o judecase pe Chanel neţinând cont de haine şi de faptul că nu prea le avea cu conjugarea verbului. A văzut-o pe Chanel Stubbs ca pe o persoană vorbăreaţă, cu un suflet extrem de cald, care era efectiv înnebunită după copii. Avea treizeci de ani şi fusese dădacă zece ani înainte să aplice pentru slujba

1. Essex este o regiune din East Anglia. Gluma de mai sus se referă la Estuary English care este un tip de dialect întâlnit în zona Kent, Londra şi Essex şi este considerat un hibrid între cockney şi engleza de azi. Dialectul e văzut ca unul incult [al clasei muncitoare] pentru că nu respectă normele pronunţiei Oxford-Cambridge (Received Pronunciation).Una dintre caracteristicile de bază este folosirea fonemului a scurt /ae/ şi nu a a-ului lung caracteristic pronunţiei britanice /a :. Analog bancurilor cu blonde, în Anglia există bancuri cu fata din Essex.

de la Les Sprogs şi avea recomandări excelente. Când Ruby a întrebat-o de ce a renunţat să mai fie dădacă, Chanel i-a explicat că abia se căsătorise şi că programul foarte lung şi prohibitiv nu-i prea lăsa timp liber pe care să şi-l petreacă împreună cu soţul ei.

În timp ce-o asculta pe Chanel vorbind despre slujba ei ca dădacă, un plan luă naştere în capul lui Ruby. Se gândi că Les Sprogs avea nevoie de o strategie de vânzare unică, ceva care să-l facă diferit de celelalte magazine pentru mamă şi copil de la Londra. O modalitate de a-l face atractiv nu numai pentru mame, ci şi pentru copiii lor. Din pasiunea cu care Chanel vorbea despre copiii de care avusese grijă – ţinea legătura cu toţi – Ruby se convinse că micuţii o iubeau la fel de mult pe cât îi iubea ea. Chanel, decise ea, avea să-i dea gata pe copiii clienţilor.

Apoi soarta interveni pentru a-i da dreptate lui Ruby. La jumătatea interviului – care avea loc în spatele magazinului – o prietenă de-a Stellei veni în vizită împreună cu copilul ei de trei ani. Stella insistă să ia o pauză cu interviul pentru a schimba câteva vorbe cu prietena. Următoarele mişcări erau tipice pentru caracterul Stellei. Îi făcu imediat cunoştinţă cu prietena sa lui Ruby, dar nu şi lui Chanel. Şi o ignoră de asemenea şi pe fetiţa ei. Abia când Blanche, potaia lătrătoare a Stellei, sări la copil, speriind-o şi făcând-o să plângă, Stella fu obligată să observe prezenţa fetiţei.

— Ah, ăsta e doar felul ei de a-ţi arăta că te place, gânguri Stella, nefăcând nici un efort

să alunge câinele care încă o mai zgâria pe fetiță cu labele.

A trebuit să intervină alarmată mama fetiței, să ridice cățelul, să i-l dea în brațe Stellei și să-i sugereze că poate acesta avea nevoie să fie plimbat. În timp ce Stella, chiar dacă îi fusese rănit orgoliul, continua să zâmbească încercând să n-o arate, Chanel se lăsă pe vine ca să fie la aceeași înălțime cu copilul, îi strânse mâna și-i zise:

— Salut, sunt Chanel. Pe tine cum te cheamă?

Copilul se întoarse și își ascunse capul în fustele mamei, dar Chanel nu se lăsă păgubașă.

— Vai, ce păpușică frumoasă ai! Nu e păpușica aceea pe care-am văzut-o la televizor? Căreia-i crește părul ca prin minune?

Fetița se uită la Chanel și o răsplăti încuviințând ezitant din cap.

— Și poți să faci magia ca să-i crească părul? o întrebă Chanel.

Încă o încuviințare din cap, dar de data asta însoțită și de-un zâmbet.

— Și ai putea să-mi arăți și mie? Mi-ar plăcea tare mult să văd cum faci.

Peste câteva clipe, copilul, al cărui nume se dovedi a fi Freya, stătea la Chanel în brațe vorbind cu ea de parcă se cunoașteau de-o viață. Ruby s-a simțit chiar vinovată când a trebuit să le despartă ca să continue interviul.

Ruby nu mai avea nici un dubiu că Chanel avea să fie perfectă pentru Les Sprogs. Recomandările ei dovedeau că muncea pe rupte și

disciplinat, în plus dovedise deja cât de bine se pricepea la copii.

Trebui să ducă nițică muncă de convingere cu Stella, dar, după ce Ruby o perie cu tact şi perseverență timp de o săptămână, aceasta îşi aruncă mâinile spre tavan exasperată, zicându-i :

— Treaba ta !

Şi acceptă să-i acorde lui Chanel o perioadă de probă de-o lună. În ceea ce-o privea pe Ruby, aceasta recunoscu că blugii decoloraţi ai lui Chanel nu prea mergeau cu Notting Hill, aşa că a fost de acord să introducă uniforme pentru angajaţi. Făcu tricouri bleu pal cu logoul Les Sprogs imprimat pe faţă, pe care Chanel şi cu ea le purtau cu pantaloni drepţi, negri.

Chiar dacă promisese să nu se bage în gestionarea efectivă a afacerii, Stella găsi că era imposibil. După cum ghicise deja Ruby, ea se dovedi obsedată aproape patologic de ideea de a ţine frâiele afacerii şi insistă să îi fie cerută părerea la fiecare pas. Oricât de enervante i se păreau toate acestea, Ruby fu totuşi nevoită să recunoască : dacă ar fi investit atât de mulţi bani în Les Sprogs, probabil că ar fi devenit şi ea obsedată să ţină frâiele în mână într-un mod de-a dreptul patologic.

Cu mult înainte de chestiunea Chanel, avuseseră alt diferend major. Nu putuseră să cadă de acord cu una-cu două despre cum ar trebui decorat magazinul. Ruby avea în minte un stil modern şi minimalist cu foarte multe culori primare, cu pereţi acoperiţi cu poze alb-negru înfăţişând femei însărcinate, bebeluşi şi copii

jucându-se. Stella voia lookul Martha Stewart[1], acela al unei case mâncate de ani: duşumele din lemn, paravane pictate, canapele moi-moi din pânză în carouri, ursuleţi de pluş şi şoricei în stil Beatrix Potter[2], ochelari cu rame din sârmă presăraţi din loc în loc.

Ca de-obicei, Ruby luptase pentru viziunea ei, dar fără a se băga într-o dezbatere adevărată de unde să sară scântei. În această chestiune, Ruby găsi că-i era extrem de greu să n-o facă pentru că era convinsă că abordarea ei era cea potrivită.

Tatăl lui Ruby, Phil, a convins-o într-un final să renunţe la idee. Îi spusese că designul magazinului era de fapt doar „ambalajul" şi că ştia din propria-i experienţă că cel mai important e să-i dai clientului ceea ce caută, mai degrabă decât să-i bagi pe gât propriile tale idei. Chiar dacă era de acord cu Ruby că viziunea Stellei era pretenţioasă şi demodată, înţelegea şi că aceasta avea un aer tihnit şi reconfortant:

— Încearcă să ne-aducă aminte de o eră – chiar dacă aşa ceva n-a existat niciodată – cu familii fericite şi unite, care se strâng în jurul unei mese de bucătărie din pin, mâncând plăcinta cu mere făcută de mama. E un fel de iz bogătaş de Notting Hill Billies combinat cu Familia Ingalls[3]. Să vezi ce succes o să aibă!

1. Fost simbol al femeilor casnice de pretutindeni.
2. Scriitoare de cărţi pentru copii la începutul secolului XX în ale cărei cărţi sunt personificate animale mici.
3. Familie protagonistă a serialului *Căsuţa din prerie*, care era un model de pace şi fericire etc.

Şi evident c-a avut dreptate.

Faptul că Ruby a lăsat-o mai moale cu ideea ei în legătură cu designul magazinului a fost imediat răsplătit de anunţul Stellei că urma să plece la New York. Acum – din cauza tuturor angajamentelor de afaceri de peste Ocean – vizita Les Sprogs doar o dată sau de două ori pe an. În fine, o lăsa pe Ruby să conducă afacerea pe cont propriu.

Câteodată mai suna, dar o făcea doar ca să ţină legătura. Dacă se întâmpla ca Chanel să răspundă la un telefon de la Stella, aceasta era la fel de vorbăreaţă ca de-obicei, însă conversaţia lor nu ţinea niciodată mai mult de câteva secunde. Ruby ştia că Stella era cea care punea capăt conversaţiei şi-aşa scurte, făcând-o cel puţin cât jumătate din convorbirea obişnuită, pentru că doar o tolera pe Chanel, nimic mai mult. Chiar dacă Stella nu mai avea nici o îndoială în ceea ce priveşte popularitatea lui Chanel în rândul clienţilor şi al copiilor clienţilor, nu-i stătea în fire să fie mai puţin defensivă şi să recunoască faptul c-a greşit nevrând s-o angajeze. Când vizita magazinul, Stella o saluta pe Chanel cu acelaşi tip de neplăcere pe care Jerry Seinfeld o afişa la adresa lui Newman. Ruby presupunea că era exact la fel şi când vorbeau la telefon.

În felul ei caracteristic, Chanel nu se lăsa călcată pe bătături de Stella – mai ales pentru că abia dacă o vedea. Nici nu fusese vreodată nepoliticoasă. Înţelesese că acest lucru ar putea afecta relaţia lui Ruby cu Stella. Şi-apoi, Ruby n-ar mai fi avut de ales şi ar fi trebuit s-o concedieze.

Așa că, zâmbind plină de amabilitate și mormăind în barbă cum că era „țurțurele“ la telefon, îi pasa receptorul lui Ruby. Și se ducea tiptil să aranjeze hainele pe rafturi.

— Iete, na ! zise Ruby ca răspuns la propunerea lui Chanel de a-și injecta colagen în punctul G. Doar nu ți-ai face injecții acolo, nu?

Chanel stătu pe gânduri puțin.

— Habar n-am. La o emisiune despre chirurgia plastică spuneau că ai cele mai grozave orgasme apoi. Singura problemă ar fi că, dacă aș face asta, Craig și-ar ieși din minți. S-ar îngrijora teribil că ar putea merge lucrurile aiurea.

Soțul lui Chanel, Craig, era instalator la Londra și câștiga o avere. Era o namilă de om, care fusese înrolat în Marină și jucase rugby, cu o inimă tot atât de mare cât a lui Chanel. I-ar fi adus și luna de pe cer în băț dacă ar fi putut. Lăsând injecțiile cu colagen la o parte, orice-și dorea Chanel primea instant. Nu că ar fi cerut prea multe. Nu era genul care să ceară. Totuși, trebuia doar să menționeze-n treacăt că văzuse la Ikea o bucătărie care-i plăcuse și a ei era. La fel și cu băile, mobila de sufragerie și bijuteriile.

Chanel răsplătea dragostea lui Craig refuzând să-și scoată cerceii de aur *Chanel* pe care el i-i dăduse când se căsătoriseră. Pentru ea, cele două C-uri împletite unul într-altul însemnau Chanel și Craig și simbolizau dragostea lor eternă.

Îi mai gătea și o masă „strașnică“ pentru un bărbat, pe bază de carne și două feluri de

legume, în fiecare seară când ajungea acasă, îi călca boxerii (nu că el i-ar fi cerut vreodată să facă asta) şi în general se agita şi avea grijă de el de parcă ar fi fost un prunc neajutorat.

Chanel nu era fraieră. Ştia că, în multe feluri, Craig devenise copilul ei surogat şi ea copilul lui, dar nici unul dintre ei nu putea să se abţină să nu-l trateze pe celălalt astfel. Până să reuşească să aibă un copil, lucru care, cu fiecare încercare de fertilizare in vitro eşuată, părea din ce în ce mai puţin posibil, rămâneau centrul vieţii unul altuia.

— Ce ironie, nu-i aşa ? spunea Chanel adesea. Mă trag dintr-o familie cu şase copii. Era suficient ca mama doar să se uite la tata şi rămânea însărcinată. Surorile mele sunt exact la fel. Toate se înmulţesc ca afurisiţii de iepuri. Şi-apoi vin eu : o sarcină pierdută şi atâta.

Ruby o întrebase odată cum de putea să reziste lucrând într-un magazin pentru mamă şi copil unde era înconjurată mereu de copii şi femei însărcinate. Chanel ridică din umeri.

— Habar n-am. Bănuiesc că normal ar fi să fug mâncând pământul de chestii de genul ăsta, spuse ea. Dar sunt înnebunită după copii şi să mă ia naiba dacă am să mă feresc din calea lor ! Nu mă pot lăsa învinsă de probleme. Ştiu sigur că Craig şi cu mine trebuie s-o ţinem tot aşa cu fertilizarea in vitro şi că într-o bună zi va veni rândul meu să stau de partea cealaltă a tejghelei încercând să mă hotărăsc ce coşuleţ să aleg.

Chanel făcu o pauză.

— La dracu', probabil că sună ca şi cum aş fi o obsedată dusă cu pluta!

Ruby i-a zis că nu e deloc aşa, părea doar extrem de hotărâtă.

În ciuda curajului de care dădea dovadă şi a bravadei, de vreo câteva ori Ruby o văzuse stând în camera-depozit cu câte o salopetă de bebeluş Babygro şi cu câte un cardigan mititel de lână cu care-şi mângâia obrajii şi de fiecare dată ochii ei înotau în lacrimi.

— Aşadar, spuse Chanel, ţi-a mers bine controlul la spital?

Ruby suspină niţel.

— Mai bine-ţi zic şi ţie. Oricum o să auzi despre asta de la Fi de îndată ce o să mai treacă pe-aici.

Îi explică apoi toată tărăşenia cu doctorul Butoiaş şi cu timbrul.

— Ştii, spuse Chanel, aparent deloc surprinsă de povestea pe care tocmai o auzise. Mai demult aveam un prieten căruia îi plăceau foarte mult jucăriile sexuale. Dar, pentru că nici unul dintre noi nu prea avea bani, improvizam. În loc de biluţele de gheişă chinezeşti mă descurcam de-obicei cu un ou fiert tare.

Ruby se uita la ea nevenindu-i să creadă.

— Normal că trebuia să-l laşi în coajă, continuă Chanel, dacă îl curăţai, se dezintegra. Oricum, într-o zi oul s-a înţepenit acolo şi eu am ajuns drept la Urgenţă, deci cam ştiu cum te-ai simţit tu azi. Au fost cele mai ruşinoase două ore din viaţa mea.

— Hm, clar, spuse Ruby, dar pun pariu că n-ai avut drept bonus la umilinţă un doctor american extrem de arătos care să te-audă din întâmplare povestindu-i la telefon prietenei tale păţania cu timbrul găsit în vagin.

— Oh, Doamne! Cât de arătos?

— Frumos de pică.

— Ce Dumnezeu i-ai spus?

Ruby îi povesti. Chanel izbucni în râs, dar fu extrem de impresionată de ideea spontană a lui Ruby.

Chanel încă o mai compătimea printre chicoteli, când două cliente intrară în magazin. Erau mămicile trustafariene tipice: obraji cu pomeţi înalţi şi osoşi ca nişte pârtii de schi, şuviţe scumpe, fiecare dintre ele cu câte o geantă Gucci atârnată nonşalant pe umăr. Chiar dacă afară era destul de frig şi ploua, amândouă purtau ochelari de soare – ca şi bentiţe de păr. Uneia dintre ele i se făcuse deja frig la sufleţel (era septembrie) şi purta o haină trei sferturi din blană sintetică.

— Mamă! îi murmură Chanel lui Ruby. Mă întreb câţi muppeţi[1] au trebuit să moară pentru aia.

Ruby îi făcu semn să tacă, dar ăsta era singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a nu izbucni şi ea în râs.

Alt lucru care-i plăcea grozav lui Ruby la Chanel era lipsa ei de respect.

Din gesturile lor uşor ciudate şi din felul total neobişnuit în care vorbeau, lui Ruby i se

1. Marionete din pânză foarte cunoscute în anii '80, personaje de desene animate.

păru că femeile nu se cunoşteau atât de bine între ele şi că probabil se întâlniseră întâmplător în fața magazinului.

Femeia cu haina de blană era gravidă în şase luni şi ținea de mână un copil care abia începuse să meargă. Cealaltă îşi căra nou-născutul într-un marsupiu din piele tăbăcită şi din blăniță de miel marca Bill Amberg. Marsupiul sugera faptul că femeia era adeptă a naşterii prin metode naturale practicate la St. Luke. Doamnele chic, prea elegante ca să-mpingă căruciorul, nu foloseau niciodată marsupii pentru că le şifonau hainele. În loc de marsupii, îşi luau câte-un căruț Porsche.

Copilul, un băiețel, se văicărea şi cerea să i se dea punga de chipsuri din mâna mamei sale.

— Finn, nu primeşti până nu zici cuvântul magic. Te....

— Tembeli! chiui copilul, întinzând o mână dolofană.

Având în vedere că avea în jur de trei ani, lui Ruby şi lui Chanel le era perfect clar că spusese asta fără nici cea mai mică urmă de sarcasm sau insolență. Mama lui nu vedea lucrurile din perspectiva asta. Chiar în clipa în care mama era pe cale să se enerveze, Chanel veni spre ea şi o întrebă dacă ar putea duce copilul în zona de joacă. Zona de joacă cu un minitobogan, bare pentru cățărat şi maşinuțe cu pedale fusese ideea lui Chanel. Şi se dovedise, cu timpul, o mişcare de maestru. Era motivul pentru care mamele reveneau întotdeauna la Les Sprogs.

Femeia cu blana începea să se calmeze.

— O, ce grozav! îi gânguri fiului ei. Acum poţi să mergi cu doamna cea drăguţă să te joci, în timp ce mami aruncă o privire pe-aici.

Finn o luă pe Chanel de mână şi merse într-acolo.

— Apropo, strigă femeia după ei, psihologul educaţional al lui Finn spune că este tare înzestrat, deci s-ar putea ca plastilina să nu i se pară prea interesantă.

Nici Ruby şi nici Chanel nu schiţară vreun gest. Erau obişnuite cu femeile superficiale şi cu nasul pe sus la fel ca „doamna blană", cu copiii lor „doriţi" şi chinuiţi în urma lor. În clipe ca astea, Ruby îşi dorea să-şi fi putut împlini visul de a-şi deschide un magazin cu o arie mai largă de potenţiali clienţi care să aibă şi un aer tradiţional, cam cum era la Body Shop. Îi dăduse şi un nume: Baby Organic.

Visa de multe ori cu ochii deschişi lăsându-şi imaginaţia s-o ia pe coclauri, văzându-se întemeietoarea primului lanţ de magazine globale pentru bebeluşi, care vindea haine la un preţ accesibil – şi poate mai târziu avea să vândă şi mâncare pentru copii, preparată în întregime doar din produse naturale.

Cele două femei au făcut coadă la rafturile cu îmbrăcăminte Gucci baby. Scoteau mereu ooo-uri şi aaaa-uri uitându-se la costumele extrem de scumpe. Într-un final, cea cu haină de blană alese o pereche de papuci albaştri de piele întoarsă care costau 100 de lire sterline. În vreme ce pupezele continuau să ridice haine

pentru a le inspecta ca apoi să le pună jos, Ruby auzi frânturi din conversaţia lor. La un moment dat, tipa în blană îşi mângâie pântecul şi o informă pe femeia cu marsupiul că îşi făcuse programare la spitalul Portland pentru cezariană.

— Pe bune? exclamă femeia cu marsupiu, fiind destul de clar că urma să adopte tonul moralizator al acestei conversaţii. Deci n-o s-o faci natural? Păcat! Mi se pare că naşterea pe cale naturală e mult mai bună pentru bebeluş.

Se uită în jos cu o privire înduioşată şi mângâie căpşorul bebeluşului ei.

— Dar, evident, mintea ta e probabil centrată pe imaginea travaliului ca muncă, mai degrabă decât ca durere. Nu toată lumea poate să facă asta. Când am făcut-o pe Serendipity am stat şaptesprezece ore fără analgezice. Dar a meritat pentru naşterea în apă. Apoi am îngropat placenta sub un copac din grădină.

— E în regulă, spuse tipa în blană, al cărei zâmbet palid nu putea camufla snobismul pe care-l ţinea în ea, dacă nu te deranjează efectele secundare. Eu personal sunt extrem de îngrijorată în legătură cu schimbările corpului după o naştere naturală. Poate pe soţul tău nu-l deranjează că „holul" tău e mult mai spaţios decât era pe vremuri, dar ştiu că al meu ar fi tare nefericit.

După acest ping-pong, femeile se învredniciră una pe alta cu nişte zâmbete crispate şi încărcate de energie negativă şi fiecare o porni de capul ei prin magazin. La sfârşit, nici una dintre ele n-a cumpărat mare lucru. Femeia

cu marsupiu a cumpărat un dream-catcher şi o pereche de mocasini Navaho pentru nou-născuţi. Tipa în blană i-a luat lui Finn un tricou de 40 de lire pe care scria „Sunt un geniu !".

Până la prânz au mai avut doar o singură clientă, dar Chanel a reuşit s-o facă să cumpere un cărucior Silver Cross Balmoral şi o grămadă de mobilă şi haine pentru bebeluşi – inclusiv jumate de duzină de salopete guatemaleze.

— Ca – cing ! exclamă Chanel după ce femeia plecă.

Salariul lui Chanel provenea din comisioane şi calculase că vânzarea asta îi va aduce aproximativ 50 de lire. Insistă să facă cinste cu masa de prânz.

Stăteau deci înfulecând sendvişuri cu şuncă şi albuş de ou prăjit, în camera micuţă folosită drept bucătărie din spatele magazinului. Umplutura fusese ideea lui Ruby – nu că Chanel ar fi obiectat. Ca şi Ruby, de altfel, era oricând gata să mănânce un sendviş cu şuncă prăjită plin de ketchup, dar, dintre ele două, Ruby era cea mai ahtiată după junk. Ea însăşi era singura persoană pe care-o auzise vreodată spunând că se uitase la *Supersize Me*[1] şi că-i lăsase gura apă tot filmul. După aceea, devorase doi Big Mac, o porţie de cartofi prăjiţi şi o Cola mare.

Îşi dădea seama că, pentru cineva care îşi pusese în cap să deschidă un magazin dedicat tuturor lucrurilor organice, pasiunea ei pentru

---

1. Film american despre efectele mâncării fast-food asupra corpului uman, considerat horror-documentary.

junk-food era – eufemistic vorbind – nițel contradictorie. Încetase să mai încerce să găsească explicații. Dedusese că viciile sunt o parte a naturii umane și că pasiunea pentru mâncarea plină de grăsimi și de E-uri era viciul ei.

Pentru binele ei, încerca totuși să-și mai taie din porții. Nu voia sub nici o formă să ajungă să i se facă patru bypassuri înainte de menopauză sau să se transforme într-o femeie cu slănină tremurătoare pe fund, așa cum văzuse în documentarele despre Texas. Astăzi își va ispăși păcatul sendvișului cu șuncă prăjită mâncând o salată de năut cu sos și puțină grăsime pe deasupra, dar aceasta n-avea să aducă cu sine nici pe departe aceeași satisfacție sau aceeași cantitate de serotonină pe care-ar putea-o aduce un hamburger.

În timp ce mâncau, mai aruncau câte-o privire la ecranele de la camerele de supraveghere pândind din când în când venirea clienților.

— Ia uite, spuse Chanel luându-și revista din nou, Claudia Planchette e gravidă iar.

— Știu, zise Ruby, a fost un interviu despre asta și-n *Hello !*.

Ruby se uită înspre poză. Era foarte diferită de poza din *Hello !*. În cea de-acolo fusese prinsă pe nepregătite, cu părul ciufulit și nemachiată. În asta – în care poza în mod clar – era plină de o drăgălășenie proaspătă, cu obrajii ascuțiți, sau cum i-a zis Chanel:

— La dracu'! Ia uite la ea. Are părul perfect, silueta, țâțele, tot.

Ruby îi atrase atenția că era în luna a șasea și, chiar dacă arăta destul de impresionant,

nu era totuşi la dimensiunile ei cele mai zvelte. Chanel bolborosi, se întoarse şi arătă înspre burta ei nu tocmai de neglijat:

— E gravidă în luna a şasea şi pare mai slabă ca mine. Dumnezeule, de ce unele femei au toate genele potrivite?

Ruby râse şi-i spuse că nu avea legătură cu genele, ci cu a fi suficient de bogat ca să ai la degetul cel mic dieteticieni, antrenori personali şi artişti make-up.

Chanel tot se holba la poză.

— Dar guruul ei pe unde e? N-o vezi în nici o poză fără unul după ea.

Claudia nu era doar o actriţă de la Hollywood, putred de bogată şi mamă a lui Avocado – o fetiţă de doi ani –, ci şi o căutătoare declarată a adevărului şi a iluminării spirituale.

— Probabil că-i prin zonă, punându-şi picături în ochiul minţii.

Chanel râse atât de tare că aproape se înecă cu sendvişul. Continuă să devoreze articolul şi să-i citească fragmente lui Ruby:

— Doamne, fii atentă: „St. Luke a fost de acord ca Planchette să-şi aducă propria moaşă din Ghana la naştere. După naştere, conform unui ritual ghanez, moaşa va îngropa placenta în grădina proprietăţii în valoare de 7,5 milioane de dolari pentru a se asigura că micuţul nu-şi va părăsi rădăcinile." Şi cum crezi c-o să-i zică ăstuia nou? Pun pariu c-o să-i zică ceva gen Gutuie sau Lychee[1]. Sau Rodia. Rodia Planchette. Are o sonoritate aparte, nu crezi?

---

1. Fruct cu crustă tare şi miez dulce şi moale.

Și-au petrecut următoarele câteva minute în râsete convulsive inventând nume și mai bizare ca Paw Paw[1] sau Papaya.

— A, chiar, spuse Chanel când nu mai găseau nici unul, am uitat să-ți zic... bizară coincidență – în timp ce erai la St. Luke azi-dimineață, unul dintre managerii spitalului a sunat ca să vorbească cu tine.

Îi spuse că managerița, pe care o chema Jill McNulty, se ocupa de departamentul prenatal. Voia să știe dacă Ruby ar putea să țină în mod constant niște prelegeri mamelor la primul copil, pentru ca acestea să afle ce ar trebui să cumpere pentru nou-născut.

— Cred c-ar trebui s-o faci, continuă Chanel. Ar fi muncă de PR grozavă pentru magazin.

— Și nu numai asta, spuse Ruby cu entuziasm simulat, mi-ar da și ocazia perfectă de a mă întâlni cu doctorul Butoiaș. Ca să nu mai vorbim de cel american.

— Hai, mă, n-o să-i vezi pe nici unul dintre ei. Când ajungi, probabil că gagica asta, Jill, o să te ia de-o aripă și-o să te ducă în sala de conferințe și apoi o să vă invite la o ceșcuță de ceva scârbos și făcut din plante și o să-ți iei tălpășița.

Ruby respiră încet și adânc.

— Probabil că ai dreptate, zise ea. Mă port ca o neghioabă. O s-o sun pe Jill McNulty. Aș fi sărită de pe fix să refuz o șansă de genul ăsta.

1. Varietate de papaya din Jamaica.

Capitolul 4

În seara aceea, Ruby ar fi trebuit să meargă la masă acasă la Laura și la Jack. Nu-i mai văzuse de la nunta lor, cu câteva luni în urmă. Erau prieteni vechi de-ai ei de pe vremea standului din Camden Market. Jack încă se mai ocupa de stand, unde vindea porțelan și sticlă Art Deco, iar Laura crea costume la un teatru din Islington. Laura o sunase pe Ruby să-i spună că Jack gătea mâncare thailandeză și că invitase la ea actori. Actori extrem de drăguți, zise ea.

Apoi, sâmbăta trecută Ronnie o sunase pe Ruby la magazin și-o chemase la masă luni seara, iar Ruby îi zisese că i-ar fi plăcut să vină dacă n-ar fi acceptat deja invitația Laurei și-a lui Jack.

— Și nu crezi c-ai putea să te rogi de ei să te scutească?

— Probabil că pot, dar ce-i așa de special încât să vin luni? Aș putea să vin în oricare altă seară din săptămână.

— Păi, tatăl tău și cu mine ne-am hotărât să facem o scurtă călătorie până la Roma săptămâna asta și luni e singura zi liberă înainte de-a pleca.

Ruby întrebă ce-ar putea fi atât de „pe viață și pe moarte“ încât nu mai putea să aștepte până în weekendul care urma.

— Am ceva să-ți spun, atâta tot.

— Dar de ce nu poți să-mi spui acum?

Panica o năpădi brusc.

— Mamă, doar n-ai vreo problemă, nu-i așa? Nu ești bolnavă sau ceva...?

— Sunt foarte bine. Sincer – și tatăl tău la fel. Nu e nimic de genul ăsta. Doar spune-mi, te rog, c-ai să vii. Nu te-aș ruga dacă n-ar fi important.

— OK, dar nu poți nici măcar să-mi dai un indiciu, ceva?

— Aș prefera să nu fac asta la telefon și, oricum, trebuie să închid.

Ronnie nu știa cum să se eschiveze mai repede.

— Mă întâlnesc cu câteva prietene la prânz și am întârziat. Pa, dragă. Ne vedem luni.

Asta fusese tot. Mama ei îi închisese telefonul în nas.

De aproape trei zile Ruby încetase să se mai întrebe ce putea fi atât de important. Acum, în mașină, pe drumul spre casa părinților ei din Hendon, tot mai încerca să-și dea seama ce putea fi oare atât de important. Cel mai probabil răspuns era că tocmai căpătaseră niște bani. Dar, dacă ar fi primit niște bani pe neașteptate, în mod sigur c-ar fi spus asta-n gura mare.

Știa că era și-o avere pe cale de-a fi împărțită, dar Phil și Ronnie erau cât se poate de pe față în chestiunea asta. Bunica Esther, mama foarte chinuită și foarte în vârstă a

tatălui ei, murise cu câteva luni în urmă. Poate că lăsase prin testament vreo avere de care nu știa nimeni.

Ruby presupusese mereu, ca și ai ei de altfel, că bunica Esther nu avea decât niște mici economii și apartamentul din Hackney unde locuise împreună cu bunicul lui Ruby, Leo, în ultimii patruzeci de ani. Afacerea lor cu o fabrică de făcut mănuși le permisese să trăiască decent, dar lui Ruby nu i se părea că mergea atât de bine. Phil îi bătea mereu la cap să se extindă și să-și cumpere mașini de cusut și utilaje moderne pentru tăiat, dar bunicul Leo refuza să creadă că echipamentele mai noi i-ar crește productivitatea. Adevărul era că nici bunica Esther, nici bunicul Leo nu erau prea înzestrați la capitolul minte. În anii '20, imediat după ce s-au căsătorit, s-au decis să emigreze din Germania și s-o ia de la capăt la New York. Și-au luat bilete pentru un vapor de la un agent de turism șarlatan și au ajuns la Londra, crezând că erau la New York. Legenda familiei era că își petrecuseră următoarele trei luni căutând Statuia Libertății.

Nu, bunica Ester nu lăsase nici o avere fabuloasă. Ruby era sigură de asta.

Dacă ai ei nu primiseră nici o avere neașteptată și nici unul dintre ei nu era bolnav, nu știa care-ar fi putut fi marele secret.

Se considera răutăcioasă când se gândea la asta, dar de când o sunase Ronnie își zicea că veștile mamei ei ar fi bine să merite contramandarea planurilor ei cu Laura și Jack. Acum că Ruby era din nou pe piața întâlnirilor, nu privea

cu ochi buni pierderea șansei de a cunoaște actori extrem de drăguți.

Până de curând, din punctul de vedere al vieții amoroase, Ruby fusese cam pe uscat. Nu că ar fi fost obligată să stea pe uscat. Era o situație pe care și-o impusese ea însăși.

I-au trebuit trei luni bune să-și revină din ultima relație, cu Matt. În timpul ăsta, a continuat să se vadă cu prietenele ei, dar n-a fost nici cât negru sub unghie interesată să cunoască bărbați noi.

Partea proastă era că Ruby și Matt erau împreună doar de opt luni când editura pentru care lucra Matt i-a oferit un post în Australia. Dacă s-ar fi știut de mai mult timp – poate un an –, ar fi avut mai multe de împărțit.

Totuși, în timpul scurtei perioade cât au fost împreună, amândoi și-au declarat iubirea unul altuia și erau hotărâți să încerce să facă relația de peste mări și țări să meargă. Ea îi promisese că îl va vizita o dată la câteva luni și el spusese că va face la fel. Dar, din cauza distanței și diferenței de fus orar, era imposibil ca Ruby să „treacă" pe la Sydney doar în weekend și, dacă stătea mai mult de-atât, însemna că trebuia s-o lase pe Chanel să se ocupe de una singură de magazin.

Ceea ce încurca lucrurile și mai tare era că, din moment ce editura îl trimisese pe Matt să se ocupe de o filială cu totul nouă în Australia, nu putea să-și ia deloc liber, darămite să-și ia tălpășița până la Londra câte o săptămână.

Chiar dacă vorbeau la telefon și pe mail mereu, după câteva luni, chinul de a nu-l vedea deveni prea mult pentru ea.

După câteva discuţii scăldate în lacrimi, purtate până noaptea târziu cu Fi, se despărţi de Matt. Nu printr-o scrisoare sau printr-un mail. Asta ar fi fost o cruzime de nesuportat. Luă avionul şi se duse la Sydney. În mijlocul unei cine la lumina lumânărilor într-unul dintre restaurantele trendy din Paddington, pline de cupluri tinere cu priviri languroase şi fără nici o grijă, îi luă mâna într-a ei şi-i spuse cu toată blândeţea de care era capabilă că nu prea credea că mergea bine treaba între ei.

Când şi el i-a spus că-i venea tare greu să se împace cu relaţia asta, se simţi uşurată. Făcu întreaga problemă mult mai uşor de abordat.

Apoi, după cină s-au dus la el la apartament şi au ajuns în cele din urmă să facă dragoste. Asta i-a aruncat pe-amândoi într-o mare de confuzie şi au stat treji toată noaptea întorcând problema pe toate părţile în zadar, încercând să salveze relaţia şi s-o facă să meargă, dar mereu ajungeau în acelaşi punct mort: nici unul dintre ei nu era pregătit să-şi pună relaţia înaintea carierei.

Chiar înainte de răsărit s-au hotărât să facă o plimbare prin port. La un moment dat, s-au aşezat pe o bancă, amândoi uitându-se în gol înspre ceaţa dimineţii. Când li s-au intersectat privirile, au ştiut că se terminase. Au sărit unul în braţele celuilalt şi au plâns.

În ciuda plânsului şi a îmbrăţişărilor, lui Ruby îi era cât se poate de clar că ceva trebuia să le fi lipsit de la început. Altfel, sigur ar fi găsit o cale ca să rămână împreună. Dacă l-ar fi iubit pe Matt într-adevăr, ar fi lăsat baltă Les

Sprogs într-o clipită şi ar fi zburat în Australia ca să fie cu el. Dacă el ar fi iubit-o, nu s-ar fi oferit oare să renunţe la slujba lui şi să-şi caute una nouă în Londra? Când s-a mai gândit la asta puţin, şi-a dat seama că relaţia lor fusese un pic ciudată. De ce nu s-a mirat niciodată oare de cantitatea de timp petrecută în discuţii despre muncă? Adevărul era că atunci când nu făceau dragoste vorbeau despre afaceri. Nu aveau un simţ al umorului, o afecţiune sau o viziune asupra lumii asemănătoare care să-i ţină împreună. Aveau doar ambiţie.

Chiar dacă a înţeles problema, asta n-a însemnat că nu s-a simţit foarte tristă după ce s-au despărţit.

O vreme s-au mai sunat şi şi-au mai dat mailuri, dar destul de repede comunicarea dintre ei a secat.

Abia în ultimele câteva săptămâni se simţea în stare să cunoască pe cineva, aşa că accepta toate invitaţiile la petreceri pe care le primea, ba chiar fusese şi la câteva dezastruoase întâlniri pe nevăzute organizate de Fi.

Pentru că Fi era aproape obsedată să nu piardă legătura cu prietenii de la facultate, ba chiar şi de la şcoală, ştia o grămadă de oameni. Nu era o idee atât de rea că Fi sugerase alternativa unei întâlniri pe nevăzute cu unul dintre prietenii ei vechi. Problema apărea când tipul în cauză era un prieten de-al unui prieten de-al lui Fi şi ea nu avea mai multe informaţii de prezentare despre el – decât că „aparent e foarte drăguţ".

Ruby mai fusese la două întâlniri cu bărbaţi pe care Fi nu-i cunoştea direct. Unul dintre ei s-a dovedit că avea 45 de ani şi asta nu era neapărat o problemă, dacă nu ar fi intervenit şi meşa lui. Pe tot parcursul cinei, o tot punea pe Ruby să tragă de meşă ca să vadă cât de reală părea. Al doilea irosi toată seara povestindu-i lui Ruby despre depresia lui şi cum psihologul lui spunea că aceasta izvora din frica lui de schimbări. Ruby se decise că aceasta explica munca lui la Compania de Asigurări de Sănătate de când terminase facultatea şi mai explica şi petele de pe cămaşa lui.

Fi era sora pe care Ruby n-o avuse niciodată. Se întâlniseră la Manchester University unde amândouă studiau engleza. Se împrieteniră din prima, curând îşi petreceau vremea una în camera celeilalte până se crăpa de ziuă, bând vin ieftin şi vorbind despre băieţi şi sex.

Într-una din nopţile niţel mai nebune din primul lor an, s-au luat la întrecere într-un concurs scrântit încercând să-şi aducă aminte versuri din cărţile lui Doctor Seuss[1] din copilărie.

Ruby era sigură că putea să recite întregul *Fox in Socks*[2] de la un capăt la altul. Ajunse doar până la „Gu-gu guma de me-mestecat! Face Gu-gu Gâsca-n de mâncat!“[3], dar nu putu

---

1. Autor de cărţi pentru copii şi benzi desenate din anii '80-'90.
2. Carte pentru copii scrisă de Dr Seuss care avea drept personaj o vulpe şi un domn (Mr Knox) care s-au luat la întrecere într-un concurs de cuvinte greu de rostit.
3. „Gooey goo for chewy chewing! That's what Goo Goose is doing“ (în engl. în orig.).

trece mai departe. Fi câştigă pentru că putea recita întreaga *Fox in Socks* şi-şi aduse aminte chiar şi bucăţi mari din *Green Eggs and Ham*[1].

Astfel luă naştere asociaţia *Green Eggs and Ham*. În fiecare săptămână, un grup de studenţi la engleză şi la filozofie se întâlneau pentru a discuta de ce personajul care nu voia să le mănânce nu ar mânca ouăle într-un avion cu un spion sau nu le-ar mânca din cauza unei relaţii abuzive din punct de vedere emoţional cu *Sam I am*. Veneau în număr de zece-douăzeci în fiecare săptămână şi-apoi ieşeau toţi în oraş la un curry şi se făceau praf.

După ce-au terminat facultatea, Ruby îşi începu standul de la Camden Lock şi Fi se făcu profesoară de engleză. Avea har de profesoară şi era extrem de dedicată muncii ei, aşa că în scurt timp deveni şefă de catedră.

Apoi, cu patru ani în urmă, Laura şi Jack s-au mutat împreună şi au chemat-o şi pe Ruby la petrecerea lor de casă nouă. Ruby o luă şi pe Fi cu ea şi Fi îl cunoscu pe Saul, unul dintre prietenii „extrem de drăguţi" ai Laurei.

Ruby îl plăcu din prima pe Saul şi a fost mai mult decât încântată când, după câteva luni, Fi îi spuse că erau îndrăgostiţi.

---

1. Carte pentru copii scrisă de Doctor Seuss care spune povestea lui *Sam I am* care încearcă să-l convingă pe alt personaj să mănânce ouăle verzi şi şunca. *Green Eggs and Ham* este un tip de mic dejun american care include ochiuri cu spanac, astfel ouăle devin verzi. În carte este prezent un joc de cuvinte între ouăle cu spanac şi nişte ouă imaginare ale lui *Sam I am* care aveau albuşul verde.

Mama lui Fi, Bridget, care era văduvă acum și avea aproape șaptezeci de ani, fusese întotdeauna hotărâtă că fiecare dintre cele cinci fiice ale ei trebuia să se mărite cu „un om cu o meserie adevărată, care să fie un catolic de nădejde". Una câte una, fiecare dintre ele o dezamăgea. Două dintre ele și-au pus pirostriile cu muncitori îmbuibați de bere pe care religia îi interesa la fel de mult pe cât îi interesa și aromoterapia. Una dintre ele se căsătorise cu un asistent social musulman și alta locuia în păcat cu un pedichiurist în Woking. Se întâmplase ca pedichiuristul să fie catolic, dar, în ochii lui Bridget, acesta era atât de jos în lanțul trofic al carierelor, încât nu se punea.

Fi îi spusese de multe ori lui Ruby cât de tare o presa mama ei să facă „lucrul potrivit". Când și-a luat în fine inima-n dinți să-i spună vestea cum că nu numai că urma să se mărite cu un actor, dar cu un actor care era evreu, Bridget s-a albit la față și a trebuit să se țină de spătarul scaunului ca să nu se prăbușească. Apoi, cu fața la tavan, își făcu cruce de trei ori și se rugă de Tatăl s-o ia în ceruri în clipa aia.

În lunile de dinaintea nunții, Bridget o suna mereu pe Fi implorând-o să se răzgândească. Ruby n-avea să uite niciodată când venise într-o seară în vizită la ea și stătuse s-o asculte încercând s-o calmeze pe mama ei la telefon. Într-un sfârșit, Fi se enervă și îi închise telefonul în nas. Cum puse receptorul în furcă, sună din nou. Fi văzu pe ecranul telefonului că era tot Bridget.

Se rugă de Ruby să răspundă.

— Ştii ce mult ţine la tine! Pe tine o să te asculte. Spune-i doar ce tip grozav e Saul şi cât de mult ne iubim.

Ruby răspunse la telefon, dar abia apucă să zică o vorbă.

— Sfinte Dumnezeule, spune-mi şi mie cum a putut să-mi facă aşa ceva? se auzi vocea lui Bridget, cu accentul ei puternic sud-irlandez. Dumnezeu ştie cât de rău e că se căsătoreşte cu un trântor de actor, dar să-şi pună pirostriile cu un păgân? Ştii că evreii l-au trădat pe Iisus. Cum poate să facă aşa un păcat? Nu se gândeşte nici un pic la sufletul ei!

— Ştiţi, doamnă Gilhooley, spuse Ruby, şi eu sunt evreică.

— Da, ştiu draga mea, dar nu eşti unul dintre evreii ăia păgâni care l-au crucificat pe Mântuitor.

— Dar, doamnă Gilhooley, cred că nici Saul nu era pe-acolo aclamând, cu o găleată de doi şekeli de popcorn şi o cutie de lapte de măgar fără grăsime.

Nici argumentele raţionale ale lui Ruby, nici rugăminţile înlăcrimate ale lui Fi nu avură vreun efect asupra lui Bridget.

Pe de-altă parte, părinţii lui Saul nu aveau nici o problemă cu faptul că băiatul lor se căsătorea cu o catolică. Nu erau foarte religioşi şi erau mulţumiţi că nunta urma să aibă loc într-o biserică catolică, iar ceremonia era ţinută de un preot şi un rabin reformat care oficiau împreună.

Când veni ziua cea mare, totul merse foarte bine, Bridget veni chiar dacă cu ochii roşii – îmbrăcată în negru şi strângându-şi rozariul. Chiar dacă cineva îl auzi pe unul dintre unchii mai în vârstă ai lui Saul mormăind că rabinul ăla era atât de reformat încât devenise nazist, nimeni nu suflă o vorbă despre asta.

Ce-i drept, treaba s-a cam împuţit când preotul a ajuns la partea unde întreba dacă existau oameni care să se opună acestei căsătorii. Ruby nu putu să nu observe cum unul dintre fraţii lui Fi o prinsese pe Bridget la înghesuială, ameninţând-o aproape c-o strangulează cu rozariul dacă îndrăznea să deschidă gura.

Ruby parca în faţa casei părinţilor ei.

Phil îi deschise. Ea-l pupă de bun-găsit şi îşi agăţă haina de capătul balustradei. De câte ori trecea pe-acolo, observa mereu cât de mult se schimbase casa în ultimii câţiva ani. De când Phil începuse să câştige bani ca lumea, era greu de recunoscut. Bine, încă mai domnea talmeş-balmeşul, mirosul cunoscut de terebentină plutea-n aer şi curăţenia clar nu era încă în capul listei la familia Silverman, dar acum aveau o bucătărie chic, duşumele noi din lemn, perdele în culori vii şi mobilă trendy. Casa nu fusese niciodată confortabilă când Ruby locuia aici. Acum era.

Tatăl ei se schimbase şi el. Acum era plin de voioşie şi fără griji, o latură pe care o vedea mult mai rar când era mai mică. Acum că nu mai era nevoie să strângă cureaua, putea şi el

să se relaxeze. Începuse să facă mişcare şi era atent cu greutatea lui. Ani de zile, grijile îl făcuseră să mănânce dulciuri şi alimente cu multe grăsimi din nevoia de a se defula. Ruby se întreba adesea dacă pasiunea ei pentru junk-food nu se datora faptului că îl privise adeseori pe tatăl ei mâncând chestii nesănătoase. Acum, totuşi, avea cu cincisprezece kilograme mai puţin decât cu zece ani în urmă. Părul lui, încărunţit aproape în totalitate, era tuns modern. Lipsa acumulării de greutate odată cu vârsta, împreună cu ochelarii lui dreptunghiulari şi ascuţiţi şi blugii bine croiţi nu-l făceau să arate mai tânăr de cei cincizeci şi cinci de ani pe care-i avea, îl făceau doar să arate ca un bărbat de cincizeci şi cinci de ani care a îmbătrânit frumos.

— Ce-i aia? întrebă Ruby, observând o bilă transparentă din plastic aşezată pe masa din hol.

Ochii lui Phil se luminară.

— E cea mai tare jucărie. Una dintre prietenele mamei tale a venit în vizită cu nepotul ei şi a uitat-o la noi. Şi eu nu mă mai pot opri când mă joc cu ea.

Phil era înnebunit după jucării şi fleacuri. Când Ruby era mică de tot, îi cumpărase un trenuleţ mecanic de ziua ei. Peste ani şi ani, când Ruby l-a întrebat de ce a făcut asta, i-a spus că era un feminist care era convins că, dacă le cumpărai fetiţelor păpuşi, asta le limita perspectiva asupra vieţii. Ruby era sigură că tatăl ei cumpărase trenuleţul pentru el însuşi.

Ridică mingea de pe masă.

— Are un computer înăuntru şi se joacă de-a douăzeci de întrebări cu tine[1]. Hai, gândeşte-te la un obiect. Cât mai greu. Pun pariu că o să-l ghicească.

— Stai o clipă, înainte să fac asta trebuie neapărat să vorbesc cu tine şi cu mama. Mă scoate din pepeni. Care-i marele secret pe care-l are faţă de mine?

După zâmbetul lui larg, Ruby ghici că murea de nerăbdare să-i zică.

— Bunica Esther nu v-a lăsat nici o avere prin testament, nu?

— Mi-ar plăcea mie, chicoti el.

— Deci, despre ce-i vorba?

— Cred c-ar trebui s-o aşteptăm şi pe mama ta. E sus în studio. Vine imediat.

— Dar tu ştii ce e, nu?

— Da, desigur, chicoti el dând ochii peste cap. Sigur că ştiu.

— Şi e ceva de bine. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Să zicem că e o veste cu care-ţi va lua o vreme să te obişnuieşti. Gata, nu mă mai iscodi. Acum trebuie să te gândeşti la un obiect.

Ea începu să se gândească.

— Deci, vrei să fie foarte greu?

— Da, cât de greu de ghicit vrei tu să fie.

— OK, capybara.

— Capy-cum?

---

1. Joc în care unul dintre jucători îşi alege un obiect la care să se gândească, iar ceilalţi trebuie să ghicească din maxim douăzeci de întrebări care este acel obiect.

— Capybara. O rozătoare semiacvatică. Aveam o colegă dusă cu pluta care era obsedată de ei. Camera ei era plină de poze cu capybari.

— Hai, mă, fii și tu rezonabilă. Cum o să ghicească capybara?

— Ai spus că poate să ghicească orice.

— Da, dar nu și vreo rozătoare dubioasă de care n-a mai auzit nimeni.

Părea să se fi hotărât să schimbe subiectul.

— Hm, ce-ar fi să urci până la atelier și să-i spui mame tale c-ai venit?

Ruby urcă la etaj, lăsându-l pe tatăl ei să încerce să vadă dacă jucăria putea ghici capybara din douăzeci de întrebări.

Cu câțiva ani în urmă, părinții ei transformaseră mansarda în spațiu de lucru pentru Ronnie. Cele două ferestre uriașe făceau ca locul să fie scăldat în lumină toată ziua.

Ronnie purta salopeta-i caracteristică acoperită cu vopsea. Părul ei lung și roșcat era prins la spate cu o agrafă cu zimți, cu model de carapace de broască-țestoasă. Câteva șuvițe rebele îi atârnau pe față făcând-o să pară o fetișcană cochetă. Lui Ruby nu prea-i venea să creadă că mama ei avea cincizeci de ani. Sigur că-și vopsea părul din când în când și avea câteva riduri în colțurile ochilor, dar nici unele dintre ele nu erau suficient de pronunțate ca să poată fi numite laba-gâștei. Și chiar dacă se îngrășase puțin în zona șoldurilor în ultimele câteva luni – lucru care părea să li se întâmple tuturor femeilor când se apropiau de menopauză – încă mai avea picioare frumoase și zvelte. Dar nu numai felul în care arăta fizic

o făcea pe Ronnie să pară tânără, ci și energia, expresiile feței, acel *je ne sais quoi* din ochii ei.

Toate mamele prietenelor lui Ruby aveau în jur de 60 de ani. Unele erau chiar mai în vârstă de-atât. Majoritatea aveau acum talii groase și șolduri planturoase, sâni care-n ultimii ani erau din ce în ce mai mari. Oamenii rămâneau mereu cu gura căscată când făceau cunoștință cu Ronnie prima oară. În ceea ce-o privea, acesteia chiar îi plăceau complimentele și că i se spunea mereu că nu părea nici pe departe suficient de în vârstă cât să aibă o fată de peste 30 de ani.

Motivul pentru care mamele prietenelor lui Ruby erau mai în vârstă decât Ronnie era că ele nu rămăseseră gravide când aveau 18 ani și nu fugiseră în lume cu prietenii lor de la Școala de Arte.

Ruby se sprijini de tocul ușii și se uită prin studio. În timp ce privea în jur, inspira mirosul cunoscut de vopseluri de ulei și terebentină. Pânzele erau peste tot, cele mai multe sprijinite de pereți. Toate suprafețele erau presărate cu schițe vechi, rămășițe de cărbune de desenat și palete din hârtie de mult abandonate pe care odihneau mici turnulețe crăpate de vopseluri de ulei.

În mijlocul camerei, mama ei stătea în picioare adăugând culoare și pigulind la cea mai nouă pânză.

Ruby era foarte mândră de realizările mamei ei. Spre deosebire de Phil, care era în

anul terminal la Şcoala de Arte când Ronnie a rămas gravidă, ea fusese obligată să se lase de şcoală după primul an. Apoi alesese să rămână acasă – în apartamentul cavernos pe care-l închiriaseră – să stea cu copilul. Ca să mai câştige ceva bani, făcea şabloane pentru decorat bucătăriile şi pereţii din camerele copiilor pentru case chic din Hampstead. În ciuda acestui lucru, Ronnie nu a pierdut nicicând din vedere marea ei ambiţie. Imediat ce Ruby începuse şcoala, aplicase pentru o bursă de studiu şi o obţinuse, lucru care-i permisese să se întoarcă la şcoală şi să-şi continue studiile. Picturile ei nu-i aduseseră prea mulţi bani, dar în multe feluri Ronnie era şi mereu avea să fie modelul şi inspiraţia lui Ruby.

Ca de-obicei, pânza de-acum era una abstractă care conţinea brazde şi şanţuri de culoare. Lui Ruby îi plăcea. Admira aproape toate picturile mamei ei. Erau atât de pline de energie şi de suflet. Greu de spus, dar pictura părea terminată. Pânza era mare – avea în jur de 2 x 2,50 m. Pentru că era prea mare ca să fie pusă pe un şevalet, se sprijinea de perete ca şi celelalte. Toate tablourile lui Ronnie erau uriaşe. Unele chiar mai mari decât aceasta. Spunea că pânzele mici o făceau să se simtă înghesuită şi constrânsă.

Ruby-şi aducea aminte când, pe la 8 ani, o întrebase pe mama ei prima oară despre ce era vorba în picturile ei şi ce însemnau formele şi modelele ciudate din ele.

Ronnie o așezase în poala ei și stătuseră amândouă de vorbă – părea că trecuse o veșnicie de atunci – despre tabloul la care lucra.

— Cum te simți când te uiți la tablou? o întrebase Ronnie.

Ruby îi răspunsese că îi plăceau culorile vii și că o făceau să se simtă fericită.

— Asta e. Acum ai înțeles. Dacă arta te face să simți ceva – ceva cât de mic, atunci a reușit să fie artă. Trăim într-o lume plină de obsesii cu înțelesuri și explicații. Pe măsură ce treci prin viață, Ruby, o să descoperi că nu totul are un sens și că de multe ori acest lucru e greu de înțeles.

— Vrei să spui că e ca atunci când oamenii mor la cutremure? spusese Ruby. Sau ca atunci când Hilary Newsham de la mine din clasă a făcut peritonită și era să moară?

Ronnie zâmbise și o pupase – probabil pentru că era atât de perspicace la doar opt ani.

— Da, lucruri de genul ăsta.

Ruby stătea în ușă aducându-și aminte conversația aceea și urmărind-o pe Ronnie cum se îndepărta de pânză pentru a-și privi cea mai recentă lucrare. Culoarea dominantă era un roz puternic cu explozii de albastru, galben și verde smarald.

— Și, i-ai pus titlu? spuse Ruby intrând în studio.

Ronnie se întoarse cu mâna pe inimă.

— Doamne, ce m-ai speriat! strigă ea. Nu, nu i-am dat încă titlu. Încă mă mai gândesc.

În timp ce vorbea, își băgă capătul ascuțit al pensulei în coc, ca o gheișă, și-și șterse mâinile pe o bucată de cârpă veche. Apoi o pupă pe Ruby de bun-venit.

— Așa mă bucur c-ai putut să vii, dar mă simt extrem de vinovată pentru c-a trebuit să te rog să lași baltă planurile cu Laura și Jack. Ești tare supărată pe mine? Trebuie să-mi zici dacă ești. E tare nesănătos să ții lucruri în tine.

Oare cât îi trebuise lui Ronnie să treacă la rolul de terapeut? Cam un minut? Pe lângă faptul că cocheta cu budismul, se ducea la psihoterapeut de șaisprezece ani. Phil o implorase să se ducă la terapeut – deși acum recunoștea că ajunsese să regrete asta amarnic. Pe vremea aia i se părea imposibil să ții pasul cu optimismul constant al lui Ronnie și cu felul ei entuziast de-a se încăpățâna să creadă că „universul îți va da orice vrei". Spunea că era ca și când trăia în casă cu „blestematul de Dalai Lama". Îi spusese lui Ruby că se simțea extrem de vinovat pentru că devenise frustrat din cauza cuiva care era mereu fericit, dar nu putea să se abțină. Și nu putea nici să schimbe faptul că problema era legată de deznădejdea lui în legătură cu banii.

Destul de repede – cu ajutorul lui Clive, terapeutul, la care încă se mai ducea – Ronnie descoperise că optimismul ei constant era legat de faptul că tatăl ei – pe care-l venera – o părăsise pe mama ei și se mutase cu altă femeie. După plecarea lui, îl vedea foarte rar, pentru că noii lui iubite nu-i convenea relația pe care

acesta o avea cu Ronnie. Trauma și suferința pierderii lui explicau totodată și fuga ei de-acasă, precum și faptul că se măritase la optsprezece ani. Asta explica și motivul pentru care refuza din capul locului să mai lase vreun fel de problemă s-o afecteze și felu-i caracteristic de a fi mereu bine dispusă și irațional de optimistă când ea și Phil aveau un obstacol mare de trecut.

Acum îi era mult mai ușor să recunoască faptul că lucrurile nu mergeau perfect. Ironia era că nici ea și nici Phil nu prea mai aveau griji. Starea lor materială se îmbunătățise și erau de nerecunoscut: aveau o căsnicie puternică, o fată care-i admira și erau amândoi perfect sănătoși. Chiar dacă tatăl lui Ronnie murise cu câțiva ani în urmă, tocmai când ea și cu Sylvia încercau să reconstruiască relația lor cu el, mamei lui Ronnie i se aprinseseră călcâiele încă o dată, târziu în viață, și se căsătorise cu un dentist la pensie cu care locuia în Marbella.

Partea proastă a terapiei lui Ronnie era că devenise dependentă nu numai de a se analiza pe sine, ci și de a-i analiza pe toți cei din jurul ei.

— Deci nu ești supărată că a trebuit să vii la noi la masă? spuse Ronnie, încercând în același timp să-și scoată de pe degetul mijlociu o pată mai încăpățânată de vopsea roșie. Sigur nu ții în tine o grămadă de sentimente negative?

— Mamă, nu sunt supărată. Jur! Și, înainte să zici tu asta, da, magazinul merge extrem de bine și nu, nu mă simt vinovată pentru

ce-am obţinut şi da, cred că toată lumea are dreptul la succes.

— Acu' faci mişto de mine, zise Ronnie luând o mutră de clovn supărat.

— Ştiu, dar trebuie să înţelegi că toate astea vin de unde trebuie, spuse Ruby zâmbindu-i şi încă tachinând-o.

— Şi cu chestia cu Matt cum te mai împaci? Te simţi mai uşurată? Simţi că eşti gata să treci peste asta?

Ruby îşi dăduse seama că partea cu „trecutul peste“ însemna de fapt „nu crezi c-a venit momentul să-ţi găseşti un prieten stabil sau un soţ şi să te aşezi la casa ta?“. Ronnie s-ar fi simţit jignită şi s-ar fi supărat extrem de tare dacă cineva ar fi îndrăznit să insinueze cum că ea ar fi fost o mamă evreică tipică. Totuşi, nu fusese genul de mamă care să stea permanent acasă şi s-o îndoape pe fiica ei cu cocoloaşe de matzo[1]. Nu fusese niciodată genul care să ceară mereu atenţie sau o mamă exigentă. Când Ruby era la şcoală, îi încuraja mereu eforturile în loc s-o oblige să fie prima. Până în ziua de azi, Ronnie nu făcuse nici măcar cea mai mică remarcă răutăcioasă în legătură cu înfăţişarea sau cu greutatea lui Ruby. Rezultatul era că Ruby crescuse cu încrederea în sine intactă.

Până acum Ronnie nu se amestecase deloc în viaţa amoroasă a lui Ruby – chiar dacă îi spusese foarte clar fiicei sale că i-ar face plăcere să vorbească despre asta dacă voia ea.

1. Pâine evreiască nedospită.

Apoi, când Ruby și Matt s-au despărțit, Ronnie părea să fi suferit o transformare. Ruby își dădu seama că mama ei era cuprinsă de un val de panică. Era clar ceva de care era conștientă și ea însăși și cu care se lupta – și de-aici veneau toate comentariile ei pe ocolite, în loc să-i spună în față că era îngrijorată din cauza faptului că Ruby n-avea prieten. Remarcile ei erau ceva de genul: „Scumpo, ești OK? Adică OK de-adevăratelea? Să știi că-mi fac griji că trăiești singură" sau „Fata nu știu cui tocmai s-a mutat cu prietenul/s-a căsătorit/a făcut un copil și cred că e cu doi sau trei ani mai mică decât tine".

Ruby îi spusese mamei ei de vreo câteva ori că se simțea de parcă o obliga să-și găsească un bărbat. Din moment ce Ronnie făcuse terapie atâta timp, era obișnuită să „primească feedback" și Ruby știa că n-o să ia chestia asta ca pe un atac personal.

— Da, chiar ai dreptate, spusese Ronnie, chiar te oblig să faci asta. Asta e ceva ce-ar trebui să discut cu Clive. Cred că încep să mă sperii că n-o să-ți găsești niciodată un bărbat și să te așezi la casa ta. Dar nevoia mea de a te vedea la casa ta e doar a mea, nu și a ta. Îmi transfer propria frică asupra ta. De ce fac asta? De ce nu-ți dau voie să-ți trăiești viața cum vrei? Mă întreb dac-o fi ceva în trecutul meu care nu mă lasă să trec peste frica asta.

Și tot așa. Ronnie și Clive încă mai aveau de lucru cu problema anxietății transferate asupra altora, dar nu păreau să facă prea

multe progrese în direcţia rezolvării. Nu exista telefon primit de la mama ei în care aceasta să nu scape câte-o remarcă indirectă, dar complet fără sens la starea de femeie singură a lui Ruby. Câteodată, Ronnie îşi dădea seama că făcea asta şi-şi cerea scuze. Când nu-şi dădea seama, Ruby, pur şi simplu, respira adânc şi lăsa să treacă de la sine.

Ronnie stinse lumina foarte puternică din atelier şi cele două femei se îndreptară spre scări.

— Hai, mamă, spuse Ruby, ia zi care-i marele secret! Tata nu vrea să-mi spună nimic şi ard de nerăbdare să ştiu ce e.

Chiar atunci se auzi soneria. Ronnie păru surprinsă:

— Oare cine-o fi? spuse ea în vreme ce Phil deschidea uşa din faţă.

Ronnie se apleca peste balustradă ca să vadă cine era.

— E mătuşă-ta, Sylvia. N-o chemasem şi pe ea. O să fie niţel ciudat. Tatăl tău şi cu mine voiam să te avem doar pentru noi în seara asta.

Când ajunseră jos, mătuşa Sylvia îi lăsa haina lui Phil.

— M-am gândit să dau o raită pe la voi şi să vă spun *arrivederci* înainte să plecaţi la Roma.

O pupă pe Ronnie şi apoi mai stătu în faţa ei o vreme ca să-i şteargă urma de ruj de pe obraz. Se întoarse spre Ruby şi zise:

— Şi ce mai face nepoata mea preferată? zise, ciupind-o uşor de obraz. Încă mai lucrezi pentru verişoara noastră mult-iubită? Ştii ce-i cu Stella, nu? Are probleme cu inima. Nu prea are una.

Ruby râse şi-i spuse că nu prea mai ştie nimic de ea de când s-a mutat la New York. Sylvia se întoarse spre Ronnie şi-i spuse:

— Mi-a luat zece minute să găsesc loc de parcare la voi.

— A, eu de-obicei descânt pentru un loc de parcare, spuse Ronnie. Funcţionează de fiecare dată.

— Pe bune? Poate ar trebui să descânt şi eu pentru un bărbat.

Sylvia Lieberman – păstrase numele fostului soţ – era sora cu patru ani mai mare a lui Ronnie. Era asistenta personală a unui impresar teatral şi-şi căuta dragostea. În ultimii zece ani – de la divorţ – iubirea îi scăpase printre degete, aşa că mânca mult pentru a se consola. Rezultatul era că avea o sută de kilograme. Chiar dacă era solidă, avea şi ea inspiraţia artistică a lui Ronnie şi nu era deloc lipsită de stil. Părul ei – tuns o dată la cinci săptămâni de Roscoe, de la *Roscoe and Belle* – era vopsit într-o nuanţă de roşu mult mai aprins decât cea a lui Ronnie. Toată lumea era de acord că i se potrivea ca o mănuşă felului ei de-a fi, gălăgios şi cu mult tupeu.

Purta haine bine croite, largi şi scumpe, care îi scoteau în evidenţă talia de viespe, dar nu se strângeau sau nu se lipeau de corp în

locurile unde trebuie. În seara asta era elegantă în mod special; purta o rochie cloş cu talia înaltă şi cizme asortate cu vârf ascuţit, din piele întoarsă.

Toţi intrară în sufragerie. Ronnie se aşeză pe una din canapele, iar Ruby şi Sylvia o acapararä pe cealaltă. Phil nu se aşeză. În schimb scoase din buzunar mingea cu douăzeci de întrebări.

— S-a blocat când te-ai dus sus mai devreme, îi zise el lui Ruby. Acum pare să meargă din nou... Deci, capybarele astea sunt carnivore?

— Nu, sunt vegetariene. Dacă mi-aduc aminte bine, trăiesc din ierburi, pepeni şi dovlecei.

— OK, sunt nocturne?

— Nu prea cred.

Mătuşa Sylvia se întoarse spre Ronnie:

— Un capy – ce? îi şopti ea. Ce se întâmplă?

Ronnie dădu ochii peste cap şi îi spuse despre mingea computerizată cu care te puteai juca de-a douăzeci de întrebări.

— Habar n-am despre ce animal vorbesc ăştia acolo... Phil, te rog. Poţi să-i dai pace chestiei ăleia un pic şi să stai jos?

— Phil, zise Sylvia râzând, ia vezi dacă ghiceşte croissant cu somon[1] sau... sau... chiloţi tanga.

Phil ridică o mână în semn de „stai puţin". Trecură câteva secunde bune înainte să poată vorbi.

---

1. Specialitate care constă într-un croissant prăjit, pe jumătate uns cu cremă de brânză, cu file de somon afumat tăiat subţire, ceapă şi piper negru.

— Mamă, ce grozav! Nu pot să cred. A ghicit. Chiar blestematul de capybara. A ghicit!

Îi dădu mingea lui Ruby și arătă spre ecran.

— Ia vezi dacă ghicește chiropractor, spuse mătușa Sylvia, tocmai am găsit unul nou. E genial. De fapt, data trecută când am fost la el, aproape că mi-a oferit o țigară după.

Îi făcu cu ochiul lui Ronnie.

— Ar trebui să-l încerci și tu.

Ruby se fâțâia deja pe scaun. Ardea de nerăbdare să schimbe subiectul de la chiropractori și chiloți tanga înapoi la ceea ce voiau ai ei să-i zică.

— Haideți, oameni buni! Când aveți de gând să ne ziceți și nouă marele secret?

— Secret? spuse mătușa Sylvia. Ce secret? Nu știu nimic de nici un secret!

— Păi, plănuisem să-i zicem lui Ruby mai întâi, zise Ronnie, dar sunt sigură că n-o să se cramponeze de faptul că ești și tu prin preajmă.

Phil se duse înspre masa din sufragerie unde se aflau o sticlă încă nedeschisă de șampanie și câteva pahare.

— Mamă, sunt așa de bune veștile? spuse mătușa Sylvia reperând sticla.

— Mie să nu-mi dai, te rog, îi zise Ronnie lui Phil. Apa-i tocmai bună.

— Cum de nu bei? întrebă Sylvia. Eu ar trebui să mă uit la calorii, nu tu. Tu ești căsătorită. Eu încep să cred că n-am să găsesc niciodată un bărbat cu care să-mi împlinesc visul de a cumpăra un loc de veci dublu. Hai, bea!

— Nu, pe bune, nu prea vreau alcool acum.

— Dumnezeule, râse mătuşa Sylvia aranjându-şi pernele la spate, oricine ar crede că eşti gravidă sau ceva.

Dopul de la şampanie sări. Faţa lui Ronnie se lumină cu un zâmbet uriaş.

— De fapt, chiar sunt! Adică aşteptăm un copil, spuse ea.

— Sigur că da, i-o tăie mătuşa Sylvia, deci care e adevăratul motiv pentru care nu bei?

— Ţi-am zis. Sunt însărcinată.

Câteva secunde de linişte trecură în timp ce Ruby şi mătuşa Sylvia se aşteptau ca Ronnie să zică:

— Aha, v-am prins. Eraţi deja cu gândul acolo, nu?

Dar n-o făcu. De fapt nu zise nimic. În vreme ce Phil turna şampania, ea pur şi simplu stătea acolo toată numai zâmbet.

— Deci chiar eşti gravidă.

Ea şi mătuşa Sylvia schimbară nişte priviri pline de uimire.

— Dar eşti sigură? Adică poţi să faci un copil la cincizeci de ani? OK, Cherie Blair a făcut unul la patruzeci şi cinci de ani, dar şi aia era destul de tare peste limită.

Aici Sylvia s-a ridicat şi s-a apropiat de Ronnie.

— Rhona, dragă, spuse ea cu blândeţe punându-i mâna pe umăr.

Sylvia îi spunea lui Ronnie pe numele ei adevărat doar când avea ceva important să-i zică.

— E doar menopauza. Corpul tău îţi joacă feste. Şi nu uita că ai tuburile falopiene blocate. E tare puţin probabil să fii însărcinată.

— Ei bine, sunt, spuse Ronnie. În mai mult de patru luni. Am făcut două ecografii. Vi le arăt imediat. M-am simţit oribil cât nu puteam să vă spun. A fost înfiorător, dar a trebuit să aşteptăm rezultatele de la testul de lichid amniotic. Tocmai au venit şi totul e perfect în regulă.

— Dar ce s-a întâmplat cu tuburile tale?

Ronnie dădu din umeri.

— Doctorul zice că unul dintre ele s-ar putea să se fi deblocat în mod spontan. Dar cel mai probabil e să fi fost greşit diagnosticul de la început.

Ruby se cufundă în canapea. De câte ori în viaţă nu spusese „nu pot să cred“ şi nu fusese tocmai adevărat. De data asta, însă, era cu totul şi cu totul adevărat. Nu-i venea să creadă.

Phil împărţea paharele de şampanie în stânga şi-n dreapta.

— Şi nu ne felicitaţi?

Ruby îşi lăsă paharul jos şi sări de pe canapea:

— O, Doamne. Îmi pare rău. Doar că-i ultima veste din lume la care m-aş fi aşteptat de la voi. Şi încă sunt şocată.

În ciuda chestiei ăsteia, reuşi să-i ia în braţe pe amândoi părinţii şi să-i pupe:

— Uau, urmează să am un frăţior sau o surioară!

— Treizeci şi doi de ani, diferenţa de vârstă perfectă între fraţi, spuse mătuşa Sylvia.

— OK, zise Ruby, mustăcind la remarca cu diferenţa de vârstă. Astea-s regulile.

— Care? răspunse Ronnie.

— În primul rând, nu stăm în aceeaşi cameră. Doi, primim aceeaşi sumă de bani de buzunar şi trei, în calitate de soră mai mare, am voie să mă culc la ce oră am chef.

Ronnie izbucni în râs.

— O, cred că ne putem învoi la asta.

În loc să participe şi ea la voioşia generală, mătuşa Sylvia părea brusc stânjenită.

— Nu vreau să vă stric cheful, dar voi doi sunteţi siguri că vreţi să aveţi un adolescent în casă când veţi fi pe la şaizeci şi cinci-şaptezeci de ani? N-o să vă fie prea uşor.

— Ne-am gândit foarte bine la toate astea, spuse Phil. Cred că ştim în ce ne băgăm.

— Şi ştii şi tu cât de tare mi-am dorit încă un copil, continuă Ronnie. Evident că ar fi fost mai bine dacă se întâmpla acum zece ani, dar suntem amândoi sănătoşi şi în perfectă formă fizică. Sunt sigură că o să ne descurcăm.

— Doamne, ai să ai dureri de la travaliu şi bufeuri în acelaşi timp, spuse Sylvia dând din cap.

Asta îi făcu pe toţi să râdă din nou.

— Eu sunt fericită dacă voi sunteţi fericiţi, continuă ea cu faţa numai zâmbet.

Se ridică şi-i îmbrăţişă pe Ronnie şi pe Phil.

— Sunteţi OK, da?

Ronnie îi spuse surorii ei:

— Ştii, ăsta-i cel de-al doilea copil al meu şi ştiu cât de mult ţi-ai dorit întotdeauna copii. Am avut emoţii să-ţi spun în caz că te-ai fi simţit prost.

— OK, recunosc. Chiar şi acum zece ani, aş fi fost geloasă ca dracu' de tare. Am cincizeci şi patru de ani. Am început să mormăi când trebuie să mă ridic dintr-un fotoliu. Nu pot să mănânc nimic prăjit după 6 seara şi singura pastilă pe care trebuie s-o iau zilnic e pentru colesterol. Ultimul lucru de care am nevoie acum este un copil care urlă, scutece şi lipsă de somn. Crede-mă, eşti invitata mea.

Ronnie se întoarse spre Ruby:

— Şi tu, draga mea, cum te simţi? S-ar putea să nu-ţi dai seama acum, dar când bebeluşul ăsta se va naşte, vei avea probabil nişte sentimente destul de neplăcute. Nu vreau să te simţi de parcă te alungăm din familie. Eşti prima noastră născută şi mereu vei fi.

— Mamă, te rog, am treizeci şi doi de ani. Apreciez că te-ai gândit la asta, dar să ştii că am şi eu viaţa mea. Nu prea cred că am să fiu geloasă pe un bebeluş. Şi ştii doar că mi-am dorit mereu un frăţior sau o surioară. Sigur, am fi avut mai multe de împărţit dacă eram mai tânără..., începu ea să chicotească.

— Deci, vreţi un băiat sau o fetiţă? o întrebă mătuşa Sylvia pe Ronnie.

Înainte ca Ronnie să apuce să zică ceva, Sylvia adăugă:

— Ooo, şi v-aţi gândit la nume? M-am uitat pe *Tatler* ieri şi am văzut o poză cu un băieţel pe nume Heathcliff. Ce nume romantic! Totuşi nu prea cred că Heathcliff Silverman merge. Bănuiesc că aţi putea să-l poreclişi Cliffy, oricum. Şi dacă-i fată, ce-aţi zice de Aida? Sau Taittinger, ar fi exotic aşa.

Ruby își dădu seama că mama ei se simțea asediată. Deci se decise să schimbe subiectul.

— Și unde o să naști?

— Păi, spitalul din zonă este OK până una alta, dar cred că tatăl tău ar vrea să nasc la St. Luke. Problema e că e atât de scump!

Discuția despre bebeluși mai dură încă o oră. Într-un final, Ronnie anunță că masa era gata.

— Sylvia, de ce nu stai și tu? spuse ea. Avem mâncarea ta preferată – canelloni cu ricotta și spanac. Și Phil o să mai deschidă o sticlă de vin.

Nu a trebuit s-o roage de două ori.

— Și eu am niște vești, spuse Sylvia puțin mai târziu, în vreme ce Phil se ridica de la masă ca să-i mai toarne un pahar. Am un nou prieten.

— Stai puțin, zise Ronnie, ce s-a întâmplat cu ultimul „nou prieten"?

— Brian? Încă mai suspina după fosta lui. Am încercat să fiu răbdătoare. L-am ascultat. L-am ținut în brațe când plângea, dar până la urmă n-a ajutat cu nimic, așa că i-am pus capăt.

— Și tipul dinaintea lui? Max? Părea drăguț.

— Părea – mai puțin drăguț era faptul că trebuia să miroasă toate lucrurile înainte. L-am dus la terapie cognitiv-comportamentală. A fost la ședințe o vreme, apoi s-a lăsat păgubaș. A, și făcea pipi așezat.

Phil își ridică privirea din farfurie:

— Și ce-i așa de rău să stai jos ca să faci pipi? spuse blajin. E singurul fel în care bărbații

de o anumită vârstă mai pot să-şi golească rezervorul. Acum câteodată eu trebuie să...

— Tată, te rog, îl întrerupse Ruby, strâmbând din nas, deja ne-ai dat prea multe detalii.

— Nu sunt de-acord, zise Ronnie. Problemele importante de sănătate trebuie discutate, nu ţinute secret. Societatea trebuie educată. Oamenii trebuie să înţeleagă că unii bărbaţi au nevoie să stea jos pe closet pentru că au probleme cu ţâşnitoarele lor. Altora pur şi simplu le place să stea jos. Cu ce drept vin femeile să le nege acest drept? Pentru atâţia bărbaţi, alegerea statului pe closet când fac pipi este un adevăr pe care nu îndrăznesc să-l rostească şi cred că a sosit momentul să ne debarasăm de stigmatul ăsta.

— Cred c-ar trebui să scrii o scrisoare la *The Times*, spuse mătuşa Sylvia. Ai putea porni o adevărată dezbatere naţională.

— Nu pot să suport când mă iei în răspăr, zise Ronnie. Tot ce încerc să zic e că...

Simţind un început de zâzanie între surori, Ruby se decise să schimbe subiectul.

— Dar, mătuşă Sylvia, cine era tipul cu care ai ieşit înainte de Max? Mi se pare că era motociclist.

— Harley David. Doamne, ce mişto era! Eram înnebunită după el, până m-a luat pe motocicletă şi am văzut ce scria pe spatele gecii lui. Citez: „Dacă poţi citi asta, pizda a căzut". Sexist e prea puţin spus pentru a descrie apucăturile pe care le avea. Mi-am pierdut săptămâni întregi dezbătând această problemă cu el. I-am cumpărat chiar şi *Femeia Eunuc.* Doar a râs.

— De ce încerci să schimbi fiecare bărbat pe care îl întâlneşti? spuse Ronnie. Ştii, cred că are de-a face cu tata. Nu puteai să-l faci să fie un om mai bun. Apoi a murit şi-ai fost obligată să nu mai încerci. Dar ai continuat cu alţi bărbaţi.

— Poate, ridică Sylvia din umeri.

— Spune-ne de tipul nou, zise Ronnie.

Sylvia îşi puse jos paharul de vin.

— Păi, îl cheamă Nigel şi este consultant financiar independent. Pe bune, un bărbat care ştie tot ce e de ştiut despre fonduri de investiţie şi cum să-ţi organizezi portofoliul de afaceri ca să economiseşti plata taxelor.

Ronnie spuse că el părea extrem de normal şi cu picioarele pe pământ pentru Sylvia.

— Ai dreptate. Ce ciudat, nu m-am gândit la asta.

— Cred că în mod subconştient ai decis că te-ai săturat să mai încerci să-l schimbi.

— Şi, arată bine? o întrerupse Ruby.

— Da, da.

Sylvia rânji.

— E înalt şi slab cu nişte ochi albaştri spălăciţi extrem de frumoşi.

— Şi e ceva serios? întrebă Ronnie.

— Devine.

Ronnie întrebă câţi ani avea. Sylvia îi răspunse după câteva gâturi de vin.

— Cam cât mine – poate cu câţiva ani mai tânăr.

Ruby putea aproape să vadă cum antenele mamei ei recepţionau semnalele.

— Deci, de câţi ani e vorba? întrebă Ronnie. De vreo doi, trei?

— Un pic mai mult.

— Cu cât mai mult?

— Zece. Cincisprezece, nu sunt sigură.

— Hai, mă, sunt zece sau cincisprezece? întrebă Ronnie, aruncându-i o privire îngrijorată lui Phil.

— De fapt, sunt şaptesprezece.

— E cu şaptesprezece ani mai tânăr ca tine? repetă Ronnie cu tonul vocii în crescendo, arătând indignarea.

— Eşti pe calea cea bună, doamnă Lieberman! strigă Ruby. Uau, ce bine pentru tine! Doamne, mătuşa mea Sylvia şi-a găsit un băieţel de jucărie.

— Şi el ştie câţi ani ai tu?

— Da. Nu. De fapt, oarecum. I-am spus că am patruzeci şi doi de ani.

— Dar ai cincizeci şi patru. Când ai de gând să-i spui adevărul?

Phil îi făcu semn lui Ronnie că asta era de fapt treaba Sylviei, dar ea îl ignoră.

— Ronnie, tu nu te porţi aşa de obicei. Mereu vezi partea bună a lucrurilor. Credeam că ai să fii fericită pentru mine. Mă distrez şi eu pentru prima oară într-o perioadă lungă.

— Îmi pare rău. Doar că nu vreau să te văd rănită.

Sylvia se întinse peste masă şi o bătu pe umăr pe sora sa.

— Ştiu că trebuie să ştie vârsta mea adevărată, zise ea. Şi am să-i spun când vine momentul potrivit. Acum, te rog, hai să lăsăm baltă subiectul.

Şi, în mod clar hotărâtă să schimbe subiectul, se întoarse către Ruby.

— Dar poate că tu ai să ai un copil în curând. Desigur, ar ajuta dacă ţi-ai găsi şi-un bărbat cu care să-l faci. Dacă o mai ţii mult aşa, am să vin la nunta ta într-o urnă.

Mătuşa Sylvia se bucura din tot sufletul când juca rolul mamei evreice surogat şi, spre deosebire de Ronnie, nu-şi cerea scuze pentru asta.

— Sylvia, te rog, răspunse Ronnie, acum Ruby se concentrează pe cariera ei. Un bărbat o să apară când are să fie momentul. Universul niciodată nu încurcă treburile astea.

Ruby nu înţelegea ce însemna de fapt ultima replică a mamei ei. Se decise că erau două posibilităţi : fie mama ei şi Clive făcuseră progrese cu terapia ei şi Ronnie nu mai lansa comentarii răutăcioase despre faptul că Ruby era singură, fie era o indicaţie că lui Ronnie i se părea mai uşor să se enerveze pe faptul că sora ei făcea pe mama evreică, decât pe felul ei de-a face asta.

Se dovedi că a doua ipoteză era cea adevărată. Câteva ore mai târziu, când Ruby şi mătuşa Sylvia plecau, Ronnie o trase pe fiica ei de mânecă.

— Nu te îngrijora, dragă, îi şopti ea, în fiecare seară, descânt pentru ca tu să-ţi găseşti un bărbat.

Apoi îi strecură un pachet subţire şi pătrăţos în geantă şi-i spuse:

— Deschide-l când ajungi acasă, zise ea.

Capitolul 5

Ruby stătea în pat uitându-se la umbrele de pe tavan. Deci, la vârsta de treizeci și doi de ani urma să aibă un frățior sau o surioară. Cât de ciudat! Veștile încă nu-i intraseră în sistem. El sau ea o va plăcea? Ce fel de relație o să aibă? Decise că, din cauza diferenței de vârstă, o relație de genul frate/soră nu mergea, deci urma să ia rolul de mătușă mișto – un fel de mătușa Sylvia, doar că mai simpatică.

Dacă era fetiță, Ruby urma s-o scoată în oraș la „zile de prințesă". Când avea să devină adolescentă, cele două se vor întâlni la prânz și vor bârfi despre părinții lor, care la vârsta aia aveau să fie bătrâni și excentrici. Ruby avea să-i asculte toate problemele cu băieții. Câteodată ar putea să vină și să stea cu copiii ei. Desigur, dacă Ruby urma să aibă vreunul. Asta însemna că trebuia să-și găsească un soț. Și dacă nu-și găsea? Nu, nu, nu trebuia să gândească așa.

— Sunt gata să accept schimbările pozitive din viața mea, șopti ea. Sunt frumoasă și plină de viață, în unicitatea mea. Sunt un copil al universului care merită să iubească și să fie iubit. Sunt în stare să găsesc dragostea.

Pachetul de la Ronnie conţinuse un CD numit *Descoperirea Dragostei prin Puterea Interioară*. Avea pe el afirmaţii zilnice spuse de o voce blândă şi caldă, incredibil de sinceră, a unei femei texane ale cărei directive erau însoţite de muzică relaxantă New Age. Conform descrierii de pe copertă, ea fusese „prostituată timp de douăzeci de ani, apoi se retrăsese exact când era pe buza prăpastiei şi îşi schimbase cursul vieţii."

Ruby era gata să arunce CD-ul în fundul unui sertar şi să uite de el, dar curiozitatea combinată cu faptul că nu era nimic de văzut la televizor o învinseseră. Se surprinse punându-l la combină.

Îl ascultă câteva minute înainte de a-l opri, mustind de cinism şi nevenindu-i să creadă că Ronnie, chiar şi cu tendiţele ei spre misticism, se lăsase păcălită de o asemenea aberaţie.

O oră mai târziu, stătea în pat, recitând afirmaţiile de care tocmai făcuse mişto. Justifică gestul ăsta în acelaşi fel în care accepta păstrarea unui trifoi cu patru foi în geantă şi faptul c-o asculta pe Chanel când îi citea horoscopul. Erau doar distracţii inofensive atâta timp cât nu le lua în serios. Şi totuşi, poate că aceste afirmaţii nu erau aşa de idioate. Poate, dacă-şi spunea în repetate rânduri cât de extraordinară era, i-ar creşte şansele de a-şi întâlni bărbatul visurilor ei.

A doua zi dimineaţă, Ruby trecu pe la Fi înarmată cu croissante şi *pains au chocolat*. Avea o întâlnire la unsprezece cu Jill McNulty,

administratora de departament a secției prenatale de la St. Luke, iar casa lui Fi îi era în drum.

Era nerăbdătoare să-i spună și lui Fi că Ronnie era gravidă. Și, mai mult, avea nevoie să vorbească despre asta cu cineva. Noaptea trecută, înainte de culcare, era convinsă că era în regulă cu toată chestia. Dar, azi-dimineață, când se trezise dintr-un vis în care venise în vizită la părinții ei și aceștia n-o mai recunoșteau, nu mai era așa de sigură.

Fi stătea în căsuța minusculă cu terasă din Hammersmith, pe care ea și Saul reușiseră s-o cumpere din economiile ei și din „banii lui de iaurt". Ca majoritatea actorilor care nu erau cunoscuți, Saul se repezea la orice ofertă de reclamă care apărea. Și exista posibilitatea – oricât de improbabilă – ca, jucând rolul unei cutii de iaurt mișcătoare sau a unei pizze, să primească un rol adevărat. Și mai important, reclamele erau adevărate colace de salvare din punct de vedere financiar. Plăteau bani buni pentru câteva săptămâni de muncă. Partea proastă era că niciodată nu știa când avea să apară următoarea ofertă, deci trebuiau să facă în așa fel încât banii să ajungă vreme îndelungată – de multe ori pentru mai bine de un an.

În ultimele câteva luni, lucrase la National Theatre. Avea un rol minor în *Hamlet*, rol pe care-l descria ca fiind „cel de-al treilea șliț[1]".

---

1. În original „codpiece", termen care desemnează o teacă de piele pusă în perioada renascentistă peste pantaloni și care conținea organele genitale bărbătești. Folosită pentru a desemna masculinitatea, aceasta era de multe ori umflată artificial.

În aceeaşi perioadă înregistrase şi câteva cântecele publicitare. Saul avea o voce grozavă. Avusese câteva roluri minore în musicaluri din West End, dar prietenii şi familia, care-l auziseră cântând, erau extrem de surprinşi că nu primise încă roluri principale. Nu ţinea secret faptul că aceasta era marele său vis.

Pentru că Fi era acum mamă cu normă întreagă, aveau nevoie de fiecare bănuţ câştigat ca să-şi plătească facturile. Când se născuse Ben, cu trei ani în urmă, Ruby insistase să le dea cadou un pătuţ şi un cărucior, pentru care Fi îi era extrem de recunoscătoare. Ruby avea impresia că, chiar dacă avusese o reacţie drăguţă şi îndatoritoare, Saul se simţea un pic prost din cauza cadoului. Îşi dădu seama că mândria lui fusese un pic rănită şi probabil că el se simţea de parcă Ruby ar fi crezut că erau nişte oameni care aveau nevoie de pomană.

În ceea ce-o privea pe Ruby, cadoul fusese unul generos, dar precupeţit, din moment ce, prin relaţiile ei de business, reuşise să plătească pentru el mai puţin decât preţul de lichidare de stoc. Totuşi, fusese deranjată de reacţia lui Saul şi îi menţionase fricile ei lui Fi. Aceasta fusese categorică, spunându-i lui Ruby să nu se neliniştească:

— Vânătorul familiei n-a mai avut de lucru de vreo câteva luni şi chestia asta a început să-l enerveze.

Dar Ruby se îngrijorase, totuşi. Îl plăcea foarte mult pe Saul şi ştia cât de serioase îi erau intenţiile de a-i dovedi mamei lui Fi că

până şi un păgân de actor putea să aibă grijă de familia sa. Ruby nu voia să-l supere. Când s-a născut Connor, Ruby s-a limitat la a-i da cadou lui Fi câteva costume de bebeluş extrem de frumoase. Costumul de pirat pe care i l-a cumpărat lui Ben de ziua lui costase 15 lire la *Centrul de Învăţare pentru Copii Mici*.

În dimineaţa asta, Fi îi deschise uşa palidă şi cu ochii umflaţi de la lipsa de somn. Părul ei lung şi blond, care părea să nu mai fi fost pieptănat sau spălat de ceva vreme, era prins la spate cu un moţ. Purta un trening vechi Juicy Couture şi o cârpă cu vomă închegată atârnând pe umăr. În braţele ei stătea Connor, senin şi adormit. Ruby se uită la el şi la smocul lui de păr negru – leit Saul – cum îşi sugea două degete în somn.

— Da, da, ştiu, pare numai bun de pupat acum, sări Fi până să apuce Ruby să zică „bună", dar nu te lăsa păcălită. Micuţul a urlat până n-a mai putut toată noaptea.

Ruby o pupă pe Fi de bun-găsit.

— Doamne, pari frântă.

Fi o conduse de-a lungul holului până la bucătărie. Ruby întrebă dacă Saul n-ar putea să-i lase şi ei puţin timp liber ca să mai şi doarmă. Fi dădu din cap negativ.

— E la o audiţie pentru o reclamă. Nu te îngrijora. Sunt bine. Am dormit în iulie.

— Dumnezeu ştie cum o să se descurce mama, spuse Ruby, stând jos la masa de la bucătărie.

Nu putea să nu observe că întreaga bucătărie era un dezastru. Peste tot erau munţi

de farfurii și de oale murdare, plus o întreagă armată de babețici, suzete și biberoane pe jumate goale. Un munte de rufe murdare trona în fața mașinii de spălat.

— Cum adică n-o să se descurce? spuse Fi, apăsând pe butonul de la ceainicul electric. A rugat-o cineva să aibă grijă de vreun bebeluș?

— Nu chiar, răspunse Ruby cu falsă nonșalanță și un zâmbet plutindu-i pe buze. De fapt, e gravidă.

— Da, sigur, râse Fi cu jumătate de gură.

— Nu, pe bune. Mama mea e însărcinată.

Fi veni înspre masă și se așeză.

— Hai, mă! Asta e un fel de glumă sau ce?

Connor, care stătea pe umărul ei, începu să scâncească. Ea începu să-l frece pe spate.

— Nu, trebuie să nască în ianuarie.

— Dar cum de a rămas gravidă?

— Păi, cum se face de-obicei, bănuiesc.

— Clar. Adică cum de a rămas gravidă la vârsta ei, nu mi-ai zis tu odată că avea trompele uterine blocate?

Ruby îi spuse că una dintre trompele ei probabil că se deblocase în mod spontan.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu asta, spuse Fi. Ai să ai un frățior sau o surioară. La 32 de ani. E de necrezut!

Atunci Ben năvăli în cameră. Purta pijamale cu Bob the Builder și pălăria și peticul de ochi din costumul de pirat primit de ziua lui de la Ruby. Mirosea un pic a scutec cu pipi. Fi nu reușise să-l schimbe în noaptea precedentă.

— Blestema de flăţior mai mic, declară el. Cheamă Connor şi face căcăţel de iepulaş şi vomită la mine.

— Ştiu, dragule, spuse Fi, dar n-o face special. Şi îţi place de Connor de fapt, nu-i aşa?

Ben îşi luă sabia de pirat din plastic verde de pe masă şi începu s-o agite prin aer violent, periculos de aproape de capul lui Connor.

— Nu, anunţă el. Să mai stea unşpezeci zile. Apoi tlebuie să-l tlimitem înapoi la el în glădină.

Fi îi luă cu blândeţe sabia din mână şi o puse pe masă. Ridică din umeri la Ruby ca să-i spună că nu ştia de unde-i venise lui Ben ideea că copiii veneau sau trebuia să stea în grădini.

— Probabil că are legătură cu chestia cu g-e-l-o-z-i-a.

Ben îşi cerea acum sabia înapoi.

— Uite ce, dragule, de ce nu vii la masă să faci nişte figurine din plastilină?

Ben dădu din cap fericit şi se urcă pe un scaun. În timp ce îngenunchea pe el, scotea capacele de la cutiuţele cu plastilină.

— Înţeleg foarte bine ce simte Ben faţă de Connor, spuse Ruby râzând cu jumătate de gură.

Fi o întrebă ce voia să zică de fapt. Ruby îi spuse că, atunci când mama ei o anunţase că urma să aibă un copil, râsese la orice sugestie cum că s-ar simţi vreun pic geloasă pe bebeluş.

— Apoi, azi-noapte, am visat că mă duceam pe la ai mei şi ei nu mă recunoşteau. Oricât de mare aş fi, nu pot să nu mă simt de parcă

sunt pe cale să-i pierd pe ai mei din cauza noului bebeluș și că o să trebuiască să zbor din cuib.

Fi îi spuse lui Ruby că ea, de fapt, își părăsise cuibul la 18 ani, când plecase la facultate.

— Știu, spuse Ruby, dar când m-am trezit azi-dimineață sentimentul ăsta mă copleșea. Tot încerc să-l înăbuș, dar nu pot. Și alt lucru la care mă gândesc e că eu am 32 de ani și ar trebui să mă căsătoresc, să fac copii și să primesc toată atenția. Nu mama mea de 50 de ani. Cred că sunt un pic de tot geloasă și pe ea. De fapt, nu. Dacă e să fiu sinceră, sunt foarte geloasă pe ea. Știu că nu a rămas gravidă dinadins, dar e ca și când ar fi călcat pe teritoriul meu. Dumnezeule, sună ca și cum aș fi foarte patetică și egoistă.

— Poate, doar un pic, spuse Fi. Dar sunt sigură că majoritatea femeilor, în situația ta, s-ar simți la fel. Ordinea naturală e să facem copii la o anumită vârstă, și apoi la o altă vârstă să devenim bunici. Nu să încercăm să ne luăm la întrecere cu copiii noștri făcând alți copii. În familia ta ordinea a fost puțin schimbată și acum nu te mai simți la locul tău. Nu numai că e un șoc pentru tine, dar te și enervează. Ai aflat abia acum câteva ore că Ronnie e gravidă, dar trebuie să-ți lași timp să te obișnuiești cu asta.

O mângâie pe dosul mâinii.

— O să-ți fie mult mai ușor, ai să vezi.

Ruby dădu din cap.

— Știu, dar celălalt lucru de care sunt îngrijorată e sănătatea ei. Nu știu eu prea multe

despre chestia asta, dar îmi închipui că să fii gravidă la 50 de ani e ceva foarte periculos.

— Da, dar la vârsta ei o să-i aibă la dispoziţie pe cei mai experimentaţi doctori. O să se aştepte la probleme şi o să fie mereu atentă la starea ei. N-o să lase să i se întâmple nimic.

— Şi bebeluşul? Ştiu că mama a făcut testul de lichid amniotic, dar dacă ceva se dovedeşte a fi în neregulă cu el? De fapt, testele astea nu sunt infailibile, nu?

— Nu, nu sunt, dar cu doza de grijă de rigoare, probabilitatea este că amândoi o să fie perfect sănătoşi.

Ruby răsuflă.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate.

Fi decise să se ducă să-l pună pe Connor în pătuţ. În vreme ce ea era sus, Ruby termină de făcut cafeaua de dimineaţă şi intră în vorbă cu Ben.

— Şi, ce faci tu acolo, Ben? întrebă Ruby deschizând unul dintre dulapurile de bucătărie în căutare de-o farfurie curată pentru croissante. Nu avu noroc. Nu exista nici măcar o farfurie curată.

— Mine face ouă velzi şi şuncă, ţinând în sus două bucăţi verzi de plastilină şi încă una mai plată şi roz. Vlei şi tu?

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse Ruby dând drumul la apa caldă şi începând să spele o farfurie acoperită cu sos masala[1] uscat. Ştii, şi eu citeam *Green Eggs and Ham* când eram mică.

---

1. Sos picant indian făcut cu un amestec de condimente specific.

— Eu sunt Sam I Am, anunţă pe un ton serios, e băieţel lău.

Reuşi, cu puţin efort, să coboare de la masă şi să se ducă la Ruby ca să-i ofere nişte ou verde să guste. Aplecându-se până la nivelul lui, îl duse la gură şi scoase nişte sunete gen „miam-miam".

— Astea sunt nişte ouă minunate, Ben! Grozav!

— Să-l dai pe ăsta mamei tale.

Îi mai dădu un ou.

— Mulţumesc, Ben. Ştiu c-o să-i placă.

Ruby îşi puse oul în buzunarul de la pantaloni.

— Şi tu ai o mămică înfiolător de umflăţică, cu bultică şi velgetuli blestemate?

Era clar din mina senină şi liniştită că doar repeta cuvintele lui Fi şi nu ştia ce însemnau.

Fi apăru la timp pentru a auzi ce spusese. Pe faţă i se întipări panica instantaneu.

— O, Doamne! Acum Ben se ia după fricile mele, îi şopti lui Ruby. Nu fac nimic aşa cum trebuie; văzându-mă aşa jalnică şi slabă de înger o să se simtă şi mai nesigur decât până acum.

— Hai, Fi, e în regulă. Doar repetă chestii pe care le-a auzit. Nu te mai chinui atâta. O să ai din nou silueta de dinainte. Doar că o să-ţi mai ia nişte timp, atâta tot.

Atunci Ben anunţă că voia păturica lui. Sări de la masă şi fugi în sufragerie ca s-o caute, pierzându-şi coiful de pirat pe drum.

Fi luă *Daily Mail* care stătea întins pe masă, acoperit în bucăţele de plastilină. Le

dădu la o parte de pe ziar şi arătă spre o poză.

— Dar cum de toate celebrităţile astea îşi recapătă silueta aşa de repede? Adică uită-te la Mia Ferrari. A născut acum o lună şi uite-o la o premieră într-o rochie în care eu n-aş fi putut să încap nici înainte să fiu gravidă.

Fi se uită chiorâş la poză. Arătând din nou cu degetul la ea, zise:

— Uite, nici măcar nu poartă sutien. Uite cât de sus îi stau sfârcurile. Ţâţele mele îmi ajung practic până la genunchi. Şi uită-te la burta mea. Fi îşi ridică bluza de trening şi trase de o bucată de grăsime de pe burtă deasupra elasticului de la pantaloni. O să-mi ia cel puţin şase luni să scap de burta asta şi, chiar şi atunci, n-o să mai fie cum era mai demult.

Ruby aduse farfuria cu croissante pe masă.

— Uite, ştii prea bine că femeile astea au dieteticieni şi antrenori de fitness personali. Eşti înaltă, ai nişte ochi albaştri pentru care mi-aş da o mână, un picior şi o găleată întreagă de măruntaie şi mereu ai avut o siluetă minunată. Nu există nici un motiv pentru care nu ţi le-ai putea recăpăta.

— Da, dar când? spuse Fi râzând gutural şi muşcând dintr-o bucată de croissant. E din cauza alăptatului. Nu mă pot opri din mâncat. Poate ar trebui să continui să mă îndop până îl înţarc pe Connor şi apoi să-mi fac o liposucţie ca să scot toată grăsimea.

— Doamne, ce-aş vrea să mai schimbi şi tu placa, se auzi o voce de bărbat.

Cele două femei se uitară în sus. Saul intrase în cameră.

— Rubes, te rog, să-i dai un ghiont soției mele că poate-i vine mintea la cap. Fac tot ce pot s-o conving că nu-i așa, dar parcă vorbesc cu pereții.

— Fac tot ce pot, spuse Ruby, dar nici pe mine nu m-ascultă.

Saul veni în spatele lui Fi și-și puse mâinile pe umerii ei, aplecându-se s-o sărute pe ceafă.

— Știi doar că ești încă zeița mea shiksa[1], nu? spuse el începând s-o giugiulească pe Fi până la punctul la care Ruby trebui să se uite în altă parte și să pretindă că n-a văzut nimic.

— Chiar așa? spuse Fi.

— De parcă mai e nevoie să întrebi. Fii atentă, am probă pentru reclama la crochetele cu pește la 12. La trei probabil că mă întorc. Apoi poți să dormi și eu am să mă ocup de spălat. Te descurci cu copiii până atunci?

— Nu te mai kvetchui[2] atâta.

Lui Fi îi plăcea la nebunie să-și exerseze vorbitul în idiș.

— O să fie bine. Du-te și mult succes!

Saul se întoarse la Ruby:

— Spune-mi, sincer, semăn cu Căpitanul Bird's Eye?

Adevărul era că Saul nu arăta deloc precum Căpitanul Bird's Eye, al cărui rol era mereu

1. Termen care desemnează o femeie care nu este de religie iudaică. Cu timpul a devenit echivalent în engleză cu femeie voluptuoasă reprezentând ispita pentru tinerii evrei.
2. Cuvântul *kvetch* înseamnă în idiș „a te îngrijora".

jucat de un ncheş prietenos, un lup de mare cu nas roşu. Saul era un evreu tânăr cu faţa măslinie căruia i-ar fi stat mai bine în rolul unui personaj din biblie.

Rolurile astea nefiind prea căutate, de obicei ajungea să cânte în vreo reclamă sau să joace pe mafiotul sau pe vânzătorul suspect de kebab.

— Poate încearcă să-şi schimbe imaginea brandului, spuse Ruby, încercând să pară optimistă. Poate vor un tip mai atrăgător şi mai aventuros.

Cu recenta lui barbă neagră şi părul lung – special pentru rolul din *Hamlet* – Saul era foarte atrăgător.

Râse, ridică de jos coiful minuscul de pirat al lui Ben şi şi-l puse pe cap. Cu un gest flamboaiant luă sabia de plastic de pe masă şi făcu câteva mişcări de spadasin.

— Da, da, pun pariu că m-aş putea lansa în câteva aventuri!

— Mamă, ce sexy eşti cu pălăria aia, râse Fi.

— Să nu spui niciodată că nu ştiu cum să-ţi trezesc cheful, spuse Saul, aplecându-se s-o pupe din nou.

Exact în momentul ăla Ben intră în cameră cu o bucată jerpelită şi destul de murdară dintr-o pătură de pătuţ.

— Pălălia mea! Sabia mea! Tati dă mie! E pentlu băieţei, nu pentlu om mari!

— Scuze, Ben, spuse Saul punând pălăria pe capul fiului lui şi întinzându-i sabia.

Îl ridică în braţe şi-l pupă.

— Fii cuminte şi n-o supăra pe mami până mă întorc.

Ben dădu din cap că „da“ şi sări la tatăl lui cu sabia. Saul îi răspunse prefăcându-se extrem de bine că e rănit mortal – cu ochii cruciş şi o ultimă răsuflare disperată – care-i făcu pe toţi să râdă cu poftă.

După ce plecă Saul, cele două femei se aşezară la cafea. Ben se apucă din nouă să facă ouă verzi şi şuncă. Apoi, plictisindu-se, se urcă la Fi în braţe, îşi luă păturica şi începu să-şi sugă degetul.

— Şi care era cealaltă chestie pe care voiai să mi-o spui la telefon ieri? întrebă Ruby.

— Ştii că Connor a avut icter când s-a născut şi a trebuit ca doctorii să amâne circumcizia pentru cel puţin o lună...

Rupse o *pain au chocolat* în două şi-i dădu o bucată lui Ben, care o refuză. Începuse să obosească.

— E terminat de oboseală. Connor l-a ţinut treaz şi pe el toată noaptea, bietul gândăcel... Oricum, facem circumcizia săptămâna viitoare până la urmă. Şi sigur că eşti invitată.

— Grozav, spuse Ruby. Îmi place la nebunie să văd cum i se taie o bucăţică de penis unui bebeluş.

— Ruby, eşti evreică, n-ar trebui să mă faci să fiu stânjenită de chestiile astea. Şi-aşa avem o mie şi una de probleme cu mama. Îţi mai aduci aminte ce tămbălău a făcut când l-am circumcis pe Ben? Crede că e o chestie barbară.

— Şi s-ar putea să aibă dreptate aici.

— Ştiu, ştiu. Nici eu nu sunt tocmai în largul meu cu chestia asta – mai ţii minte cum eram când a fost circumcis Ben, nu? –, dar Saul a fost circumcis şi nu vrem ca băieţii să arate altfel decât tatăl lor. N-ar fi în regulă altfel. Oricum, nu asta-i problema. Ca să fie linişte şi pace, eu plănuisem să n-o invităm pe mama la circumcizia lui Connor. Şi abia după ce am vorbit de programare cu rabinul mi-am adus aminte că o invitasem să stea la noi.

— Nu poţi să inventezi nici o scuză ca s-o amâni?

— Nu prea. A fost deja în vizită la soră-mea în Vancouver şi încă nu l-a văzut pe Connor. De-abia aşteaptă să vină, ba chiar a început să se înţeleagă puţin mai bine cu Saul de când a aflat că îi punem bebeluşului numele Connor, după tata. Acum totul o să se degradeze iar. Şi chestia e că nu vreau să mai amânăm circumcizia. Aparent, cu cât e bebeluşul mai mare, cu-atât circumcizia e mai dureroasă. Mama o să facă un scandal monstru, la fel ca data trecută. Saul şi cu mine plănuim să avem o discuţie sinceră şi hotărâtă, dar pun pariu că n-o să fie destul şi că, în ziua cu pricina, o să scoată din dulap pânza de sac şi o să-şi pună cenuşă în cap, exact cum a făcut şi la nunta noastră şi la circumcizia lui Ben. Şi mă gândeam dacă n-ai putea să mă ajuţi s-o supraveghem ca să nu facă vreo boacănă. Sunt moartă de frică că o să-l insulte pe rabin sau o să întrerupă tot evenimentul cu o criză de-a ei. Surorile şi fraţii mei o să fie acolo, dar

sunt din familie şi n-o să stea pe gânduri să facă o scenă de faţă cu ei. Cu tine prin preajmă e posibil să se poarte mai bine.

Ruby îi spuse că nu prea avusese spor s-o calmeze pe Bridget până atunci, dar că o să încerce.

— Am să-i spun că toţi bărbaţii din familia regală sunt circumcişi. Asta o s-o impresioneze.

— S-ar putea. Oricum, în afară de tine, regina e singura păgână pe care mama o place. Şi, mersi, Rubes. Nici nu ştii cât de recunoscătoare sunt pentru asta.

Luă o gură de cafea.

— Şi tu ce mai faci – în afară că mama ta e gravidă?

— Păi, ca de-obicei... Magazinul e OK, am o întâlnire la St. Luke – ştii aia de care ţi-am zis la telefon... Şi mai ce? A, da, după chestia cu Butoiaş, un doctor american extrêm de drăguţ a auzit conversaţia mea cu tine la telefon despre timbrul vaginal. Şi am ieşit din situaţie spunându-i că eşti comedian de stand-up şi că te ajutam să găseşti material pentru un scheci despre poştă.

Fi se uită la ea ochii bulbucaţi:

— Asta ar fi extraordinar, dacă n-ar fi total de necrezut.

— OK, tu ce-ai fi zis în locul meu? Trebuia să zic ceva, nu puteam să-l las să creadă că doctorul Butoiaş chiar mi-a găsit un timbru în vagin.

Fi îi zise c-a înţeles. Au stat apoi câteva secunde în linişte, bându-şi cafeaua.

— A, chiar, spuse Fi după o vreme, n-ai o întâlnire pe nevăzute în seara asta?

Fața lui Ruby se lumină. În ciuda experiențelor ei din trecut cu bărbații pe care-i găsise Fi, își dădea voie să fie entuziastă despre acesta. Îl chema Duncan. Ca de-obicei, Fi nu-l știa personal. Tot ce știa – de la prietena ei Soph, care-l cunoștea de niște ani buni – era că e extrem de drăguț. Mai era și romancier, lucru care i se părea lui Ruby interesant – ca să nu spunem chiar sexy.

— Știi, Rubes, spuse Fi, simt că e de bine cu tipul ăsta. Îmi pare tare rău de restul. Recunosc că unii dintre ei au fost cam ciudați.

Ruby își aminti de antepenultimul tip și spuse că un om cu o chică de păr deasă – din care majoritatea se afla în nas și în urechi – era mai mult decât „cam ciudat".

— Și unde te vezi cu Duncan?

Ruby spuse că îi lăsase un mesaj pe robot și sugerase un restaurant italian de cartier din Battersea.

— Și cum era la telefon?

— Păi, nu prea mi-am dat seama. A lăsat un mesaj scurt și când am sunat ca să confirm întâlnirea a răspuns robotul. Deci nu prea am vorbit.

— Știu sigur că o să meargă bine. Promite-mi că mă suni imediat ce ajungi acasă, ca să-mi spui cum a fost.

— Păi, nu te sun mereu? zâmbi Ruby.

— Sună cât vrei de târziu. Oricum am să fiu trează cu Connor. Asta cred că e cea mai distractivă chestie de o groază de vreme. Bate

degajat momentele în care-l hrănesc pe Connor sau când mă uit la televizor la talk-show-uri în care e vorba de bărbați care înșală și de femeile care rămân cu ei.

Jill McNulty era o persoană veselă și primitoare, cu un accent clar și maniere de modă veche impecabile. Ruby decise că nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar lăsa impresia că era mult mai bătrână. Era probabil din cauza accentului și a manierelor, dar și a hainelor ei conservatoare și extrem de curate. Tunsoarea ei scurtă tip castron avea atâta fixativ încât arăta ca o cască blondă de vată de zahăr. Avea manichiura făcută în așa fel încât lacul de un roz de culoarea pielii îi scotea în evidență ovalele perfecte ale unghiilor. Sacoul ei bleumarin era de genul acelora care puteau fi trecute noaptea printr-un malaxor și a doua zi dimineață arătau perfect.

După ce i-a mulțumit lui Ruby că a venit, a insistat să-i facă o cafea. Și a dispărut în bucătăria pentru personal. Când s-a întors, ducea o tavă cu cafea proaspătă într-un ceainic roz cu aplicații aurii extrem de drăguț, din porțelan. Ceștile, farfuriuțele și laitiera erau din același set și aranjate perfect pe o farfurie unde, deasupra unui șervețel, tronau biscuiți.

Din spatele biroului ei, pe care se aflau un blocnotes, un stilou și poze de familie cu rame argintii fine și aliniate perfect, Jill îi explică lui Ruby felul în care credea că ea le va putea ajuta pe viitoarele mămici de la St. Luke.

Povesti că mamele care aveau primul copil le spuneau moaşelor mereu că, în ceea ce priveşte cumpăratul hainelor de bebeluş, a ustensilelor şi a mobilei necesare, se simţeau complet copleşite de oferta de produse.

— Sigur că unele dintre mămicile noastre trăiesc pe picior foarte mare, spuse ea începând să toarne cafeaua, şi cumpără pur şi simplu tot ce-i mai bun şi de toate. Dar destule dintre ele au un buget mai mic şi au nevoie cu adevărat de nişte sfaturi. Şi ăsta e rolul dumneavoastră. M-am gândit că aţi putea să le ajutaţi să ia deciziile cele mai bune. Adică: ar trebui să ia un cărucior cu landou sau un cărucior deschis sau ambele? Merită să mai cumperi o băiţă pentru copil când poţi să-l iei în cadă cu tine? Care sunt avantajele şi dezavantajele scutecelor de bumbac?

Îi dădu lui Ruby o cană cu cafea şi îi oferi lapte şi biscuiţi.

Îi spuse apoi că ideea ei e să organizeze grupuri mici cam de douăsprezece persoane şi, de vreme ce vin destule mame în primele luni de sarcină la programări, Ruby ar putea ţine prelegerile ei de câteva ori pe lună.

— În plus, faţă de un mic salariu pe care o să ţi-l dea spitalul, suntem dornici să te ajutăm să promovezi Les Sprogs şi să vinzi haine de gravidă şi bebeluş după prelegeri.

Ruby era încântată de idee şi spuse că, pentru a încuraja clientele, avea să vândă totul la preţ de reduceri.

Jill îi arătă lui Ruby camera însorită şi cu scaune confortabile unde urma să se ţină

conferințele. Apoi se întoarseră în birou pentru a stabili datele exacte.

Când era pe picior de plecare, Ruby observă că Jill avea o copie a revistei *OK!* pe birou. Poza cu starul de cinema de pe prima pagină îi atrase atenția.

— Aia de pe prima pagină nu cumva e China Katz ieșind de la St. Luke cu nou-născutul ei? Mamă, ia uite cum îi stă cu pantalonii ăia cu talia joasă. Arată extraordinar de bine. Am văzut că și Claudia Planchette are programare pentru naștere la voi și nu cumva a născut și Mia Ferrari tot la voi? Era o poză cu ea în *Daily Mailul* de azi. Era de la o premieră și părea slabă ca o scândură. Prietena mea, Fi, tocmai a născut și ardea de gelozie. Oare ce se întâmplă la spitalul ăsta de toate pacientele sunt așa de slabe la externare după atât de puțin timp de la naștere? Fac genuflexiuni când sunt în travaliu sau le dați un leac pentru slăbire instant?

Asta voia să fie o glumă. Ruby presupusese că Jill o să zâmbească, o să-și dea ochii peste cap și o să zică textul obișnuit despre cât de nedrept era că toate aceste femei aveau la degetul mic bucătari personali și antrenori particulari. Nu era pregătită însă pentru reacția pe care a avut-o Jill. Fața lui Jill se întunecă brusc și felul ei jovial și optimist de-a fi dispăru în dosul unei bariere de răceală. Nu părea supărată, ci doar neliniștită.

— Nu discutăm despre pacienții noștri, spuse ea mutându-și într-o manieră nervoasă stiloul și blocnotesul. Sau despre tratamentul lor.

— Doamne, nu, desigur că nu, spuse Ruby ruşinată de faptul că adusese vorba de celebrităţi.

Ştia că spitalele de genul ăsta ţineau cu dinţii la păstrarea intimităţii pacienţilor faimoşi.

— Suntem mereu atenţi pentru că ştim că bârfa poate ajunge în ziarele de scandal.

Chiar dacă zâmbea, vocea şi limbajul trupului îi trădau stânjeneala.

— Şi dacă se întâmplă asta, ne-am putea păta reputaţia şi pierde pacienţii.

Ruby observă că obrajii lui Jill începuseră să se roşească.

— Înţeleg perfect, spuse Ruby.

Dar, chiar dacă înţelegea punctul lui Jill de vedere, nu înţelegea reacţia ei exagerată la o glumă nevinovată.

Continuară apoi să vorbească despre aspecte practice cum ar fi obligaţia ca Ruby să-şi facă o legitimaţie cu care să intre în spital, dar atmosfera era stânjenitoare.

Abia spre sfârşitul întâlnirii s-a relaxat.

— La revedere, Ruby, pe săptămâna viitoare atunci!

— Sigur, de-abia aştept, zise Ruby strângându-i mâna.

O lua pe coridor înspre holul de la intrare cu gândul la motivul pentru care Jill fusese aşa de agitată şi de sensibilă la subiectul celebrităţi. Probabil că cei din conducerea spitalului băgaseră frica în personal despre consecinţele bârfei şi că Jill era mereu atentă şi speriată de moarte să nu fie prinsă şi concediată. Ce povară îngrozitoare trebuia să fie!

Cum trecea prin departamentul prenatal, văzu un suport pentru hârtii umplut până la refuz cu pliante despre sarcină şi naştere. Unul dintre acestea îi atrase atenţia: *Sarcina şi femeia mai în vârstă*. Lăsând-o la o parte pe Jill McNulty şi problemele ei, luă pliantul şi se apucă să-l citească în mers.

Se părea că o femeie de 50 de ani care a mai născut era clasată sub titlul de multigravida geriatrică. Şi, de parcă asta nu suna suficient de neplăcut, mai urmau şi altele. Cuvinte cum ar fi diabet, hipertensiune, preeclampsie îi săriră în ochi. Era atât de concentrată la ceea ce citea, încât nu se mai uita pe unde merge.

Şi din senin se trezi lovind pe cineva.

— Ah, pardon, zise ea ruşinată şi conştientă că se lovise de spatele unui bărbat, pe care-l împinsese în faţă şi-l făcuse să-şi piardă echilibrul. În următoarele câteva secunde, cât dură ca bărbatul să-şi recapete echilibrul, văzu cu coada ochiului halatul albastru şi îşi dădu seama că lovise un doctor. El se întoarse, vrând cu siguranţă să vadă cine dăduse peste el. Ochii ei se îndreptară spre faţa lui, pe care era întipărită surprindere, mai degrabă decât supărare. Era chiar el – doctorul american extrem de drăguţ care ştia totul despre timbrul ei vaginal. Simţi cum obrajii i se înroşeau de ruşine şi se rugă la Dumnezeu să n-o recunoască. Halal rugi!

— Tu eşti, nu?

Expresia lui surprinsă deveni un zâmbet de recunoaştere.

— Femeia din fața automatului de cafea?

— Da, eu, desigur... Automatul de cafea... Ieri..., zise ea încercând să facă incidentul de ziua trecută să pară că lăsase doar o vagă urmă în mintea ei. Uf, scuze că am dat peste tine, dar eram foarte concentrată. Și nu mă uitam pe unde merg. Sper că nu te-am lovit prea rău.

— Nu, nu, sunt OK. Nu te îngrijora.

Ruby nu putu să nu observe cum i se formau încrețituri în jurul ochilor când zâmbea și cât de sexy îl făceau să arate.

— Păi, spuse ea, dându-și brusc seama că se holba la el, nu vreau să te rețin. Trebuie să ai mii de pacienți care te așteaptă.

— De fapt, acum sunt în pauză. Am operat toată dimineața – două histerectomii și o cezariană.

Atunci observă pliantul pe care-l ținea ea în mână. Citi cu voce tare „Sarcina și femeia mai în vârstă".

— Hm, dacă ești mai în vârstă, să știi că eu n-am observat. Și când naști?

Ruby râse.

— Nu sunt gravidă. Ceea ce mama credea că e venirea menopauzei s-a dovedit a fi un copil. Cercetam și eu pe-aici pentru ea.

— Uau, asta cred c-a fost un șoc destul de mare pentru toți din jur. Și cum te simți când știi c-o să ai un frate sau o soră?

— Un pic ciudat, de fapt. Cred c-o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea.

— Desigur.

— Și sunt așa de îngrijorată, că, din cauza vârstei ei, s-ar putea să se întâmple ceva rău.

— E normal să te simţi aşa. Dar obstetrica a avansat destul de mult în ultimii ani. Nu există nici un motiv pentru care să nu aibă o sarcină şi o naştere uşoare.

— Sper.

Nu putea decât să se gândească la cât de drăguţ era, cum încerca să o facă să nu mai fie îngrijorată.

— Şi, eşti aici cu mama ta?

— Nu, de fapt sunt aici cu afaceri.

Îi spuse pe scurt despre Les Sprogs şi St. Luke care o invitaseră să ţină prelegeri mamelor gravide.

— Deci ai să fii un musafir obişnuit al casei.

Era sigură că-i văzu faţa luminându-se de bucurie.

— Aşa se pare, spuse ea.

— Apropo, sunt Sam Epstien.

Îi întinse mâna.

Epstien. Deci, nu numai că era doctor, era şi evreu în acelaşi timp. Îi făcea curte un doctor evreu drăguţ – chiar dacă era specializat în vaginuri. N-ar fi putut să-i spună mamei ei în veci – măcar nu despre faptul că era evreu (n-ar fi avut nici o problemă cu vaginurile). Chiar dacă mama ei ura stereotipul de mamă evreică, n-ar fi rezistat şi ar fi explodat de emoţie. Nu încăpea nici o îndoială că s-ar fi pus călare pe telefon şi ar fi sunat-o pe mătuşa Sylvia. Înainte de a putea spune „planificator de nunţi", mătuşa Sylvia ar fi purtat veştile din gură-n gură prin tot nord-estul Londrei.

— Ruby Silverman, spuse ea, strângându-i mâna şi receptând hotărârea şi căldura mâinii lui, dar şi felul în care îi acoperea mâna cu totul.

— Şi eşti american?

Evident! De parcă putea să întrebe ceva mai redundant de-atât. Era emoţionată. Mereu se fâstâcea când vorbea cu bărbaţii pe care îi plăcea.

— Ai ghicit, zâmbi el.

Îi spuse că lucra la spital într-un schimb de experienţă, care-i permitea să ocupe postul unui doctor englez. Era aici de 6 luni şi avea să mai stea încă şase.

Ea-l întrebă cum îi plăcea în Anglia. El îi spuse că-i plăcea la nebunie. Apoi se lăsă una din acele tăceri stânjenitoare. Ruby le ura şi mereu simţea nevoia să le umple cu ceva.

— Prietena mea îşi are spectacolul de stand-up în seara asta, bolborosi ea.

Cum îi ieşiră cuvintele din gură, îşi şi dori să le îndese înapoi. Ce Dumnezeu o fi apucat-o să spună asta? Urma s-o întrebe şi mai multe chestii despre asta, ceea ce însemna că va trebui să inventeze şi mai multe minciuni care o vor face să intre până gât în propria-i pânză.

— M-aş simţi aşa de ruşinat dacă ar trebui să apar în faţa unui public oarecare şi să spun glume, zise el, moment în care Ruby se întrebă dacă ştia sau nu că întreaga poveste cu poşta era o minciună sfruntată şi acum se prinsese în jocul ăsta doar ca să-i facă ei pe plac şi ca să nu roşească.

— OK, a fost tare drăguţ, să...ăă dau peste tine din nou, spuse ea, dar ar cam trebui s-o...

— Tocmai mă duceam să mănânc ceva la cantină, spuse el. Mâncarea nu e nimic special, dar de când am venit, am devenit dependent de ghiveciul de Lancashire. N-ai vrea cumva să vii şi tu?

Sigur că voia să vină cu el. Voia tare mult să vină. Totuşi era extrem de drăguţ şi de deştept. Era înalt şi avea umerii laţi. Se vedea că mergea la sală. Şi avea cei mai calzi ochi căprui din lume. Trecu cu vederea chiar şi faptul că era ginecolog. Dar dacă ar fi adus din nou vorba de poştă?

Părea că şi el îi simţea şovăirea.

— Sau e un birt italian drăguţ chiar vizavi, spuse el. Fac o lasagna de te lingi pe degete.

Era pe cale să-i accepte invitaţia şi să-i spună adevărul despre timbrul găsit în vagin. Era o chestie laşă şi o dovadă de caracter slab să nu-i spună. Şi, în plus, nu-i stătea în fire să mintă. Tocmai se gândea că, la restaurant, cu câteva pahare de Chardonnay turnate pe gât, probabil că şi-ar lua inima-n dinţi şi i-ar spune adevărul, când îi sună telefonul. Era Chanel care-i spunea că a venit Henry contabilul şi că voia să se apuce de registrele fiscale şi mai bolborosea şi despre o serie de chestii de care avea nevoie urgentă. Ruby fusese convinsă că Henry nu trebuia să vină până după-amiază, dar încurcase borcanele, se pare.

— Spune-i că am încurcat programul şi că îmi pare tare rău. Fă-i o cană cu ceai şi zi-i că ajung în douăzeci de minute.

Faptul că nu putea să ia prânzul cu Sam o făcu să se întristeze, dar şi să răsufle uşurată.

— Îmi pare rău, Sam, dar a apărut o problemă la magazin. Trebuie neapărat să ajung acolo.

— Ce păcat, spuse el, cu ceea ce lui Ruby i s-a părut că era dezamăgire vădită. Ai vrea să te sun cândva şi să ieşim la un pahar?

— Sigur, se pomeni ea spunând. Mi-ar plăcea tare mult.

Băgă mâna în geantă şi scoase o carte de vizită pe care i-o dădu.

Ruby se îndepărtă tremurând din tot trupul de emoţie, de-abia aşteptând s-o sune Sam.

Capitolul 6

— Și, dacă te sună să te invite în oraș, ai să accepți? spuse Chanel în timp ce băga în seif încasările din ziua aceea – oricum nu prea aveau bani lichizi pentru că majoritatea clienților plăteau cu carte de credit.

— Nu știu, spuse Ruby.

Din cauză că toată după-amiaza a trebuit să stea cu contabilul, care-o plictisise teribil, mintea ei începuse s-o ia pe coclauri. Acum avea îndoieli în privința lui Sam Epstien. Adică, na, e extrem de drăguț, dar să nu uităm că e un bărbat care-și petrece toată ziulica uitându-se în vaginurile femeilor. Ce fel de bărbat ar face asta?

— Ce încerci să zici? Că e un pervers? întrebă Chanel.

— Tu cum i-ai zice unei femei care și-ar petrece toată ziua studiind penisurile bărbaților?

— Norocoasă, râse Chanel. Totuși, bănuiesc că penisul tău nu e prea mare brânză, deci aș avea nevoie de niște stimulare vizuală – un fel de Brad Pitt sau George Clooney mai sus de brâu.

După ce s-au oprit din râs, Chanel continuă să bage banii în punga pentru seif. În timpul

tăcerii care-i urmă, Ruby se gândea dacă ar trebui să-i spună lui Chanel că Ronnie rămăsese gravidă. Adevărul era că nu voia să-i spună nimic. Părea aşa de nedrept că Ronnie urma să aibă un copil la 50 de ani, în timp ce Chanel şi Craig se chinuiau atât de tare să facă unul şi nu reuşeau deloc. Totuşi nu prea avea ieşire. Ronnie venea adesea să caute câte-un cadou pentru nepotul nou-născut al vreuneia dintre prietenele ei. Şi n-ar fi fost corect ca Chanel să fie şocată şi supărată la vederea lui Ronnie şi a burticii ei.

Chanel fu lovită în moalele capului de veste, în acelaşi timp era extrem de fericită pentru Ronnie.

— Am să-i trimit o felicitare. Doamne, cineva chiar vrea să se nască, asta e tot ce am de zis.

Chanel era plină de zâmbete, dar lui Ruby îi era clar că voia să plece cât mai repede acasă. Spunea că urma să-i gătească lui Craig o masă specială cu friptură de vacă cu de toate.

— Chanel, te rog nu pleca aşa. Ştii, e în regulă să fii supărată.

— Nu sunt supărată. Mi-e bine. Pe bune.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre bucătărie ca să-şi ia haina.

Ruby o urmă.

— Îmi pare rău. Mai bine nu-ţi ziceam nimic.

— Nu fi găină. Normal că trebuia să-mi zici. Nu e treaba ta să ai grijă de mine.

Părea să se lupte să nu-şi dea frâu sentimentelor.

— Uite, acum îți zic și ție, na, mi-a venit ciclul azi dimineață. Asta e a șasea inseminare artificială care nu mi-a reușit.

— Of, Chanel, ce rău îmi pare. Nici nu știu ce să-ți zic.

— N-ai ce. Trebuie doar să mai încercăm. Am mai fost odată gravidă. Știu că o să reușim într-un târziu.

Spunea toate astea cu o mină curajoasă, dar Ruby știa că ultima lovitură fusese una tare adâncă.

— Și doctorul ce zice?

— Păi, l-am sunat azi-dimineață. Zicea că nu mai vrea să încercăm cu inseminarea artificială. Adică, într-un fel, Craig și cu mine batem apa în piuă. Și totuși, ce știe el? Doctorii mereu greșesc, nu?

— Sigur că da, spuse Ruby cu blândețe. Ai încercat totuși să fii examinată de vreunul din specialiștii în fertilizare de la St. Luke?

— Am încercat. Dar toți au liste de programări care se întind pe luni și luni. Și, în plus, Craig a săpat în stânga și-n dreapta și a văzut că rata de succes a specialiștilor de la St. Luke e cam aceeași cu a tipului nostru de pe Harley Street.

Ruby dădu din cap înțelegătoare.

— Mă gândeam doar că... știi, nu trebuia să vii la muncă azi. Aș fi înțeles perfect dacă ai fi vrut să iei o mică pauză.

— Nu, mi-e mai bine la muncă. Mă ține ocupată. Și o să rămân însărcinată la un moment dat. Știu că o să fie așa.

Ruby o strânse pe Chanel în brațe. Era ceva ce nu mai făcuse până atunci. Era îngrijorată

că Chanel ar putea să vadă felul în care o liniştea ca pe un semn de slăbiciune şi s-o respingă, dar n-a fost aşa. În vreme ce stăteau strânse în îmbrăţişare, Ruby încercă să se gândească la ceva pozitiv de zis. Îşi dădu seama desigur că nu exista nici un cuvânt de alinare pentru ea. Nu-i putea oferi nimic ca să facă durerea să treacă.

Când telefonul s-a pus pe sunat, tendinţa lui Ruby – din moment ce magazinul era închis – a fost să-l lase să sune. Chanel a insistat totuşi ca una dintre ele să răspundă.

— OK, răspund eu, spuse Ruby scoţându-şi din geantă un şerveţel şi dându-i-l lui Chanel.

Era Stella care suna de la New York să spună că tocmai auzise că Claudia Planchette e însărcinată.

— Ştiu, spuse Ruby. Am citit despre asta ieri în *Hello!*.

— Da, mă rog.

Doamne, îşi zise Ruby, femeii ăsteia i-ar veni rău să se prefacă măcar c-o interesează ce mai au şi alţii de spus?

— Oricum treaba e că, continuă Stella, mi-a venit o idee genială. De ce nu-i scrii câteva rânduri – am adresa ei de la Londra – şi te oferi să închizi magazinul pentru ea într-una din după-amiezile astea ca să-şi poată alege trusoul pentru copil şi restul echipamentului de care are nevoie?

Ruby ar fi vrut să-i spună Stellei că ăsta era pupincurism maxim şi că, dacă voia să se gudure aşa pe lângă ea, mai bine-i cumpăra o lesă, dar n-a fost totuşi aşa de directă. Îi

sugeră Stellei că, dacă se oferea să închidă magazinul pentru ea, acest lucru ar putea fi văzut ca exagerat şi că ar putea s-o facă pe Claudia Planchette să nu mai vină deloc. Mai spuse şi că, dacă se afla faptul că au închis magazinul pentru un star, asta nu le-ar cădea bine celorlalţi clienţi.

— Şi, în plus, le-ar supăra pe celelalte VIP-uri care vin aici la cumpărături şi s-ar interesa de ce nu închidem magazinul şi pentru ele.

— Motivul pentru care nu închidem magazinul este că nici una dintre celelalte nu câştigă 20 de milioane de dolari pentru un rol într-un film. Femeia e putred de bogată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ne putem permite să nu facem asta.

Ca de-obicei, Stella făcu exact cum voia ea şi Ruby fu de acord să-i scrie scrisoarea. Când Stella închise, Chanel îşi pusese deja paltonul şi păru să se mai fi înviorat.

— Horoscopul meu zice că Taurul o să fie afectat de opoziţia dintre Mercur şi semnul lui natal, Luna. Dar se pare că totul se va îmbunătăţi pe la sfârşitul lunii când Venus, planeta armoniei, se întoarce la zenit în graficul meu.

Lui Ruby îi era limpede ca lumina zilei că în ciuda bravadei de care dădea dovadă, pe dinăuntru Chanel încă mai era extrem de tulburată, dar că manifestările ei emoţionale fuseseră reprimate. Chanel nu avea să mai vorbească despre inseminare artificială şi bebeluşi. Şi îi era clar şi lui Ruby că asta era singurul ei mod în care putea face faţă.

Ajunse acasă și-l găsi pe „Ivan cel Groaznic" în genunchi în baie. Își strângea sculele. Podeaua era acoperită cu bucăți de garnituri din cupru, fusese așa de zile întregi, și chiuveta încă mai atârna de perete.

— Salut, Ivan. Cum îți mai merge?

— Nu bine, spuse el dând din cap cu o privire gravă. Afem prublemă.

— A, nu iar!

Sprijinindu-se cu o mână de colacul de la closet, Ivan se ridică cu greutate. Avea peste 50 de ani, aproape de doi metri, era pântecos și părul lui blond tuns tip castron începuse să încărunțească. Îi aducea lui Ruby cu un cosmonaut rus în vârstă. Desigur, Ivan nu era și nici nu fusese niciodată cosmonaut. Era un instalator și om bun la toate care emigrase de curând din Ucraina împreună cu soția sa și cu copiii adolescenți.

Ruby locuia în apartamentul ei din Shepherd's Bush de un an și ceva. Când s-a decis că e momentul propice să-și renoveze baia și bucătăria, îl rugase pe Craig al lui Chanel să facă treaba asta. Dar, oricât de mult ar fi vrut s-o ajute, nu putuse. Era atât de ocupat încât pur și simplu nu a reușit să-și facă timp și pentru ea.

Una dintre vecinele lui Ronnie i-l recomandase pe Ivan. Era toată numai laude la adresa lui și spusese că era prietenos, onest și că te puteai baza pe el. Mai era și ieftin. Abia când Ivan s-a apucat de treabă, și-a dat și Ruby seama de ce lucra așa de ieftin. Făcea treaba extrem de încet. Și nu era doar domol.

Ivan lucra îngrozitor, înfiorător de încet. Era atât de încet încât ar fi putut să sape un tunel până în Ucraina mai repede. Se părea că prietena lui Ronnie nu fusese prea deranjată de treaba asta din cauză că era o femeie în vârstă şi era mai mult decât fericită să aibă cu cine să stea de vorbă.

Renovarea băii ar fi trebuit să ia cel mult zece zile. Deja dura de trei săptămâni şi mai trebuia să pună şi gresia după ce termina cu canalizarea. Dumnezeu ştia cât urma să-i ia bucătăria în cazul ăsta. Ruby se gândise că poate ar trebui să caute pe altcineva care să se ocupe de bucătărie, dar se hotărî să nu facă asta. O fi fost Ivan extrem de domol, dar lucra extrem de bine. Înainte să-l angajeze, fusese să se uite la noua bucătărie a vecinei lui Ronnie şi îi plăcuse extrem de mult.

Mai era încă un avantaj la chestia asta. Odată ce bucătăria şi baia aveau să fie terminate, nu mai era nimic serios de făcut. Totul avea să fie gata. Cablajul fusese făcut. Văruiala şi decoraţiile de asemenea. Săptămâna trecută fusese pus parchet nou şi cu câteva zile în urmă veniseră şi canapelele maro din piele, odată cu jaluzelele. Acum mai era nevoie să se gândească doar la perne, covoare şi lămpi. Adică partea mişto.

Îi plăcea la nebunie apartamentul ei – mai ales de când renovările erau pe sfârşite – pentru că era confortabil şi te simţeai protejat ca într-un pântec. Era refugiul ei, adăpostul ei când trecea prin vremuri grele. Ştia, desigur,

că era prea mic. Avea nevoie neapărat de un spaţiu de birou unde să-şi pună computerul şi toate hârtiile care acum zăceau pe masa din sufragerie. Şi bătea din buză după o grădină – undeva unde să poată sta cu un pahar de vin în mână în după-amiezile de vară. Voia să simtă miros de lăcrămioare, caprifoi şi sângele-voinicului. Pentru că apartamentul era la ultimul etaj, se gândise că ar putea să amenajeze podul şi să ceară autorizaţie de la consiliul local să-şi facă terasă pe acoperiş. Dar fusese atât de ocupată cu renovarea şi cu magazinul, încât planurile ei rămăseseră doar un gând.

Ivan stătea în faţa lui Ruby roşu la faţă şi gâfâind de la efortul de a se ridica în picioare.

— Sigur eşti OK? îl întrebă Ruby cu blândeţe.

Bănuia că Ivan avea o problemă cu inima. Abordase subiectul gâfâielii de câteva ori, dar Ivan mereu insista că nu era decât astmul pe care-l avusese încă din copilărie.

Respiră adânc şi se îndreptă de şale:

— Nici o grijă. Sunt acum bine.

— Eşti sigur?

Dădu din cap.

— Deci cum merge cu closetul?

Era o întrebare redundantă din moment ce tocmai trecuse pe lângă closet care era încă ambalat pe hol. Dacă n-ar fi avut o toaletă de serviciu, nu era prea sigură ce s-ar fi făcut.

— Cotor! spuse Ivan.

— Doamne, e chiar aşa de rău?

— Nu înţeleg cum funcţionează, spuse el cu mâinile ridicate spre cer, cotoarele englezeşti!

— Nu cred că sunt prea diferite de cele ucrainene, spuse Ruby, întrebându-se unde bătea exact conversaţia asta.

— Dar abia am cumpărat cistern ieri şi deja cotorul e stricat? Preaplinul tot inundă şi nu pot să-l repar. Cred că cotorul e prea mic.

Lui Ruby i se aprinse beculeţul.

— Aaaa, voiai să spui flotor. Adică flotorul meu e stricat.

— Ba, asta am zis... cotor.

Ivan venise aici abia de câteva luni, deci vocabularul lui de instalator nu era încă în perfectă formă.

— Nu, Ivan, se zice flotor, nu cotor. Cotorul e cu totul altă chestie.

— Da, cotor, asta am zis şi eu.

— Nu, Ivan, nu e...

— Mă duc mâine la negustorul de instalator şi dau înapoi cotorul. Apoi poate repar.

Nu îi era prea clar cum să abordeze problema asta.

— Ştii, Ivan, nu cred c-o să rezolvi ceva dacă întrebi la tejghea de un flotor nou. Poate ar trebui să ceri o cisternă de schimb.

— A, da, asta e bun. Dar tot am să-i spun că cotoarele englezeşti sunt prea mici. În ţara mea avem cotoare mult mai mari.

Ruby îşi drese vocea:

— Păi, excelent! Cred că o să las pe mâna ta chestia asta.

După plecarea lui Ivan, mătură o parte din molozul lăsat în urmă în baie şi nu-i mai

rămase destul timp cât să-i scrie scrisoarea Claudiei Planchette. I-a dat un telefon scurt lui Chanel. Nu voia s-o bată la cap, era doar îngrijorată pentru ea şi voia să se asigure că ajunsese acasă în regulă şi că era pe baricade. Craig răspunse la telefon şi îi zise că o scotea în oraş şi că erau hotărâţi să găsească un doctor nou. Ruby nu spuse nimic. Chiar dacă îi sugerase lui Chanel să-şi facă o programare la St. Luke, nu putea să nu se gândească acum că speranţa lor atârna de-un fir de păr.

După ce închise telefonul, se duse în dormitor ca să-şi aleagă haine pentru întâlnirea din seara aceea. Camera era suficient de mare pentru patul lui Ruby şi un dulap mic. Din moment ce era din nou la modă, Ruby voise să-şi pună tapet cu model. Fi o convinsese că tapetul cu model i-ar face camera să pară şi mai mică, aşa că Ruby făcuse un compromis. Cumpărase două placaje de lemn şi le acoperise cu nişte tapet aubergine şi oliv. Atârnase una deasupra patului în loc de tăblie, pe cealaltă o pusese pe peretele faţă în faţă cu uşa pentru a fi primul lucru pe care oamenii îl observau când intrau în cameră. Toată lumea, inclusiv Ronnie, îi spusese cât de bine arătau placajele cu tapet. Ceea ce nu spusese nimănui era că furase ideea din *Changing Rooms*[1].

1. Show de televiziune în care două cupluri prietene fac schimb de camere pentru a le redecora. Emisiunea promovează conceptul de DIY [do it yourself] referitor la finisări uşor de făcut şi idei originale cu buget mic.

Dulapul lui Ruby crăpa de cât de plin era – şi nu pentru că-şi cumpăra mereu haine noi, ci pentru că era extrem de mic, şi ea nu mai făcuse ordine printre lucrurile pe care nu le mai purta de secole bune. Ştia regula: „Ceva ce n-ai mai purtat de mai mult de un sezon se duce drept la gunoi", dar ea nu putea niciodată să facă asta. Avea mereu senzaţia că pantalonii conici şi cu talie înaltă şi puloverele cu mâneci evazate vor mai reveni în modă. Adevărul că mânecile evazate fuseseră de la bun început doar o scurtă şi nefericită toană părea mereu să-i scape.

Deschise uşa cu oglindă şi începu să cerceteze bara cu umeraşe. Un scriitor extrem de drăguţ merita tot ce avea ea mai bun. Se opri puţin la o rochie purpurie cu decolteu adânc înainte de a strâmba din nas şi a căuta mai departe. Prea ieftină. Aproape că scria pe ea „Ia-mă, aici şi acum!". Continuă să răscolească bara de umeraşe. Într-un sfârşit scoase de-acolo un top fară mâneci petrecut pe după gât, din mătase de culoarea zmeurei. Îl asortă cu o fustă dreaptă cu mărgele pe margine într-o nuanţă puţin mai întunecată. Găsi chiar şi un sutien roz închis, care se petrecea pe după gât, şi chiloţi de aceeaşi culoare. Nu-şi imagina că lucrurile vor merge mai departe decât cina, dar lenjeria asortată o făcea mereu să se simtă foarte bine.

Lăsă totul pe husa de pat aubergine cu oliv şi se duse să facă o baie. În timp ce stătea în cadă, aprinse lumânări cu miros de lavandă şi iasomie, care erau cea mai apropiată

alternativă la o grădină adevărată pe care o găsise până atunci.

Când ajunse la Bella Roma – la fix – Duncan nu ajunsese. Nu se enervă pentru că el sunase la restaurant şi lăsase vorbă că-şi cere scuze de întârziere, dar era blocat în trafic.

Recepţionerul se oferi s-o conducă la masă, dar ea se decise să meargă până la toaletă mai întâi.

Erau două cabine la toaletă şi una dintre ele era deja ocupată. Se duse într-a doua şi se aşeză să facă pipi. Dintr-odată auzi o voce ieşind din cabina alăturată.

— Şi ce mai faci?

Ruby se opri din pipi şi se încruntă un pic. Presupunând că era o femeie dubioasă în cealaltă cabină, nu-i răspunse nimic.

— Hai, mă, zise vocea din nou. Eşti în regulă, te rog, vorbeşte-mi!

Ruby îşi drese vocea cu timiditate:

— Da, sunt bine.

— Am fost aşa de îngrijorată din cauza ta.

— Pe bune? Ce drăguţ din partea ta, dar nu era nevoie.

— Toate bune la slujbă?

— Ăăăă, da... cum nu se poate mai bine. Magazinul e destul de aglomerat.

— Şi acum ce faci?

— Păi, făceam un pipi rapid. Tu?

După o scurtă pauză vocea se auzi din nou.

— Ascultă, Justin, te sun eu mai târziu, iubi. E o piţipoancă nesimţită în cealaltă cabină care-mi răspunde la toate întrebările.

Disperată să n-o vadă femeia din cabina alăturată şi să creadă că e sărită de pe fix, Ruby termină de făcut pipi, se spălă pe mâini şi fugi din toaletă cât putu de repede.

Când intră înapoi în restaurant, unul dintre chelneri o anunţă că Duncan ajunsese şi îi arătă o masă într-un colţ îndepărtat.

Cum mergea prin restaurant, nici nu-i trecea prin cap că femeia de la toaletă o urmărea. Dintr-odată simţi o bătaie scurtă pe umăr. Se întoarse. Era faţă în faţă cu o femeie bronzată, trecută bine de patruzeci de ani, îmbrăcată cu pantaloni scurţi mulaţi de piele şi un bot uriaş (umflat cu colagen).

— Pardon, îi şuieră ea lui Ruby, atât de tare cât să audă tot restaurantul, asta-i ideea ta de distracţie: să te ascunzi în cabine de closet şi să te bagi în conversaţiile private, la telefon, ale altor oameni? Cât de trist! N-ai viaţă personală sau ce?

— Îmi pare rău. A fost o greşeală, încercă Ruby. Sincer, am crezut că vorbeai cu mine.

— Da, sigur. De parcă aş porni o conversaţie cu vreo femeie dubioasă din cabina de closet alăturată. Drept cine mă iei? Crezi c-oi fi vreo ciudată sau ce?

Ruby voia să-i răspundă că, de fapt, chiar o luase drept o ciudată, dar văzând cât de furioasă era femeia, simţi că era mai înţelept să nu zică absolut nimic.

Femeia o onoră cu ceea ce se voia un pufnit demn, dar îi ieşi ca un grohăit. Se întoarse pe călcâie cu pantofii ei care, observă Ruby, aveau nişte tocuri extrem de înalte şi destul de ieftine

şi se duse bălăbănindu-se către masa unde o aştepta un grup de femei la fel de bronzate, St. Tropez-ite.

Ruby îşi dădea perfect seama că toată lumea din restaurant se oprise din mâncat pentru a asculta schimbul de vorbe dintre ea şi femeie. Acum, odată ce toţi se întorseseră la farfuriile lor, se simţea blocată în locul unde stătea, cu faţa roşie ca para focului de ruşine. Se gândea serios s-o ia la sănătoasa. Ce rost avea să mai rămână? Romancierul grozav de drăguţ şi de sexy avea să creadă că era vreo nebună care avea un fetiş pentru toalete publice.

Totuşi, în ciuda raţionamentului de mai devreme, se îndreptă înspre masă. Nu putea să-şi ţină curiozitatea în frâu, voia să vadă cu ochii ei cât de simpatic era Duncan cel Drăguţ – nu că el avea să mai fie interesat de ea câtuşi de puţin după ceea ce tocmai se întâmplase. Respiră adânc:

„Îmi iert toate greşelile din trecut, murmură ea în sinea ei, aducându-şi aminte de afirmaţiile de pe casetă. Sunt frumoasă şi plină de viaţă în unicitatea mea".

În vreme ce se apropia de masă, tot ce putea să vadă era un om stând cu spatele la ea, aplecat spre podea. Părea că se chinuia să extragă ceva dintr-o uriaşă geantă de călătorie neagră, din piele. Era atât de concentrat, încât exista o şansă uriaşă ca el să nu fi auzit schimbul neplăcut de replici dintre ea şi femeia bronzată.

Îl urmări cu privirea cum se chinuia în continuare să se lupte cu geanta plină până la refuz. Într-un final, în stilul lui Mary Poppins,

reuşi să scoată o husă de scaun de maşină împletită din biluţe, cam ca acelea pe care le au taximetriştii. Cu o precizie ireproşabilă, ca să nu pomenim de o solemnitate de excepţie, se ridică de pe scaun şi începu s-o aranjeze pe scaunul lui.

Ruby aşteptă să termine operaţiunea. Apoi, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs ca să trădeze faptul că nu-i venea să-şi creadă ochilor, Ruby se duse să se prezinte.

— Salut, eu sunt Duncan, spuse el strângându-i mâna întinsă. Încântat de cunoştinţă. Soph mi-a povestit o grămadă de lucruri despre tine.

Primul lucru care te izbea la el era vocea lui. O voce joasă şi monotonă. Nu spusese prea multe, dar i se părea că să-l auzi pe el era echivalent cu ascultatul unui motor de maşină blocat în viteza a doua.

Se aşezară şi Duncan începu imediat să-şi frece spatele şi umerii de husa cu mărgele.

— Ah, ce bine e, spuse el făcând mişcări circulare şi cu capul în timp ce vorbea. E atât de important să ai un sprijin lombar adecvat.

Ruby se simţi vinovată pentru că râsese în barbă mai devreme. Bietul băiat avea spatele-n piuneze.

— Trebuie să fie oribil să ai mereu dureri de spate, spuse ea.

— Nu mă doare spatele deloc. N-am nici o problemă cu spatele... încă.

Îşi flutură un deget prin faţa ei.

— Dar, cum zic mereu : să previi e mai uşor decât să oblojeşti.

Se dovedi că Duncan tocmai împlinise patruzeci de ani şi ca rezultat al acestui eveniment devenise obsedat de efectele îmbătrânirii asupra sănătăţii. La băutura de aperitiv, vin pentru ea şi apă minerală pentru el, îi făcu o întreagă teorie, arteră cu arteră, despre cum se deteriorează sistemul cardiovascular al unei persoane trecute de cincizeci de ani. În timp ce vorbea, ea îi observă fruntea lată şi bombată şi bărbia alungită. Cu bretonul împărţit de cărare în două „perdele", nu se putu abţine să nu-l compare ca look – ca să nu mai vorbim de felul în care vorbea – cu un director de pompe funebre de prin anii '90. Îi era destul de clar că ideea lui Soph de „drăguţ" nu se prea pupa cu a ei.

— Şi am auzit că eşti romancier, spuse Ruby, nerăbdătoare să schimbe subiectul conversaţiei de la declinul fizic al lui Duncan.

— Da, scriu cărţi poliţiste.

Asta suna promiţător.

— Am scris şase până acum, continuă el. Mamă, au şi succes, din ce în ce mai mult. Şi toate sunt scrise în limba mea inventată.

Ah, O...K.

— În limba ta inventată? Înţeleg, şi cine e editorul tău?

Duncan îi spuse că nu avea încă un editor, dar că trăia cu speranţa că o să facă de rost de unul în curând. Apoi trecu la explicaţii extrem de complicate pentru a-i arăta care erau bazele limbii lui inventate, care se numea „broganeză".

Când au ajuns la profiterol, ea putea deja să conjuge verbul „a fi".

— Bravo, bravo! zise el entuziasmat. Acum să continuăm cu verbul „a face" sau „a realiza". Acesta e un verb neregulat cu particula: *anrol*. Deci, *eu fac* e *eb anrol*. *Tu faci* – forma prescurtată e – *ip anrola*. *El/ea face* e *sa anrols*. Să vedem dacă reuşeşti să ţii minte astea.

La cafea se ocupară de perfect şi de imperfect, precum şi de conjunctiv. La unsprezece nu mai suporta şi îi spuse lui Duncan că se simţise minunat, dar trebuia să plece acasă pentru că se trezea devreme a doua zi dimineaţă. El se oferi s-o ducă acasă cu maşina, dar speriată că ar putea să încerce s-o seducă învăţând-o genitivul sau ablativul, insistă să-şi caute un taxi.

În timp ce aşteptau afară taxiul, Ruby simţi că Duncan îşi făcea curaj să-i spună ceva. Inima i se făcu cât un purice. Din clipă în clipă, avea să-i propună să mai iasă împreună şi altă dată. Normal că avea să-i promită că se vor mai vedea. Apoi se va duce acasă petrecându-şi noaptea întreagă căutând scuze plauzibile pentru a nu ieşi în oraş cu el.

Câteva minute mai târziu, după ce pe puţin o duzină de taxiuri trecuseră pe lângă ei – toate ocupate, în loc să-i facă vreo propunere, el se legăna pe călcâie, făcând conversaţie de umplutură despre cum nopţile se făceau din ce în ce mai răcoroase şi cum era de-abia septembrie. Era pe cale să-i dea pur şi simplu cartea ei de vizită, când el îi spuse:

— Uite, Ruby, eşti foarte drăguţă şi te rog nu mi-o lua în nume de rău, dar îmi place să

spun mereu: „sinceritatea e cea mai bună politică". Mi se pare că nu prea ne înțelegem.

Respiră ușurată.

— Oh, într-adevăr, spuse ea, gândindu-se că trebuia să pară dezamăgită măcar de dragul politeții.

— Vezi tu, eu am standarde foarte înalte în ceea ce privește femeile cu care am relații. Caut o minte ascuțită și dornică de cercetare. Am nevoie de cineva care să-mi ofere o provocare, cineva care să înțeleagă faptul că, inventând limba asta a mea, încerc, de fapt, să creez o nouă realitate.

— Înțeleg.

— Problema e că, atunci când încercam să-ți trezesc interesul cu roluri semantice și gruparea de funcții sintactice, n-ai părut foarte pasionată. Sunt sigur că din multe puncte de vedere nu ești o persoană plictisitoare, dar...

— Stai puțin, ți se pare că eu sunt plictisitoare?

— Doar puțin, poate, dar nu pune chestia asta la inimă. Nu mi-ar plăcea să iei asta ca pe o respingere.

Înainte să poată să răspundă și ea ceva, Duncan făcu semn unui taxi. În clipa următoare, el îi ținea portiera deschisă.

— Există un bărbat și pentru tine, Ruby, sunt sigur. Cum zic eu mereu: „fiecare oală își are capacul ei".

Astea fiind zise, trânti portiera.

— Unde mergem, dragă? zise taximetristul.

Când ajunse acasă, Ruby încercă să dea de Fi la telefon, ca să-i spună că atâtea zile câte

o mai avea nu va mai merge în veci la vreo întâlnire pe nevăzute – cel puţin nu una organizată de Fi –, dar telefonul era scos din priză. Asta putea însemna doar un singur lucru : că dormea Connor şi nu voia să fie deranjată.

Se spălă pe dinţi şi se demachiă. Apoi se aruncă pe pat şi începu să-şi recite noua afirmaţie – una pe care tocmai şi-o inventase.

— Nu sunt plicticoasă. N-am fost în veci plicticoasă. N-am să fiu niciodată plicticoasă. Sunt spirituală, elocventă şi inteligentă. Când sunt în public, îi uimesc pe oamenii din jur cu isteţimea mea şi cu lucrurile interesante pe care le spun.

Mai zise asta de vreo duzină de ori sau mai mult. Apoi adormi şi visă că îl învăţa pe Sam Epstien cum se conjugă verbul „a (se) pupa“ în broganeză.

Capitolul 7

— Chanel, pot să te întreb ceva?

În dimineața următoare, Ruby și Chanel se pregăteau să deschidă magazinul.

— Sigur.

— Crezi că sunt plicticoasă?

— Tu? Plicticoasă? zise Chanel. Ești cea mai puțin plicticoasă persoană pe care o cunosc.

— Serios?

Ruby simți cum roșește din cauza complimentului.

— Bineînțeles că nu mă deranjează când turui ore intregi despre cum te psihanalizează mama ta, dar înțeleg că asta i-ar putea enerva pe unii. Iar atunci când te-a lovit tipul ăla pe autostradă... N-ai mai vorbit despre altceva zile întregi.

— Dar aproape că m-a omorât! Am intrat în stare de șoc. Și tu ai fi fost la fel dacă cineva te-ar fi lovit.

— Și de fiecare dată când te apucă cel mai mărunt guturai, nu te mai oprești din văicăreli.

— OK, dar în afară de chestia cu mama, de întâmplarea soră cu moartea de pe autostradă și de tendința de a fi puțin ipohondră când am 39 de grade febră, nu sunt plicticoasă?

— Sigur că nu. Despre ce e vorba, de fapt? Ah, stai aşa, are ceva de-a face cu întânirea de aseară, nu-i aşa?

Ruby a recunoscut că da, avea.

— Nasol, nu? zise Chanel.

Până acum, Ruby ştersese praful de pe tejghea. Se opri, cu o cană de Pledge într-o mână şi cu cârpa de praf în cealaltă, prefăcându-se adâncită în gânduri.

— Hmm, nu sunt sigură că „nasol" surprinde esenţa. „Catastrofal" cred că ar fi o descriere mai potrivită.

— Ah, sigur. Deci, mai bine decât celelalte întâlniri pe care ţi le-a aranjat Fi?

Ruby râse. Apoi îi povesti lui Chanel despre Duncan. Chanel nu fu amuzată.

— Un roman? Într-o limbă inventată de el? Şi mai are tupeul să te numească plicticoasă? se cutremură Chanel. Complet sărit, dacă mă întrebi pe mine. N-aş fi rămas atât de mult, doar asta am eu de spus.

— Trebuie să recunosc, era puţin ciudat...

— Da, şi Jack McFarland[1] e *puţin* poponar.

Ruby începu să sorteze scrisorile primite, iar Chanel deschise uşa din faţă.

— Uite, ştiu că te anunţ cam târziu, zise Chanel, dar e în regulă dacă îmi iau nişte ore libere mai încolo? L-am sunat pe specialistul ăsta nou din Harley Street înainte să plec de dimineaţă şi, prin minune, are o fereastră la doişpe. Dacă eu şi Craig nu profităm de ea, o

1. Personaj al serialului american *Will&Grace*, homosexual şi obsedat de cultura gay.

să fim nevoiți să așteptăm până în noiembrie pentru o altă întâlnire.

Ruby spuse că „Bineînțeles, putea să-și ia liber".

— De parcă trebuia să mai întrebi, zâmbi ea.

— Grozav. Mersi. O să mă revanșez. Promit.

— Nu fi caraghioasă, spuse Ruby aruncând niște scrisori la coș. Și-așa lucrezi din greu.

Ușa fusese deschisă de mai puțin de un minut când intră Fi. Arăta sleită și epuizată.

— Bună, Chanel, zise Fi, sărutând-o pe obraz.

După ce se despărțiră din îmbrățișare, Chanel făcu un pas în spate ca să o inspecteze pe Fi.

— Doamne, când ai dormit ultima oară toată noaptea, în 1485?

— Cam așa ceva, zise Fi.

Ruby ajunse lângă ele.

— Bună, scumpo, îi spuse lui Fi. Ce vânt te-aduce pe-aici? Și cine-ți ține locul la fermă?

— Saul, dar nu pot să stau prea mult. Sunt în drum spre Waitrose și trebuie să mă întorc până la următoarea masă a lui Connor. Am trecut pe-aici doar ca să îmi cer scuze pentru...

— Știi, Racii trebuie să aibă grijă de sistemul lor imunitar, o întrerupse Chanel, mustrând-o pe Fi. Dacă nu dormi destul, o să fii la pământ rău de tot.

— Spune-i asta lui Connor atunci când mă trezește de cinci ori pe noapte. Apropo, e înnebunit după jucăria de leagăn pe care i-ai dat-o. Mulțumesc încă o dată, a fost un gest așa de drăguț.

— A fost plăcerea mea, spuse Chanel făcându-i un semn cu mâna. Acum vino încoace și stai jos.

O conduse pe Fi spre unul dintre scaunele pentru gravide de lângă tejghea.

Fi și Chanel erau în relații mai mult decât călduroase. Înainte de a se naște Connor, Fi obișnuia să ajute prin magazin în perioada soldurilor, iar ea și Chanel se înțeleseseră de minune din prima. Chanel adora să fie mămoasă, și Fi, care nu primise prea multă afecțiune din partea lui Bridget, se bucura de asta. În plus, Chanel o făcea să râdă.

— Bun, acum nu știu ce-aveți voi de gând, spuse Chanel, dar eu mă simt un pic decofeinizată. Mă duc să cumpăr cafea.

Își scoase portofelul din geantă și se întoarse spre Fi.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine o ceașcă.

Fi protestă, spunând că trebuie să ajungă la Waitrose și că nu are timp pentru cafea, dar Chanel reuși să o ispitească cu promisiunea unui ecler cu ciocolată.

După ce plecă Chanel, Fi se întoarse spre Ruby:

— Uite, am trecut pentru că trebuie să îmi cer scuze pentru Duncan, zise ea. M-a sunat Soph. Aseară trebuie că a fost oribil.

— Trebuie să recunosc că am fost puțin enervată pe moment – mai ales când mi-a spus că sunt plicticoasă, dar încep să văd partea amuzantă.

— A spus că ești plicticoasă? Ce neobrăzat! Nu cred că ești plicticoasă deloc. OK, ai

tendința de a flecări despre mama ta. A mai fost și faza cu tipul care aproape că te-a dărâmat pe autostradă. Ne-ai bătut la cap cu asta timp de săptămâni. Și când ești bolnavă, poți fi destul de plicticoasă...

— Bine, bine, dar, *în general*, nu crezi că sunt plicticoasă, nu?

— Deloc. Uite, ce s-a întâmplat aseară a fost doar din vina mea și, dacă aș fi în locul tău, și eu aș fi supărată pe mine. Tot ce pot să spun drept apărare e că habar nu aveam cum e Duncan înainte să mă sune Soph ieri-seară. Era într-un așa hal! Își dăduse seama deodată cât de aiurea a fost să-ți aranjeze o întâlnire cu el fără să îți spună cum e. Mi-a povestit totul despre Duncan – limba inventată, obsesia legată de sănătate, totul. Totuși, e un tip minunat după ce ajungi să-l cunoști, dar e cam excentric și nu prea e în largul lui când vine vorba de socializat.

— Nu zău, zise Ruby, examinând o vază uriașă plină de crini albi și îndepărtând o frunză ofilită.

— Soph mi-a spus că părinții lui sunt amândoi profesori universitari de fizică. A fost unul dintre copiii ăia precoce crescuți sub un clopot de sticlă și experiența asta l-a cam marcat. O să-ți găsesc pe altcineva. Promit. Prietena mea, Kate, are un prieten care-l cunoaște pe conductorul ăsta.

— De orchestră sau autobuz? întrebă Ruby, doar pe jumătate în glumă.

Fi clipi.

— Acum că ai adus vorba, nu mi-a zis.

— Uite, spuse Ruby, când ţi-am zis că nu mai vreau să merg la alte întâlniri cu tipi pe care nu-i cunosc, vorbeam serios. Apreciez că îţi pasă de mine şi vrei să-mi găseşti pe cineva, dar hai să lăsăm deoparte întâlnirile astea, da?

Fi păru dezamăgită.

— Bine, probabil că ai dreptate, zise ea.

Ruby hotărî să schimbe subiectul.

— Aşadar, Saul e noul Captain Birds' Eye?

— Nu tocmai. Au zis ca are o alură prea evreiască şi se întrebau dacă impresarul lui nu ştia că au nevoie de cineva care să facă reclamă la o cină cu peşte, şi nu la Cina cea de Taină.

— Au! – pare cam dur.

— Ştiu, dar mai are câteva audiţii care-l aşteaptă, aşa că nu e prea deprimat... Cum au mers lucrurile la St. Luke?

Ruby îi povesti despre cum a dat din nou peste Sam Epstein.

— Epstein, repetă Fi, ridicând din sprâncene. Ce chestie, Saul are Epsteini în familie. Şi sunt sigură că e o ramură americană. Sam ăsta nu ţi-a zis cumva dacă e un Epstein din Teaneck, New Jersey?

— Nu, n-am atins subiectul, zise Ruby uşor sarcastic.

— Păcat. Ar putea fi rude. Dar dacă stau să mă gândesc, las-o baltă. Sunt aproape sigură că ai lui Saul sunt Epi*stein* care rimează cu „ain" mai degrabă decât Ep-*stini*. Doi dintre ei au venit la nuntă. Un cuplu de bătrâni. Minunaţi oameni. Ah, care erau numele lor mici? Stai aşa, îmi stă pe limbă. Îmi amintesc

imediat. Saul mi-a zis... Bert? Nu, nu Bert... Buddy, asta e. Buddy şi Irene. Magnaţii murăturilor coşer, se pare.

— Serios? întrebă Rubby râzând. Eh, mă bucur că am rezolvat-o şi pe asta.

— O, Doamne, iar bat câmpii. Scuză-mă. Lipsă de somn... Deci, un doctor evreu se ţine după tine. Dacă tot veni vorba despre împlinirea fiecărui vis de-al unei mame evreice, sora lui Saul s-a căsătorit cu un doctor evreu. Mama lui Saul spune tot timpul că a fost evenimentul care i-a vindecat depresia postnatală. Deci, i-ai zis lui Ronnie despre doctorul Epstein?

— Nu-i nimic de spus. Am stat la taclale şi mi-a zis că o să mă sune. Asta-i tot.

— Doamne, trebuie să-ţi găseşti ceva grozav de îmbrăcat pentru prima întâlnire. Ce-ai zice dacă vin la cumpărături cu tine?

— Fi, nici nu ştiu dacă va fi vreo întâlnire.

Îi spuse lui Fi ceea ce-i povestise şi lui Chanel – să mărturisească minciuna în legătură cu timbrul ei din vagin şi apoi să-i spună adevărata poveste ar fi pur şi simplu mult prea jenant.

— Hai să fim serioase, Ruby...

Era Chanel, care se întorsese cu cafeaua.

— Ştii bine că vrei să ieşi cu el. Să laşi ca vaginul tău să intervină între voi doi ar fi stupid.

Chanel încruntă din sprâncene.

— Cred că asta n-a sunat bine, dar ştii la ce mă refer.

Le întinse ceştile de cafea şi îi dădu lui Fi o pungă cu eclerul promis.

— Bine, poate că vreau, zise Ruby ridicând capacul de plastic de pe cana de cafea, şi, chiar dacă aş trece peste detaliul stânjenitor, el tot ginecolog rămâne.

— Mie-mi spui, chicoti Fi. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost atât de invidioasă. Ştii..., îşi coborî vocea până când ajunse să vorbească în şoaptă, cea mai fierbinte fantezie erotică de-a mea e să mă culc cu un ginecolog.

Muşcă din ecler şi crema curse pe alături.

— La naiba, da' ţi-ai ţinut gura! zise Ruby.

— Ce voiai să fac, să anunţ toată ţara că vreau să fac sex cu picioarele pe fiare?

— Vorbeşti serios? spuse Chanel rânjind.

Fi încuviinţă.

— Bineînţeles.

Muşcă iar din ecler.

— Saul a găsit suporturile de picioare pe eBay. Un doctor îşi înnoia echipamentul şi nu mai avea nevoie de ele.

Ruby dădea din cap, cu ochii larg deschişi de uimire. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit că Fi e atât de degajată în ceea ce priveşte sexul. Nu era genul. Purta Sebagos. Recicla. Lucra la filiala locală a National Childbirth Trust ca donator pentru pompe de sân. Asta era femeia care se scandalizase peste măsură când descoperise că Ruby şi Matt o făcuseră într-unul din vestiarele de la French Connections. Şi, cu doi ani în urmă, când Ruby îi făcuse cadou de ziua ei un vibrator Iepuraşul Neastâmpărat, crezuse că e un suport pentru şervete de hârtie.

— E atât de ciudat, zise Ruby. În toţi anii ăştia crezi că cunoşti bine pe cineva şi la un moment dat descoperi că te-ai înşelat. Cum de nu mi-ai spus niciodată? Ţi-am zis despre mine şi Matt când am făcut-o în French Connection.

— Da, dar asta e mult mai pervers. În plus, ştiam cum te simţi în legătură cu toată faza cu ginecologul.

— Bineînţeles, interveni Chanel, fantezia cu ginecologul ţine mai ales de a vrea să fii dominat. Nu e ceva în care eu şi Craig să ne fi băgat. El e Rac şi Racii tind să fie puţin conservatori la capitolul pat, dar văd că ar fi o nebunie să-ţi dai frâu liber.

— Perfect de acord, zise Fi râzând cu poftă, fapt atât de neobişnuit pentru ea. Îţi imaginezi cum ar fi să ai parte de sex real cu un ginecolog?

Ruby sorbea din cafea, uitându-se în gol. Oricât ar fi încercat să se abţină, se tot gândea cum ar fi să fie răvăşită de Sam Epstien. Chiar mai rău, în fantezia ei Sam purta mănuşi albastre de cauciuc şi ea era întinsă pe masa ginecologului.

Chanel păru să remarce privirea ei mult prea pierdută.

— Ai dubii în privinţa doctorului Epstein?

Întrebarea o trezi pe Ruby din visare.

— Nu, nu, deloc, spuse, conştientă de cât de defensiv suna.

— Da, cum să nu, reveni Chanel cu urma unui zâmbet satisfăcut.

— OK, şi ce dacă am? zise Ruby, simţind cum se îmbujorează. De când e răzgânditul pasibil de urmărie penală?

Chanel şi Fi schimbară priviri amuzate.

— Desigur, zise Fi, lăsând la o parte partea cu dominatul, celălalt motiv pentru a dori să te culci cu un ginecolog e că se cam pricep la părţile femeilor. Cum să nu fie senzaţionali în pat?

Ruby spuse că nu şi-l imagina pe bătrânul doctor Butoiaş bun la pat.

— Ai fi surprinsă, zise Chanel. Pun pariu că ştie exact cum să o facă pe doamna Butoiaş să se simtă grozav.

Gândul o făcu pe Ruby să se strâmbe.

După ce Fi plecă, clienţii începură să apară. Cât timp Chanel se ocupa de ei, Ruby stătea la calculator în camera cu stocuri, onorând o serie de comenzi primite pe e-mail. Uşa era deschisă şi putea să o audă perfect pe Chanel vorbind oamenilor din magazin. Era extrem de amabilă, observă Ruby, dar mai puţin vorbăreaţă decât de obicei. Era clar că începuse să-şi facă probleme din cauza programării la doctorul ăsta nou.

Când veni timpul ca Chanel să plece, Ruby îi ură mult noroc şi o îmbrăţişă.

— Îţi ţin pumnii.

— Mersi, spuse Chanel zâmbind, dar am senzaţia că totul o să fie OK şi că tipul ăsta nou o să ne dea speranţe. Ştiu că sună ciudat, având în vedere ce ne-a zis celălalt doctor, dar nu pot să nu gândesc aşa.

— Să sperăm că ai dreptate, zâmbi Ruby, strângând-o încă o dată în braţe.

Până spre prânz lucrurile începură să se liniştească în magazin şi Ruby se decise să

intre în bucătărie pentru a-și face o ceașcă de ceai. Cât timp ceainicul era pe foc, luă o pungă de chipsuri de pe raft. Avea să iasă pentru un sandviș mai încolo, după ce se va fi întors Chanel. Tocmai deschidea punga, când și-a dat seama că o cam strângeau pantalonii. Privi în jos și își trecu mâna peste stomac. Era balonat și pantalonii brusc păreau incomozi. Grâul îi făcea întotdeauna asta. Seara trecută, la restaurant, a trecut o eternitate până să vină felul întâi. Câte grisine mâncase cât timp stătuse acolo ascultându-l pe Duncan pălăvrăgind? Șase? Opt? Poate mai multe. Chiar și așa, dacă mânca numai proteine și legume verzi la prânz și la cină, și-ar reveni până mâine. Puse chipsurile la loc în dulap și deschise minifrigiderul. Înăuntru găsi un iaurt cu zmeură, care nu expirase decât cu trei zile în urmă.

Cât își sorbea ceaiul, se învârtea prin magazin, curățând rafturi, verificând vitrinele și rugându-se ca acest doctor să reușească într-adevăr să le redea speranțele lui Chanel și lui Craig. Gândindu-se cât de norocoși au fost să obțină această programare la specialistul în fertilizare, și-a amintit de atitudinea bunicii ei Esther în legătură cu programările la medic. Dacă Esther suna pentru o programare și doctorul era disponibil, închidea imediat telefonul. După părerea ei, cei mai buni doctori erau ocupați cu săptămânile și unul cu o fereastră era mai mult decât suspect. Ruby zâmbi în sinea ei când își aminti de bunica ei și de prietenele sale, lăudându-se cu cât aveau de așteptat pentru controluri și operații.

Era aproape două când a apărut următorul client. Deşi nu era deloc machiată, iar părul său lung şi blond atârna turtit şi necoafat, femeia „care era cam în a şasea lună de sarcină" era uşor de recunoscut. Lui Ruby nu-i venea să creadă ce norocoasă era. Până la urmă, nu mai trebuia să scrie scrisoarea aia. Claudia Planchette, cu buzele-i formând o semilună umflată artificial, stătea în faţa ei aşteptând să fie servită.

Îi luase ceva vreme, dar Ruby era în sfârşit obişnuită cu vizita superstarurilor de la Hollywood în magazin. Când începuseră să apară, era agitată şi timorată. Asta pentru că nu-i venea să creadă că tocmai Gwyneth Paltrow sau Kate Winslet stăteau în faţa ei dorind sfaturi legate de cea mai bună pompă de sân sau de sutiene pentru alăptat.

Acum, reuşea să fie relaxată şi prietenoasă cu clienţii celebri, dar nu linguşitoare. Spre deosebire de Stella. Dacă se întâmpla ca ea să fie în magazin când intra o persoană faimoasă, le întâmpina ca şi cum tocmai ar fi exersat un set nou de linguşeli.

— Bună, se auzi vocea teatral-americană a Claudiei. Mă întrebam dacă mă puteţi ajuta. Caut un costum de baie pentru gravide?

Afirmaţia ei se încheia cu un semn de întrebare. Avea cei mai frumoşi ochi, observă Ruby. Erau ca o pereche de smaralde în formă de migdală.

— Nici o problemă, spuse Ruby. De ce nu veniţi până la raft să vă arăt ce avem?

Ruby a condus-o. Tocmai primiseră o livrare din colecția lor pentru plajă, care includea o serie de costume de baie uluitoare pentru gravide.

— Vai, astea sunt atât de drăguțe, exclamă Claudia alegând unul și așezându-l în fața ei.

Ruby o urmărea pozând în fața oglinzii cu un picior un pic în fața celuilalt. Nu putea să nu se abțină să-și vânture părul și să își treacă limba peste buze. Defect profesional, presupuse Ruby. Cu siguranță nu avea nici o îndoială cu privire la cât de bine cotată era la categoria „amețitor".

— Deci, scumpo, pe când aștepți copilul? zise Claudia, admirându-se în continuare în oglindă.

Enervantul „scumpo" nu era nimic în comparație cu întrebarea care urma. O lăsă pe Ruby cu gura căscată. Ochii i se ațintiră în jos, spre stomac. Asta era ce puteau să-i facă nouă grisine – să o baloneze în asemenea hal încât să pară însărcinată?

— De fapt, nu sunt însărcinată, spuse Ruby simțind cum încep să-i ardă obrajii.

— Nu ești? Scumpo, mă simt atât de prost. Am presupus doar... Ascultă, scumpo, să-ți dau numărul antrenorului meu personal? Sunt convinsă că te poate ajuta să-ți întărești abdominalii.

Ruby nu știa cum să ia ultima frază. Ori femeia era atât de stânjenită pentru că sugerase că Ruby ar fi însărcinată, astfel încât, în zăpăceala ei, scuza sunase cu totul anapoda, ori era răutăcioasă și făcea pe vedeta. Cum

Ruby nu era genul care să vadă ce e mai rău la oameni, decise că Claudia încerca din răsputeri să dreagă remarca legată de sarcină și hotărî să decidă în favoarea ei.

— Uite-i cartea de vizită, continuă Claudia. Îl cheamă Hilary, dar asta să nu te dezarmeze – omul e o adevarată brută.

— De fapt, nu trebuie să te deranjezi, îi scăpă lui Ruby. Vezi, îmi iubesc și îmi accept corpul, considerând că sunt frumoasă într-un mod unic.

Claudia încă se mai încrunta de uimire când îi sună mobilul.

— Scuză-mă, îi spuse Claudia lui Ruby, căutând prin geantă.

Lovi „Răspunde".

— Mda? Ce?

Claudia plescăi.

— Uite, Marta, am fost destul de clară când ți-am spus că nu vreau să fiu deranjată cu chestiuni domestice în timpul zilei. Dacă Avocado are febră, descurcă-te.

Acoperi telefonul și i se adresă lui Ruby.

— Am nevoie de asta cum am nevoie de o gaură în cap. E bona. Complet nevrotică...

Apoi zise:

— Marta! Nu! Nu o lăsa să vomite pe fotoliu. E Ludovic al XV-lea, pentru numele lui Dumnezeu! Știi cât m-a costat să restaureze chestia aia?... Uite, chiar nu-ți dai seama că face toate astea doar ca să atragă atenția?... Nu, nu vin acasă. Refuz să fiu șantajată de un copil de doi ani. Trebuie să închid. Sunt într-o ședință importantă. Te sun eu.

Izbucnirea rece şi tăioasă a Claudiei o lăsă pe Ruby cu gura căscată. Gândurile i se întoarseră la articolul din *Hello!* pe care îl citise în camera de aşteptare de la St. Luke. Absolut fiecare propoziţie se referea la Claudia ca la o persoană calmă, foarte spirituală, care se străduia să nu-şi protejeze excesiv copilul adorat. Ruby începea să înţeleagă de ce Claudia fusese nominalizată la două Oscaruri în ultimii ani.

După ce îşi puse telefonul la loc în geantă, Claudia se întoarse spre Ruby.

— Am două bone pentru copilul ăla. Pe lângă salarii, primesc îngrijire medicală şi stomatologică gratuită, o maşină şi un televizor cu plasmă în camerele lor. E de presupus că toate astea le fac să arate o oarecare inţiativă, dar nu. În momentul în care mă întorc cu spatele, nu mai ştiu ce să facă.

Începu să-şi rotească privirea.

— Cred că tot stresul ăsta începe să mă afecteze. Nu ai nişte Kabbalah Spring – cu nişte gheaţă şi lămâie, poate?

Deşi frigiderul era ticsit cu apă îmbuteliată şi suc de fructe numai pentru alinarea celebrităţilor agitate, Ruby nu avea apă minerală Kabbalah Spring.

— Pot să îţi ofer Perrier, zise.

— Asta e tot? reveni Claudia. Eh, cred că mă descurc.

— Am înţeles că o să naşti copilul la St. Luke, zise Ruby în timp ce Claudia alterna sorbiturile de Perierr cu masajul cefei.

— Într-adevăr, la fel ca data trecută. Locul e o minune. La Avocado, soţul meu – de fapt, fostul meu soţ – a adus lumânări parfumate. Am ascultat muzică de relaxare. În stadiile finale, moaşa l-a convins chiar să-mi maseze vulva. N-aş putea să-ţi spun cât de senzaţional a fost. Nu credeam că e posibil să ai orgasm în timpul unei naşteri. Aici vorbim numai despre experienţe Zen, bineînţeles. Avocado a venit pe lume zâmbind şi perfect relaxată. Simţeam că îi datorez asta.

Ruby a fost tentată să spună cât de păcat era că sentimentele ei referitoare la ceea ce îi datora copilului se schimbaseră în asemenea măsură, dar îşi ţinu gura.

În timp ce Claudia îşi aşeză paharul pe tejgheaua magazinului, mobilul îi sună din nou.

— Marta, zbieră Claudia, doar descurcă-te şi gata, OK? Toţi copiii fac febră şi vomită. Nu vin acasă pentru că copilul meu are stomacul niţel deranjat.

Ruby se lupta cu lacrimile de-acum. Era posibil ca Claudia să aibă o zi liberă, dar bănuia că în ceea ce o privea pe sărăcuţa Avocado, Claudia era mereu ocupată.

— Uite, poate că ar trebui să te duci, zise Ruby, după ce Claudia terminase de lătrat la Marta. Pot să-ţi trimit nişte costume de baie ca să le probezi acasă. Sunt convinsă că ai dreptate şi că probabil nu e nimic grav cu Avocado, dar nu ştii niciodată şi sunt sigură că te-ai simţi mai bine...

Claudia scăpă un oftat.

— Bănuiesc că ai dreptate. Mai bine m-aş duce să văd ce are, dar refuz să plec înainte de a proba câteva din costumele astea senzaţionale.

Şi zicând asta apucă vreo trei din raft şi se îndreptă spre cabinele de probă.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de altă măsură, îi zise Ruby.

Ştia că nu are voie să nu intre înainte de a fi chemată. Mai ales femeile celebre erau foarte precaute când venea vorba să fie văzute fără haine. Era evident de ce. Ştiau că în viaţa reală corpurile lor nici nu puteau fi comparate cu imaginile mult îmbunătăţite în Photoshop cu care apăreau în revistele mondene. A-i lăsa pe oameni să vadă că au „coajă de portocală" pe coapse exact ca toată lumea ar fi distrus mitul.

— Ah, ăsta portocaliu e absolut fa-bu-los! La fel şi cel mov! ciripi Claudia din cabină. O să iau două din fiecare.

Ruby merse în depozit să mai aducă nişte costume de baie. Când se întoarse, a trebuit să treacă prin faţa rândului de trei cabine de probă cu perdele trase. Judecând după strigătele care veneau din nişa pe care o ocupa Claudia, vorbea la telefon cu săraca Marta şi îi făcea viaţa un coşmar. La un moment dat, probabil că a gesticulat atât de larg încât mâna ei prinse perdeaua, făcând-o să alunece pe bară. O trase înapoi, aparent fără să-şi fi dat seama că Ruby văzuse în cabină. Întregul incident cu mişcarea perdelei a durat o secundă, dar a fost destul pentru ca ochii lui Ruby să

zărească abdomenul Claudiei. Mintea ei înregistrase că, în legătură cu sarcina, lucrurile nu stăteau tocmai cum ar fi trebuit.

Femeia purta un body de culoarea pielii cu sâni mari și o burtă de gravidă de luna a șasea. Îi amintea de costumația lui Robin Williams din *Mrs. Doubtfire*. Ruby era atât de convinsă încât ar fi pus bani la bătaie. Dar de ce naiba se preface Claudia că e însărcinată?

Tulburată și contrariată, Ruby se îndreptă înapoi spre tejghea și începu să împacheteze costumele de baie pe care le adusese din depozit. Când Claudia ieși din cabină, era toată numai zâmbete. Nimic din expresia ei nu sugera că fusese „descoperită". În mână ținea costumele de baie pe care le probase. Ruby le luă de la ea și continuă să împacheteze în liniște. Lipsa ei de cuvinte dezicea activitatea frenetică desfășurată în creierul ei. Era clar, o văzuse. Un stomac fals, corect? Da. Fără urmă de îndoială. Claudia îi înmână cardul ei de platină Amex și apoi începu să se uite printr-un coș de pe tejghea cu botoșei tricotați. Cât timp Ruby trecu cardul prin automat, gândurile i se tot amestecau. Dar privise în nișă pentru o secundă. Cum putea să fie atât de sigură pe ea după o întrezărire atât de scurtă? În mintea ei se forma o fantezie, în care depunea mărturie într-un tribunal în legătură cu ceea ce văzuse. Un avocat cu perucă spunea:

— Deci, doamnă Silverman, cât timp spuneți că ați privit așa-zisul stomac fals?

— Aaa, o secundă. Poate mai puțin.

— O secundă sau mai puţin? Înţeleg. Deci sunteţi pregătită să juraţi solemn că această femeie purta un stomac fals bazându-vă pe faptul că aţi privit abdomenul ei pentru cel mult o secundă, poate mai puţin. E decizia dumneavoastră, membri ai juriului...

Pur şi simplu nu avea nici o noimă. Ruby trebuie să se fi înşelat. O privi pe Claudia semnând chitanţa de la cartea de credit. Apoi îi înmână costumele într-o pungă Les Sprogs.

— La revedere, spuse Ruby. Sper să vă revedem curând.

— Aveţi cuvântul meu. Am nevoie de atâtea lucruri pentru acest bebeluş. Vă asigur că nu m-aţi văzut pentru ultima dată.

Stela ar fi fost entuziasmată.

— Sper că Avocado se va simţi mai bine când veţi ajunge acasă.

Dar Claudia nu auzi. Pe fereastra magazinului văzuse un taxi trăgând pe dreapta şi tocmai făcea un sprint remarcabil ca să îl prindă.

Capitolul 8

Ruby îşi petrecuse restul dimineţii frământându-se şi muncindu-şi mintea în legătură cu ceea ce văzuse în cabină. Era atât de preocupată încât, atunci când unii clienţi se apropiaseră cu o rugăminte, au trebuit să se repete ca să îi remarce.

Apoi, în jurul prânzului, când răsfoia un catalog care ajunsese în acea dimineaţă de la un fabricant parizian de lenjerie pentru gravide, a avut o revelaţie. „Bineînţeles, asta era!“ mormăi Ruby pentru sine, privind poza unui model însărcinat, pozând în lenjerie. Cum de a avut nevoie de atâta timp ca să-şi dea seama? Claudia nu purta un stomac fals. Era un fel de cingătoare pentru gravide, identică cu cea la care se uita acum. În anii '60 şi '70, majoritatea femeilor însărcinate purtau aşa ceva. Aveau un săculeţ elastic din plasă, care era de ajutor în susţinerea sarcinii. Patruzeci de ani mai târziu, tocmai începeau să redevină faimoase în Europa – mai ales în Franţa şi Italia. Ultimul film al Claudiei fusese filmat în Franţa. Trebuie că îşi cumpărase cingătoarea de acolo. Articolul mai avea până să prindă în Marea Britanie, dar, având în vedere

domeniul în care lucra, lui Ruby nu-i venea să creadă că nu recunoscuse o cingătoare pentru gravide când zărise una.

Abia aştepta să-i povestească întâmplarea lui Chanel. O s-o apuce o criză de isterie când o să afle că Ruby a fost destul de nătângă încât să creadă că Claudia ar fi în stare să se prefacă însărcinată.

Între timp, îi telefonă în New York Stellei ca să îi dea vestea că Claudia trecuse pe la magazin să-şi cumpere costume de baie.

— Poftim? A cumpărat doar costume de baie? Ce rost are? Presupun că te-ai oferit să închizi magazinul ca să-şi poată aleage restul leietei în intimitate totală?

— De fapt, nu. N-am făcut asta. A spus că va reveni şi n-am vrut s-o bat la cap. Din experienţă proprie, celebrităţile nu reacţionează bine la vânzători insistenţi.

— Să te oferi să închizi magazinul este departe de a fi o insistenţă, i-o trânti Stella. Pur şi simplu i-ai fi flatat Claudiei egoul. Cum de nu poţi să-ţi dai seama de asta? Se pare că trebuie să-ţi explic şi cele mai simple lucruri. Uneori, Ruby, chiar mă îndoiesc de capacitatea ta de a conduce un magazin exclusivist ca Les Sprogs. Trebuie neapărat să îţi revizuieşti ideile. Acum te las. Am o întâlnire la micul dejun.

Şi, spunând asta, închise telefonul.

Ruby se holbă la receptor.

— Mulţam, Stella. Sunt mereu încântată că mă bucur de sprijinul tău.

Chanel a apărut la magazin cu puţin înaintea orei două. Ruby, care era ocupată cu

servirea unei cliente însărcinate în ultimele luni, o privi pe Chanel şi, într-o clipită, îi dispăruseră din minte toate gândurile de a sta la o bârfuliţă cu ea. Reieşea clar, judecând după faţa roşie a lui Chanel şi după ochii umflaţi şi măriti, că veştile primite de la noul lor doctor nu au fost dintre cele bune şi că, de data asta, Chanel a dat drumul lacrimilor.

Craig venise cu ea, iar braţul său era strâns în jurul umărului ei. Înălţimea lui şi constituţia de jucător de rugby reuşeau întotdeauna să pună în umbră până şi silueta scundă şi plinuţă a lui Chanel, dar azi era chiar şi mai evident. Cum îi zâmbea de sus pe sub freza scurtă şi vioaie, care mereu arăta de parcă frizerul l-ar fi tuns cu ciobul, părea un uriaş prietenos care proteja un copil fragil şi nefericit.

— Vin într-o secundă, zise Ruby, privindu-i îngrijorată.

Cât de repede s-a putut, a îndesat un aparat de sterilizare într-o pungă mare Les Sprogs şi l-a împins pe tejghea către clientă.

— Poftiţi. Veţi primi prin poştă şi noul catalog atunci când soseşte.

Femeia îi adresă mulţumiri şi porni către uşă. Ruby s-a dus spre Chanel şi Craig.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, aproape în şoaptă.

Şi-a dat seama că era o întrebare stupidă atâta timp cât ştia răspunsul, dar nu se putuse gândi la alta.

— Oh, ştii, zise Chanel înghiţind greu, dar în acelaşi timp străduindu-se să pară optimistă, doctorul... aaa... ne-a spus-o cât de delicat s-a putut.

Vocea îi cedă la ultimul cuvânt şi începu să îşi muşte buza de sus. Craig o strânse în braţe şi îi zâmbi încurajator. Avea aceeaşi stare ca şi ea. Părea hotărât să rămână optimist, dar Ruby a observat că era la fel de tulburat.

— Tipul ăsta nou a fost cam de aceeaşi părere cu cel de dinainte, zise Craig, continuând să povestească. Rugase să i se trimită prin fax analizele noastre. După ce le-a citit, ne-a spus că nu prea are nici un rost să continuăm cu feritilizarea in vitro. Ne-a sugerat să ne gândim la adopţie, nu, iubito?

— Dar cu siguranţă mai sunt şi alţi specialişti în fertilizare, zise Ruby, simţind o nevoie impetuoasă de a le reda speranţele pe care doctorul le răpise. Adică, v-aţi gândit să mai încercaţi la St. Luke sau să luaţi în considerare o vizită în America?

— Doctorii care ne-au consultat sunt doi dintre specialiştii de renume mondial, spuse Craig. Dacă ei spun c-ar fi timpul să renunţăm, atunci cam ar trebui să ne resemnăm.

Exact atunci a început să sune telefonul. Ruby şi-a dat seama că era a doua oară în ultima vreme când telefonul suna în timp ce Chanel îi dădea veşti proaste. Ca şi data trecută, Ruby era mai mult decât pregătită să-l lase să sune, dar, din nou, Chanel insistă ca ea să răspundă.

Nervoasă din cauză că a fost nevoită să abandoneze conversaţia cu Chanel şi Craig, Ruby s-a întors în spatele tejghelei şi a ridicat receptorul de lângă casa de marcat.

— Bună ziua, Les Sprogs, zise ea, conştientă de faptul că vocea îi suna un pic searbădă şi lipsită de caracteristicul ei şarm voios.

— Bună, Ruby?

— La telefon.

— Bună, Ruby, sunt eu, Sam Epstein. Îmi cer scuze că te deranjez la serviciu. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că este închis.

— Oh, bună, Sam. Ce mai faci?

În ciuda tuturor îndoielilor pe care le avea în privinţa sa, era fericită că sunase, dar, în acelaşi timp, îngrozitor de conştientă de cât de surprinsă părea.

— De fapt, telefonul meu nu e închis. I se tot descarcă bateria. Trebuie neapărat să-mi cumpăr unul nou.

— Ascultă, mă întrebam dacă eşti liberă într-o seară săptămâna asta. Mă gândeam că poate am putea merge să vedem un film. Sau doar să bem ceva, dacă vrei.

Privi înspre Chanel şi Craig. Amândoi păreau atât de nefericiţi. Inima lui Ruby suferea alături de ei.

— Sam, nu vreau să par nepoliticoasă, dar ai sunat într-un moment foarte nepotrivit. Sunt aici nişte prieteni de-ai mei. Tocmai au primit nişte veşti foarte neplăcute...

— Înţeleg perfect. Nu-i nici o problemă. Te sun din nou altădată.

— Ar fi grozav. Ne auzim curând, OK?

— Cu siguranţă.

Ruby a închis telefonul şi s-a întors la Chanel şi Craig.

— Îmi cer scuze, zise, hotărând să nu le spună că Sam a sunat.

Nu era nici pe departe momentul potrivit.

— Deci, ziceaţi că doctorul v-a sugerat adopţia.

Chanel încuviinţă.

— Da, zise ea degajată, dorind să-i liniştească pe toţi trei, deşi nu reuşi. Şi cu siguranţă ne vom gândi la asta. Adică un copil adoptat este un străin la început, dar cu timpul stabileşti o legătură cu el şi, în final, e exact acelaşi ca şi cum ai avea propriul tău copil. Şi sunt atâţia copii nedoriţi, nerăbdători să aibă o mamă şi un tată care să-i iubească. Craig e de acord, nu-i aşa, Craig?

— Vom vedea, îi zise tandru.

Se întoarse spre Ruby.

— Uite, s-au întâmplat destule azi. Te superi dacă-mi duc doamna acasă? Cred că i-ar prinde bine puţin timp liber.

Ruby a făcut tot posibilul pentru a o convinge pe Chanel să-şi ia liber toată săptămâna, dar, ca de obicei, Chanel i-a spus că serviciul o facea să se simtă în putere şi sănătoasă şi că nici nu voia să audă de un miniconcediu.

— Puţină odihnă – doar până mâine – e tot ce-mi trebuie. Sincer.

— OK, dacă eşti sigură.

— Sunt sigură.

Ruby îi aruncă lui Craig o privire oarecum disperată, ca şi cum i-ar fi zis „Ce te faci cu ea?". El a răspuns ridicând din umeri. Era clar că, la fel ca şi Ruby, credea că nu are nici un sens să se certe cu ea.

Zilele următoare, Chanel părea că se chinuie să-și țină sentimentele în frâu. De fiecare dată când se uita în gol sau părea extrem de tristă, Ruby o întreba cu blândețe dacă voia să discute despre asta, dar întotdeauna Chanel o îndepărta, ciripind „Lasă, nu te îngrijora, sunt în regulă". Ruby știa că era oricum, numai în regulă nu. Mai știa și că, dacă o pisa să-i vorbească atunci când ea nu voia, Chanel s-ar enerva.

Dacă n-ar fi salvat-o Ronnie, Chanel s-ar fi putut cufunda într-o depresie de proporții. A intrat în magazin într-o după-amiază, când se întorcea de la masa de prânz luată cu una dintre amicele sale. Ruby nu era acolo pentru că plecase la St. Luke să lase câteva fotografii de pașaport astfel încât spitalul să-i introducă actul de identitate în baza de date. Uitase să-i spună mamei sale că Chanel și Craig au renunțat la fertilizarea in vitro. Dacă și-ar fi amintit, i-ar fi sugerat lui Ronnie – a cărei burtică începea să se vadă – că, pentru a-i proteja sentimentele lui Chanel, ar fi mai bine să stea departe de magazin câteva săptămâni.

Când Ruby s-a întors de la St. Luke, era după ora închiderii. Ronnie și Chanel se aflau în micuța bucătărie a magazinului. În secunda în care le-a văzut pe cele două împreună, a intrat în panică. După ce le-a salutat, s-a uitat după semne de supărare și apăsare pe fața lui Chanel, dar nu era nici unul. De fapt, arăta chiar foarte veselă. Mai mult, în timp ce Ronnie pleca, Chanel i-a dat un pupic și a îmbrățișat-o călduros.

— Mulţumesc atât de mult, i-a spus lui Ronnie. Discuţia asta a însemnat o mare schimbare. Deja încep să mă simt mai bine.

După ce Ronnie a plecat – ducând un mostrar de culori organice pastel – Chanel i-a spus lui Ruby despre ce au discutat. Se pare că Ronnie a convins-o să caute un consilier la care să apeleze pentru a încerca să se obişnuiască cu ideea infertilităţii.

— Mama ta e senzaţională. Mi-ar plăcea să pot vorbi cu propria mamă aşa cum vorbesc cu ea. Eşti atât de norocoasă că o ai. A înţeles perfect cum mă simt, pentru că îşi aminteşte că i s-a spus că trompele ei erau blocate şi că nu va mai putea avea copii. Ea crede că-mi deplâng fertilitatea pierdută şi mi-a recomandat o terapeută pe care o cunoaşte.

Ruby a întrebat-o dacă are de gând s-o sune.

— Am sunat-o deja când mama ta era aici. Am programare săptămâna viitoare.

În seara aceea, Ruby a sunat-o pe Ronnie pentru a-i mulţumi că o ajutase pe Chanel.

— Nici o problemă. M-am bucurat să o ajut. Mi-a povestit despre întrunirile astea pe care o să le susţii la St. Luke. Chiar par a fi foarte utile pentru afacere.

Ruby i-a explicat.

— Sunt foarte emoţionată, totuşi. N-am mai făcut niciodată una ca asta.

— O să fii grozavă, nu-ţi face griji. Ştii, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că ar trebui să nasc copilul ăsta la St. Luke. Pare un loc minunat şi tatăl tău e de acord întrutotul. Doar de n-ar costa atât de mult!

Câteva zile mai târziu, Ruby organiza prima întrunire. Era atât de îngrijorată că va întârzia, încât a plecat de-acasă mult, mult prea devreme şi a ajuns la spital la zece – cu o jumătate de oră înainte de ora la care era fixată întrunirea. Când sosi în camera care i-a fost alocată, Jill McNulty se afla deja acolo, aranjând scaunele într-un cerc perfect şi învârtindu-se în jurul mesei cu răcoritoare.

— Avem cafea, ceai, suc de portocale şi apă. Cred că sunt destule.

Ruby i-a mulţumit pentru ajutor şi i-a spus că era convinsă că totul va fie bine.

— Ştii ce am uitat? Apa minerală.

— Te rog să nu-ţi faci griji. Sunt sigură că invitaţii se vor mulţumi cu cea plată.

— Nu-i nici un deranj să mă duc până la cantină şi să aduc câteva sticle.

— Uite cum facem, dacă e cineva căruia nu-i place apa plată, mă duc şi aduc şi apă minerală.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de mine. Sunt la capătul coridorului.

— Nu-ţi face griji, îi zise Ruby zâmbind.

Îi plăcea Jill, dar se întreba dacă nu cumva foiala ei permanentă li se părea colegilor puţin cam obositoare.

Jill a dispărut înapoi în biroul ei, dar nu înainte de a rearanja câteva linguriţe împrăştiate aiurea.

***

Exceptând câteva femei îmbrăcate în costum şi un viitor tată casnic cu urme de lanţuri de bicicletă în jurul marginilor pantalonilor, care venise trimis de soţia sa director de ziar, cele aproximativ cincisprezece femei care au venit la întrunirea cu Ruby erau exact aşa cum se aşteptase. Erau sfrijite, Pilatate[1] şi yogacizate, membre ale cercului de bogătaşe ale căror burtici aspectuoase erau perfect asortate cu şuviţe Fulham ultimul răcnet, genţi Fendi şi cizmele Ugg.

Erau un grup vorbăreţ, destul de prietenos totuşi, şi, ca să fie obiectivă, se gândi Ruby, nu erau mai puţin nerăbdătoare decât alte viitoare proaspete mămici. Nu se mai puteau sătura de sfaturile lui Ruby cu privire la sutienele pentru gravide, camerele video pentru supravegherea bebeluşilor sau scaunele de maşină pentru sugari.

Singura dată când conversaţia a devenit puţin searbădă a fost atunci când a încercat să pună în discuţie problema scutecelor din material versus cele de unică folosinţă. Toate au optat pentru cele textile, pe motiv că gropile de gunoi gemeau deja de materiale non-biodegradabile. Ruby era, totuşi, sigură că ele ar fi fost mult mai puţin dornice să predice integritatea morală dacă nu şi-ar fi permis să angajeze bone care să cureţe căcăţelul bebeluşilor de

1. De la Pilates, sistem de fitness introdus de Joseph Pilates în anii '20.

pe scutecele textile oh-atât-de-nepoluante și de bune pentru mediul înconjurător.

Când întrunirea a luat sfârșit, Ruby le-a invitat pe viitoarele mămici să-și arunce privirea peste rafturile cu haine pentru bebeluși și gravide. Hainele – împreună cu rafturile – fuseseră aduse de curier cu o zi înainte. Le-a explicat clientelor că articolele mai mari, cum ar fi pătuțurile pentru copii sau cărucioarele pot fi comandate din catalogul Les Sprogs.

Cât timp toată lumea scotea oooo-uri și aaa-uri – mai ales datorită costumelor guatemaleze pentru bebeluși, a șalurilor din cașmir pentru botez și a așternuturilor extrem de costisitoare din bumbac organic – Ruby a fost de-a dreptul surprinsă, gândindu-se cât de răsfățate erau aceste femei și cât erau de străine de viața unei femei obișnuite.

Ascultând-o pe o tipă numită Plum vorbind la telefon cu antrenorul ei de fitness, Ruby era din ce în ce mai sigură că vrea să-și mute afacerea departe de Kensington și Chelsea – direct pe bulevard.

Existau deja companii de modă de renume mondial care au recunoscut că adaosul comercial pentru cașmir și bumbac organic era mult prea exagerat și voiau să riște reducerea profiturilor vânându-le mai ieftin. Ea ar fi putut face la fel. Ruby era de neclintit; ceea ce a făcut Body Shop pentru cosmetice, ea putea face pentru hainele de gravide și bebeluși.

Era mulțumită de cum a decurs întrunirea. În ciuda emoțiilor, a fost directă, coerentă și

chiar a reuşit să facă grupul să râdă, comparând pompele pentru sâni cu maşinile de muls.

— Cel puţin alăptatul te ajută să slăbeşti, zise Plum-cea-cu-antrenorul-de-fitness la un moment dat.

Femeia era atât de slabă încât, dacă se întorcea în profil, doar burtica de sarcină ar fi fost vizibilă.

Ăsta a fost momentul care a declanşat o discuţie generală, în care toată lumea a început să se plângă în legătură cu cât de mult s-au îngrăşat în timpul sarcinii.

— Dacă nu ies din spital în lenjeria cu talie joasă de la Chloe, mor, zise cineva.

Ruby aştepta râsetele ironice, însă nu s-a auzit nici unul. În schimb, restul grupului a dat aprobator din cap.

— Acum mănânc doar fructe şi brânzică de casă, zise Plum. Îmi permit să mă îngraş doar patru kilograme jumate, nu mai mult.

— Dar toate cărţile spun că te poţi îngrăşa în timpul sarcinii chiar şi cu 14 kilograme, zise Ruby, şocată de ceea ce a auzit.

Comentariul ei a fost întâmpinat cu icnete de groază.

— Uite, îi spuse lui Ruby o femeie cu o brăţară Kabbalahează roşie, ai văzut fotografiile starurilor ca China Katz în timp ce plecau de la St. Luke după ce au născut. Ai idee ce presiune se exercită asupra femeilor ca să rămână slabe în timpul sarcinii?

— Dar femeile astea sunt staruri de cinema, protestă Ruby. De corpuri le depinde succesul

carierei lor. Cu siguranţă că noi ne putem permite să ne relaxăm în timpul sarcinii!

— Ai zice. Dar uite-aici.

Femeia Kabbalaheză a luat un exemplar din revista *For Her* şi i l-a înmânat lui Ruby. A citit coperta:

„În revistă: Cum se menţine Claudia Planchette atât de slabă în timpul sarcinii... plus planul nostru dietetic special care te ajută să fii exact ca ea şi să opreşti acumularea kilogramelor nedorite".

Ruby a căutat interviul Claudiei Planchette. Întrebată cum se menţine atât de slabă pe durata sarcinii şi cum de a părăsit spitalul fără cea mai mică urmă de burtică postnatală, actriţa a declarat:

„Le datorez totul genelor. Mănânc cât un porc în timpul sarcinii şi nu mă îngraş deloc. După naştere, pielea şi muşchii mei îşi reiau imediat forma. Sunt pur şi simplu foarte norocoasă".

— Vezi, asta e concurenţa, zise Plum. Şi după naştere am de gând să alăptez şi să urmez o cură de slăbire în acelaşi timp. Toată lumea spune că este singura modalitate de a scăpa de kilogramele în plus.

Din nou s-a auzit un cor de aprobări.

Ruby şi-a clătinat capul disperată. Femeile astea se îngrijorau excesiv de mediul poluat şi de cum ar putea produsele chimice să le afecteze sănătatea copiilor, dar erau, totuşi, pregătite să-şi refuze lor şi copiilor încă nenăscuţi hrana de care aveau mare nevoie.

Plum s-a uitat la ceas.

— Ups, am întârziat la cursul de tricotat. Chiar trebuie să plec.

A spus că i-a plăcut foarte mult discuţia cu Ruby şi a ieşit. Restul femeilor au rămas la ceai şi la cafea decofeinizată, dar apoi şi ele au început să se risipească.

Deşi vânduse haine şi mobilă pentru copii în valoare de mii de lire într-o oră, Ruby se simţea tristă şi tulburată. Ştia că grupul ăsta de femei nu era un caz izolat. Trebuie că erau mii de gravide care se înfometau doar ca să încapă iar în blugi imediat după naştere. Ceea ce o scârbea şi mai tare era că revistele pentru femei le încurajau în mod evident.

Ruby străbătea recepţia, îndreptându-se spre uşile principale, când a văzut-o pe Ronnie venind spre ea. Ce naiba căuta mama ei aici? Ronnie i-a observat privirea surprinsă.

— Da, ştiu, nu-mi spune, râse Ronnie, atrăgându-i fiicei sale atenţia asupra şorţuleţului din pânză topită pe care îl purta peste blugi. Anii '70 au revenit, cu tot cu moda rochiţelor. Am găsit-o într-un magazin vintange. Nu e fabuloasă? Reuşeşte să-mi ascundă burtica şi, în acelaşi timp, mă face să mă simt ca la 16 ani.

— E drăguţă, dar nu asta voiam să zic. De fapt mă întrebam ce te aduce pe-aici.

— A fost o chestie de moment. Am sunat şi am rezervat un tur al salonului de naşteri. O fată încântătoare tocmai mi l-a arătat şi trebuie să recunosc că am fost foarte impresionată. Tatăl tău mă tot bate la cap cu schimbatul

spitalelor. Nu are încredere în cel din cartier. Crede că din cauza vârstei mele ar putea exista complicații.

— Mi-aș fi dorit să știu că vei fi aici. Ai fi putut veni la întrunirea mea.

— Așa e, astăzi a fost. Cum a mers?

— Chiar bine, dacă pot spune asta fără a mă lăuda.

— Vezi, ți-am zis că vei fi grozavă. Îmi pare rău că am ratat-o, dar nu aveam cum să particip. Fata care mi-a fost ghid a aranjat o întâlnire și cu o minunată doamnă obstetrician. E cam de vârsta mea, și specialitatea ei sunt femeile mai în vârstă.

Ruby credea că ar putea fi Jane, dar era altcineva, o anume doctoriță Beech.

— Sunt vești nemaipomenite! Chiar se ocupă de tine aici.

— Cred că ai dreptate. Doctorița Beech pare foarte atentă și inspiră încredere, așa că am decis să apelez la ea.

Tocmai îl sunase pe Phil ca să îi dea vestea.

— E extrem de încântat că am decis să schimb spitalul, dar mă simt atât de vinovată. Asta înseamnă că va fi nevoit să încaseze un depozit de pensie pentru a-mi plăti tratamentul.

Ruby a râs și a spus că nu pot fi prea mulți bărbați de 50 de ani care să apeleze la planurile lor de pensii pentru a plăti nașterea propriului copil la o clinică privată.

Ronnie a râs.

— Știu. Ironia încă nu-l slăbește. Oricum, după ce am plecat de la doctor, m-am dus să

asist la o oră de curs prenatal... Doamne, ce slabe sunt femeile! Lucrurile s-au schimbat atât de mult de când te-am avut pe tine. Nimeni nu mai mănâncă nimic zilele astea. E înspăimântător. Am intrat mâncând o gogoaşă pe care tocmai o cumpărasem, şi oamenii se uitau la mine de parcă aş fi avut lepră. Doar Dumnezeu ştie ce rău le fac copiilor.

Ruby a dat din cap în semn de aprobare şi i-a povestit lui Ronnie despre articolul din *For Her*. Ronnie a schiţat o grimasă. „Oare cine a decretat că singura modalitate în care femeile mai pot fi acceptate este să fie slabe moarte? Chiar şi atunci când sunt însărcinate?"

— Dumnezeu ştie, zise Ruby, clătinând din cap. Şi cum a fost cursul?

— Fantastic. Am stat de vorbă cu profesoara după aceea şi mi-a spus că, în ciuda vârstei mele, nu vede nici un motiv pentru care bebeluşul acesta n-ar fi o experienţă cu adevărat specială.

Ruby nu a vrut să pară jalnic de tristă, dar, înainte să le poată opri, colţurile gurii s-au îndreptat mult în jos.

— Oh, scumpo, nu că tu nu ai fi fost specială. N-o să uit niciodată naşterea ta. Ştiam că sarcina asta îţi va ridica probleme. Poate că ar trebui să discuţi cu cineva ca să le lămureşti.

— Mamă, nu-ţi mai face griji, sunt bine, o domoli Ruby. Nu trebuie să discut cu nimeni. Sincer. Recunosc că ideea de a avea o surioară sau un frăţior mi se pare în continuare ciudată, dar sunt convinsă că mă voi obişnui cu asta.

— Știu, draga mea, dar poate că nu îți e ușor și vreau să ții minte că tu ai fost primul meu copil. Primul este întotdeauna special. Dar pe atunci te rădeau, îți făceau o clismă și te îndopau cu medicamente. Acum mi s-a zis că pot să nasc în apă, cu lumini discrete, ascultând muzică de relaxare.

Ochii i s-au lărgit de încântare.

— Rubes, nici nu-mi vine să cred cât de grozavă este profesoara asta.

Mai întâi le-a pus să exerseze respirația pentru pântec. Apoi a urmat salutul soarelui pentru a-și încărca trupul cu energie.

— Și săptămâna viitoare o să începem lucrul la mantrele pentru naștere, care sunt bazate pe cântece tibetane. Dar asta nu e tot...

S-a uitat împrejur să verifice dacă nu e cineva care o poate auzi.

— N-o să ghicești niciodată cine frecventează cursul.

— Cine?

— Claudia Planchette. Știi tu, starul de cinema. E atât de frumoasă. Vreau să spun că „splendidă“ nu e cuvântul potrivit.

— Știu. A venit la magazin zilele trecute. Știam că va naște la St. Luke. Cum ți s-a părut?

Ronnie a strâmbat din nas.

— Nu cine știe ce. Ca să fiu sinceră, cred că puțin cam snoabă și cam plină de ea. Mă tot întrebam ce caută acolo. Chiar părea să se fi izolat de restul grupului. Pe de altă parte, poate că eu sunt cea care are probleme și în subconștient mă simt amenințată de femei frumoase, de mare succes. Oh, și mai e ceva.

— Ce?

— Păi, la un moment dat a plecat din sală ca să răspundă la telefon. Judecând după conversație, trebuie să fi fost un apel de la bona care are grijă de fetița sa. Claudia a bruscat-o serios pe săraca fată. Nu mi-ar plăcea deloc să lucrez pentru ea. N-am auzit toată conversația pentru că fugise pe coridor, dar am impresia că Claudia nu e extrem de preocupată de fiica sa.

Ruby i-a povestit mamei sale conversația pe care Claudia a avut-o cu bona în ziua în care a venit la Les Sprogs.

— Am rămas cu impresia că Claudia nu e chiar cea mai bună mamă din lume.

— Dar n-ai zice-o niciodată, zise Ronnie, dacă ai judeca după interviurile pe care le dă prin ziare.

Cele două femei au părăsit clădirea spitalului și s-au îndreptat spre parcare. Se apropiau de mașina lui Ronnie când au observat ultimul model de Jaguar parcat în fața scărilor spitalului, la volanul său aflându-se un șofer. În clipa următoare, Claudia Planchette a ieșit din spital și a început să coboare treptele spre mașină. Înainte de a fi ajuns acolo, una dintre ușile din spate ale mașinii s-a deschis și o fetiță de vreo trei ani – probabil Avocado – a sărit din mașină, a fugit spre Claudia și s-a aruncat la ea. Claudia s-a strâmbat, a apucat zdravăn copilul de încheieturi și s-a întors spre bona care o urmase pe Avocado afară din mașină.

— Marta, acești pantaloni pentru gravide sunt un unicat de la Donna. Nu ți-am spus să

nu o lași pe Avocado să se apropie de mine când are mâinile mânjite cu ciocolată?

Dintr-odată, nu unul, ci trei paparazzi au apărut de nicăieri. Fără să piardă vreo secundă, fața Claudiei a afișat un zâmbet de seară de Oscar care îți lua ochii. Și-a ridicat copilul de jos și Avocado a început să mânjească topul mamei ei cu și mai multă ciocolată. De data asta, Claudia nu a observat-o sau s-a prefăcut că nu o observă.

— Zâmbește, scumpo, gânguri spre Avocado, zâmbește.

Când micuța a devenit timidă și, în loc să zâmbească, și-a îngropat fața în umărul mamei sale, expresia Claudiei a împietrit. A plasat imediat copilul bonei. În timp ce Avocado era îngrămădită iar în mașină, zâmbetul Claudiei a revenit și actrița a început să-și fluture părul și să pozeze pentru fotografi.

Ruby și mama sa au schimbat priviri îngrijorate și tulburate. Amândouă erau aproape de a izbucni în lacrimi.

— Ce viață tristă și lipsită de dragoste trebuie să ducă sărmanul copil, zise Ronnie. Dar de ce ar vrea un altul, dacă cel pe care îl are deja e o pacoste atât de mare pentru ea?

— Din două motive. În primul rând, bebelușii sunt în vogă la Hollywood. Un portbebe e cel mai tare accesoriu al sezonului. N-ai văzut articolele alea mârșave din *Vogue*, în care au spus că bebelușii sunt ultimul răcnet? Și, în al doilea rând, să pozezi ca mamă perfectă este o reclamă genială. Nu numai că este o vedetă de cinema, dar este și un model demn de urmat pentru admiratoare.

— Dacă ar şti, zise Ronnie, clătinând din cap. Ţi-ai dori doar s-o poţi ajuta pe micuţă.

— Nu-i aşa?

— E clar că femeia aia are nevoie de ajutor. Dacă mă întrebi pe mine, n-a fost iubită de părinţi şi acum, ca părinte, nu poate să-şi exprime dragostea pentru că nu a învăţat niciodată cum.

A inspirat adânc.

— Totuşi, noi nu putem face nimic... Eşti încă liberă pentru cină săptămâna viitoare? Mătuşica Sylvia îşi aduce noul partener.

Ruby a spus că poate veni.

— Oh, apropo, am uitat să-ţi mulţumesc pentru CD-ul de afirmare. E... foarte interesant.

Considera „interesant“ cuvântul cel mai diplomatic pe care îl putea folosi. N-avea de gând s-o supere pe mama sa spunându-i că, deşi le-a recitat, credea că afirmaţiile erau aberaţii.

— Pe bune? Asta-i grozav. Eram îngrijorată, pentru că de obicei râzi de chestiile New Age.

Ronnie i-a propus să meargă la o cafea, dar Ruby trebuia neapărat să se întoarcă la magazin.

— Chanel a stat singură toată dimineaţa şi, pe deasupra, trebuie să plec devreme ca să merg la circumcizia lui Connor... Apropo, care e tradiţia? Cumperi un cadou? Ultima dată când am fost la o circumcizie aveam vreo 18 ani şi am mers cu tine şi cu tata. Ce am cumpărat?

Ruby şi-a imaginat cum se apleacă deasupra pătuţului lui Connor şi îi spune:

— Felicitări pentru pierderea prepuțului. Poftim un stilou.

Ronnie nu-și amintea exact ce au cumpărat, dar probabil un tort, nu ceva pentru copil.

S-a întors la magazin și a lucrat până la trei jumătate. Apoi s-a dus acasă să se schimbe pentru circumcizie, care urma să înceapă la cinci.

În timp ce conducea spre casă, Ruby a devenit din ce în ce mai supărată din cauza sărăcuței Avocado. Într-un sfârșit, s-a forțat să se gândească la altceva. Gândurile i s-au îndreptat către Sam Epstein – cum i s-a întâmplat de mai multe ori în ultimele zile. În ciuda promisiunii sale de a o suna din nou, nu a făcut-o. Nu avea nici o îndoială că a interpretat maniera sa nonșalantă de a vorbi la telefon drept o impolitețe și că de fapt nu voia să se vadă cu el. Își dorea atât de mult să își ceară scuze și să explice lucrurile, povestindu-i despre Chanel și Craig. La fiecare vizită pe care a făcut-o la St. Luke pentru legitimație a sperat că se va întâlni cu el, dar nu s-a întâmplat așa.

Totuși, o parte din ea nu voia să audă de el. Asta însemna că nu putea îndura umilința de a-i explica faptul că mințise în legătură cu timbrul ei vaginal.

Bineînțeles, ultima oară când s-au văzut, atunci când a invitat-o la prânz, și-a făcut curaj și decisese să-i spună adevărul. Dacă ar fi sunat să o invite în oraș – fapt cam improbabil acum –, ar fi trebuit să revină în acea stare

de spirit. Era doctor, la urma urmei. Probabil că întreaga poveste i s-ar părea groaznic de amuzantă. Desigur că nu era atât de fragilă emoţional încât să nu suporte să se râdă pe seama ei.

Acasă, Ruby a stat în faţa şifonierului, întrebându-se care era ţinuta potrivită pentru o circumcizie. Era un eveniment religios, aşa că nu se putea purta nimic prea decoltat. Roşul era clar exclus. Negrul era de departe prea melancolic. Sugera ori că erai în doliu pentru bucata de penis pierdută sau, chiar mai rău, anticipai că rabinul va avea un accident catastrofal cu cuţitul. De asemenea, mama lui Fi va purta, desigur, negru pentru a arăta cât de mult dezaproba circumcizia lui Connor.

În sfârşit, Ruby a hotărât să nu rişte şi a ales un costum roz pal din tweed, cu franjuri înguste în jurul umerilor şi manşetelor. Părul ei, care avea tendinţa de a se ondula, putea fi îndreptat, dar nu era timp. În schimb, l-a prins la spate.

Înainte de a pleca, a intrat în baie pentru a căuta o pastilă împotriva durerilor de cap. Şi-a petrecut după-amiaza organizând stocurile. Depozitul era mic şi neaerisit şi avea mereu dureri de cap când stătea acolo. De obicei, o slăbeau pe drumul spre casă, dar de data asta nu s-a întâmplat aşa.

A scotocit prin dulăpiorul din baie şi şi-a dat seama că nu mai avea deloc nici Advyl, nici Tylenol. Tot ce a putut găsi erau nişte analgezice cumpărate pe reţetă, rămase acolo de când şi-a lovit umărul în timp ce rearanja

vitrina. Şi-a turnat un pahar cu apă şi a înghiţit câteva. S-a gândit că, din moment ce data de expirare de pe cutie trecuse cam de şase luni, pastilele şi-au mai diminuat efectele.

Traficul orei de vârf a fost aglomerat tot drumul spre Fullham. Pe deasupra, a mai nimerit şi o coadă de zece minute la Patiseria Valerie. Totuşi, mulţumită analgezicelor, durerea de cap i-a dispărut, ceea ce era o uşurare.

În ciuda tuturor obstacolelor, a reuşit să ajungă acasă la Fi la cinci şi câteva minute. Deşi a întârziat puţin, s-a îngrijorat, gândindu-se că ceremonia a început deja. Până acum, fără supravegherea lui Ruby, Bridget ar fi putut să provoace tot soiul de dezastre. În plus, să vii mai târziu era o impoliteţe groaznică, deoarece ar fi însemnat ca Ruby să întrerupă ceremonialul şi să atragă atenţia asupra sa.

După ce şi-a parcat maşina, a sprintat în josul străzii – cât de rapid îi puteau permite tocurile roz de piele întoarsă. S-a oprit în faţa porţii şi şi-a căutat mobilul prin geantă. Trebuia să îl pună pe silenţios astfel încât să nu existe posibilitatea de a suna în timpul ceremoniei. Când şi-a găsit telefonul, a descoperit că nu mai era nevoie, deoarece bateria era iarăşi descărcată.

Uşa din faţă a casei lui Fi era deschisă. Zgomotele dinăuntru indicau faptul că ceremonia încă nu începuse. După un mic suspin de uşurare, a păşit înăuntrul casei, unde nasul i-a fost asaltat instantaneu de aroma de delicatese proaspete. În ciuda mulţimii de oamenii adunaţi în sufragerie, a putut să întrezărească bufetul. Era încărcat cu munţi cu covrigei, fără

a pune la socoteală platourile cu aperitive, somonul afumat, salata de varză şi heringul murat.

Iniţial, Ruby a avut impresia că invitaţii erau doar rudele evreieşti vârstnice ale lui Saul. Doamne micuţe, văduve uşor aduse de spate, cu părul de culoarea vatei de zahăr şi machiate un picuţ cam aiurea, alături de bărbaţi vârstnici, care purtau pălării de fetru şi jachete bej. A ascultat câteva frânturi de conversaţie despre belşugul bufetului şi despre cât trebuia să aştepţi până primeai o cană cu ceai.

Părinţii lui Saul se aflau în capătul opus al sufrageriei şi încercau, reuşind doar parţial, să îl ţină pe Ben ocupat cu diverse jucării. Au zărit-o şi i-au făcut cu mâna. Ruby a decis că ar fi fost imposibil să îşi croiască drum prin mulţime ca să ajungă lângă ei, aşa că le-a răspuns la salut şi a murmurat „mazeltov".

În sfârşit, Ruby s-a întâlnit şi cu câteva dintre rudele lui Fi. Arătau nedumerite şi nu păreau deloc în apele lor. Era destul de evident că nici unul dintre ei nu mai participase la vreo circumcizie şi nu ştiau sigur la ce să se aştepte.

Fi, Saul şi copilul nu erau de găsit. Ruby i-a suspectat că se aflau la etaj şi că Fi avea dubii în privinţa circumciziei.

Deşi Fi a susţinut mereu că, în principiu, nu are nimic împotrivă, procedura în sine încă o deranja. Ruby şi-a amintit cum, cu câteva minute înainte de începerea circumciziei lui Ben, Fi a izbucnit în lacrimi pentru că se

simţea vinovată pentru „mutilarea copilaşului meu". Bridget a înrăutăţit situaţia punând paie pe foc. Nu era nici o îndoială că şi astăzi a făcut la fel şi că Saul încerca probabil să o calmeze pe Fi.

Ruby s-a hotărât să o caute pe Bridget şi să se asigure că nu îl ataca pe rabin cu mătăniile, acuzându-l că ar fi păgân. A hotărât să-şi înceapă căutările în bucătărie. Când s-a dus să deschidă uşa, o doamnă bătrână cu o faţă noduroasă gen Jackie Stallone[1], machiată din plin cu contur de ochi şi ruj roz-intens pe buzele umflate din abundenţă cu colagen, i-a atins braţul.

— În locul tău, n-aş intra acolo, a spus cu un accent american gutural. Bunica a dat afară pe toată lumea pentru că vrea să îl culce pe bebeluş. Dumnezeu ştie de ce. O să aibă parte de o trezire tare urâtă peste-un minut.

Femeia a râs şi apoi a mişcat exagerat buzele, care au făcut-o să arate ca un peşte tropical dubios.

— Murăturile alea de pe masă arată mortal, nu crezi? De fapt, sunt un fel de expert în murături cuşer. Vezi, soţul meu, Buddy, şi cu mine...

— Mă scuzaţi, nu vreau să fiu nepoliticoasă, a întrerupt-o Ruby, dar de fapt cu bunica lui Connor am de vorbit.

— Nu te aştepta la o primire călduroasă. Între noi fie vorba, mi se pare că e o acritură.

— Oh, nu e atât de rea după ce ajungi să o cunoşti.

1. Astrolog celebru, mama lui Sylvester Stallone.

Ruby a zâmbit. A deschis uşa.

A pus prăjitura de la Patiseria Valerie pe blatul din bucătărie, alături de celelalte care au fost aduse.

Bridget nu a auzit-o intrând şi stătea în dreptul chiuvetei, cu spatele la Ruby, îmbrăcată în acelaşi costum negru pe care l-a purtat la nunta lui Fi cu Saul. Cu o mână îl legana pe Connor, al cărui cap se afla lângă robinetul care picura.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, te botez pe tine Connor Declan Weinberg.

Spunând asta, Bridget şi-a umplut palma făcută căuş cu apă şi l-a stropit pe Connor pe cap. Copilul a dat drumul unui plânset scurt, uşor nemulţumit.

Ruby şi-a pus mâna la gură ca să se poată opri din râs. „O, Dumnezeule", a murmurat în bărbie, „femeia l-a botezat sub robinetul din bucătărie!".

— Gata, gata, micuţule, i-a zis Bridget tandru în timp ce ştergea fruntea bebeluşului cu un prosop şi îl pupa de zor pe faţă. E o nimica toată pe lângă ce îţi vor face păgânii ăia. Sărmanul tău cocoşel... Ce-o să-i facă sărmanului tău cocoşel?

În timp ce vorbea, s-a depărtat de chiuvetă şi a văzut-o pe Ruby.

— Fi a refuzat să aducă un preot pentru a-l boteza, spuse Bridget simplu, strângându-l pe Connor la pieptul său, aşa că m-am gândit că unul improvizat n-are cum să-i strice.

— Cred că e o idee minunată, zise Ruby observând cât de curată era bucătăria, în

comparație cu ce a văzut ultima oară când i-a vizitat zilele trecute. S-a întrebat dacă i se datora lui Bridget. Și-o și imagină foindu-se prin casă cu o cârpă și cu o sticlă de clor, declarând locul o amenințare la adresa sănătății și făcând-o pe biata Fi să se simtă și mai prost.

— A trebuit să o fac, șopti Bridget conspirativ. Dacă s-ar întâmpla ca rabinul să scape cuțitul și să-l omoare pe micuț înainte de a fi botezat, sufletul său ar fi la granița dintre rai și iad.

I-a dat lui Connor un ultim pupic și l-a așezat în scăunelul său. În ciuda șocului provocat de apă, copilul începea să adoarmă.

Ruby nu avea de gând să deschidă o discuție cu Bridget, întrebând-o dacă un Dumnezeu iubitor ar permite ca sufletul inocent al unui bebeluș să sufere. Oricum, nu a avut ocazia. Bridget a deschis frigiderul și a scos o sticlă de șampanie.

— Era pregătită pentru mai târziu, dar mai e destulă afară la gheață și cred că am nevoie de ceva care să-mi calmeze nervii. Mi te alături?

Ruby n-ar refuza niciodată un pahar de șampanie.

— Desigur, zise, uitând complet de faptul că în urmă cu numai o oră a luat două analgezice puternice și că instrucțiunile de pe ambalaj sugerau evitarea alcoolului.

Dopul a sărit, deranjând un picuț somnul lui Connor. În timp ce Bridget a umplut două pahare, Ruby s-a hotărât să schimbe subiectul de la circumcizie la ceva mai neutru.

— Și cum a fost excursia la Vancouver? a întrebat Ruby, amintindu-și că Bridget a vizitat orașul de curând, la invitația uneia dintre surorile lui Fi.

— Ah, i-a răspuns Bridget nostalgic, ăla da oraș. Știai că poți înota în timpul zilei și schia pe munte în timpul nopții? Și mâncarea... Cum bine știi, în general nu prea mănânc carne roșie ca să nu îmi agravez reumatismul, dar într-o noapte am mers la un local unde se servesc hamburgeri... cred că se numește Vera's. Ruby, îți jur că nu am mâncat niciodată o carne atât de gustoasă.

— Serios, așa de bună?

— Oh, nici nu-ți venea să crezi. Am ales un cheeseburger. Ginerele meu mi-a sugerat un Veraburger, dar era fără brânză și mie îmi place puțin cașcaval topit pe burger – atâta timp cât nu e ațos. Oricum, când a sosit, ți se topea în gură.

— Uau!

— Abia dacă trebuia să mesteci. Aș spune că era suculent fără să fie prea în sânge. Nu îmi place carnea în sânge din cauza bacteriilor.

— Foarte înțelept.

— Și cartofii. Prăjiți perfect, erau...

Bridget a umplut paharele pentru a doua oară. Un sfert de oră mai târziu, încă bătea câmpii. Până acum, a trecut în revistă sistemul superior de sănătate, sistemul superior de impozite și diverse alte sisteme superioare din Canada. Ruby iarăși a aruncat, pe furiș, o privire spre ceasul ei și s-a întrebat de ce nu a început deja ceremonia. Era convinsă că Fi

a hotărât că nu poate să accepte circumcizia, când amica sa a intrat în bucătărie. Uşurarea i s-a citit pe faţă când a văzut-o pe Ruby.

— Pe unde ai fost? zise. Am încercat să dau de tine toată după-amiaza, dar telefonul tău a fost închis. Ai primit mesajul?

— Nu, bate...

— OK, n-o să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat, a întrerupt-o, gesticulând din mâini. E cea mai uluitoare coincidenţă....

— Ce e? s-a încruntat Ruby.

Depista o aură ciudată la Fi. În ciuda entuziasmului prietenei sale, Ruby putea să observe neliniştea din ochii săi. Avea impresia bizară că Fi încerca să o convingă de ceva despre care ştia cu siguranţă că Ruby nu ar crede.

— Fi, de ce am impresia că n-o să-mi placă ceea ce urmează?

Fi a înghiţit în sec.

— Bine, sunt de acord că ar putea să pară puţin ciudat la început. Dar sunt sigură că se va rezolva. Te rog, promite-mi că nu te vei supăra şi că nu te vei simţi stânjenită.

— Zi-mi odată. În legătură cu ce nu trebuie să mă supăr?

Bridget l-a acoperit pe Connor cu o pătură şi asculta doar pe jumătate ce spunea fiica sa.

— Cum să nu se supere oamenii când ai de gând să-l tai pe micuţul ăsta?

Fi şi-a dat ochii peste cap.

— Mamă, te rog, încetează. N-am nevoie de asta acum. Ben a fost bine după circumcizie şi aşa va fi şi Connor. Acum poţi s-o laşi baltă?

Bridget a scos un oftat exagerat și extrem de îndurerat.

În același moment, a intrat Saul. Bridget i-a aruncat o privire sfâșietoare. Saul i-a răspuns pur și simplu cu un zâmbet. Ruby nu și-a putut da seama dacă zâmbetul său era unul disprețuitor sau dacă era menit doar pentru a păstra pacea. Cunoscându-l pe Saul, era a doua variantă.

— Rabi e gata, i-a spus el lui Fi.

I-a zâmbit scurt lui Ruby și i-a făcut cu mâna.

— Vorbim mai târziu.

Fi i-a spus lui Saul că va veni într-o clipă.

— Trebuie să aștepți până îi povestesc lui Ruby ce s-a întâmplat. Nu mi-a primit mesajele.

— Îmi pare rău, știu că e important, dar va trebui să aștepte, insistă Saul. Rabi Sherman mai are de făcut încă două circumcizii și e deja în întârziere. Plus că mătușa mea Faye amenință să cadă într-o comă diabetică dacă nu mănâncă sau nu bea o ceașcă de ceai dulce în curând.

— Atunci servește-o cu un covrig cu cremă de brânză. Sincer, o să dureze doar zece secunde.

— Fi, te rog. Rabinul mi-a zis că medicamentul lui pentru Parkinson începe să-și piardă efectul. Sunt aproape convins că glumește, dar... chiar avem nevoie de tine și de Connor acum.

— Of, bine, a mormăit Fi.

L-a luat pe Connor și l-a urmat pe Saul afară din bucătărie.

— Numai să nu te enervezi pe mine, zise Fi, întorcându-se spre Ruby. N-am putut să fac nimic și am încercat să te avertizez.

— OK, dar spune-mi în legătură cu ce trebuie să fiu avertizată, a insistat Ruby. Încep să intru în panică.

Însă Fi plecase deja.

Când a întrebat-o pe Bridget dacă știe despre ce vorbea Fi, i s-a răspuns că nu are nici cea mai vagă idee.

— Dacă aș fi în locul tău, scumpo, nici că mi-ar păsa. Hormonii ei sunt încă foarte instabili după naștere. Crede-mă pe cuvânt, trebuie să fie o nimica toată.

Dar Ruby era ferm convinsă că nu putea fi o nimica toată. Câteva momente mai târziu, când a început să amețească puțin, a crezut că e din cauza șampaniei și a neliniștii. Apoi, după ce s-a ridicat de la masa din bucătărie, și-a dat seama că partea superioară a corpului său a început să se legene. Abia când s-a prins de marginea mesei pentru a se sprijini, și-a amintit că amețeala avea mai puțin de-a face cu îngrijorarea și mai mult cu analgezicele pe care le-a luat înainte, care nu ar fi trebuit să fie amestecate cu alcool. Până aici, teoria ei că ar fi mai puțin puternice pentru că data de expirare a trecut de mult era vădit greșită. Acum era pe punctul de a se da în spectacol în fața tuturor acelor oameni și cu toții vor crede că e beată. Bineînțeles că Fi n-ar ierta-o niciodată. Grozav.

— Eşti sigură că n-ai vrea să rămâi aici? a întrebat-o Ruby pe Bridget, care acum suspina şi se închina.

Ruby presimţea că Bridget va decide să boicoteze circumcizia. În primul rând, dacă rămânea în bucătărie ar însemna că nu exista nici o şansă să facă vreo scenă şi să distrugă ceremonia. De asemenea, Ruby putea sta la masă, sorbind apă până când se va fi simţit mai bine.

Dar Bridget insista să meargă în sufragerie.

— Acel copil inocent nu va trece singur prin ritualul ăsta păgân. Are nevoie de susţinerea mea morală şi eu voi fi acolo pentru el.

A ieşit din bucătărie urmată îndeaproape de Ruby, care deja se clătina. Pentru Bridget „a fi acolo“ însemna a sta exact în faţă, lângă rabin, unde erau şi Saul, şi fratele său, Jake, care, în postura de naş, ţinea bebeluşul. Ca şi data trecută, Fi nu s-a îndurat să privească, aşa că stătea în partea opusă a camerei, alături de mama lui Saul.

Ruby era destul de ocupată să se ţină dreaptă pe picioare şi să se asigure că Bridget nu provoacă vreo neplăcere, încât nu a observat cine stătea lângă ea. A auzit mai multe decât a văzut. Mai întâi, Bridget a invocat-o iar pe Sfânta Fecioară ca să „îi oprească pe aceşti păgâni să mutileze băieţelul“. Apoi, unul dintre fraţii lui Fi i-a spus să-şi ţină gura şi că, dacă însăşi familia regală a folosit circumcizia, înseamnă că şi ea trebuia s-o accepte.

Rugăciunile au început şi oamenii o rugau deja pe Bridget să facă linişte. Ea le-a răspuns cu hohote amarnice.

Pe lângă ameţeala provocată de amestecul analgezicelor cu şampania, lui Ruby începuse să i se facă greaţă gândindu-se la ce i se va întâmpla lui Connor. Mai mult decât orice, îşi dorea ca Bridget să nu se fi aşezat în centrul atenţiei.

Văzând piciorușele grăsune ale lui Connor întinse ca ale unui pui gata pentru fript, a simţit că îi creşte sila. Nu a văzut ce s-a întâmplat în continuare pentru că a închis ochii. Următorul lucru de care a fost conştientă a fost vaietul sfâşietor pe care l-a scos Connor. În timp ce oamenii spuneau mazeltov-uri şi fratele lui Fi a luat-o pe Bridget ca s-o servească cu un pahar de whisky în scopuri curative, Ruby nu s-a mişcat. Stătea cu picioarele lipite de podea, cu inima bubuind, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, simţind că e pe cale să vomite sau să leşine, sau ambele în acelaşi timp, şi nu putea să facă nimic.

După ce vârtejul din capul său a început să prindă viteză, camera a căpătat o nuanţă albăstruie. În final, a simţit că o lasă picioarele.

— E OK, te-am prins, i-a zis o voce masculină.

Părea că se aude de la kilometri depărtare. Era vag conştientă că cineva o ţinea pe braţe.

— Trebuie să te întinzi puţin, a continuat vocea.

A simţit cum cineva a ridicat-o, a făcut câţiva paşi şi a întins-o pe canapea. Un teanc de perne au fost aşezate sub picioarele sale.

— Asta va pune sângele în mişcare din nou, zise bărbatul.

Ceea ce s-a şi întâmplat, destul sânge s-a mişcat ca să o convingă să rişte să deschidă ochii. Când a văzut iar o cameră albastră şi tremurândă, i-a închis din nou.

— Te doare ceva, Ruby? a întrebat bărbatul.

A dat din cap în semn de negaţie.

— Asta e bine. Înseamnă că ai leşinat doar. Te vei simţi mai bine în câteva minute.

Până acum, oaspeţii îngrijoraţi s-au tot adunat în jurul canapelei. Bărbatul le-a spus că ar trebui să se îndepărteze pentru că Ruby are nevoie de aer. Deoarece tocmai se servea ceaiul, oamenilor vârstnici nu a fost nevoie să li se spună de două ori.

— Fi mi-a zis că vei veni şi tu, dar nu te-am recunoscut cu părul strâns.

O ţinea de încheietură şi îi lua pulsul.

— Doar privitul circumciziei te-a făcut să leşini sau mai e şi altceva? Ai mâncat azi?

Ruby a reuşit să înjghebe o explicaţie ciuntită despre amestecul de analgezice şi şampanie.

— Eşti doctor, deci?

Bolborosea cuvintele. Deşi şi-a revenit din leşin, efectele şampaniei şi ale analgezicelor au început să se agraveze.

— Da. Ruby, deschide ochii şi o să vezi că e...

— Sssssssss...

I-a scăpat un sughiţ puternic.

— Cum de jtiai cumă cheamă?

— Ruby, sunt eu...

Alt sughiţ.

— Eu care? Care eu?

A început să chicotească.

— Pari american. Ciudat, vocea ta îmi sună cunoscut. Deşi nu ştiu de unde.

— Sunt american, a zis bărbatul. Hai, Ruby, încearcă să deschizi ochii. O să-ţi dai seama de ce mă recunoşti...

— Nuuuuu. Când îi deschid, totu-i albastruuu.

A sughiţat şi şi-a pus mâinile peste ochi ca să accentueze hotărârea de a nu-i deschide.

— Ştii, l-am cunoscut pe doctorul ăsta american zilele trecute. Este un gine... un gine... cum zici? Un ginecolumnist, asta e.

Alt sughiţ.

— Un ginecolumnist.

Când Ruby bea prea mult, devine guralivă şi mai mult decât dezinhibată. Nu se ştia cât de guralivă putea deveni când amesteca alcool cu analgezice puternice.

— Oricum, zise ea, vrea să iasă cu mine. Sau cel puţin voia înainte să-l fi respins pentru că am fost nepoliticoasă la telefon. La început am crezut că ideea de a te întâlni cu un gine... chestie era dezgustătoare. Vreau să zic, ştii cu ce se ocupă ăştia?

— Am o vagă idee, a zis el.

— Da' cred că încep să mă răzgândesc.

A început să chicotească.

— Vino-ncoa', a mormăit. Tre' să-ţi spun ceva.

S-a aşezat pe marginea canapelei.

— Nu, mai aproape.

S-a aplecat.

— Promiţi să nu spui nimănui? a zis.

— Promit.

— Pentru că e foarte (hâc) personal.

— OK.

— Bine... Păi (hâc), zilele trecute când am fost pe la spital pentru unul dintre controalele alea femeiești (hâc), doctorul a găsit un timbru în... în... eh, era în locul ăla foarte, foarte (hâc, hâc) intim. Oricum, îi ziceam lui Fi la telefon toată chestia... Știi, e mama lui Connor... Oricum, când am terminat, doctoru' ăsta stătea lângă mine. Sunt convinsă că a auzit toată conversația.

— Ah. Cred că poate fi al naibii de jenant.

— Ai al naibii de multă dreptate. Dar vezi că am reacționat foooooooarte repede și m-am prefăcut că eu și Fi am discutat despre ceva complet diferit.

— Deșteaptă mișcare.

— Și io am crezut (hâc, hâc). Da' acu' vine problema. Dacă ieșim, m-aș simți obligată să-i spun că l-am mințit. Și ar trebui să-i deesscriu ce s-a-ntâmplat cu adevărat și asta...

— ...ar fi mai mult decât jenant, ar fi insuportabil de umilitor.

— Țais! Te-ai prins.

— Știi, sunt convins că te-ar înțelege.

O tachina acum, dar ea era prea debusolată din cauza cocktailului șampanie-analgezic ca să se prindă.

— Chiar crezi?

— Sunt convins. Pare-a fi genul de tip care ar vedea partea amuzantă.

— Poate. Nuș... Deci, de care doctor ești?

— De fapt sunt și eu un ginecolumnist.

— Noooo! Ce coincidență... Sunt... dilatată să te cunosc.

A râs zgomotos la propria-i glumă.

— Te-ai prins? Ginecolumnist... di-latat să te cunosc?

— Da, e chiar amuzant, a chicotit el.

— OK, tre' să-mi spui ceva. Prietena mea Fi crede că ginecolumniştii sunt nişte amanţi grozavi. Nu că s-ar fi culcat cu vreunul. Doar crede că e logic, ei pricepându-se la părţile femeieşti. Deci (hâc, hâc), ai zice că eşti un amant peste medie? Dacă ar fi să-ţi dai o notă de la unu la zece, cât ţi-ai da? Un nouă? Un zece?

A izbucnit în râs.

— Noo, ai o voce sexy, sunt convinsă că eşti de unşpe. Sau chiar... de doişpe.

Se cutremura de râs acum.

— Mersi, zise el.

— Apropo, cum te cheamă?

— Sam.

— Nu cred, chicoti. (hâc) Mă păcăleşti.

— Nu. Numele meu chiar e Sam.

— Dar pe doctorul ăsta american pe care l-am cunoscut îl cheamă tot Sham. Doamne, cunosc doi ginecolumnişti, ambii americani şi ambii Sam. Cât de ciudat!

El n-a zis nimic.

— Deci, a spus ea, care e numele tău de familie?

— Epstein.

Acum Ruby se tăvălea de râs.

— Da, sigur. Foarte amuzant.

— Ruby, te rog pentru ultima oară, deschide ochii. Sunt eu, Sam Epstein.

— Nu fi ridicol, zise ea ridicându-şi mâna de pe cap. Cum ai putea fi...?

Încet-încet ochii ei au început să focalizeze. Faptul că omul care a stat lângă ea chiar era Sam Epstein a împins-o pe Ruby să se trezească, din fericire. S-a ridicat, cu ochii larg deschişi.

— Sfântă Fecioară! a fost tot ce-a spus înainte de a se întinde din nou, căci încă se simţea ameţită. Dar nu înteleg...

A înghiţit cu greu, conştientă că inima îi bubuia....

— Ce naiba cauţi aici? Şi ţi-am spus toate lucrurile alea despre... Ştii tu... Chestia cu timbrul... Şi gine...

— Ginecolumnişti, a completat el.

— Da, despre ginecolumniştii care sunt amanţi grozavi. Oh, Doamne, oh, Doamne!

S-a lovit peste gură.

Exact atunci a apărut Fi, vizibil îngrijorată. Îl ţinea pe Connor în braţe. Graţie unei linguriţe de vin cuşer dulce, bebeluşul dormea dus.

— Eşti OK, Rubes? Nu te îngijora, şi mamei lui Saul i s-a făcut puţin greaţă în timpul ceremoniei. Nu eşti singura.

Şi-a aplecat capul ca să îi dea un pupic lui Connor, care a scos un mic geamăt în somn.

Sam s-a dus să îi aducă lui Ruby un pahar cu apă.

— Aşadar, Rubes, zise Fi, dregându-şi vocea într-un mod ciudat, ăăă, faptul că ai venit la noi şi te-ai întâlnit cu Sam trebuie să te fi şocat.

— Doar puţin, zise Ruby, moderat.

— Îmi pare atât de rău, n-ar fi trebuit să-l las pe Saul să mă gonească din bucătărie.

Trebuia neapărat să îți spun că Sam e aici. A fost cea mai bizară coincidență. Mai ții minte discuția pe care am avut-o zilele trecute despre rudele americane ale lui Saul – Buddy și Irene – cei care sunt mari experți în murături cușer? Ți-am zis că bănuiam că îi cheamă Ep-*stein*? Eh, m-am înșelat. Sunt Ep-*stiin* până la urmă. Sam e vărul lui Saul. Nu e uluitor?

— Uluitor, zise Ruby cu un zâmbet înghețat. Absolut uluitor.

Capitolul 9

Bridget, care nu se lăsa așa ușor intimidată de un doctor, îl informă pe Sam că nu de apă avea Ruby nevoie, ci de ceai fierbinte și dulce. După două cești din fiertura ei portocalie și groasă – în care stă lingura în picioare – Ruby hotărî că se simte destul de bine încât să plece acasă. Fi – care acum știa și de combinația de calmante cu șampanie, și de conținutul conversației lui Ruby cu Sam – încercă s-o convingă că nu poate să conducă în starea ei. Când Ruby insistă, Fi intră în panică și îl căută pe tatăl lui Saul, să vadă dacă ar putea el să o ducă.

Exact atunci apăru Sam.

— Știi, Ruby, îi spuse el blând, n-ar trebui să te urci la volan.

În mod cert o auzise vorbind cu Fi.

— Nu ți-a spus nimeni că nu-i frumos să tragi cu urechea? răspunse Ruby aspru.

Încă era supărată pe el pentru felul în care o tachinase.

— Îmi pare rău, n-a fost chiar vina mea. Tu și Fi țipați de-a dreptul. Și Fi are dreptate. La ce-ți curge ție acum prin vene, ai fi un pericol pe șosea. Ce-ar fi să te duc eu acasă?

— Mersi, zise ea, dar dacă nu pot să conduc eu, mai bine iau un taxi.

Ruby se cunoştea îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că indignarea ei se datora doar în parte tachinărilor lui. Era supărată şi pe ea. N-o deranja atât că leşinase, dar îi şi mărturisise că amestecase calmantele cu alcool, iar acum el probabil credea că e o tâmpită care nu ştie să citească prospectul la medicamente.

— Stai liniştită, o să te simţi imediat mai bine, zise Sam. Te-ai ridicat prea brusc, atâta tot.

În timp ce-şi aranja fusta pe genunchi, începu să simtă că-i trece ameţeala.

— Ştii, ar fi cazul să stai cuminte câteva ore. Şi nu-mi convine să te ştiu plecată cu un taxi. S-ar putea să-ţi fie rău iar, şi atunci e bine să ai pe cineva lângă tine.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, să ştii.

— Scuze. Sunt prea insistent. E deformaţie profesională. Ca doctor, te obişnuieşti să dai sfaturi în stânga şi-n dreapta. Ai dreptate. Sunt sigur că ai să te descurci cu taxiul.

În timp ce el se-ntorcea să plece, Ruby simţi cum i se-nmoaie inima.

— Şi mie-mi pare rău, spuse ea. Am fost nepoliticoasă şi nerecunoscătoare. Încercai doar să mă ajuţi.

— Uite ce, ştiu că eşti supărată pe mine pentru flirtul ăla, zise el, şi ai tot dreptul. Îmi cer scuze. Tu nu ştiai ce-i cu tine şi hop şi eu, să profit. A fost un gest urât. Poţi să mă ierţi?

Ruby îşi dădu seama, din expresia lui de căţeluş, că se căia cu adevărat. Reuşi să schiţeze un zâmbet mic, rezervat.

— Da, pot să te iert. Oricum, eu ar trebui să-mi cer scuze, de fapt. Am fost laconică ieri, la telefon. Asta fiindcă eram în mijocul unei conversaţii delicate. Chanel, colega mea de la magazin, şi soţul ei tocmai aflaseră că nu pot să aibă copii.

— Îmi pare rău s-aud aşa ceva. Ştiu ce greu e să primeşti veşti din astea... Oricum, n-ai fost nici pe departe laconică. Am tot vrut să te sun, dar am ţinut-o dintr-o urgenţă în alta în ultimul timp. Abia aseară am avut timp să mă gândesc.

— Nu-i nimic. Uite, mai e ceva. Mai trebuie să-mi ierţi ceva. M-am purtat groaznic când ne-am întâlnit la spital. N-ar fi trebuit să inventez prostia aia de poveste cu poşta. Eram extrem de stânjenită, asta-i tot. Ţi-ai dat seama că minţeam?

— Mă tem că da. Am stat destul de mult lângă aparatul de cafea fără să mă fi văzut tu, aşa că am auzit cam toată conversaţia ta cu Fi.

— O, Doamne!

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Deci ştii cum a ajuns timbrul în mine şi toate celelalte?

— Păi, cam da, spuse el.

Era încordat într-o grimasă de jenă, dar ea îşi dădea seama că exprima, de fapt, ruşinea ei. Se aplecă spre ea.

— Am o idee. Ce-ar fi să ne prefacem că treaba asta penibilă cu timbrul nu s-a întâmplat şi s-o luăm de la capăt?

Ea îl privi neîncrezătoare, observându-i jacheta albastru închis și cămașa rozalie în carouri cu guler deschis:

— Nu sunt sigură...

— E ușor. Uite.

Se îndreptă și, cu un zâmbet larg, zise:

— Bună, mă cheamă Sam Epstein. Sunt vărul lui Saul.

Ea îi luă mâna întinsă și o strânse.

— Ruby Silverman. Fi și cu mine suntem prietene vechi.

— Am observat fără să vreau că nu te simțeai bine mai devreme. Sunt doctor, pot să te ajut cu ceva?

— Păi, de fapt, acum mă simt mult mai bine, dar nu m-ar deranja să mă duci acasă.

El zâmbi.

— Cu plăcere.

Dar iată că Sam plănuise deja să-și ducă unchiul și mătușa – pe Buddy și pe Irene – înapoi la hotelul lor din Kensington.

— Are ceva dacă îi las întâi pe ei la destinație? o întrebă pe Ruby.

Ea răspunse că e de acord.

De acum, se prinsese că Irene era americanca aia în vârstă, cu lifting noduros de Jackie Stallone și cu niște buze de pește absurd de umflate, care încercase să o oprească să intre în bucătărie ca s-o vadă pe Bridget.

Buddy s-a dovedit a fi supraponderal, și capul lui chel transpira permanent.

Făcând prezentările, Sam îi explică lui Ruby că, în ultimii ani, de când ai lui muriseră

într-un accident de mașină în 1996, Buddy și Irene îi fuseseră ca niște părinți.

— Nici nu poți să-ți imaginezi cât îl adorăm pe băiatul ăsta, îi spuse Irene, strivind în același timp mâna lui Sam. Avem trei fete, așa că el e fiul pe care nu l-am avut niciodată.

— Și are o minte atât de strălucită – de nu-ți vine să crezi, adăugă Buddy. Sam, i-ai zis lui Ruby că tu ai fost șef de promoție la medicină?

— A, păi n-am ajuns acolo încă, zise Sam roșind.

Ruby știa cum se simte. De fiecare dată când părinții ei dădeau o petrecere, mătușica Sylvia socializa cu cuplurile care aveau fii de-o seamă cu Ruby. Apoi o târa cu forța prin cameră și-i făcea cunoștință cu fiecare pereche de părinți. „Ea e nepoata mea, Ruby", izbucnea. „Nu-i așa că e frumoasă? Știți că a avut trei note maxime la nivelul A și a luat la examenul de pian din clasa a opta 10 cu felicitări?"

Cei patru urcară în mașina lui Sam – Buddy și Irene în spate, Sam și Ruby în față.

— Știi, îi spuse Irene lui Buddy, luptându-se cu centura de siguranță, murăturile de azi nu erau deloc rele.

— Neah.

— Nu ți s-a părut? Mie da.

— N-au fost destul de crocante. Ai o batistă, Irene? Curg apele pe mine. Era așa de cald acolo. Vouă nu vi s-a părut cald? Mie mi s-a părut.

— A fost bine, răspunse Irene. Perfect confortabil. Eu zic că s-ar putea să fie de vină tiroida ta. Ar trebui să-ţi faci un control.

Făcu o pauză.

— Sam, tu eşti doctorul. Spune-i să-şi facă un control la tiroidă. Pe mine nu mă ascultă.

— Ştii, nu-i rea ideea, zise Sam, uitându-se la Buddy în oglinda retrovizoare.

— N-am nimic. Nu vă mai agitaţi. Era cald acolo, atâta tot.

— Ştii, continuă Irene, poate ai dreptate cu murăturile. Arătau superb, totuşi. I-am şi spus lui Ruby ce bine arătau, nu-i aşa, draga mea?

— Aşa este.

Ruby se întoarse şi-l văzu pe Buddy tamponându-şi chelia cu batista împăturită.

— Irene, făcu Buddy, ca un profesor bătrân care-şi ceartă unul dintre elevi. De câte ori ţi-am spus să nu te iei după aparenţe? Ceea ce soţia mea uită uneori, Ruby, e că, atunci când e vorba să decizi dacă o murătură e extraordinară sau mediocră, numai proştii se lasă păcăliţi de felul în care arată. Să nu mă-nţelegi greşit. Normal că aspectul unei murături, culoarea şi textura sunt importante, dar, în ultimă instanţă, doar două lucruri contează: consistenţa şi aroma. Nu zic eu mereu, Irene, că o murătură grozavă e ca o partidă mişto de sex?

— Da, Buddy. Mereu spui asta.

Irene se aplecă în faţă peste centură şi îi bătu pe Sam şi pe Ruby pe umăr:

— Mereu spune asta.

— Vedeţi, spuse Buddy, totul depinde de raportul dintre zahăr şi oţet. Greşiţi aici şi aţi bulit-o. Am văzut bărbaţi în toată firea, murători profesionişti cu vechime de cincizeci de ani în meserie, deprimându-se până la lacrimi când un butoi de murături dulci-acrişoare ieşea prost. Mereu le amintesc că raportul dintre zahăr şi oţet e foarte important. Nu spun eu asta mereu, Irene?

— Şi cu ce te ocupi tu, Ruby? întrebă Irene curioasă.

Ruby le explică.

— Se fac mulţi bani din vânzarea de haine pentru bebeluşi? întrebă Buddy.

— Mă descurc.

— Cam cât faci pe an? În cartierul ăla de high-life, mă gândesc că vreo trei sferturi de milion în lire sterline?

— Buddy! îşi certă Irene soţul. Ruby e o străină. Cum poţi s-o interoghezi aşa?

Buddy ridică din umeri:

— Întrebam şi eu.

— Gata, am ajuns, anunţă Sam.

Ruby era cât se poate de recunoscătoare. Îşi storsese creierii încercând să găsească un mod de a para cu tact întrebările indiscrete ale lui Buddy.

— Deja am ajuns înapoi la hotel? întrebă Irene incredulă.

Ruby se întoarse şi observă că rumega ca atunci când o întâlnise prima dată.

— A fost tare repede. N-a fost repede, Buddy? Adică, dacă ai fi intrat pe la podul

George Washington, ne-ar fi luat de două ori mai mult.

— De trei ori. Eu mereu spun că podul George Washington la oră de vârf e...

— Nu coborâţi încă, îi instrui Sam. Plouă. Am o umbrelă în portbagaj.

Ruby îşi luă la revedere de la Buddy şi Irene şi le ură drum bun spre casă. Perechea coborî, dar ea rămase în maşină – nu ca să nu se ude, ci ca să îi dea lui Sam un moment de intimitate cu unchiul şi mătuşa lui.

— Eşti sigur că nu vrei să urci? o auzi pe Irene întrebându-l pe Sam. Nu ţi-ar veni să crezi ce privelişte avem din cameră.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie s-o duc şi pe Ruby acasă. Are mare nevoie de odihnă.

— Bine, Sam. Tu eşti doctorul.

La care Irene o puse pe Ruby să coboare geamul.

— Un doctor evreu chipeş, spuse ea, cu ochii holbaţi de entuziasm, rumegând întruna. Ce şi-ar mai putea dori o fată frumoasă şi realizată? Ai grijă, Ruby, şi hai să ne întâlnim când Buddy şi cu mine venim la Wimbledon la vară.

— Rămâne stabilit, spuse Ruby.

— Sunt drăguţi, spuse Ruby după ce porniră din nou.

— Da. Buddy e fratele tatei. E cu doi ani mai mare, dar arată exact ca el. E foarte ciudat. De fiecare dată când îl văd, parcă văd fantoma tatei. Tata nu era aşa plin de idei fixe, totuşi. Îţi trebuie chef şi răbdare, nu

glumă, ca să asculți discursurile lui Buddy despre murături.

— N-am pierdut niciodată pe cineva drag – în afară de bunica mea, dar ea era foarte bătrână.

— Mă gândesc la el în fiecare zi, răspunse el cu o grimasă de durere.

Îi povesti cum tatăl și mama lui – doctori amândoi – fuseseră în vacanță în Alpii francezi.

— Erau într-o curbă în ac de păr și au intrat cu mașina într-un autocar care avea viteză mare. N-au avut nici o șansă.

— Îmi pare rău, spuse Ruby. Nu-mi pot închipui cum e să pierzi niște oameni dragi în asemenea împrejurări. Cred că ești de-a dreptul furios.

— Am fost, se crispă el. Dar e greu să fii furios multă vreme. Încetul cu încetul durerea și mânia nu te mai storc de puteri și te înveți să conviețuiești cu ele.

— Înțeleg, spuse ea.

— Ia zi, făcu el oprind la un stop, ți-e foame?

— Acum că mi-ai adus aminte, simt că am o foame de lup.

Se uită la ceas. Era trecut de opt și nu mai mâncase nimic de la prânz.

— La Fi n-am putut pune nimic în gură, dar acum aș zice că mi-a trecut complet greața.

— Ce preferințe ai? Bucătărie italiană? Franțuzească? Chinezească?

— Mă crezi sau nu, aș da gata niște carne de porc cu sos dulce-acrișor.

— Și eu, speram să spui asta.

— Ador mâncarea chinezească, zise Ruby. Mâncărurile alea franțuzești rafinate nu-mi

tihnesc nici pe departe aşa de bine. Are... Are...

— Chestia aia, rostiră ei într-un glas şi se puseră pe râs.

În drum spre Chinatown, trecură pe lângă un McDonald's şi Ruby mărturisi că Big Mac-urile erau viciul ei secret.

Sam îşi dădu capul pe spate râzând:

— N-ar trebui să spun asta – mai ales că sunt doctor –, dar, după ce-am văzut *Supersize Me*, m-am repezit la McDonald's şi mi-am luat doi cheeseburgeri mari.

— Ei, nu! Şi eu am făcut la fel. Doar că eu mi-am luat doi Big Mac. Nu-i aşa că filmul ăla îţi stârnea sucul gastric?

— Nu-mi face plăcere să recunosc, dar aşa e.

Ruby îl întrebă ce mâncăruri de fast-food îi mai plac.

— Mor după sandvişurile cu cartofi prăjiţi.

— Cu ketchup sau cu maioneză? întrebă ea.

— Ketchup, fără discuţie.

— Nu sunt de acord, clătină ea din cap. O fi ketchupul opţiunea numărul unu, dar, dacă i-ai da şi maionezei o şansă, ai vedea că e superioară.

— Chiar crezi?

— Absolut.

În următoarele douăzeci de minute îşi tot făcură confesiuni legate de snackuri. Ieşi la iveală că amândoi aveau o reală slăbiciune pentru prăjiturile de la supermarket şi pentru dulciurile asortate care se vând pe la cinematografe.

— Dar de chişcă ce părere ai? întrebă Sam.

Pe Ruby o izbi cuvântul „chişcă". Tipul chiar se străduia să folosească termeni vernaculari.

— Mor după ea, îi răspunse. Grăsimea îi dă o savoare aparte. Şi ştii după ce mai mor?

— După ce?

— Sandvişuri cu spaghete din conservă, pe pâine albă, cu unt şi cu Marmite.

— Aoleu, râse el, asta-i din cale-afară de gras. Spaghetele din conservă, mai treacă-meargă, dar chestia asta cu Marmite pur şi simplu n-o pricep. E dezgustătoare. Ce-oţi avea voi, britanicii, cu mezelurile astea râncede?

Ruby îi explică răbdătoare că Marmite e de fapt făcută din drojdie şi că el o confundă cu Bovrilul.

— Şi oricum, asta o spune cineva în a cărui ţară s-a inventat salata meridională de pere. Nu te supăra pe mine, dar care om cu mintea întreagă ar amesteca pere cu brânză şi cu maioneză?

Începură să se contrazică în legătură cu care ţară produce mâncărurile cele mai dezgustătoare. Ruby contraatacă criticând ţiparii în aspic cu brânză americană, dar până la urmă căzură de acord că e meci nul, pentru că le era imposibil să se hotărască între budinca neagră şi râtul de porc.

Când ajunseră la restaurant, Ruby îşi dădu seama că nu mai râsese atâta de un secol. În orice caz, dinainte de a se despărţi de Matt.

— Spunea cineva că localul ăsta era mult mai mare înainte, zise Sam. Se pare că au

vândut o parte din el antreprenorului de pompe funebre de alături. Mă tot gândesc ce ciudat e că un restaurant chinezesc se transformă în magazin de pompe funebre. Mă întreb dacă nu cumva moare omul şi după două ceasuri vrea s-o ia de la capăt.

Vorbele astea o făcură pe Ruby să se înece de râs.

Atâta au râs şi au sporovăit, că trecu o groază de vreme până să se gândească să se uite pe meniu. Abia când chelnerul veni a treia oară să încerce să ia comanda, hotărâră şi ei că ar fi cazul să se gândească la mâncare.

În timp ce citea meniul, lui Ruby îi veni în minte un lucru. Cum s-ar simţi ea dacă s-ar dovedi că Sam nu vrea să împartă mâncarea? În restaurantele franţuzeşti şi italieneşti nimeni nu împărţea mâncarea, deşi era permis să guşti, dar numai dacă erai invitat (regulă pe care mătuşica Sylvia mai trebuia s-o bage la cap), dar în cele indiene şi chinezeşti, toată lumea împărţea. În felul ăsta, gustau câte un pic din toate. Însă Ruby dădea mereu peste câte cineva care nu cunoştea regula împărţitului sau, mai grav, care refuza s-o respecte.

Ajunsese de multă vreme la concluzia că refuzul împărţirii avea de-a face nu atât cu egoismul, cât cu zgârcenia. Oamenii care adoptau poziţia „ce-i al meu e numai al meu" păreau să creadă că, dacă acceptau să-şi împartă mâncarea, ceilalţi aveau să le-o mănânce pe toată, iar lor n-avea să le mai rămână decât capete de peşte şi gheare de pui. Ba, mai mult, trebuiau să şi plătească pentru acest privilegiu.

Ca să evite o asemenea situaţie, îşi înşfăcau mâncarea în secunda în care le era adusă. După care îşi aşezau paharul cu bere, sticluţa cu sos de soia şi vaza mică, albă, în care se afla garoafa în aşa fel încât să existe o zonă interzisă, impenetrabilă ca frontiera nord-coreeană.

N-avea nici un motiv să creadă că Sam ar putea fi unul dintre tipii ăia nevrotici şi meschini care nu-şi împart mâncarea, dar mai descoperise în trecut oameni despre care credea că şi-o vor împărţi şi nu şi-o împărţeau şi viceversa.

Când veni mâncarea, observă că Sam părea cam încurcat şi că se codea să înceapă să mănânce. Îi oferi din porţia ei de porc cu sos dulce-acrişor.

— Împarţi ! se lumină el la faţă cu un suspin de uşurare şi luă farfuria ovală pe care i-o întindea Ruby. Stăteam aici şi-mi făceam griji că n-o să împarţi. Ştii, sunt doi tipi la mine la spital care, când mergem la vreun restaurant chinezesc, nu împart niciodată mâncarea. Am crezut că-i un obicei englezesc. Sunt de-a dreptul ciudaţi tipii ăia. Ridică în jurul farfuriilor lor baricade din paharele de bere, sticluţa cu sos de soia...

— Şi din vaza mică, albă, cu garoafa, râse ea.

— Ai văzut şi tu chestia asta?

— De vreo două ori, răspunse ea.

Aproape terminaseră de mâncat, când intrară doi bărbaţi burtoşi, de vârstă mijlocie, şi se aşezară la masa de alături. Sam stătea

cu spatele la ei, dar Ruby, care stătea cu fața, observase că se opreau întruna din vorbit și se holbau la ea. La început crezu că e murdară de mâncare la gură, iar Sam e prea politicos ca să-i atragă atenția. Își șterse buzele cu șervețelul, dar privirile continuau. Pe urmă, grăsanii începură să râdă. Ruby își încordă auzul. Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că vorbesc nemțește. Învățase germana la școală și fusese întotdeauna foarte bună. Dar acum nu mai știa cât e de bună. Continuă să tragă cu urechea.

— *Sie hat melonen, ja?*[1] zicea cel mai gras dintre ei, începând să râdă și ținându-și palmele ca și cum ar fi cântărit în ele doi pepeni mari.

— *Nein. Zitronen.*[2]

— *Orangen, vielleicht?*[3]

Ruby observă că Sam îi flutură mâna în fața ochilor, ca să-i atragă atenția.

— Ți s-a făcut rău iarăși? o întrebă el.

— Nu, n-am nimic. Iartă-mă, eram dusă cu gândul.

Dar, în loc să se întoarcă spre Sam, se uita mai departe la cei doi și trăgea cu urechea. Sam întoarse și el capul, să vadă la ce se uită ea.

— Par niște tipi în regulă, șopti el. Ce limbă vorbesc? Parc-ar fi germana.

— Da. Dar vorbesc despre mine.

— Zău? Ce spun?

---

1. Are niște pepeni, nu? (în germ. în orig.)
2. Nu. Lămâi. (în germ. în orig.)
3. Poate portocale. (în germ. în orig.)

Ruby șovăi.

— Hai, insistă el. Ce e?

— OK, consimți ea răsuflând adânc. Par să discute despre mărimea sânilor mei.

— Ce? Ești sigură?

— Nu se hotărăsc dacă sunt cât pepenii, cât lămâile sau cât portocalele, dădu ea din cap.

Era obișnuită cu remarcile muncitorilor, de genul „Pfiu, drăguță, ce bine stai cu înaintarea"; purta sutiene cu cupă C, uneori chiar D. Se învățase să ignore genul ăsta de vorbe, care chiar o flatau nițel. Dar acum, cu bărbații ăștia care stăteau lângă ea într-un restaurant, era altceva.

— Bine, zise Sam dând să se ridice. Lasă că rezolv eu.

— Nu, șuieră ea prinzându-l de mână. Te rog, stai jos. Lasă că mă descurc eu.

Se ridică și își puse șervețelul pe masă. Se îndreptă spre masa de alături cu un zâmbet strălucitor. Bărbații îi zâmbiră și ei, crezând că, în ciuda faptului că e însoțită, le face avansuri.

— *Guten Abend*, zise ea. *Schoenes Veterinare in Anbetracht*[1].

Mutrele zâmbitoare deveniră cât ai clipi din ochi uluite și stânjenite. Fuseseră descoperiți. Unul dintre ei reuși să bâlbâie un „Guten Abend"[2]. Se făcuseră stacojii și lăsară capetele în jos, studiind cu atenție spuma din

---

1. Bună seara. Ce veterinari buni avem! (în germ. în orig.)
2. Bună seara. (în germ. în orig.)

paharele cu bere. Ruby se întoarse rânjind la locul ei.

— Ei, dar ştiu că i-ai întristat, făcu Sam cu o mutră impresionată. Ce le-ai zis?

— De fapt nimic, răspunse ea luând o înghiţitură de apă. Le-am zis că ce frumos e afară. Dar cred că mi-am atins scopul, nu?

— Absolut, fu el de acord.

După cină, Sam o duse cu maşina acasă.

— M-am simţit excelent în seara asta, îi spuse el în faţa intrării.

— Şi eu.

— Păi... continuă el schimbându-şi stânjenit greutatea de pe un picior pe altul. Mă întrebam dacă vrei să ne mai vedem.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Ce-ai zice de sâmbătă? Sunt liber peste zi.

— E bine sâmbătă, răspunse ea, din cale-afară de prompt, după cum i se păru.

Îi venea să-şi tragă singură un şut. Nu se lipise nimic de ea după ce citise de trei ori *Regulile*?

— Dar cum rămâne cu magazinul?

— Magazinul? Aa, da, magazinul. Ăă... Nu-i o problemă. Pot să aduc pe cineva s-o ajute pe Chanel.

Spera din toată inima că Annie, liceana care le mai ajuta din când în când, o să fie disponibilă sâmbătă.

— Şi ce propui pentru sâmbătă? întrebă ea.

— Ştii ce? N-am fost niciodată pe coastă.

— E excelent. Deci rămâne stabilit?

— Rămâne stabilit. Promite-mi că mă suni dacă ţi se face iarăşi rău, continuă el punându-i uşor mâna pe braţ.

— Promit, dar nu-ţi mai face griji. N-o să mi se mai facă rău.

O sărută scurt pe obraz. Ruby îi simţi mirosul discret de colonie. O potopi un val brusc şi puternic de dorinţă când îşi dădu seama cât de mult ar vrea să-l sărute pe buze şi el să-i răspundă la sărut.

Sam dădu să plece, dar se opri. Zâmbea.

— Încă îmi mai vine să râd când îmi amintesc cum te-ai descurcat cu indivizii ăia la restaurant. Cred că germana ta e mai bună decât vrei să accepţi.

— O, nu-i chiar aşa de bună, crede-mă.

El insistă, spunându-i că-i modestă, iar Ruby se hotărî să nu-i spulbere iluzia. Nu avea rost să-i mărturisească revelaţia lingvistică pe care o avusese pe drumul spre casă: în loc să le spună nemţilor că e vreme bună, le spusese că erau „veterinari buni".

Capitolul 10

Ruby își frecă nervoasă fruntea.

— Uite, îi zise ea lui „Ivan cel Groaznic", mutându-și receptorul de la o ureche la alta, știu că ești extrem de ocupat, dar poate te hotărăști să repari astăzi toaleta. Flotorul își face iar de cap. Și, deși îți sunt recunoscătoare că te-ai apucat de bucătărie, dulăpioarele tot n-au uși.

Adăugă că pleacă la Brighton și lipsește toată ziua, așa că el ar avea toată casa la dispoziție.

— Înțeleg, da' ie o problemă. Știi, frate-miu ie bolnav și are azi operație grea. Nu-i bine. De trei ani stă cu testiculu' pe lista de așteptare.

— Doamne. De atâta vreme? Bietul om! Uite, înțeleg că ai necazuri. Nu-ți mai bate capul cu mine. Mă mai descurc eu câteva zile cu toaleta. Sper că fratele tău o să fie bine.

— Mulțam. Uite, ar mai fi o posibilitate să trec pe la mata. După ce plec de la frate-miu de la spital, trebe' s-ajung în Edgware. Poa' să trec să dreg flotoru' după ce-i tund tufișu' lu' madam Goldberg.

Ruby ar fi putut fi gata la timp, dar, tocmai când ieșea de sub duș, sună Fi ca să-i spună să deschidă televizorul:

— E un talk-show tâmpit în reluare, dar discută dacă femeile gravide ar trebui sau nu să-şi facă griji dacă se îngraşă. E şi un doctor de la St. Luke, aşa că m-am gândit că te interesează.

Ruby deschise televizorul din telecomandă şi se aşeză pe canapea. Obstetricianul de la St. Luke era un bărbat bine, cu ochi albaştri şi alură aristocratică, de vreo patruzeci şi un pic de ani. Îl chema Tom Hardacre. Era intervievat de o prezentatoare tânără – Kate şi nu mai ştiu cum – în legătură cu ultimele statistici guvernamentale care indicau o creştere a cazurilor de anorexie printre femeile gravide sau care au născut recent.

— Asta-i ceva nou şi de-a dreptul şocant, spunea el. După părerea mea, fotografiile cu femei care apar în reviste, ca şi modelele care vin de la Hollywood produc o presiune inacceptabilă asupra femeilor.

Publicul din studio, în majoritate femei, a început să aplaude. Apoi o actriţă din public remarcă faptul că starurile de la Hollywood sunt ele însele silite să se menţină suple, altfel rămân fără contracte. În discuţia care urmă, se ridică problema de ce celebrităţile feminine nu fac mai mult ca să pună capăt acestei situaţii.

La un moment dat, în studio au fost expuse nişte fotografii uriaşe făcute de paparazzi, care înfăţişau actriţe ultraslabe ieşind din maternitate cu nou-născuţii lor.

— Desigur, domnule doctor, zise prezentatoarea Kate, două dintre aceste mame –

China Katz și Mia Ferrari – au născut la spitalul dumneavoastră. Ar fi de așteptat ca spitalul St. Luke, care știm că promovează graviditatea sănătoasă și nașterile naturale, să pornească o campanie de educare a viitoarelor mame pentru o alimentație sănătoasă. Credeți că faceți destul în acest sens?

Lui Ruby i se păru o întrebare un pic răutăcioasă, dar cât se poate de rezonabilă. Tom Hardacre o prinse din zbor. Pe față i se întipări o expresie de adâncă îngrijorare.

— Kate, răspunse el cu un zâmbet condescendent, nu vreau ca dumneata sau oricine altcineva care urmărește acest program să creadă măcar o clipă că eu și toți colegii mei de la St. Luke nu suntem foarte preocupați de problema aceasta. Suntem. Mai mult, tot personalul nostru medical se străduiește să le explice viitoarelor mame că dietele exagerate pun sănătatea viitorilor prunci în pericol. Aș spune că facem tot ce putem, dar dacă dumneata, Kate, sau oricine altcineva crede că am putea face mai mult, aș fi foarte bucuros să primesc sugestii.

— Cam lingușitor, se înfioră Ruby un pic.

Se uita la omul ăsta numai de câteva minute, dar, în ciuda regulii pe care și-o impusese, de a nu judeca pe nimeni atât de repede, îi displăcu dintr-odată. Ar fi vrut să se uite mai departe la interviu, dar își dădu seama că o să intre în criză de timp. Închise televizorul și se duse în dormitor să se îmbrace.

Imediat ce se făcu ora zece, se auzi soneria de la intrare. Sam era punctual. Ea însă era

încă în chiloţi şi în sutien, nehotărându-se cu ce să se îmbrace.

Se repezi la uşă şi apăsă butonul interfonului:

— Bună, Sam, urcă.

După care dădu buzna înapoi în dormitor şi se apucă să răscolească grămada de haine de pe pat, în încercarea disperată de a găsi ceva să-şi tragă pe ea, aşa încât să arate cât de cât decent când avea să-i deschidă lui Sam.

Chimonoul ei sexy, de mătase neagră, ar fi fost perfect. Dar normal că nu era pe pat, şi singura haină care atârna pe uşa dormitorului era halatul roz, flauşat, jegos, plin de pete de mâncare – cel pe care-l purta când era la ciclu şi nu-şi dorea decât să se facă covrig, să se uite la *Dr Quinn* şi să mănânce biscuiţi cu alviţă. Pur şi simplu nu putea să-i iasă în întâmpinare lui Sam îmbrăcată cu aşa ceva. În disperare de cauză, îşi puse repede un tricou lung şi lălâu.

Sam o salută cu o sărutare pe obraz. Purta pantaloni cargo bej închis şi un pulover John Smedley kaki, pe gât. Ruby remarcă imediat ce bine se potriveşte kakiul cu ochii lui negri şi cu tenul măsliniu. Şi se surprinse din nou gândindu-se cât de bine poate să arate omul ăsta.

— Micul dejun, anunţă el, arătându-i o cutie mare, plată, pe al cărei capac scria *Krispy Kreme*. Sper că n-ai mâncat încă. Nu ştiam ce fel de gogoşi îţi plac, aşa că am luat câteva din fiecare.

— Câteva? râse ea.

— OK, o duzină. Ei, hai, doar ştii că în sistemul evreiesc de măsurători tot ce nu-i chiar mult e „câteva".

— Mulţumesc, Sam, îmi plac gogoşile Krispy Kreme la nebunie, zise ea luând cutia.

Gestul lui era într-adevăr minunat, având în vedere faptul că singurul loc unde se găseau Krispy Kreme era la Harrods şi avusese nevoie de timp, nu glumă, ca să găsească un loc de parcare şi pe urmă să stea la coada de la raionul de patiserie.

— Fain tricou, apropo, zâmbi el admirativ.

Ea îl privi radioasă. Pe vremuri, Matt îi spunea ce sexy arată în tricouri largi. Totuşi, nu-l crezuse niciodată. Fiind destul de planturoasă, mereu i s-a părut că arată ca într-un cort. Dar poate avea dreptate. Poate ar trebui să menţină stilul ăsta.

Pe drum spre bucătărie, Sam aproape se împiedică de o cutie cu gresie lăsată de Ivan lângă uşă.

— Pardon, zise ea, împingând cutia într-o parte cu piciorul. În bucătărie şi în baie e haos total.

Îi povesti despre „Ivan cel Groaznic“ şi îl amuză cu istorioara despre tufişul doamnei Goldberg.

— Dumnezeu ştie când o să fie gata.

— Lasă c-o să arate grozav, spuse el, trecându-şi mâna peste o uşă de dulap din lemn de fag, care stătea trântită pe blat. Îmi plac mânerele de inox. Ai gusturi bune.

— Mersi, zise ea zâmbind din nou.

De secole nu mai primise complimente de la un bărbat şi se simţea bine.

— A, apropo, era mai înainte la televizor un doctor de la St. Luke care zicea ceva de pericolele regimului alimentar în timpul sarcinii.

— Da, am citit raportul guvernului. E înfricoşător. Femeile astea habar n-au cât rău îşi fac.

Întrebă cum îl chema pe doctor.

— Tom Hardacre. Cum e? Părea un pic cam mândru...

Îşi dădu o palmă peste gură.

— O, Doamne, nu cumva ţi-e prieten?

Sam râse reconfortant:

— Nu, abia dacă-l cunosc. Are vocaţie medicală, totuşi. Foarte important. Foarte respectat.

— Ei, bine. Poate l-am înţeles eu greşit. Poate doar avea trac. Ştii ce, pune şi tu de o cafea până termin cu îmbrăcatul.

Îi arătă unde sunt cafeaua, laptele şi cănile şi se întoarse în dormitor. Uitându-se lung pe geam, observă că soarele strălucea puternic. Începu să scormonească prin mormanul de haine de pe pat, căutând o ţinută mai de vară. Până la urmă alese fusta bleu evazată. Avea s-o combine cu bluziţa rustică creaţă, albastru cu roz, pe care o cumpărase la începutul verii şi care îi scotea în evidenţă umerii încă bronzaţi şi talia.

Când dădu să-şi scoată tricoul în faţa oglinzii, avu revelaţia că nu arăta sexy, ci caraghios. Era tricoul pe care i-l luase Fi acum doi ani de Crăciun, în glumă. Pe piept scria, cu litere mari, maro: „Spune nu rahatului de mâncat, cere rahat adevărat"[1].

1. „Say no to shampoo, ask for real poo". (în engl.)

***

Nu se mai puteau opri din vorbit tot drumul până la Brighton. El se arăta interesat în special de Les Sprogs. I-a pus multe întrebări şi despre familia ei. În scurt timp, Ruby se trezi vorbindu-i despre planul ei cu Baby Organic şi nevoia lui Ronnie de a-i analiza psihologic pe toţi. Îi plăcea cum o asculta şi se implica în discuţie. Mai toţi bărbaţii cu care ieşise – bietul Duncan fiind un exemplu extrem – deviau întotdeauna conversaţia spre ei înşişi.

La un moment dat, Sam puse un CD cu blues. Ea îi povesti cum ajunsese să-i placă blues-ul după ce văzuse, în urmă cu vreo doi ani, filmul *Ray*.

— Ador melancolia din blues – toropeala aia fierbinte te cuprinde cu totul. Şi nu-i aşa că-s tari numele cântăreţilor de blues? Muddy Waters[1]. Lightnin' Hopkins[2].

— Blind Lemon Jefferson[3], zise Sam şi mărturisi că adesea stătea cu orele în baie şi inventa nume de cântăreţi de blues.

— Există chiar o metodă recunoscută. Am găsit-o pe un site de blues. Cântăreţii de blues au, de obicei, trei nume. Primul trebuie să denumească un handicap – de exemplu, orb. Al doilea, un fruct – de exemplu, lămâie. Ultimul trebuie să fie nume de preşedinte american – de exemplu, Jefferson.

---

1. Ape noroioase. (în engl. în orig.)
2. Fulger Hopkins. (în engl. în orig.)
3. Jefferson Lămâie Oarbă. (în engl. în orig.)

Ea se gândi o clipă şi spuse:

— Ce zici de Asthmatic Kiwi Nixon[1]?

— Da! Sau Flatulent Nectarine Bush[2].

— Stai, stai, mai am unul, sări ea. Ce părere ai de Horny Passionfruit Clinton[3]?

— Ştii, chiar eşti haioasă, îi spuse el, luând ochii de la şosea şi uitându-se la ea. Şi voiam să-ţi spun că albastrul de la bluză te prinde foarte bine. Ţi se potriveşte cu culoarea părului.

— Mulţumesc, zise Ruby roşind de plăcere.

Abia când ajunseră la Brighton, Sam îşi dădu seama că îşi lăsase jacheta acasă la Ruby. Dar cum soarele ardea, se gândiră că n-o să aibă nevoie de ea în nici un caz.

Meteorologic vorbind, ziua de septembrie părea să fie perfectă. Fără îndoială, frigul şi burniţa aveau să revină, dar deocamdată începutul de toamnă se făcea simţit numai în umbrele prelungi şi în nemişcarea tăcută a aerului. Chiar şi marea, de obicei agitată, era calmă. Soarele se juca pe valuri, lăsând impresia că la orizont ardeau artificii.

Vânzătorii de hotdog şi hamburgeri, care în mod clar îşi făcuseră provizii pentru anotimpul rece, ieşiseră la rampă, sperând să mai spargă piaţa o dată înainte să se strice iar vremea.

Ruby şi Sam se plimbau de-a lungul străzii, ferindu-se de pietonii ameţiţi, de ciclişti şi de rollerii în maieu. Din când în când se opreau să vadă câte un magician sau un artist ambulant.

1. Nixon Kiwi Astmatic. (în engl. în orig.)
2. Bush Nectarină Balonat. (în engl. în orig.)
3. Clinton Fructul Pasiunii Excitat. (în engl. în orig.)

Mai căscau gura prin vreun magazin New Age, unde se vindeau cristale şi reproduceri kitsch cu Buddha şi în care vânzători erau nişte tineri mai-catolici-ca-Papa, cu urechile ciuruite de cercei şi cu codiţe rasta groase cât castraveţii muraţi marca Buddy Epstein.

Când ieşeau dintr-un magazin numit Merlin's Cave[1], Ruby închise ochii şi adulmecă aerul.

— Mmm, cartofi pai cu ceapă prăjită. N-au rival. Au trecut deja două ore de când am mâncat gogoşile. Ai chef de un hotdog nasol, plin de chimicale şi de substanţe cancerigene care dă cincizeci la sută şanse de o indigestie uşoară sau chiar gravă mâine dimineaţă?

— Dă-l încoa', zise Sam. Da' al meu să aibă surplus de substanţe cancerigene.

Găsiră un vânzător de hotdog, şi Sam îi sugeră lui Ruby să ochească o bancă liberă cât timp stă el la coadă. După zece minute, veni la ea încărcat cu două porţii de hotdog înecate în ketchup, muştar şi ceapă.

— Nu mai aveau Cola, aşa că am luat două cutii din cea mai rafinată băutură carbogazoasă cu aromă identic naturală de portocale.

— Perfect, declară ea.

După ce terminară de mâncat, se hotărâră să plece spre ponton. În timp ce se plimbau, el îi povesti cât de mult se bucurase să descopere o ramură nouă a familiei lui prin intermediul lui Buddy şi Irene.

— Saul şi Fi sunt oameni minunaţi. Şi par foarte fericiţi împreună.

1. Peştera lui Merlin. (în engl. în orig.)

— Sunt. Cred că mulţi oameni ar da orice să aibă o relaţie ca a lor.

Mergeau înainte, într-o tăcere care nu-i stânjenea. Într-un final, el o întrebă dacă începe să se împace cu ideea că urma să aibă un frăţior sau o surioară. Ea îi mărturisi că nu.

— I-am avut pe mama şi tata numai pentru mine treizeci şi doi de ani. Acum trebuie să-i împart cu cineva şi, deşi mi-e ruşine să recunosc, copilul din mine nu vrea.

Sam spuse că probabil ce simţea ea e normal.

— Nu cred că e relevant câţi ani ai când ţi se naşte o rudă. Primul născut are întotdeauna un sentiment de pierdere. Ştiu că şi cu mine a fost aşa. Îmi amintesc că am încercat să-mi asfixiez fratele cu o pernă când s-a născut. Dacă nu intra mama în cameră în timp util, nu ştiu ce se întâmpla. [illegible]

— Doamne Dumnezeule, câţi an[illegible] si [illegible]

— Douăzeci şi cinci. [illegible]tă, era

Ea izbucni în hohote de râs.

Când îl întrebă despre fra[illegible]lui, Sam ridică din umeri, nepărând foarte dispus să dezvolte subiectul.

— Josh e cu opt ani mai mic ca mine şi cred că a fost mult mai afectat de moartea părinţilor decât mine. Buddy şi Irene l-au iubit ca pe fiul lor, dar el a cam luat-o pe arătură. În prezent nu prea mai are treabă cu familia.

Ruby nu simţea că-l cunoaşte pe Sam îndeajuns de bine încât să-l întrebe ce-a vrut să spună cu „a cam luat-o pe arătură", aşa că renunţă.

— Sam, zise ea, schimbând subiectul, pot să te întreb ceva?

— Sigur. Ia zi.

Ţinea mâinile în buzunare, zâmbea şi felul în care îşi încreţea ochii îl făcea şi mai atrăgător.

— Ce te-a făcut să te specializezi în ginecologie? Adică, e un pic...

Ridică din umeri, în căutarea unui cuvânt care să nu-l jignească.

— Ciudat? Pervers? Misogin? spuse el, mai mult amuzat decât jignit. Alege tu. Am fost acuzat de toate trei.

Ruby sublinie că „misogin" i se părea un termen cam dur.

— Sunt de acord, dar unele femei cred că bărbaţii ginecologi sunt nişte obsedaţi de putere care urăsc femeile şi îşi satisfac pornirile [illegible] dominându-le.

[illegible] merge aşa departe, dar după cum [illegible] moment ce am şi zis-o ieri, când am [illegible] menea gânduri începusem să am şi eu. [illegible]

— Înţeleg şi nu m-a deranjat ce mi-ai zis, spuse el cu o expresie în care ea citea sinceritate. Femeile au dreptate să aibă reţineri faţă de bărbaţii ginecologi. Din când în când mai dai peste câte unul care îşi pierde dreptul de practică pentru ceea ce se numeşte, eufemistic, „comportament neadecvat". Profesia asta – ca toate ramurile medicinei – are nevoie de mai multe femei, dar m-am apucat de ea pentru că ai de-a face mai mult cu oameni tineri şi sănătoşi decât cu bătrâni şi bolnavi.

Şi dacă îmi satisfac vreo pornire, e cea de a aduce pe lume un bebeluş sănătos sau cea de a şti că priceperea mea a făcut posibilă fecundarea unui ovul într-o femeie sterilă.

Făcu o pauză.

— Scuze, am cam sărit calul. Am tendinţa să ţin discursuri.

Părea că se simte stânjenit. Faptul că-i vedea latura vulnerabilă o făcea să fie şi mai atrasă de el. Îi spuse că nu i se părea nici pe departe că sărise calul şi că înţelegea de ce cineva ar vrea să intre într-o ramură a medicinei în care bucuria depăşeşte considerabil durerea şi nenorocirea.

— Şi presupun că, de când ţi-ai pierdut părinţii, ai avut tu destulă durere de dus oricum.

Privi cum Sam evită un mic trecător aiurit.

— Hei, micuţule, spuse el îngenunchind şi mângâindu-l pe cap. Unde ţi-e mama?

De fapt, mama lui era doar cu câţiva paşi mai în spate. Sam se ridică, îi zâmbi mamei şi se întoarse spre Ruby:

— Ai dreptate. Cred că moartea alor mei m-a făcut să stau departe de specializări ca oncologia sau bolile cardiovasculare.

Voia cu disperare să-l întrebe ce ştia despre pacientele celebre din St. Luke şi dacă o tratase chiar el pe vreuna, dar se hotărî să tacă. Ştia că e obligat să respecte confidenţialitatea cazurilor medicale de care se ocupa şi nu voia să-l pună într-o situaţie delicată. Totuşi, nu se simţea în stare să renunţe de tot la subiect.

— E uimitor cum starurile alea nasc la St. Luke şi, peste câteva zile, în ziare, arată aşa de slabe – ca şi cum nici n-ar fi fost gravide.

— Ştiu, zise Sam şi dădu din cap cu deznădejde. Nici nu mai vreau să ştiu. Fac sport şi ţin regim ca disperatele în timpul sarcinii. Noi ne dăm de ceasul morţii să le explicăm că-şi fac rău. Nu pare să le intereseze. Ce mă îngrijorează mai tare e că alte femei le văd în pozele astea postnatale şi încep să se ia după ele. Toată treaba asta iese de sub control. Pur şi simplu nu ştiu care e soluţia.

Ruby era bucuroasă şi uşurată că şi el vedea problema la fel ca ea. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă Sam s-ar fi dovedit a fi un tip din ăia pentru care nici o femeie nu e prea slabă.

***

Acum ajunseseră la ponton. Fură întâmpinaţi de bubuituri joase, ritmice, venind din nişte boxe mari. Era genul de sunet care parcă intră în tine şi te zgâlţâie. Pe lângă asta, mai erau şi zgomotul greu, metalic din parcul de distracţii şi strigătele intermitente ale mulţimii, când Marele Scufundător se mai arunca o dată.

— Ăştia au jocuri mecanice? întrebă Sam. Mor după jocurile mecanice.

— Speram c-o să-ntrebi. Hai după mine.

Îşi cheltuiră mărunţişul pe jetoane şi se lăsară ghidaţi de luminiţele stridente şi sunetele cu iz marţian. Majoritatea aparatelor

fuseseră ocupate deja de adolescenţi zgubilitici în treninguri cu glugi. La vreo două erau bărbaţi cu ochi goi, injectaţi, şi cu geci vulgare de piele.

— Am o metodă de a câştiga la jocurile de noroc, spuse Sam. Merg la sigur. Dai târcoale unui aparat şi aştepţi până cel care joacă rămâne fără bani – să sperăm că fără să fi luat marele premiu. Până la momentul respectiv îţi dai seama că maşinăria trebuie să dea şi premiul, aşa că te bagi tu.

— Hai, mă. Toată lumea a încercat-o pe-asta şi nu-i aşa de simplu.

— Crede-mă, zise el făcându-i cu ochiul, senzual, dar clar autoironic. Sunt doctor.

Aşteptară până când găştile în trening se hotărâră să-şi încerce norocul în altă parte.

— Bun. Uită-te şi-nvaţă.

În următoarele minute îndesară jetoanele în aparat, dar pierdură de fiecare dată.

— Sam, zise Ruby în final, privind cum el băga alt jeton în aparat, nu există nici o metodă Epstein, nu?

— Cum ţi-ai dat seama?

Replica lui o făcu să râdă.

— Şi nici n-ai câştigat vreodată, aşa-i?

— Nu chiar, răspunse el, uitându-se lung la fructele care se învârteau pe ecran. De fapt, fie vorba-ntre noi, n-am câştigat un ban la jocuri mecanice de noroc.

Nici nu termină bine fraza că o cascadă zuruitoare de jetoane ţâşni pe podea.

— Măiculiţă ! exclamă Ruby neîncrezătoare. Am câştigat. Chiar am câştigat. Cred că-s

vreo cincizeci de lire aici.

Se trezi aruncându-se la gâtul lui și pupându-l pe obraz. Oamenii care jucau la aparatele vecine îi văzuseră câștigând și se întorseseră să se holbeze. Pentru o clipă, Ruby crezu că o să aibă probleme când adolescenții în treninguri, care încă erau pe-acolo, strigară: „Ne-au ciordit ăștia banii!". Dar își traseră glugile și o șterseră.

— Vezi, râse Sam. Și mai râdeai de metoda Epstein.

Dând din cap amuzată, Ruby se lăsă în jos și începu să strângă jetoanele grămadă. O secundă mai târziu, el îngenunchea în fața ei, ajutând-o.

— Putem să le punem la mine în geantă, zise ea.

Trebuie să le fi luat peste un minut să le adune pe toate.

— Bun, cred că asta-i tot, spuse el, vărsând un ultim pumn în geanta ei.

Ea se uită pe jos să vadă dacă rămăsese vreunul nestrâns.

— Da, cred că astea-s toate.

Sam se ridică în picioare și îi dădu mâna lui Ruby, ca să o ajute. Când capul ei ajunse la același nivel cu al lui, ochii li se întâlniră. Rămaseră amândoi nemișcați. Urmă unul dintre acele momente încărcate de emoție, care nu lăsa nici un dubiu asupra a ceea ce urma să se întâmple. Sam îi luă fața în palme și o trase spre el. Apoi o sărută ușor pe buze. Cât ai clipi, o cuprinse strâns cu brațele, iar ea își deschise buzele. Când limba lui o întâlni pe a

ei, Ruby simţi emoţiile în stomac. Gura lui avea gust de suc de portocale. Simţi cum se topeşte de plăcere şi îşi dădu seama că respiraţia îi devine mai lentă şi mai adâncă. Îşi dorea ca el să facă dragoste cu ea acolo, pe loc, între aparatele acelea. Abia când nişte puşti ţipară la ei „Luaţi-vă o cameră!", se desprinseră din îmbrăţişare, chicotind încurcaţi.

Până la urmă se dovedi că potul era mai mic decât crezuseră. În loc de cincizeci de lire, erau numai vreo douăzeci. Dar nu-i păsa nici unuia dintre ei. Le era de-ajuns surpriza şi râsul care-i apucase când văzuseră maşina scuipând jetoanele.

Îşi petrecură după-amiaza lenevind întinşi unul lângă celălalt pe plajă. În timp ce stăteau la taclale, Sam îşi plimba degetele pe braţul lui Ruby sau se juca cu suviţele de pe fruntea ei. Una-două se opreau din vorbă şi se sărutau. La un moment dat, în toiul unui sărut pătimaş, sună telefonul lui Sam.

— Îmi pare rău, Ruby. Trebuie să răspund. S-ar putea să fie de la spital.

— Normal. Te rog chiar.

Sam îşi acoperi urechea cealaltă, ca să se apere de zgomotele de pe plajă.

— Hei, cum merge?... Ce? Când s-a întâmplat? Eşti bine?

Se întunecă la faţă. Apoi se ridică şi se îndepărtă, iar Ruby nu mai auzi ce spune.

Când se întoarse, părea agitat şi îngrijorat.

— Ai probleme?

— Cum? făcu el cu gândul în altă parte.

— Telefonul. Ai vreo urgenţă la spital?

— Păi... Nu. Un incident minor cu una dintre pacientele mele. Nimic îngrijorător. Se descurcă ei.

Ruby încruntă din sprâncene. Sam părea prea tulburat şi neliniştit pentru un om căruia tocmai i se comunicase că n-are motive de îngrijorare. Şi îşi întreba în mod curent colegii dacă sunt bine? E clar că îşi lua munca foarte în serios.

Sam se aşeză din nou lângă ea.

— Pari stresat, îi spuse Ruby cu blândeţe. Sigur te simţi bine?

— Aseară m-am culcat după ora două, am avut o naştere de gemeni. Sunt cam obosit, asta-i tot. Iartă-mă.

— Hei, nu trebuie să-ţi ceri scuze că eşti obosit... Uite, ştiu eu ceva care s-ar putea să te ajute.

Începu să-i maseze umerii. Erau duri, iar tensiunea îi contractase muşchii.

Plecară din Brighton pe la şase. Sam intra de gardă mai târziu şi trebuia să fie aproape de spital în caz că apărea vreo urgenţă. Înainte să pornească la drum, merseră la un restaurant de pe faleză, The Regent, şi îşi făcură praf câştigul de la pocherul mecanic pe o cină cu peşte şi cartofi prăjiţi. După o bere, Sam se relaxă şi îşi redobândi obişnuita bună dispoziţie. Ruby uită de telefonul cu pricina şi de reacţia lui ciudată şi, cât timp mâncară, îl tachină întrucât comandase mazăre bătută crezând că e guacamole.

Când opriră în fața blocului ei, se sărutară din nou. Sărutări profunde și grăbite, care nu se mai terminau. La un moment dat, când se desprinseră din îmbrățișare, Ruby își aminti că Sam și-a lăsat jacheta la ea.

— Nu vrei să intri să ți-o dau? îl întrebă ea.

— Dar tu vrei să intru? răspunse el.

Tonul serios al întrebării o făcu să-și dea seama că întrebarea ei sunase anapoda.

— Ce? O, Doamne. Nu. Iartă-mă. Voiam să zic să-ți dau jacheta. Aia pe care ai lăsat-o la mine. N-am vrut să-ți spun că să ți-o dau... Ăă... Știi... *Să-ți dau.*

Pe de altă parte, poate în subconștient (nu degeaba era ea fiica lui Ronnie), voise să spună chiar lucrul ăla. Și dacă îl invita înăuntru ca *să i-o dea*, oare chiar asta voia? La urma urmei era abia prima lor întâlnire. Mai târziu n-ar fi putut să și-o ierte dacă ar fi încălcat regula celor trei întâlniri. Și totuși, nu era sigură c-o să se poată abține până atunci și, după părerea ei, masa la care luaseră parte amândoi cu ocazia circumciziei lui Connor era, din punct de vedere tehnic, o întâlnire. În consecință, asta era a doua întâlnire. Mai mult, durase o zi întreagă – de două sau de trei ori mai mult decât o întâlnire obișnuită, de o seară. Dacă lua în calcul numărul de ore pe care le petrecuseră împreună, avea un argument solid să considere că fusese a treia sau chiar a patra lor întâlnire.

— Cred că poți să urci pentru... Ăă... Jachetă, încheie ea cu o privire sfioasă și zâmbitoare.

— Eşti sigură că vrei să urc pentru jachetă? intră el în joc. Adică n-am nevoie de ea. Mă descurc perfect fără. Nu sunt un om atât de obsedat de recuperarea jachetei încât să forţez o femeie să mi-o dea. Mai ales la prima întâlnire.

Parcă era un citat din Jerry Seinfeld. Reuşise s-o facă să râdă şi totodată să se simtă dorită.

— Sunt sigură, îi răspunse. Vreau cu adevărat să-ţi dau jacheta.

— Ştiu că am nişte Ray Charles pe-aici, pe undeva, zise ea căutând de zor printr-un teanc de CD-uri.

Sam s-a apropiat şi-a sărutat-o pe ceafă. Îl simţi cum îi trage uşurel decolteul bluzei în jos, pe braţ. Sărutările se mutară pe umărul gol. Îşi simţea toate terminaţiile nervoase din corp. Trebui să-şi adune toate puterile ca să se concentreze să găsească CD-ul.

— L-am găsit, spuse ea băgând CD-ul în player şi punînd teancul pe un raft de jos.

— Hai încoace, şopti Sam.

Nemaibăgând de seamă că uitase să pornească aparatul, Ruby se întoarse spre el. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Sam îi luă faţa în mâini şi o trase spre el. Se sărutaseră cu pasiune toată ziua, dar de data asta era altceva. Ceea ce se întâmpla acum era ceva imperios şi nu lăsa loc de îndoială pentru urmare.

Se aşezară pe canapea. Sam o împinse uşurel şi se sui pe ea, făcându-şi simţită erecţia. Când îşi trecu mâinile prin părul ei şi-i sărută

sfârcurile sânilor, Ruby începu să scâncească de plăcere.

— De ce n-oi fi dând eu drumul la muzică? zise Sam ridicându-se un pic.

Fără să-şi dezlipească privirea de ea, întinse braţul şi reuşi să ajungă la CD player. După o clipă, o voce care nu era a lui Ray Charles izbucni la volum maxim: „Îmi iubesc şi-mi accept trupul. Sunt unică, frumoasă şi vibrantă. Sunt un copil al Universului şi am tot dreptul să iubesc şi să fiu iubită. Sunt în stare să găsesc dragostea."

Nu! O cuprinse panica. Pusese *Descoperiţi dragostea adevărată prin întărirea resurselor interioare* într-un plic greşit după ce-o ascultase deunăzi. Simţi că încremeneşte.

Sam îşi ridică puţin capul de pe sânul ei.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse el cu o mutră uluită, dar chestia asta nu prea sună a Ray Charles.

Ruby înghiţi în sec, storcându-şi creierii să găsească o explicaţie plauzibilă.

— E un CD dintr-alea tâmpite, de le primeşti gratis la ziarele de duminică, se repezi ea. L-am ascultat alaltăieri, n-aveam altceva mai bun de făcut, dar numai din curiozitate. M-a făcut să mă gândesc la toţi amărâţii ăia care nu reuşesc niciodată să-şi găsească pe cineva.

— Ştii, replică el ridicându-se ca să schimbe CD-ul, când eram mult mai tânăr şi abia începusem să ies cu fete, mi-ar fi prins bine aşa ceva ca să-mi mai monteze respectul de sine.

— O, şi mie. Şi mie. Dar din fericire zilele alea au apus de mult. De mult, de mult.

În timp ce căuta CD-ul cu Ray Charles, sună telefonul. Ruby se hotărî să lase robotul să răspundă. Dar nu-şi dădu seama că uitase să-l treacă pe mut.

— O, bună, scumpa mea, mama e la telefon. Am sunat să mai schimbăm o vorbă şi să văd cum te mai simţi. Nu mi-ai spus cum te descurci cu CD-ul ăla. Are vreun efect? Nu-ţi pierde speranţa, scumpa mea. Există undeva un bărbat şi pentru tine. Îţi garantez. Te iubesc.

Capitolul 11

— O, Doamne, cred c-ai murit de rușine, zise Fi, lipindu-și pompița de sânul stâng. Și ce-a zis Sam când a auzit mesajul?

— Nimic. N-a apucat. A trebuit s-o șteargă urgent.

Ruby îi povesti că, imediat ce se terminase mesajul maică-sii, îl sunaseră pe Sam de la St. Luke, să-l anunțe că a apărut o urgență și că e nevoie de el. Se părea că starea aceleiași paciente din cauza căreia fusese îngrijorat la Brighton se înrăutățise acum.

— Urgență pe moașă-sa, fornăi Fi. Probabil vreo celebritate cu fițe care amenință că-i dă în judecată fiindc-a găsit un hemoroid postpartum.

— Nu, cred că era cât se poate de real, insistă Ruby, explicându-i că Sam părea foarte încordat și foarte îngrijorat de asistenta care îl sunase.

— O auzeam cum plânge la celălalt capăt al firului, iar Sam îi tot spunea să se calmeze și să nu fie îngrijorată. Numai Dumnezeu știe ce s-a putut întâmpla ca să-și piardă o asistentă sângele rece.

— Ai plânge și tu dac-ai avea de-a face cu o muiere de-aia egocentrică, răsfățată, care

nu poate face față nici la cea mai mică problemă care apare în viața ei. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu în pielea lui Sam. Cred că îi este permanent frică să nu se trezească dat în judecată pentru malpraxis.

Ruby dădu din cap. Poate asta explica angoasa inițială a lui Sam la primirea telefonului de pe plajă.

Fi lăsă capul în jos și privi cum laptele îi țâșnește din sân în biberonul copilului.

— Păi, mai bine-mi pun o talangă de gât și-mi schimb numele în Joiana și gata, zise ea, explicând că Saul se oferise să hrănească el copilul noaptea un timp, ca ea să poată dormi. Cum nici nu-i trecea prin cap să-i ofere lui Connor altceva decât laptele ei, era nevoită să-l stoarcă într-o sticlă.

Ruby îi zâmbi afectuos și o bătu pe umăr.

— Hai, că n-o să dureze veșnic.

— Știu. Uite, nu mă lua în seamă, încă mă cramponez de toate starurile alea care nu se îngrașă în timpul sarcinii.

Pe masă erau vreo două-trei reviste într-un teanc. O luă pe cea de deasupra.

— Ai văzut-o pe-asta?

Ținea în mână ultimul număr al revistei *For her*[1].

— E un interviu cu Claudia Planchette. E al dracu' de iritant, zise și-i pasă revista lui Ruby. Uită-te la poza cu ea. În afară de burtă, e slabă ca nu-știu-ce. Și are tupeul să spună că totul depinde de gene. Sigur că da. E clar

1. Pentru ea. (în engl. în orig.)

că ţine cură şi-şi înfometează copilul... pe de altă parte, rezultatele sunt evidente.

— Fi, tu nu te-auzi? Zici că o părticică din tine ar vrea să te fi înfometat şi tu când erai gravidă cu Connor!

— Nu, normal că nu, ripostă Fi. Claudia Planchette e clar obsedată, dar, cum ziceau şi la televizor ieri, situaţia chiar scapă de sub control şi vedetele ca Planchette sunt de vină. Am prietene gravide, femei sănătoase la cap, cu picioarele pe pământ, realizate profesional, şi chiar şi ele ţin regim. Îţi imaginezi unde s-ar putea ajunge? Îţi spun, Rubes, dacă situaţia se înrăutăţeşte, o să începem să vedem femei educate şi înstărite care nasc copii exagerat de slabi şi subnutriţi. De ce nu face nimeni nimic?

Fi era aşa de furioasă şi de exasperată că se înroşise la faţă.

— Ai dreptate, zise Ruby. Dar ce poţi să faci? Femeile trebuie să se trezească singure la realitate şi să vadă ce nebunie e asta. Până nu se întâmplă asta, n-o să se schimbe nimic... Hai, nu fi tristă. Ce-ar fi să bem un pahar de vin?

Fi spuse că ea nu poate, fiindcă alcoolul o să-i intre în lapte şi o să-l ameţească pe Connor.

— Şi totuşi, o picătură de vinişor l-ar ajuta să doarmă bine, spuse Fi şi adăugă că în frigider era o sticlă deschisă de Chardonnay. Îmi pare rău că tot ţin discursuri despre chestia asta cu dietele, dar m-a marcat rău.

— Nu te scuza. Dacă tocmai aş fi născut şi aş fi pus câteva kilograme pe mine, m-ar fi afectat la fel.

Ruby deschise ușa frigiderului și scoase sticla de vin. Apoi se întoarse către Fi și chicoti:

— Presupun că doriți și o găleată cu iarbă proaspăt cosită la vinul dumneavoastră.

— Ha-ha-ha.

Ruby își turnă jumătate de pahar. Nu mai avea de gând să stea mult. O așteptau părinții la cină – mătușa Sylvia își aducea noul amorez. Trecuse pe la Fi să-i dea catalogul de la Les Sprogs. Fi îi căuta lui Ben un pătuț de copil, pe care se oferiseră să-l plătească părinții lui Saul.

— Și, te mai vezi cu Sam? întrebă Fi.

Ruby spuse că da. O sunase imediat ce a putut să se scuze că o lăsase baltă și să o întrebe dacă era liberă vineri. Ba chiar reușise să o mai și liniștească în legătură cu gafa cu CD-ul, povestindu-i cum Irene petrecuse ani întregi dând anunțuri matrimoniale în numele lui în ziare evreiești. Și, de fiecare dată când apărea un anunț, primea zeci de mesaje de la părinți ultraortodocși care erau disperați să-și mărite fetele cu un doctor evreu drăguț.

— Așa, deci voi chiar vă înțelegeți ca lumea.

Ruby căzu pe gânduri.

— Păi, nu ne putem opri din vorbit. Mă face să râd. Și sunt total relaxată cu el. Parcă-l știu de-o viață...

— Și e incredibil de sexy.

— Și asta, zâmbi Ruby.

Povesti că abia dacă adormise noaptea trecută, retrăind iar și iar scena primului sărut.

— A fost sublim, chiar mi-a tăiat răsuflarea. Nu m-am simțit niciodată așa când mă sărutam cu Matt – nici măcar la început.

— Asta pentru că Matt nu era ginecolog. Îţi spun eu, ginecologii sunt amanţi buni. Aşteaptă numai. Când treceţi la fapte mai mari o să fie genial. Eşti aşa de norocoasă!

Chiar atunci, o voce de copil strigă de la etaj.

— Mamiii, am făcut caca male în veceu! Ştelge la fund!

— Doamne, credeam că doarme, zise Fi şi îi răspunse lui Ben cu un „Bravo, puiule!“, asigurându-l că vine într-o clipită. Aleluia, e primul pe care-l face în veceu după două săptămâni.

Îşi scoase conul de plastic de pe sân şi examină conţinutul biberonului.

— Dacă adun asta la ce am stors mai devreme, spuse încheindu-se la cămaşă, ar trebui să-mi ajungă de un alăptat.

Duse biberonul la frigider şi turnă laptele într-o cană.

— Cred că am nişte alune pe undeva, dacă vrei ceva să meargă cu vinul, îi zise lui Ruby şi dispăru sus la Ben.

Lui Ruby îi era, într-adevăr, puţin foame, aşa că începu să se uite prin bufet după alune. Mulţumită lui Bridget, bucătăria era încă imaculată. În loc de o groază de căni de cafea îngrămădite pe scurgător, acum erau două rânduri perfect aranjate de căni strălucitoare în dulapul cu veselă, proaspăt spălate, şi cu toartele aliniate. Până la urmă găsi o pungă de alune într-o cutie mare, curată, de plastic, cu capac etanş, laolaltă cu câteva pachete de Monster Munch.

— Ești maestră că le-ai găsit, zise Fi întorcându-se în bucătărie, după ce-l culcase pe Ben la loc. Eu nu mai sunt în stare să găsesc nimic de când s-a apucat mama să facă curat în bucătărie și s-o reorganizeze. Nu că m-ar deranja – de fapt îi sunt chiar recunoscătoare –, dar toată vremea mormăie și mă face să mă simt ca o tâmpită.

Ruby îi întinse punga desfăcută. Fi luă un pumn de alune și se așeză.

— Știi, îi răspunse Ruby, cred că e exasperantă, dar încearcă și tu să te faci că nu auzi comentariile lui Bridget. Profită și tu de ea cât o ai prin preajmă.

— Așa ar trebui, se arătă Fi de acord, cu gura plină de alune. Și îmi dau toată silința, doar că, atunci când vine vorba de maică-mea, e ușor de zis și greu de făcut.

Își goli paharul și i-l întinse lui Ruby, care i-l umplu la loc.

— Doamne, gândește-te, adăugă ea. Dacă te măriți cu Sam, o să fim rude.

Ruby izbucni în râs:

— Abia ne-am cunoscut, și tu ne și cununi. Da' repede te mai transformi într-o veritabilă mamă evreică.

Chiar atunci intră și Saul.

— Saul, îl întrebă Fi, ce fel de rudă o să fiu eu cu Ruby dacă se mărită cu vărul tău Sam?

— Ușurel, încruntă Saul din sprâncene. Mi-a scăpat mie ceva?

— Nevastă-ta o cam ia razna, se grăbi Ruby să-l lămurească. Am ieșit o singură dată cu Sam, atâta tot.

— Pare un tip tare ca lumea, zise Saul. Nu l-am mai văzut de la circumcizie. E mare microbist. Spurs joacă acasă sâmbătă cu Man U[1], se întoarse el spre Fi. Mă gândeam să-l întreb dacă nu vrea să vină şi el cu mine.

— Excelent. Îţi dai toată silinţa să stai cât mai departe de maică-mea.

— Apropo, unde e? S-a dus să-şi facă plinul la coada de mătură?

Fi îl certă cu degetul, dar nu se putu abţine să nu râdă:

— L-a scos pe Connor la plimbare. Mititelul a dat toată ziua din picioruşe, aşa că mama s-a gândit că aerul curat o să-l liniştească.

— Să sperăm, admise Saul, dar, indiferent cum o să fie, eu îl hrănesc în noaptea asta. Ai nevoie de odihnă.

Luă o înghiţitură de vin din paharul lui Fi şi un pumn de alune.

— Bun, mă duc până la Tony Fascistul. Trebuie să schimb ţeava de eşapament de la maşină. Nu durează mai mult de două ceasuri.

Tony Fascistul era mecanicul auto al lui Fi şi Saul. Avea nişte vederi politice mai rău ca omul din Neanderthal, dar avea acasă atelier şi cerea puţini bani pentru serviciile sale.

În clipa aceea, Bridget dădu buzna în bucătărie. Îl ţinea pe Connor în braţe.

— Păi cum, Fiona, uită-te un pic la el. Doarme ca un mieluşel. Zău că nu-l scoţi destul la aer. De-aia nu doarme noaptea. Bei vin, constată ea văzând sticla de Chardonnay.

1. Manchester United.

— Da, vrei un pahar? zise Fi.

Bridget ignoră invitaţia, scoţând în schimb un fornăit sonor, de dezaprobare:

— Dar o să-ţi treacă în lapte şi-o să-l strice pe Connor la burtică, se scandaliză ea. Mititelul de el, n-a tras destul?

I-l dădu pe Connor lui Fi şi începu să-şi descheie jacheta.

— Îl duc imediat sus să-i controlez rana.

Ultimul comentariu îi era adresat direct lui Saul. Ruby şi Fi îi văzură venele de pe tâmple pulsând.

— Las-o, las-o-n legea ei, îi şopti Fi, aşa că Saul mai băgă un pumn de alune în gură.

— Şi uită-te la bărbatul ăsta al tău, îi dădu Bridget înainte. Ce păr lung poate să aibă.

— Joacă în *Hamlet*, mămico. Trebuie să poarte părul lung.

— Dar arată ca o femeie, insistă Bridget.

— Numai când stau lângă tine, mormăi Saul, cât să-l audă numai Fi şi Ruby.

Fi îl atinse zdravăn la ţurloaie; Saul se chirci de durere, spuse un „pa" general şi o şterse, înşfăcând în trecere încă un pumn de alune.

Ruby o întrebă pe Bridget dacă vrea o ceaşcă de ceai sau de cafea.

— O cafea ar fi minunată!

O întrebă apoi pe Ruby cum se mai simte.

— O, mult mai bine. Cu toate că până la urmă n-am mai condus eu. Sam a trebuit să...

— Excelent, dragă, excelent. Ia zi, ce părere ai de felul în care am curăţat bucătăria asta?

Ia uite, poţi să te vezi în robinetele astea. Erau pline de piatră. Am avut ce freca la ele, continuă ea împungând-o pe Fi cu privirea.

În următoarele cinci minute, le-a ţinut o prelegere despre cum le dezavantajează sistemul educaţional pe tinerele fete pentru că nu le învaţă deloc gospodărie. La care Fi mai dădu pe gât un pahar cu vin.

— Ei, trebuie să recunosc că totul arată minunat, răspunse Ruby punându-i lui Bridget în faţă o cană cu cafea.

„Trădătoareo", spunea privirea pe care i-o aruncă Fi. Ruby însă dădu din umeri şi ridică spre tavan o privire care voia să însemne „ce voiai şi tu acum să zic?"

— Sigur, cu podeaua stătea rău de tot, îi dădu Bridget înainte. Habar n-am când a văzut ultima dată mopul. De patru ori a trebuit s-o spăl până s-o fac să arate aşa. Dar fii atentă că aragazul era şi mai rău. Am avut nevoie de o sticlă întreagă de cremă abrazivă ca s-o scot la capăt cu el. Ştii, Fiona, trebuie să fii mai organizată. Ai putea foarte bine să faci faţă treburilor ăstora dacă i-ai crea bebeluşului o rutină. Crezi că eu te luam în braţe pe tine ori de câte ori începeai să plângi? Ascultă-mă pe mine, cât e el de mititel, te joacă pe degete cum vrea.

Încetă să-şi mai amestece zahărul în cafea şi luă cutia cu lapte.

— Goală, mârâi ea şi expresia ei blazată sugera că ăsta e numai unul dintre eşecurile domestice la care se putea aştepta din partea fiică-sii.

Ruby se oferi să aducă altă cutie din frigider, dar Bridget era deja în picioare. Întâmplător, Ruby se uită cum Bridget deschide frigiderul și bagă mâna înăuntru. Când scoase de acolo borcanul cu lapte, Ruby o plesni pe Fi peste braț și-și smuci capul înspre Bridget.

— Aoleu, șopti Fi, ducându-și mâna la gură. Mi-a luat...

— Știu. N-ar trebui s-o oprim?

— Dac-o oprești, nu mai vorbesc în viața mea cu tine. OK?

— OK.

Bridget își turnă lapte în cană, urmărită de tinerele care aveau fețele schimonosite de efortul de a-și stăpâni râsul isteric. Apoi se întoarse la masă și luă o înghițitură din cafea. După care luă repede încă una și încă una.

— Cum e cafeaua, mămico? întrebă Fi.

— De fapt nu-i rea deloc. Și laptele nu-i prea gras. Pentru mine și laptele semidegresat e prea gras. Știi că sunt foarte sensibilă. Ce marcă-i asta?

— O, e un sortiment nou, organic, făcu Fi nevinovată. E... Ăă... E importat din Franța.

— Da? De unde anume din Franța?

— Cred că de la Brest[1], răspunse Fi cu mâna încleștată pe gură, străduindu-se să-și țină râsul. Îl aduc cu avionul. De-aia se cheamă Brest Express.

— Bun. Când ajung acasă o să caut și eu lapte Brest Express.

---

1. Joc de cuvinte între Brest (oraș din Franța) și „breast" („sân" în engl. în original).

Când Ruby ajunse la părinţii ei, era aproape ora opt. Ronnie purta un bluzon umflat, pe care scria „Burta mea pare mare îmbrăcată aşa?". Pe un umăr îi atârna o mănuşă de apucat oale fierbinţi.

Ruby îi admiră bluzonul.

— E grozav, nu-i aşa? Mi l-a cumpărat mătuşă-ta Sylvia, îi răspunse Ronnie conducând-o în bucătărie unde, pe bancă, se afla o tavă cu o pulpă de miel friptă pe jumătate. Vin şi eu imediat. Trebuie să termin de uns friptura. Taică-tu ascultă muzică. Cred că nu te-a auzit când ai venit.

Ronnie luă un polonic şi începu să toarne sos peste carnea de miel.

— Serveşte-te cu vin.

Ruby îşi turnă merlot într-un pahar, trăgând pe nări aroma minunată de friptură cu rozmarin şi usturoi.

Pe masă se găsea un caiet de schiţe de-ale lui Ronnie. Ruby se aşeză şi începu să-l răsfoiască. Era plin de desene în cărbune: numai femei însărcinate, cu sâni plini şi burta mare.

— Vai, sunt minunate, spuse Ruby, privind atent imaginile esenţializate, cu linii fluide.

— Ei, deocamdată sunt numai nişte mâzgăleli. Galeriile Tavistock au în plan o expoziţie nouă. O să se cheme „Dreptul la naştere" şi mi-au cerut să contribui şi eu cu nişte picturi sau cu nişte schiţe. Mi s-a părut nostim să încerc.

În clipa aceea intră Phil, cu iPodul lui nou agăţat de gât. Cânta în gura mare, nimerind corect cam o notă din şapte.

— We gotta install microwave ovens.... Gotta move these refrigerators... Gotta move these color TVs... [1]

Ronnie se hotărî să intre şi ea în joc. Începu să dea din şolduri şi să cânte la polonicul ţinut pe post de microfon. Stimulat de nevastă-sa, Phil începu şi el să cânte la o chitară închipuită. Amândoi erau de-a dreptul duşi cu pluta.

— Doamne, clătină Ruby amuzată din cap, George şi Gracie interpretează Dire Straits.

— Mare obrăznicătură eşti, râse Ronnie, lovind-o uşurel în cap cu mânerul polonicului.

Phil îşi scoase căştile şi se aplecă s-o sărute pe Ruby.

— Excepţional e iPodul ăsta shuffle. Ar trebui să-ţi iei şi tu unul. Îţi încarci toată muzica şi el ţi-o redă aleatoriu. Nu ştii niciodată ce urmează. Şi uită-te la el: e cât o brichetă şi stochează o mie de piese. O mie!

Fredonând în continuare, o luă în primire pe Ronnie:

— Apropo, ţi-ai luat tinctura de passiflora şi de rădăcină de măcriş? Şi vezi că a trecut o jumătate de ceas de când ţi-am stors sucul de sfeclă. Ia uite, e neatins. Îţi face foarte bine, dar tu nici nu l-ai gustat.

— Hei, dom' doctor Phil, ai băut vreodată suc de sfeclă? făcu Ronnie apucându-se să scoată tacâmurile dintr-un sertar. Ruby, spune-i

1. Tre' să ne instalăm cuptoare cu microunde.../ Tre' să ne mişcăm frigiderele.../ Tre' să ne mutăm televizoarele... (versuri din melodia *Money for Nothing* a trupei Dire Straits).

lui taică-tu să nu se mai agite atâta. Mă simt foarte bine.

— În clipa de față se simte bine, îi zise el lui Ruby. Dar gravidele în vârstă sunt mai expuse la probleme de sănătate decât femeile mai tinere.

— Oo, ia-o mai încet cu vârsta, dacă nu te superi. Mă faci să mă simt de nouăzeci de ani.

Phil își ceru iertare și se întoarse spre Ruby:

— Știi, am căutat pe Internet și am găsit remediile astea naturale care previn anemia și hipertensiunea...

— Și toate au gust de scoarță putredă, ridică Ronnie tonul.

— Nu mai fi îngrijorat, tăticule. St. Luke e una dintre cele mai bune maternități din lume. Mama e foarte bine îngrijită acolo.

— Știu, dar tot îmi fac griji. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Ronnie, i-ai arătat lui Ruby poza de la ultima ecografie?

— Aveam de gând să i-o arăt după cină, răspunse Ronnie, întinzându-i tacâmurile. Uite, ar fi cazul să pui masa. Sylvia și Nigel trebuie să apară din clipă-n clipă.

Phil nu se urni.

— Știi, îi spuse el lui Ruby, acuma se folosește un scanner tridimensional extraordinar.

— Închipuie-ți, îl întrerupse Ronnie. Stau acolo, cu un penis uriaș de plastic în mine, și tatăl tău stă la taclale cu radiologul, la modul: „Și, spune-mi, cine le face? Mitsubishi? Toshiba? Și care sunt instrucțiunile?".

Ruby începu să chicotească.

— Ce voiai? E bărbat. Şi sigur era interesat şi de copil.

— Mama ta ştie foarte bine că da, spuse Phil, dându-i un pupic drăgăstos lui Ronnie. Se întoarse spre Ruby.

— Ştiai că are vreo douăzeci şi opt de centimetri deja? Cântăreşte aproape jumătate de kilogram şi are pleoape şi sprâncene. Ce mă îngrijorează e că ar fi trebuit de-acum să-nceapă dea din picioruşe, dar nimic.

Ronnie îşi frecă fruntea, enervată.

— Phil, mai las-o moartă. Eu ar trebui să fiu aia nevrozată aici. Totul e bine. Radiologul a găsit că are un puls puternic şi regulat. Nu te mai stresa. Acum poţi să te duci, te rog, să pui masa?

Ridicând iar din umeri, Phil dispăru în sufragerie.

— Ştii, îi spuse Ronnie lui Ruby, n-am putut să-mi iau gândul de la Claudia Planchette şi de la biata ei fetiţă.

— Nici eu. Mă sperii când mă gândesc ce viaţă o fi având micuţa.

— Mi-ar plăcea să cred că mititica de Claudia are probleme hormonale când e gravidă, dar mă îndoiesc, zise Ronnie şi începu să întindă frişcă pe un blat Pavlova. Ştii, acum că mă gândesc, chiar era irascibilă la cursurile prenatale. Era ciudat. Pe urmă, am ajuns să discutăm dacă poţi să îţi dai seama după forma burţii dacă o să ai băiat sau fată. Erau chestii copilăroase şi chicoteam toate. Aşa, ca să ne amuzăm, profesoara a propus să ne comparăm burţile. Ei, şi ne-am ridicat bluzele, toată

lumea – numai Claudia n-a vrut. Ea a fost singura. Am zis că o deranjează să se dezbrace de față cu alte femei. Adică, profesoara încălcase o limită, presupun...

— Ronnie. Te rog. Treci odată la concluzie. Îmbătrânesc aicea.

Era mătușa Sylvia, uimitoare într-o tunică lungă ruginie cu pantaloni largi asortați. Abia intrase și părea să fi auzit tot ce spusese Ronnie. Se duse la Ruby și o ciupi bine de obraz.

— Și nepoțica mea preferată ce mai face?

Ruby își frecă obrazul agresat și zise că bine.

— Bun, concluzia e, continuă Ronnie, dându-i ușor peste mână Sylviei ca să nu ia din căpșunele pentru tort, când m-am uitat la fața Claudiei, mi s-a părut că nu e pur și simplu jenată. Aș zice că era speriată de moarte. Mi-a făcut impresia că suferise cândva o traumă legată de dezbrăcatul în fața altor femei. Poate un abuz. Poate suferea de stres posttraumatic.

— Nu fi prostuță, zise Sylvia furând o căpșună și de data asta reușind să se ferească de palma lui Ronnie. Despici prea tare firul în patru. Era doar îngrozită că ar putea cineva să scoată un aparat de fotografiat, ceea ce ar fi însemnat ca o poză cu burta ei – pentru care n-a fost plătită – să apară în ziarele și revistele din toată lumea.

— Da' chiar, ai dreptate, spuse Ronnie. Nu m-am gândit la asta.

Cât ținuse conversația între Ronnie și Sylvia, Ruby nu scosese un cuvânt. Mintea ei zbura înapoi la camera din Les Sprogs și la

burta Claudiei Planchette pe care o zărise în treacăt. Oare primul ei impuls era corect, şi Claudia nu era gravidă cu adevărat, ci doar purta un stomac fals? Dar de ce ar fi vrut să facă o lume să creadă că era însărcinată dacă nu era?

— Planeta Pământ către Ruby. Răspunde, Ruby, zise mătuşa Sylvia, fluturându-şi mâna prin faţa ochilor lui Ruby.

— Scuze, clipi Ruby. Eram pe altă lume.

— Ziceam doar, de ce nu vii să-l cunoşti pe Nigel? E în living cu tatăl tău.

Ruby vru să-i împărtăşească lui Ronnie teoria ei cu proteza, dar aceasta flecărea absorbită cu Sylvia.

— I-ai spus câţi ani ai? şuieră Ronnie.

— Păi, nu chiar. N-am găsit momentul potrivit, dar o să-i spun cât de curând. Promit.

Nigel era un bărbat robust şi blând, într-un costum de afaceri gri imaculat cu o cravată nedefinită. Era exact opusul tipilor gălăgioşi, extrem de amuzanţi – dar, în ultimă instanţă, distruşi emoţional – cu care ieşea Sylvia de obicei. Nu era chip să eviţi concluzia: Nigel era plictisitor.

La cină au discutat despre diferenţa dintre evaziune fiscală şi evitarea plătirii taxelor, beneficiile donaţiilor şi dividendelor şi cum să le investeşti aşa încât să obţii la returnarea taxelor cât mai mult. Nu era tocmai bine că mătuşa Sylvia, care nu era chiar scoasă din pepeni, ci se simţea OK, îl tot încuraja.

— Zi mai departe, Nigel. Nu fi timid. Spune-ne cum i-ai ajutat pe Osbourni cu strategia de plată a impozitelor.

— A, păi asta n-a fost deloc uşor, spuse el, lăsându-se în scaun şi bătând darabana. Vedeţi, de la modificarea legii taxelor din 1998, se impozitează şi veniturile câştigate în afara Marii Britanii. Chiar planificarea bugetului din martie 1998 impune expatriaţilor să plătească taxele până la cinci ani după plecarea lor din ţară.

Cât timp vorbi Nigel, Ruby nu-şi putea lua ochii de pe faţa lui. Când au fost prezentaţi unul altuia, prima ei impresie era că Nigel avea o faţă caldă, un pic bucălată, care zâmbea uşor. Îşi dădea seama de ce mătuşa Sylvia era atrasă de el. Acestea fiind zise, trăsăturile lui aveau, totuşi, ceva ciudat. Ceva aproape efeminat. Oricât ar fi încercat, nu-şi dădea seama ce e.

Într-unul din rarele momente când Nigel se oprea să respire, Sylvia îl strângea de mână şi spunea:

— Omul ăsta are cel mai strălucit creier de finanţist. Spune-le cum ai ajutat familia Sting.

— Sylvia, nu ştiu zău dacă ar trebui să mai zic ceva. Sunt informaţii confidenţiale.

— Pe milioane de oameni i-a ajutat să economisească. Milioane. Vă spun, oricând, dar oricând aveţi nevoie de un sfat în domeniul financiar, Nigel e omul potrivit. E aşa de talentat – au numit o eroare de calcul financiar după el. Eroarea Nigel Brompton.

— Ei, păi, vedeţi, asta datorită descoperirii mele că în fiecare an, profitul intern...

— Mai vrea cineva vin? îl întrerupse Phil.

Ruby a observat, din expresia încordată a tatălui ei, că era gata-gata să-i bage lui Nigel eroarea pe gât. Phil a început să dea ocol mesei, umplând pahare.

— Apropo, spuse el oricui îl asculta, n-o să ghiciţi la ce lucrez în momentul ăsta. Concep ambalajul unui defibrilator – ştiţi, chestia aia cu plăci electrice cu care îi resuscitează doctorii pe pacienţi.

Puse jos sticla de vin şi se duse la măsuţa de cafea. Se întoarse cu o cutie de carton maro. Le explică tuturor că firma de defibrilatoare făcea aparate cu baterii pentru uz domestic şi că îi dăduseră şi lui unul să se joace cu el.

— Mamă, e fantastic, exclamă Sylvia.

Mai luă o înghiţitură de vin şi începu să desfacă o punguţă de plastic. Conţinea nişte mănuşi de cauciuc, o mască de chirurg şi o foarfecă de tăiat hainele pacientului.

— Trebuie să testăm, mai zise ea, despăturind foaia cu instrucţiuni şi aruncând o privire pe ele. Hai, Phil, prefă-te că faci infarct.

Nigel făcu observaţia că sigur e periculos să supui la şocuri electrice o inimă sănătoasă.

— Ai dreptate, aprobă mătuşa Sylvia, pe moment învinsă. A, dar e aici ceva ce am putea încerca să resuscităm, adăugă şi se ridică. Bine, toată lumea. Încărcăm două sute, la o parte.

Peste o secundă, lipise deja plăcile de ceea ce mai rămăsese din piciorul de miel. După o

pauză de efect, apăsă butonul de şoc. Apoi, toţi – inclusiv Nigel, care se pare că nu era total lipsit de simţul umorului – izbucniră într-un râs incontrolabil, frenetic.

— Avem vreun rezultat? întrebă mătuşa Sylvia, însufleţindu-se în rolul de doctor Corday.

Ronnie clătină din cap în semn că nu.

— Bun, să încercăm o injecţie cu adrenalină.

— Sylvia, spuse Ronnie grav, străduindu-se să-i facă jocul şi, în acelaşi timp, înăbuşindu-şi cu greu chicotelile, ai făcut tot ce s-a putut.

Puse mâna pe braţul surorii ei:

— Trebuie să ne împăcăm cu ideea. Friptura nu mai e.

Sylvia suspină teatral şi îşi frecă fruntea cu dosul palmei.

— Ai dreptate. Atunci, oameni buni, mă dau bătută. Ora morţii: opt şi zece.

Toată lumea scoase strigăte de entuziasm.

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult, spuse Nigel, bătând-o pe Sylvia pe mână, cu un zâmbet larg.

Apoi îi dădu un pupic stânjenit pe frunte şi, cu un glas şoptit pe care, în afară de Ruby, nu-l mai auzi nimeni, îi spuse ce nostimă şi adorabilă e.

— O, o, Phil, zise Ronnie cu mâna încleştată pe stomac, cred că e din cauza agitaţiei. Tocmai am simţit cum mişcă bebeluşul.

***

— OK, ia ziceţi voi două sincer, făcu mătuşa Sylvia ceva mai târziu, când ea, Ruby şi cu Ronnie curăţau farfuriile şi umpleau maşina de spălat vase. Nigel vi se pare plicticos?

— Dar ce, ţie aşa ţi se pare? o întrebă Ronnie la rândul ei, punând o tabletă de detergent în caseta maşinii.

Nu urmase degeaba atâta amar de vreme şedinţe de psihoterapie ca să nu poată să întoarcă mingea unei întrebări în terenul adversarului.

Mătuşa Sylvia rămase pe gânduri. Porţia dublă de prăjitură Pavlova o ajutase să se trezească.

— Un pic, răspunse ea. Astăzi a fost mai dezmorţit, nu? Dar cred că din cauză că-l tot îmboldeam eu, aşa că era cam agitat. Nu-i o companie prea plăcută, dar spre sfârşit a fost mai vioi. Când suntem singuri îşi arată adevărata faţă. E cald, e cu picioarele pe pământ şi te poţi baza întru totul pe el. Cu Nigel ştiu întotdeauna cum stă treaba.

— Şi are cele mai frumoase sprâncene din lume, se pomeni Ruby vorbind.

Într-un târziu îşi dăduse seama: sprâncenele frumos arcuite, cu o formă perfectă, îi dădeau lui Nigel aerul efeminat.

— Da, şi eu le-am remarcat, zise Ronnie. Sper că nu şi le pensează, adăugă ea în şoaptă.

— Ronnie, Nigel *nu* îşi pensează sprâncenele, răspunse mătuşa Sylvia profund jignită

de insinuare. Sunt cât se poate de naturale. Sunt de acord că par ciudate, dar eu una m-am obişnuit cu ele. Ca să fiu sinceră, adăugă ea după o pauză, ceea ce mă supără de fapt la Nigel este lipsa lui de toane.

Făcând în continuare pe terapeutul, Ronnie o rugă pe soră-sa să-i spună ce înţelege ea prin *toane*.

— Habar n-am. Probleme emoţionale. Monomanii. Secrete sumbre. Toţi bărbaţii cu care am fost până acum intrau într-una din categoriile astea. Dar Nigel e ca o carte deschisă. Ce-i în guşă-i şi-n căpuşă. Din partea lui nu mă poate surprinde nimic.

— Cu alte cuvinte, zise Ronnie, nu e nimic de schimbat la el.

— Eram sigură că nu mai vreau să aud de „schimbări". Acum nu mai ştiu. Parcă lipseşte ceva. Poate că oi fi eu dependentă de bărbaţii cu probleme. Grozav ce-mi place să încerc să-i transform.

— Dar ştii că nu poţi să-i modifici cu adevărat niciodată, îi spuse Ronnie. Toate chestiile astea te amărăsc tare repede.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate, răspunse Sylvia.

Dar Ruby îşi dădea seama că nu e tocmai convinsă de ceea ce spune.

Capitolul 12

Luni dimineaţă la ora opt şi jumătate, „Ivan cel Groaznic" se înfiinţă la uşa lui Ruby.

— Scuze că nu venii sâmbătă, începu el gâfâind ca un motor cu aburi. Încercai să viu, da' uitai flotoru' în autobuz. Azi am unu' nou. I-am cerut lu' omu' de la magazin dă-mi dea ăl mai bun flotor. A, şi nu vi-l pui la socoteală pe ăl de-l pierdui.

— Foarte drăguţ din partea ta, Ivan, spuse Ruby.

Când îi dădu drumul în casă, îi sări în ochi paloarea lui.

— Ivan, gâfâi rău de tot. Nu pari deloc în apele tale.

— Nu vă faceţi griji, rogu-vă, răspunse el.

— Ba cred c-ar fi cazul să chem un doctor, zise ea insistând ca instalatorul să intre în sufragerie şi să se aşeze.

Era îngrijorată. Ivan se ţinea cu mâna de piept şi se crispa de durere.

El dădu din mână dezaprobator.

— Nu-i nimic. Mâncai prea mult hering şi pâine neagră azi-dimineaţă. Îmi dădu dureri, zise el, scoţând un râgâit nu tocmai neconvingător.

— Bine. Dacă eşti sigur că eşti în regulă.

— Nici o grijă. Mi-i bine. Mereţi.

Ruby plecă, nu înainte de a-i promite că-l va suna în cursul zilei ca să vadă cum se mai simte.

*

Ajunse la magazin şi o găsi pe Chanel aplecată peste tejghea, citind rubrica de horoscop din *Daily Mail* – semn clar că stătea mai bine cu moralul şi începea să revină la normal. Psihologul pe care i-l recomandase Ronnie o ajuta în mod clar. În momentul în care Ruby intră, Chanel se uită spre ea.

— OK, fii atentă, „De câteva luni Saturn, planeta structurii şi a stricteţii, a fost retrogradă în semnul tău zodiacal, dar, pe măsură ce începe s-o ia înainte şi se intersectează cu Jupiter, planeta creşterii şi oportunităţilor, lucrurile încep să arate mult mai bine. Pregăteşte-te de sărbătoare!"

— Uau, ce bine sună.

— Nu-i aşa? chicoti Chanel, ce păcat că nu sunt Peşti.

Ruby izbucni în râs. Chanel îşi recăpata simţul umorului, de asemenea. Îi mai trebuia nişte timp ca să se împace cu faptul că nu putea să aibă copii, dar făcea progrese.

— A, apropo, asta s-ar putea să te intereseze, închise ziarul şi i-l pasă peste tejghea lui Ruby. Mi-am adus aminte de ce mi-ai zis, că Sam a trebuit s-o ia la sănătoasa noaptea trecută. Cred că asta ar putea să explice de ce.

Ruby se uită la titlul de pe prima pagină: „Claudia pierde copilul".

— Doamne Sfinte, zise Ruby şocată cu-adevărat.

Nu-i păsa prea tare de femeia asta şi nici nu i se părea cea mai bună mamă din lume, dar nu i-ar fi dorit niciodată o aşa nenorocire.

— Ce oribil! Am uitat să-ţi zic că a trecut pe-aici zilele trecute ca să-şi cumpere un costum de baie pentru gravide.

Citi mai departe articolul. Se pare că Claudia intrase în travaliu prematur sâmbătă dimineaţa. În seara aceea, doctorii îi dăduseră nişte medicamente ca să oprească travaliul, dar ieri, dăduse naştere unui băieţel. Acesta a trăit doar trei ore.

— Nu mă mir că Sam era într-o aşa stare când a plecat, spuse Ruby. Cum se poate să-mi fi trecut prin cap că Claudia nu era gravidă deloc?

Chanel se încruntă şi o întrebă ce voia să spună cu asta.

— A, nimic. Doar am fost luată de val, ca de-obicei.

Dar Chanel nu a vrut s-o lase baltă, şi Ruby îi spuse până la urmă despre incidentul din cabina de probă şi cum avusese vedenii că Claudia purta o burtă falsă.

Chanel nu stătu pe gânduri şi râse.

— Toanto, probabil că era unul dintre hamurile pentru gravide – din acelea din care poartă toate femeile de la Paris.

— Ştiu, ştiu. Lasă. Am fost prostuţă.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul, era Sam.

— Salut, Sam. Tocmai citeam despre cum şi-a pierdut Claudia Planchette copilul. E aşa de trist. Habar n-aveam că era pacienta ta şi că de-aia a trebuit să fugi aşa seara trecută. Cred că locul e cotropit de ziarişti. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Numai puţin. Cred că sunt miliarde de paparazzi pe-aici, disperaţi să-i facă o poză când iese din spital. Dar nu era pacienta mea.

— A, pardon, păreai atât de agitat când ai plecat. Am presupus şi eu...

— Nu, era altceva.

Părea complet epuizat.

— Sam, tu ai mai dormit în ultima vreme?

— Cred că am mai tras nişte somn prin martie, spuse el râzând blând, dar acum sunt în drum spre culcare. Voiam să-ţi propun ca, în loc să ieşim în oraş vineri, să vii la mine acasă. Am să gătesc. Mâncare adevărată, nu prostii.

Ea spuse că ar fi minunat.

— Sigur, asta dacă nu vrei să ieşim în oraş. Mă gândeam doar că e mai relaxant să stăm în casă.

Era destul de sigură că „relaxant" era doar un eufemism pentru „să-i sfâşie hainele de pe ea". Sau măcar spera să fie asta.

— E perfect dacă stăm în casă.

A doua zi, Sam îi făcu o vizită-surpriză la magazin.

— Aveam câteva ore libere de la spital, aşa că m-am gândit că am putea să ieşim la o cafea.

Ea îi sugerase de mai multe ori să vină să vadă unde lucra şi era în culmea fericirii că venise. Şi-i plăcea la nebunie că îi făcuse o surpriză şi apăruse fără să-i spună dinainte.

Problema era că, atunci când ajunse, magazinul era plin de clienţi. Chanel insistase că se putea descurca şi singură, dar Ruby se simţea prea vinovată.

Până la urmă, Sam spuse că, dacă nu puteau să iasă, se duce el la Starbucks să aducă cafea pentru toţi trei. Chanel, care era, în mod clar, înnebunită după Sam, se uită după el când pleca.

— Şterge-ţi bala de la gură, chicoti Ruby. O să te vadă clienţii.

— Nu-mi pasă, spuse Chanel visătoare.

Lui Ruby nu-i venea să creadă că Chanel se deda la asemenea chestii de fetiţe.

— Doamne, ce norocoasă eşti. Ai văzut ce ochi căprui superbi are? Şi cum te prind aşa... Pun pariu că-i un doctor minunat. Şi pare genu' de tip cu care chiar poţi vorbi.

Chanel se duse să servească un client. Când Sam se întoarse, zece minute mai târziu, cu cappucino-uri, aglomeraţia se mai potolise, şi Ruby îngenunchease pe podea despachetând o cutie plină cu păturici pentru pătuţ care abia ajunsese.

— Ştii, spuse el, locul ăsta e aşa de...

Se uita în sus la candelabrul de cristal uriaş şi la pătuţul Rococo din aur şi brocart pe care Stella insistase ca Ruby să-l cumpere de la o manufactură de la Paris pentru a-l pune în vitrină.

— În stilul camerei de copil a lui Ludovic al XIV-lea? sugeră Ruby.

— Voiam să spun „stilat", zise el, dar ai dreptate. Înţeleg acum de ce spui că locul ăsta nu prea ţi se potriveşte. Îmi imaginez un magazin Baby Organic niţel mai minimalist. Adică cu pereţi albi şi poze color foarte mari cu mame şi copii poate...

O prinsese în plasă. Mamă, ce-o prinsese în plasă. Ruby simţi că o furnica pielea de plăcere.

Până la urmă, nu prea a avut destul timp ca să stea de vorbă cu Sam, în parte pentru că telefonul suna încontinuu şi în parte din cauza lui Chanel care părea foarte hotărâtă să-i povestească lui Sam tot istoricul ei ginecologic. În vreme ce Chanel sporovăia, ea continuă să desfacă păturile.

— Oricum mi-au scos fibroidele în '98. Toate femeile din familia mea au avut fibroide. Se pare că asta ne ţine de patru generaţii. Apoi au verificat dacă aveam ovare polichistice. Se pare că eşti foarte păroasă dacă ai ovare polichistice. Aşa că Craig al meu – care, recunosc că era extrem de stresat la vremea aceea – se întoarce la doctor şi-i spune: *Pardon, tipule, vrei să zici cumva că soţia mea are mult păr pe faţă? Te invit să rezolvăm problema afară.* Poate să fie aşa de dulce, Craigul meu.

Sam asculta cu atenţie, punea întrebări şi părea să fie interesat cu-adevărat de problemele lui Chanel.

— Rezultatul e că n-am nici o problemă fizică. Şi se pare că n-ar trebui să am nici o

problemă să rămân gravidă a doua oară, dar uite...

Sam dădu încet din cap şi-i zâmbi lui Chanel încurajator. Ruby putea să vadă din expresia de pe faţa lui Chanel că era încântată. Se întrebase câţi dintre doctorii care o consultaseră pe Chanel în toţi anii ăştia se obosiseră s-o încurajeze cât de puţin sau să-i dea puţină căldură.

— Îmi pare tare rău, spuse el. Înţeleg prin ce treci. Ştiu cum e să cauţi nişte răspunsuri şi să nu le primeşti. Chestia e că medicina a făcut progrese uimitoare, dar nu ştie încă tot. Ceea ce-ţi trebuie acum e nişte ajutor. Cineva cu care să discuţi despre asta ar putea să-ţi fie de ajutor. Pot să-ţi recomand pe cineva, dacă vrei.

Chanel îi mulţumi şi-i spuse că deja se ducea la un psiholog. Părea atât de măgulită de bunătatea lui încât lui Ruby i se părea că e pe cale să izbucnească în plâns, dar nu se dădea bătută Chanel aşa uşor.

— Oricum, spuse ea reuşind să zâmbească strâmb, Craig şi cu mine ne-am hotărât să încercăm să fim asistenţi maternali. Să vedem cum merge şi apoi poate o să încercăm să adoptăm un copil.

— Nu mi-ai zis niciodată că v-aţi gândit să adoptaţi un copil, spuse Ruby împăturind cutia de carton în care fuseseră păturile. Cred că e o idee minunată!

După o vreme, Sam zise că trebuie să se întoarcă la spital.

— Am un curs prenatal în jumătate de oră.

Se întoarse către Chanel.

— Mult noroc cu asistența maternală. Sper să meargă bine.

Ea îi zâmbi din nou și-i mulțumi.

— OK, îi spuse Ruby lui Sam. Ne vedem vineri, atunci.

O luă pe după talie, îi dădu un pupic rapid și-o strânse puțin în brațe.

— De-abia aștept, îi șopti el. Și, de data asta, îți promit că n-o să ne mai întrerupă nimic.

Ruby își dorea ca totul să fie absolut perfect vineri. Își făcu o programare la salonul de frumusețe de după colț, unde se ușură de peste 100 de lire la pensat, la epilat și la tratamentul cosmetic, ca să ajungă la supletea de mătase a unei eșarfe Hermès.

Apoi, cu o oră înainte să se întâlnească cu Sam, a început să intre în panică. Tocmai ieșise de la duș și își masa picioarele cu cremă hidratantă cum i se spunea prin reviste, când îi veni ideea.

Ca majoritatea femeilor, Ruby era destul de nesigură în ceea ce privea corpul ei. Credea că picioarele ei ar fi putut să fie mai lungi și mai subțiri. Nu prea-i plăcea părul, atât de subțire și de ondulat încât în fiecare dimineață când se trezea arăta de parcă fusese culcușul unei familii întregi de hamsteri. Și dacă problemele ei despre partea externă nu erau suficient de grave, acum începuse să-și facă griji despre partea internă.

Se înfășură într-un prosop și se duse în camera de zi. Telefonul era așezat pe măsuța de cafea. Îl ridică și sună la Fi.

— Fi, eu sunt. Cred că am o anxietate vaginală.

— Ce? se hlizi Fi. Cum adică anxietate vaginală?

— OK, deci Sam e ginecolog, da?

— Da.

— Și probabil că a mai văzut mii de vaginuri, nu?

— Da.

— Și ce-ar fi dacă...

— Ah, am înțeles. Ți-e frică ce s-ar întâmpla dacă vaginul tău nu trece testul.

— Corect. Adică vaginurile sunt practic habitatul lui natural. Probabil că a văzut unele destul de grozave în viața lui.

Fi nu spuse nimic, apoi:

— Iartă-mi ignoranța desăvârșită, dar ce înseamnă un „vagin grozav" mai exact? În afară de factorul de lărgime și din moment ce n-ai născut încă nu văd ce probleme ai putea avea la departamentul ăla.

Ruby spuse că nu de vaginul ei în sine îi era acum rușine, ci de aspectul întregii zone în general.

— Adică probabil că variază.

Fi spuse că din câte știa ea toate vulvele arătau ca o pară uscată tăiată pe din două. Apoi îi spuse o poveste lungă despre cum prietena ei Amy fusese la un moment dat cu un tip pe nume Lawrence, un misogin declarat care se credea „expert în vulve".

— Biata Amy era atât de terorizată că avea un vagin care era sub standard, încât își petrecea ore întregi cu picioarele desfăcute în fața unei oglinzi. Uite, Sam e un tip drăguț și sensibil și în plus te privește ca pe-o femeie. Nu o să se poarte deloc așa.

În sufletul ei, Ruby știa că Fi are dreptate în legătură cu Sam, dar asta nu a oprit-o să se ducă să caute disperată o oglindă de mână. Sigur că până la urmă n-a găsit-o nicăieri și, într-un final, a decis că singura suprafață cât de cât reflectoare era fundul cutiei ei de tinichea Illy pentru cafea.

Se duse în dormitor și-și scoase prosopul. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, ar fi văzut o femeie dezbrăcată, cu picioarele desfăcute larg care arăta de parcă era pe cale să se masturbeze cu o cutie mare pentru cafea.

Sigur că suprafața nu era suficient de strălucitoare, și Ruby nu a putut să vadă decât un contur roz nedefinit. Se îmbrăcă, încă nesigură dacă vaginul ei era clasa întâi.

În afară de cele o sută de lire cheltuite la salonul de frumusețe, mai fusese și la Selfridges și se răsfățase cu un set extrem de scump de lenjerie intimă de la La Perla. Sutienul crem închis din dantelă avea un decolteu adânc, care, chiar și ea recunoștea, îi făcea sânii să arate chiar superb.

Știa ce avea să poarte pe deasupra. Rochița diafană de țigancă de un verde de mentă cu mânecile scurte și bufante avea să fie ideală. O cumpărase de la Whistles cu câteva săptămâni în urmă, dar n-o purtase chiar dacă își dorise foarte tare.

Ruby simţise mereu că unul dintre lucrurile care o deosebeau de femeile bogate care făceau cumpărături de la Les Sprogs era atitudinea pe care o avea faţă de haine. Ideea de a păstra o ţinută pentru „ocazii speciale" era complet străină femeilor bogate. Ele cumpărau haine pentru a le purta, nu le păstrau pentru ocazii speciale. Drept urmare, ajungeau să zacă prin casă în haine Gucci şi să meargă la cumpărături îmbrăcate în haine Prada, care puteau fi spălate doar chimic. Nu conta câţi bani ar fi făcut Ruby, dar ştia că n-ar fi putut să facă aşa ceva. I se părea imposibil să ignore că hainele foarte scumpe, care ar fi putut fi pătate sau stricate, trebuiau puse la păstrare, nu purtate. Era o chestie de clasă.

Apartamentul lui Sam se afla pe un bulevard larg şi cu copaci pe margine de pe lângă Kensington High Street. Îl închiriase de la unul dintre prietenii săi americani, care îl cumpărase înainte să afle că firma la care lucra îl mai trimitea un an în America.

Răspunse la uşă îmbrăcat în blugi şi într-un tricou alb, cu picioarele goale. Avea părul încă umed de la duş şi mirosea a şampon şi a piele caldă şi curată.

Când o pupă de bun-venit, îi spuse că arăta minunat, şi ea abia se mai abţinu să nu sară pe el chiar din uşă.

În loc de asta, observă celălalt miros grozav care venea din bucătărie.

— Sos Puttanesca, spuse el.

Ea zise că era unul dintre preferatele ei, ceea ce era şi adevărat.

O conduse într-o sufragerie uriaşă cu tavan înalt, de un crem destul de sobru. Picioarele i se scufundară într-un covor crem asortat. Stătea în uşă analizând canapelele din piele crem şi perdelele lungi până în pământ, tot asortate, cu cordoane şi funde inflorescente şi broderii cu fir de aur. Pereţii erau în două nuanţe: tapet franţuzesc de mătase de culoarea fulgilor de ovăz sub bagheta de lemn şi un alb murdar mai deschis deasupra.

Ruby se uită în sus:

— Uau, candelabrul e la fel ca acela de la magazin.

Sam dădu ochii peste cap.

— Ştiu. Kristian, proprietarul apartamentului e înnebunit după cristale.

Îşi înclină capul spre un dulăpior cu vitrină. Era plin de animăluţe de cristal.

— Toate sunt Lalique se pare, spuse Sam strâmbându-se. Dar am adăugat şi eu câteva detalii personalizate.

Arătă spre unul din alcovurile de lângă şemineul crem de marmură, care era uriaş. În el era un tonomat care arăta exact ca unul dintr-o cafenea din anii '50. În celălalt alcov era cel mai mare televizor cu plasmă pe care-l văzuse vreodată şi, în capătul opus al camerei, sub fereastra înaltă, era o masă mică de snooker. În centrul mesei trona un bust al lui Stalin din gips, căruia Sam îi puse o şapcă de baseball şi o pereche de ochelari de aviator Ray-Ban.

— Îmi place la nebunie, se hlizi Ruby.

Se aşeză pe canapea lângă un motan uriaş şi miţos de culoare portocalie.

— Nu prea știu cum să-ți zic asta, spuse Ruby, dar el nu e crem.

Sam râse.

— Asta pentru că e maidanez. A intrat într-o dimineață. Și eu am făcut greșeala să-l hrănesc. El e Cat Damon.

De parcă era pe arcuri, Cat Damon a deschis pe jumătate un ochi leneș și l-a închis la loc. Ruby îl mângâia pe cap.

— Ce nume grozav, spuse ea. Locul ăsta e ceva de genul Joey și Chandler combinat cu Liberace.

Îi aruncă o privire sexy.

— Și cred că e destul de clar că nu tu ești Liberace.

— A, nu. Ăla ar fi Kristian, spuse Sam.

Stătea lângă masa mare de mahon și turna șampanie.

— El e cel care-și întoarce genele în salonul de frumusețe și are notată în jurnal data primei zile de reduceri de la Kenzo.

Ruby se duse la tonomat. În vreme ce admira cutia lui din imitație de lemn de alun și crom, Sam i-a oferit un pahar de șampanie.

— Noroc, spuse el.

Ea sorbi din pahar și simți bulele de la șampanie cum îi gâdilau nările.

— Tipul de sus s-a mutat și nu mai avea loc în casa nouă, așa că i l-am cumpărat eu.

— E foarte frumos, spuse ea plimbându-și degetele de-a lungul listei de cântece.

Pe masă era o grămăjoară de monede. El luă una.

— Ce ți-ar plăcea să asculți?

Ea mai sorbi o gură de şampanie şi continuă să se uite pe lista de cântece.

— Hmmm.... Cred că vreau „Are You Lonesome Tonight?".

— Bună alegere.

El băgă o monedă în tonomat. Apoi îi luă şampania din mână şi puse amândouă paharele pe masă. Când muzica începu, o trase mai aproape. Ea îşi culcă capul pe umărul lui şi se legănară încet pe ritmul muzicii. În vreme ce-i adulmeca mirosul din nou, simţi un val de ameţeală. La un moment dat, îşi ridică ochii ca să-i vadă faţa. El părea că o aşteaptă tocmai pe ea, zâmbitoare, gata s-o sărute. Mai întâi buzele i se lipiră de frunte, apoi de obraji. Până la urmă, îi găsi şi gura. Ea îşi deschise buzele şi simţi cum limba lui i-o atinge pe-a ei. Avea gust de şampanie.

Ea îşi lipi coapsele de erecţia lui. El îi răspunse la asta plimbându-şi limba pe gâtul şi pe umerii ei. Îşi închise ochii şi lăsă capul pe spate. I se înmuiară picioarele. Simţind asta, el spuse:

— Hai.

O luă de mână şi-o duse mai întâi până în bucătărie unde stinse focul de sub sosul Puttanesca, iar apoi o conduse într-un dormitor crem. Era luminat de trei candelabre aurii uriaşe şi foarte ornate. Oricât de opulente erau gusturile lui Kristian, trebuia să recunoască faptul că efectul luminii calde şi sclipitoare era hipnotizant. Îşi scoase pantofii şi simţi covorul moale şi pufos sub picioarele goale.

Buzele lui Sam erau pe gura ei, pe gât, pe umeri, pe sfârcuri. Acum inima începu să-i bată tare și respirația îi deveni din ce în ce mai gâfâită. Îi simți mâna cum urca pe sub fustă și-i mângâia interiorul coapsei. Începuse deja să se excite. În următoarea clipă, el îi dăduse chiloții la o parte și își împingea degetele în ea. Ruby își depărtă picioarele, își puse capul pe pieptul lui și icni adânc și aproape sălbatic.

— Hai în pat, îi șopti el.

Apoi capul ei se scufunda într-o grămadă de perne moi și el îi ridica rochia deasupra șoldurilor. Când îi scotea chiloții, ea avu o zvâcnire de „anxietate vaginală".

— Sam?

— Ce-i?

— Vezi tu, că tot ești ginecolog și așa...

Dar el o mângâia deja și vocea începuse să-i piară. Burta îi tremura în vreme ce el o săruta cu delicatețe și se îndrepta încet mai jos. Într-un sfârșit, ajunse să-i desfacă picioarele. Ea a avut o scurtă tentativă să le strângă, dar fără rost.

În vreme ce degetele lui se jucau cu labiile, senzația era atât de sublimă încât ea lăsă să-i scape un mic suspin. Încet îi desfăcu labiile. Deschise ochii și îl privi.

— Ești atât de frumoasă, spuse el.

— Pe bune?

— Da.

El se uită la ea în sus.

— Voiai să mă întrebi ceva mai devreme. Ce era?

— Ah, nimic. Absolut nimic.

Capul lui era între picioarele ei acum. O secundă mai târziu, simţi cum limba îi descria conturul vulvei şi cum a început să se joace cu clitorisul. Ruby scotea suspine uşoare. Pe măsură ce limba lui se plimba şi se juca, ea simţea cum o inundă un val de plăcere.

După aceea, îşi puse capul pe burta ei şi ea îi desmierdă părul. Apoi se aşeză şi el mai sus pe pat, ca să stea la acelaşi nivel cu ea. Ea îi puse mâna între picioare. Erecţia încă mai era umflată de să-i spargă pantalonii. Ea îi urmări conturul cu degetul.

— Te vreau, spuse el.

Se ridică în capul oaselor şi ea îi scoase tricoul. Corpul lui era bine clădit şi mai era încă bronzat. Păr negru şi gros începea de la buric în jos şi se pierdea sub cureaua de la blugi. Ea i-a desfăcut catarama şi a început să tragă şliţul în jos. Vârful penisului i se ivea de deasupra elasticului de la boxeri. O picătură mică de lichid seminal se vedea pe vârful lui. Ea o şterse cu degetul şi, îngenunchind lângă el, începu să-i facă sex oral. El se întinse spre fesele ei, îşi plimbă degetul de-a lungul lor şi-i prinse vulva.

Simţi că era foarte aproape de orgasm când se trase înapoi.

— Treci în genunchi, spuse el aproape ordonându-i.

Culese câteva perne şi le aşeză sub ea.

Ea gâfâi când, fără să-i dea de veste, intră în ea şi toate secreţiile ei îi inundară vulva.

— Clitorisul tău e aşa de tare, spuse el. Ca un bob de mazăre.

El continuă să-l mângâie, aducând-o încet spre orgasm. Apoi, exact când era pe cale să termine a doua oară, împinse atât de adânc şi de tare în ea, încât strigă. Continuă să împingă, dar nici măcar o clipă nu-şi luă mâna de pe clitorisul ei. Îi era mai greu să ajungă la orgasm aşa de repede după cel de dinainte. El părea să simtă asta.

— E OK, nu ne grăbim, îi şopti el. Avem tot timpul din lume. Lasă-te să pluteşti.

Ea făcu exact asta. Îşi închise ochii şi lăsă senzaţia pe care o simţea să-i inunde întreaga fiinţă şi, într-un fel ciudat, aproape Zen, se contopi cu acea stare, deveni chiar ea.

— Aşa, îl auzi ea şoptind. Aşa.

Degetele lui îi alunecau din ce în ce mai repede pe clitoris. Tot atunci împunsăturile lui deveniră mai rapide şi mai adânci.

— Hai, hai că poţi, spuse el.

Câteva secunde mai târziu simţi micile contracţii înăuntrul ei.

Se lăsară pe spate, pe pat, transpiraţi şi fără suflu.

— Dumnezeule, spuse ea, a fost minunat!

El o mângâie pe fund.

— Mi-a făcut plăcere să-ţi fac acest serviciu, spuse el.

Au mai făcut dragoste de trei ori în noaptea aceea.

A doua zi dimneaţă, zăcură în pat mâncând Pop-Tarts şi bând cafea cu Cat Damon covrig la picioarele lor.

— Ştiai că ai cel mai drăguţ păr dimineaţa? spuse el.

— Drăguţ? zise ea trecându-şi degetele prin păr într-un fel foarte conştient de sine. Glumeşti. În majoritatea dimineţilor arăt ca urmaşa lui Einstein şi a lui Phyllis Diller.

— E, mie mi se pare drăguţ.

Nu era sigură dacă el nu era decât galant când spunea asta, dar îi mulţumi oricum.

— Vai, tocmai mi-am adus aminte, spuse ea. N-am mai mâncat sosul Puttanesca pentru spaghete.

El îi spuse că se trezise noaptea să facă pipi şi-l băgase la frigider.

— Îl mâncăm altă dată.

Ea spuse că de-abia aştepta.

— Vezi tu, spuse ea muşcând din cea de-a doua Pop-Tart, nu pot să cred că ies cu un doctor evreu.

S-a oprit puţin să mestece.

— Acum sunt fiica evreică perfectă. Ironia e că, dacă i-aş spune mamei mele evreice trendy şi cu vederi liberale, n-ar fi deloc impresionată.

— Mie-mi convine, spuse el râzând. Ştii cum e să fii tratat ca un semizeu de cei din clubul de mahjonhgg al lui Irene?

Şi ea râdea acum.

— Hai, mă, zi adevărul! De fapt îţi place.

— OK, poate doar puţin. Unele dintre femeile alea trecute de şaptezeci de ani sunt foarte „bune".

Ea se uită înspre ceasul de pe noptieră şi respiră adânc.

— Ştii, trebuie neapărat să plec acasă ca să mă pregătesc pentru serviciu.

El îi luă farfuria și cana de cafea din mână și le puse pe podea. Apoi o trase peste el.

— Hai, mai stai încă cinci minute.

— Întârzii, chicoti ea.

— Nu întârzii.

Îi sugea sfârcul.

Exact atunci telefonul lui Sam sună.

— Doamne, ce-o mai fi și acum? Ruby, trebuie să răspund în caz că e spitalul.

— Sigur.

El se întinse după telefon. Imediat fața i se întunecă, exact ca ultima oară când sunase cineva de la spital. Apoi el acoperi receptorul cu mâna și îi spuse lui Ruby că nu va dura mult. Coborî din pat ca să vorbească pe hol. Nu auzea ce spunea, dar părea foarte încordat. Când intră înapoi în cameră, îl auzi spunându-i celui de la capătul celălalt al liniei să reziste.

— De la spital? întrebă ea.

— Păi...da...

Părea cu gândul în altă parte.

— Nu pari prea sigur.

— Scuze, nu eram atent. Trebuie să ajung la spital imediat.

— E OK. Înțeleg. Oricum trebuia să mă car și eu.

— OK, spuse el.

Apoi ceva păru să-l aducă înapoi în prezent și o împinse blând pe pat, pupând-o foarte pasional, pentru ultima oară.

Capitolul 13

Șase săptămâni mai târziu, Sam i-a spus lui Ruby că s-a îndrăgostit de ea. Era o dimineață de duminică de noiembrie însorită și proaspătă și fuseseră la o plimbare prin Kew Gardens. Apoi s-au dus la un ceai la *Original Maids of Honour*, o ceainărie de vizavi.

— Locul acesta arată de parcă e scos direct din anii '40, spuse Sam uitându-se la decorul prăfuit și la lambriurile din lemn închis la culoare de pe pereți.

— Nu-i așa?

Ruby era de acord. Spuse că de câte ori trecea pe-acolo se aștepta să vadă femeile îmbrăcate stil „New Look", bându-și ceaiul la mesele alăturate.

În perioada asta, Ruby îl vedea pe Sam de două sau de trei ori pe săptămână. În weekendurile ei libere – când Annie, studenta care o ajuta, îi ținea locul la magazin – stătea la el în apartament.

Sâmbetele erau petrecute mai mult în pat. Între partidele de dragoste, citeau ziarele, puneau la cale lumea și mâncau batoane de pește și sandvișuri cu brown sauce[1], în timp

1. În bucătăria britanică, acesta este un sos destul de consistent pe bază de oțet, pulpă de fructe și condimente.

ce vizionau filme de mâna a șaptea făcute special pentru micul ecran. Seara ieșeau la restaurant și apoi se duceau să se distreze.

Duminicile se dădeau jos din pat cu greu pe la ora două și de-obicei făceau plimbări lungi pe malul râului, prin Richmond.

Astăzi, în loc de Richmond se plimbau prin Kew Gardens.

În vreme ce Ruby turna Earl Grey dintr-un ceainic drăguț de porțelan, îi explica lui Sam că prăjiturile Maids of Honour erau niște tarte mici cu cremă făcute special pentru Henry al VII-lea.

— Se pare că i-au plăcut atât de mult, încât l-a băgat la închisoare pe bucătarul care le-a inventat ca să nu dea rețeta mai departe.

— A băgat pe cineva la zdup? Doar pentru o rețetă de prăjitură? Chiar și după standardele bătrânului 'Enry e o porcărie!

Ea se hlizi la încercarea lui de a imita accentul Cockney și i-a spus că vorbea exact ca Dick Van Dyke în *Mary Poppins*, dar fu obligată să fie de acord cu el în privința lui Henry. Să-l bage pe bietul băiat la închisoare părea o mare porcărie. Imediat după asta, mușcă din propria ei Maid of Honour și crema se revărsă. Sam se aplecă până la ea și o șterse cu șervețelul lui.

— Te iubesc, de-adevăratelea, râse el.

— Și eu te iubesc, răspunse ea.

Pe cât de glumeț fusese schimbul de replici, îi făcu să cadă pe gânduri. Ceva care era mai mult decât miștoul obișnuit le trecuse prin cap și amândoi știau ce. Câteva secunde rămaseră uitându-se unul la altul.

— Când spun că „te iubesc", zise Sam blând, luându-i mâna într-a lui, înseamnă că sunt îndrăgostit de tine.

— Şi eu sunt îndrăgostită de tine, spuse ea simplu. Am ştiut asta de când m-ai pupat atunci în port la Brighton.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Eu am ştiu când ai luat-o razna la circumcizia lui Connor.

— Glumeşti. Dar păream o hoaşcă boschetară care vorbea în dodii.

— Da, păreai. Nu ţi-am spus că am o pasiune pentru hoaşte boschetare care vorbesc în dodii?

— Ştii, când sunt cu tine, totul pare aşa firesc, se hlizi ea.

— Păi, e reciproc, izbucni într-un zâmbet uriaş şi se aplecă s-o pupe.

— Ai gust de cremă, spuse el.

Amestecă zahărul din ceai niţel.

— M-am gândit că trebuie să plec în State peste câteva luni...

Ruby ura sincer momentele când el pomenea de plecarea lui acasă. Ştia că urma să fie băgată cu forţa în altă relaţie la distanţă, la fel cum se întâmplase şi cu Matt. Îi era teribil de frică.

Se uită spre el cu o privire aproape rugătoare.

— Sam, chiar trebuie să vorbim despre asta? Am avut un weekend aşa de drăguţ. Tocmai ne-am spus unul altuia că ne iubim, n-aş prea vrea să stricăm asta.

— Păi, n-am de gând să stric nimic. Doctorul cu care am făcut schimbul nu se mai întoarce. Se pare că a acceptat o slujbă în Orientul Mijlociu. St. Luke mi-au oferit mie postul lui. Contractul iniţial e doar de un an, dar...

— Ai să-l accepţi, nu?

— Deja am spus da – eşti şi tu de acord?

I se lumină faţa toată.

— Da, cum poţi să crezi că n-aş fi? Sam, e grozav! Excepţional de-a dreptul!

— Vreau să fiu cu tine, din toată inima mea, spuse el.

— Şi eu vreau să fiu cu tine.

Ruby îşi dăduse seama că, în afară de faptul că erau iubiţi, Sam îi devenise şi cel mai bun prieten. Putea să-i zică aproape orice. Nu se simţise atât de confortabil şi atât de relaxată în nici o relaţie de până atunci. Când era cu Matt, vorbeau numai despre slujbele lor. Nu s-ar fi putut spune că atunci când vorbea cu Sam nu aduceau niciodată vorba despre serviciu, dar subiectul ăsta nu acapara fiecare conversaţie.

Singurul dezavantaj în această relaţie cu el erau inevitabilele telefoane de la spital. Câteodată, când erau în toiul unei partide se auzea telefonul.

— Scuze, trebuie să merg, spunea el, sărind jos din pat şi trăgându-şi pe el blugii în grabă. Una dintre pacientele mele e pe cale să nască.

Apoi mai erau şi alte telefoane – acelea care-l supărau mereu – de exemplu, cel pe

care-l primise în ziua aceea la Brighton şi mai apoi când erau la el acasă. Când primea unul din telefoanele alea, mereu se scuza şi se retrăgea într-un colţ pentru a vorbi în particular. Apoi părea amărât şi absent.

— Veşti proaste de la spital? obişnuia ea să spună.

El se uita lung în gol şi murmura ceva de încuviinţare vagă. Şi nu părea că vrea să discute despre asta. Câteodată îi lua ore întregi să-şi revină. Ea presupunea mereu că se întâmpla vreo catastrofă cum ar fi moartea vreunui bebeluş.

Mereu încerca să-l încurajeze să vorbească despre ceea ce se întâmpla.

— Mă îngrijorează foarte tare că închizi mereu în tine sentimentele nasoale, îi spusese ea după un telefon care-l zguduise foarte tare. Ştiu că încep să vorbesc ca mama, dar nu e deloc bine ce faci.

El ridică din umeri şi-i zâmbi strâmb.

— Aşa mă confrunt eu mereu cu veştile proaste. Ştiu că îţi cer prea mult, dar ai putea să accepţi asta?

— Sigur că da. Nu sunt îngrijorată pentru mine, ci pentru tine.

Ăsta nu era chiar adevărul gol-goluţ. Când primea veşti proaste, imposibilitatea lui de a comunica i se părea extrem de frustrantă. Făcea faţă situaţiei zicându-şi că Sam încă mai avea sechele de la moartea părinţilor lui. De-aia tragediile altora aveau un impact atât de puternic asupra lui. Nu încăpea îndoială că asta avea să se schimbe cu trecerea timpului.

Celălalt subiect pe care Sam nu părea să fie dornic să-l abordeze era legat de fratele lui. Ruby încă nu ştia ce însemna că Josh „o luase razna". Presupunea că ceea ce se întâmplase cu fratele lui se adăuga la durerea pe care o simţea Sam din cauza morţii părinţilor lui. Probabil că de aceea i se părea un subiect greu de abordat. Din nou, a ajuns la concluzia că timpul le va rezolva pe toate.

După ceai, se plimbară prin Kew Village şi Sam îi cumpără frezii galbene parfumate, florile ei preferate.

— Ştii ce? spuse el. Cred că a venit timpul să-mi faci cunoştinţă cu părinţii tăi. La urma urmei, ei sunt aşa o parte importantă din viaţa ta şi nu i-am cunoscut până acum. Mă simt de parcă nu te-aş cunoaşte în întregime.

— Aşa e, spuse ea mirosind parfumul dulce al freziilor. Cred că a venit momentul să-i cunoşti.

Începuse să se întunece, aşa că se hotărâră s-o ia înspre maşină.

Nu făcură nici doi paşi când Sam se opri. O femeie venea înspre ei. Era clar că-l văzuse şi îi făcea cu mâna.

— Salut, Kim, îi strigă Sam.

Vorbea pe un ton destul de prietenos, dar părea mai degrabă speriat decât plăcut surprins că se întâlnise cu ea. Câteva clipe mai târziu se pupau pe ambii obraji. Femeia era mică de statură, cu păr scurt şi negru, cu ochi mari şi cu o faţă cu trăsături oarecum aspre. Părea vulnerabilă, se gândea Ruby, aproape

fragilă. Sau poate asta i se trăgea de la constituția micuță.

— Ești cam departe de Highgate, continuă Sam. Ce-i cu tine pe-aici?

— Păi, o prietenă a dat petrecere pentru aniversarea zilei de naștere a fiului ei, spuse ea cu accent american. I-a invitat și pe Todd, și pe Amy. Mă plimbam pe malul râului și mă pregăteam să mă duc să-i iau.

— Te-ai plimbat pe malul râului? Singură?

Era în mod clar alarmat de chestia asta. Ruby era confuză. Kim nu era copil mic. De ce Dumnezeu era atât de deranjat de faptul că făcuse o plimbărică pe malul lacului într-o după-amiază de duminică?

— Câteodată simt că trebuie pur și simplu să ies, îi răspunse ea, cu vocea plină de subînțeles.

Expresia de pe fața lui Sam se mai îmblânzi.

— Știu că trebuie.

Dintr-odată își aduse aminte de Ruby.

— Ea e Kimberley, spuse el luminându-se la față. E o prietenă foarte, foarte veche de-a mea. A venit aici cu cei doi copii.

— A, pentru cât timp? spuse Ruby strângându-i mâna lui Kimberley.

— Nu sunt foarte sigură, îi zise ea.

Îi aruncă lui Sam o privire neliniștită, pe care Ruby o reperă imediat.

Kimberley, Kimberley. Numele ăsta îi suna cunoscut. Și-apoi îi pică fisa. În seara când fusese în mașina lui Sam cu Buddy și Irene, Irene aceasta îl întrebase de Kimberley.

— Deci, ce mai faci, Kim? spuse Sam cu blândețe, zâmbetul îngrijorat revenindu-i.

Kimberley zâmbi strâmb şi încărcat de griji.

— Păi, sunt bine. Se pare că lucrurile s-au mai calmat niţel. Trebuie să plec totuşi. Todd şi Amy o să se îngrijoreze. Mi-a părut bine, Ruby.

Îi aruncă încă o privire cu subînţeles lui Sam.

— Pe curând, Sam.

— Pe curând. Şi ai grijă de tine.

O îmbrăţişă şi-o pupă pe ambii obraji.

— Voi avea.

— Toată chestia a părut un pic cam tensionată, şopti Ruby când se îndepărtară.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Îşi strecură mâna într-a lui.

— Să ştii că, dacă Kimberley e o fostă prietenă de-a ta, e în regulă. Atâta timp cât nu e o nouă prietenă, toate bune şi frumoase.

Nu crezu nici măcar o secundă că Sam ar putea s-o înşele cu Kimberley. Fusese destulă tensiune între ei, dar nu părea nici în ruptul capului tensiune sexuală.

El râse puţin.

— Kim şi cu mine n-am fost niciodată împreună. Ne cunoaştem de când lumea şi pământul. Mama ei e prietenă bună cu Irene. Şi, în plus, mai e şi căsătorită.

— Deci, e aici cu soţul ei?

— Nu, el e în State. Căsnicia lor a intrat în nişte hârtoape în ultima vreme şi s-a hotărât să vină aici pentru câteva luni ca să-şi pună gândurile în ordine şi să-şi viziteze familia. A trecut prin multe în ultima vreme şi sunt foarte îngrijorat din cauza ei. De curând a

început să aibă atacuri de panică. De-aia mi-e frică să nu iasă singură din casă.

— Ce rău îmi pare că trece prin momente nasoale. Părea de treabă.

— Păi, e. Kim e minunată.

Continuară să meargă unul lângă altul.

— Îmi pare bine că vrei să-i cunoşti pe ai mei, spuse Ruby într-un târziu. Ai dreptate, sunt o parte extrem de importantă din viaţa mea. Dar şi din tine sunt părţi pe care eu nu le ştiu.

— Sigur că nu, spuse el rânjind. Ştii toate părţile mele mari.

Îi dădu un ghiont prietenesc.

— Pe bune. Serios. Adică fratele tău. Nu vorbeşti niciodată despre el. Nu ţii legătura cu el. Ce s-a întâmplat?

Sam tresări:

— Păi, să-ţi zic ce s-a întâmplat: drogurile, s-au întâmplat. Heroină, de fapt. Josh s-a îngropat în ea până-n gât. A trebuit să se lase de Drept. Învăţa la Yale...

— Of, ce trist. Ce pierdere oribilă!

Se vedea pe faţa lui că era abătut şi nu voia să-l facă să se simtă şi mai rău continuând să-i pună întrebări.

— Să ştii, Sam, spuse ea, că atunci când te simţi în stare să vorbeşti despre asta eu te ascult cu mare plăcere.

— Ştiu. Mulţumesc mult. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Şi zicând asta se aplecă s-o pupe.

Ajunseseră deja la maşina lui Sam. Se hotărâseră s-o ia spre casă prin Richmond Park.

Era aproape patru după-amiaza şi deja se întuneca, dar Ruby s-a gândit că poate o să reuşească să intre în parc înainte să se închidă porţile. Când au ajuns acolo, jandarmeria parcului tocmai sosise. În câteva secunde, vor dirija maşinile înspre aleea principală şi către stradă. Sam a reuşit să iasă din şir împreună cu încă o maşină. Acum, viteza-limită din parc scăzuse la douăzeci de mile pe oră. Tuturor li se părea enervantă măsura asta. Unii şoferi o luau chiar pe aleea îngustă. Aproape de fiecare dată când trecea pe lângă parc, Ruby vedea maşini care ieşeau din rând. Unele de-abia reuşeau să evite ciocnirea cu cele care veneau din celălalt sens. Şoferii care nu intrau pe contrasens conduceau cu o viteză mare, de treizeci de mile pe oră sperând să nu-i prindă radarul.

Mergeau cu maşina de mai puţin de cinci minute – Sam avea cam 25 de mile pe oră – când altă maşină, un 4 x 4 cât un munte, se postă paralel cu ei pe contrasens. Ruby îl auzi pe Sam bolborosind ceva în barbă şi încetini ca să lase maşina să-l depăşească. Dar Porsche-ul Cayenne negru – pe care Ruby şi-l imagina maşina de serviciu pentru un Gestapo al zilelor noastre – se încăpăţână să nu-i depăşească. De fiecare dată când Sam ridica piciorul de pe acceleraţie, aceasta încetinea până ajungea la aceeaşi viteză cu a lui Sam.

— Ce se întâmplă? spuse Ruby uitându-se înspre Porsche, maşină fioros de mare faţă de Audi-ul lui Sam.

— E doar o glumă cretină a vreunui nesimţit.

Putea să-l desluşească pe şofer. Era solid şi cu o faţă de maimuţă. În spatele volanului părea o gorilă conducând o maşină de jucărie. Mai şi rânjea la Sam.

— De ce îţi zâmbeşte? îl întrebă Ruby. Te ştie?

— Nu l-am mai văzut în viaţa mea!

— Nu-mi place situaţia asta deloc, zise Ruby tresărind. Încep să mă simt ameninţată.

— Stai liniştită. E doar un imbecil care vrea să se „distreze". Vrea să reacţionăm. Dacă-l ignorăm şi nu-i răspundem, o să se plictisească.

Dar se scurse un minut întreg, şi Porsche-ul nu trecea. Şoferul încă-şi mai întorcea capul o dată la câteva secunde ca să rânjească la Sam. Ruby vedea că Sam începuse să se enerveze pentru că muşchii mandibulari i se întăreau. Apoi, dintr-odată, fără nici un fel de semnalizare, Porsche-ul viră brusc spre maşina lui Sam.

— La dracu', încearcă să intre în noi, strigă Sam, smucind puternic de volan pentru a evita ciocnirea.

— Da, spuse ea întinzându-se ca să-şi ia mobilul.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac? spuse ea cu o voce stridentă, aproape isterică. Sun la poliţie. Tipul ăsta e nebun de legat. Ar putea să ne omoare!

Apoi, când se apropiau de Poarta Roehampton, maşina îi depăşi, ieşi în trombă din parc şi se făcu nevăzută.

— La dracu', spuse Ruby, nu i-am reţinut numărul, tu?

— N-am reuşit, mergea prea repede.

Puse jos telefonul. Nu prea mai avea rost să sune la poliţie acum. Sam o întrebă dacă era bine.

— Da. Doar un pic în stare de şoc, atâta tot. Nu pot să cred că idiotul ăla a scăpat basma curată după ce a făcut ceva de genul ăsta. Uite, poate ar trebui totuşi să sunăm la poliţie. Poate nu e prima oară că face asta şi-l ştiu.

— Nu, i-o întoarse Sam. Las-o baltă.

— Da' de ce? De ce insişti s-o lăsăm baltă? Am fi putut muri din cauza lui.

— Ai dreptate, dar ştiu cum funcţionează treburile astea. Pierzi ore întregi la secţia de poliţie dând declaraţii şi nu rezolvi nimic. Şi n-are nici un rost, mai ales că n-avem nici măcar numărul lui de înmatriculare.

Dar ea refuză să renunţe. În clipa în care au ajuns acasă, a sunat la poliţia locală. Ofiţerul de serviciu a întrebat-o, primul lucru, dacă are numărul de înmatriculare al maşinii. Când i-a spus că nu-l avea, ofiţerul i-a zis că nu puteau face mare lucru fără el.

— Ce ţi-am zis? spuse Sam după ce ea puse telefonul în furcă.

— Pari aproape uşurat că n-au vrut să ştie mai multe, spuse ea.

— Uşurat? De ce-aş fi uşurat?

A doua zi, simţindu-se mult mai bine după un somn odihnitor, Ruby o sună pe mama ei ca să-i spună că avea un nou iubit. Se hotărî să nu-i povestească despre întâmplările din

Richmond Park pentru că n-ar fi făcut decât s-o bage în sperieţi şi să-i crească tensiunea arterială.

— Draga mea, ce veşti minunate! spuse Ronnie. În ultima vreme nu prea te-am mai văzut. Mi-am imaginat că eşti probabil cu cineva. De ce nu veniţi la noi la cină sâmbătă? Nu, nu, de fapt, mai bine nu. Tatăl tău şi cu mine suntem ocupaţi sâmbătă. Filiala locală a National Childbirth Trust[1] organizează o serată „Protejează-ţi Perineul" cu sushi şi vin. Ce-ar fi să veniţi duminică?

— Grozav.

Se hotărî să nu întrebe ce se întâmpla la o serată de „Protejat Perineul" pentru că sigur i-ar fi făcut greaţă.

— Şi ziceai că Sam e doctor? întrebă Ronnie încercând, dar nereuşind să pară relaxată la auzul veştii ăsteia.

— Da, e ginecolog la St. Luke, de fapt.

— Aşa? Şi mai e şi evreu?

— Aham. Dar nu e tipul religios, adică... Nu e un evreu sadea. E... oarecum evreu.

— Şi domnul doctor „oarecum evreu" arată bine?

— Foarte.

— Şi e ceva serios?

— Da.

— Uau. Deci frumoasa mea fiică de succes e îndrăgostită de un doctor evreu extrem de frumos.

1. Trustul Naţional de Maternitate.

— Iar mama mea extrem de trendy şi de liberă în gândire a început să semene cu Golde din *Fiddler on the Roof*[1].

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot să mă abţin. Încep să cred că despre o parte a personalităţii mele nu ştiu nimic şi o tot împiedic să se manifeste de ani întregi. Dintr-odată am început să iau legătura cu yenta mea interioară.

Ruby înghiţi în gol:

— Mamă, spune-mi că glumeşti, te rog!

Ronnie izbucni în hohote de râs.

— Sigur că glumesc. Eu? O yenta? Clar. Trebuie să închid, să ştii. O s-o sun pe mătuşa Sylvia şi apoi pe bunica ta din Marbela. A, şi pe verişorii tatălui tău din Montreal.

Din cauză că mătuşa Sylvia era într-atât de bine legată de yenta ei interioară încât ar fi izbucnit în *Sunrise, Sunset*[2] în secunda în care ar fi făcut cunoştinţă cu Sam, Ruby îi sugeră lui Ronnie că poate ar fi mai bine să n-o cheme şi pe ea la masa de duminică. Ronnie prinse aluzia imediat şi fu perfect de acord.

1. Musical de Broadway despre căsătorie şi viaţa într-o familie evreiască în Rusia dinaintea revoluţiei bolşevice. Tema principală a piesei este căsătoria celor 5 fiice ale lui Tevye şi ale lui Golde (simboluri ale generaţiei bătrâne păstrătoare de tradiţie, care, însă, de-a lungul piesei, acceptă faptul că fetele lor se căsătoresc din dragoste, şi nu apelând la obiceiul prin care căsătoriile erau aranjate de peţitoare).
2. Cântec din musicalul *Fiddler on the Roof*, cântat de Tevye şi Golde cu ocazia căsătoriei uneia dintre fiicele lor.

Până la urmă, însă, a fost obligată s-o invite la masă. Se pare că mătușa Sylvia o sunase pe Ronnie sâmbătă, plângând, să-i spună că simțea că Nigel o înșală. Era într-un așa hal încât Ronnie nu a avut încotro și-a chemat-o la masă ca s-o mai înveselească.

— N-o să spună nimic ca să te facă de rușine, o asigurase Ronnie pe Ruby, e mult prea abătută.

Din punctul de vedere al mâncării, Ronnie se strofocă extrem de tare și făcu un risotto extraordinar, de pui cu ciuperci. Phil cumpărase jumătate de duzină de sticle de vin și, după etichetele pe care le aveau, probabil că dăduse o avere pe ele.

Chiar dacă-și petrecuse ore întregi în picioare amestecând în risotto, Ronnie arăta extraordinar de bine. De data asta își abandonase look-ul hippie și boho pentru ceva mai elegant. Purta un cămeșoi larg indian, de culoarea cafelei cu lapte, pe deasupra unor pantaloni largi asortați. Mătușa Sylvia îi tot spunea cât de grozav arată. Și Phil la fel, care nu-și mai putea lua ochii de la ea. De mai multe ori, chiar în timpul mesei, i-a atins ușor și tandru mâna și a întrebat-o dacă se simțea bine.

— Nu-i așa că te simți grozav când vezi că părinții tăi sunt așa de îndrăgostiți unul de altul după atâta timp? îi șopti Sam lui Ruby la un moment dat.

Ruby încuviință.

În prima jumătate a serii, mătușa Sylvia a fost destul de retrasă și – exact cum prezisese Ruby – comportamentul ei față de Sam fu impecabil. Nu a avut nici explozii de afecțiune,

nu-l ciupi de obraz pe Sam, nici măcar nu-i șopti despre catering pentru nuntă.

Apoi, după ce dăduse pe gât câteva pahare de Merlot înainte de felul principal, începură să apară sclipiri fugare din felul ei obișnuit de-a fi. Când se așezară la masă, îl înșfăcă pe Sam de obraz și-i zise lui Ruby că era „bun". Ruby se roși în locul lui Sam, dar el părea să suporte imperturbabil ciupiturile Sylviei. Probabil că-i amintea de întâlnirile cu băbuțele lui Irene care veneau să joace mahjongg.

— Aud că ești adeptul nașterilor naturale, Sam, spuse Sylvia, repezindu-se asupra risotto-ului. Știi, pe vremea mamei mele, naștere naturală însemna doar să te demachiezi.

Încurajată în mod clar de hohotul lui de râs, continuă.

— Mama-mi povestea mereu cum a avut un travaliu de șaptezeci și două de ore când m-a născut pe mine. Îți dai seama! Câtă agonie. Nu-mi pot imagina să fac ceva ce-mi place timp de șaptezeci și două de ore, darămite ceva ce nu.

— Deci, Sam, spuse Ronnie aruncându-i o privire rece Sylviei pentru a o preveni că strica atmosfera serii, se aude că la St. Luke e cel mai scăzut procent de epiziotomii[1] din țară.

— Așa se pare, spuse Sam, asta face foarte bine reputației spitalului.

1. Practica medicală prin care se face o incizie deasupra vulvei, pentru a lărgi canalul de ieșire a fătului la naștere. Era foarte răspândită în anii '50, dar se pare că poate cauza infecții și complicații neplăcute mamelor, așa că încet-încet a fost abandonată.

Mătuşa Sylvia puse jos furculiţa şi se strâmbă:

— Ronnie, suntem totuşi la masă.

— A, chiar, după ce mâncăm trebuie să vă arăt mulajul pe care mi l-am făcut după burtă.

Mătuşa Sylvia clipi nevenindu-i să creadă:

— Poftim?

— Mi-am făcut un mulaj din gips după pântece.

— Acum le-am auzit pe toate, spuse mătuşa Sylvia clătinând din cap.

— Am simţit că trebuie să fiu cumva recunoscătoare felului în care trupul mi s-a modelat pentru a face loc copilului.

— Adică, ai vrut să-ţi rămână suvenir, spuse mătuşa Sylvia.

— E mult mai mult decât un suvenir, i-o tăie Ronnie, vizibil enervată.

Phil simţi că spiritele se încing între cele două femei. Schimbă subiectul cu mult tact:

— Şi, Sam, tu ce maşină conduci cât eşti pe la noi?

Sam îi spuse că avea Audi-ul lui Kristian, pe care-l primise odată cu apartamentul.

— Aha, ce model e?

— Păi, V8.

— Ce maşină grozavă! E cel cu motor de 3.7 litri sau de 4.2?

Sam stătu puţin pe gânduri:

— Ăăă... Cred că modelul cu 4.2 litri...

— Şi cum îţi place cutia automată cu cinci viteze? Nu ştiu alţii cum sunt, dar pe mine mă fascinează tehnologia Tiptronic.

— Nu prea ştiu multe despre ea...

— Nici eu, interveni mătuşa Sylvia plictisită în mod clar. Ştii, Sam, am nevoie de părerea ta. Am o idee genială despre un show de televiziune pe teme de sănătate.

Faţa lui Ronnie se umplu de groază.

— Sylvia, nu sunt prea sigură că Sam ar vrea să ştie despre....

— Ba, sigur că vreau, spuse Sam vesel – încercând în mod clar să evite o discuţie mai lungă despre Tiptronic.

Se întoarse către mătuşa Sylvia.

— Zi mai departe, te rog.

— Păi, zise ea, e un concurs de cunoştinţe generale. Se va numi „Care-i specialistul?".

— OK...

— Şi va fi cam aşa, continuă ea. Două familii de ipohondri se întrec să-i identifice pe doctori din descrierile făcute de moderator.

— Aha...

Ruby îl apucă uşor pe Sam de genunchi pe sub masă ca să-i arate cât de mult aprecia faptul că-i făcea plăcerea asta mătuşii Sylvia.

— Chestia e în felul următor, zise mătuşa Sylvia, care abia intra în pâine. Să ne prefacem că eu sunt moderatorul.

— OK, spuse Sam.

— Doamne sfinte, spuse Ronnie bătându-se cu mâna peste frunte.

Mătuşa Sylvia îşi drese vocea şi se ridică în capul oaselor:

— OK, fiţi gata cu mâna pe butoane. Doctorul acesta are cabinete pe Harley Street şi la St. John's Wood. Specialitatea lui e gastroenterologie. E considerat cel mai bun om

din domeniu și replica lui faimoasă este: *Cred că trebuie să încercăm și cu inhibitorul cu pompă de protoni.* Care-i specialistul?

Mătușa Sylvia se hlizea singură la propria-i deșteptăciune.

— Nu-i așa că ar fi un program grozav?

— Păi..., Sam avu o ezitare, căutând, desigur, un răspuns cât mai diplomatic. Cred că ar avea, ăă, șanse mari...

— Ați auzit? zise Sylvia, aruncându-i lui Ronnie o privire piezișă. Sam a zis că are șanse mari.

Atunci Phil îi propuse lui Sam să vină până la etaj ca să vadă camera de luat vederi wireless pe care o instalase pentru copil.

— O să fie grozavă! O să-l putem supraveghea îndeaproape.

Ronnie clătină din cap amuzată și se întoarse către Ruby:

— Ca întotdeauna, tatăl tău are o listă de priorități perfectă. N-avem picior de mobilă pentru camera copilului, n-avem nici măcar covor pe jos, dar avem cameră de luat vederi CCTV.

Cei doi bărbați se făcură nevăzuți la etaj.

— Micuța mea Ruby e combinată cu un doctor evreu extrem de drăguț, chițăi mătușa Sylvia.

De data asta o ciupi pe Ruby de obraz.

— Cine s-ar fi gândit la una ca asta?

— Mulțumesc, mătușică Sylvia. Am s-o iau ca pe un compliment.

Frecându-și obrazul de durere, se întoarse spre mama ei:

— Şi, mamă, n-ai zis nimic despre cum ţi se pare Sam.

— Ah, draga mea, e minunat. E inteligent, fermecător, amuzant şi când mă uit la voi doi împreună, văd clar că vă potriviţi din punct de vedere emoţional.

Mătuşa Sylvia mai luă un gât de Merlot:

— Şi pun pariu că nu e genul care să umble cu jumătăţi de măsură în pat.

Chicoti deşănţat.

— Nu m-ar deranja dacă m-ar chema până la el ca să-i văd colecţia de speculum-uri oricând.

— Sylvia, te rog, spuse Ronnie. La tine totul trebuie să se desfăşoare la un nivel aşa de coborât?

— Deci, mătuşă Sylvia, interveni Ruby. Mama zicea că treburile nu sunt chiar roz între tine şi Nigel.

— Păi, cam aşa e. Şi înainte să sari cu observaţia, să ştii că nu are legătură cu faptul că sunt mai în vârstă decât el. Nici nu i-am spus încă asta. N-am prins momentul propice. E cu totul altă mâncare de peşte. În ultima vreme, pare aşa de absent, atât de distant, nu ştiu cum. Încerc mereu să-l iscodesc să-mi spună dacă are vreo problemă, dacă ar dori să mi se destăinuie, dar spune că nu-i nimic important şi că e doar stresat pentru că munceşte prea mult.

— Şi ce te face să crezi că n-are legătură cu slujba lui?

— Simt asta, spuse mătuşa Sylvia ridicând din umeri. N-are legătură cu munca, sunt sigură.

— OK, dar poate că nu e vorba de o aventură, insistă Ronnie. Voi doi ar trebui să purtați o discuție serioasă.

— Știu, dar o parte din mine nu vrea să audă răspunsul la întrebarea asta. Știu că Nigel nu-i perfect. Știu că lasă impresia unui om neinteresant și nu e nimic de schimbat la el, cum a fost la toți ceilalți bărbați din viața mea de până acum, dar mi-am dat seama că-l iubesc cu adevărat. Și dacă și-a găsit pe altcineva, nu știu ce m-aș face.

Ochii i se umplură de lacrimi. Își trase nasul și se șterse la ochi cu un șervețel.

— Și, Ruby, pe tine Sam te face fericită?

Ruby încuviință din cap:

— Habar n-ai cât de mult.

— Mă bucur, draga mea, spuse mătușa Sylvia, strângându-i mâna cu afecțiune.

— Desigur, ceea ce mă îngrijorează, îi spuse Ronnie, e că a adunat așa un bagaj emoțional. Știi, felul în care și-a pierdut părinții. Nu pot să mă abțin să nu mă întreb, dacă s-a confruntat sau nu cu durerea asta. Nu-mi place deloc ideea că ai putea face ca mătușa ta Sylvia și să-i devii terapeută.

— Nu e nici un pericol în zona asta, crede-mă. Pe bune, Sam se ține foarte bine, având în vedere prin ce-a trecut până acum. Dar, te rog mult, nu aduce vorba de asta. Nu începe să-i faci un profil psihologic. Știu cum ești în cazuri de-astea.

— Draga mea, de parcă aș face așa ceva. Nici prin cap nu-mi trece să fac una ca asta și să-l umilesc.

Chiar atunci îi auziră pe Phil şi pe Sam coborând scările. Nu intrară direct în sufragerie. Se învârtiră în jurul uşii un scurt răstimp.

— Deci, l-au auzit pe Phil zicând, nu ţi se pare că durerile astea sunt un motiv de îngrijorare.

Ruby schimbă o privire îngrijorată cu mama ei care nu părea nici pe departe atât de îngrijorată ca ea. Dădu din cap amuzată.

— Ce s-a întâmplat? susură mătuşa Sylvia.

Ronnie îi spuse să ciulească urechile.

— Chiar nu cred că ai nici un motiv să te alarmezi, spuse Sam. Du-te oricum la doctor, dar să ştii că nu e deloc neobişnuit ca viitorii taţi să aibă din când în când dureri de sân din empatie.

Cele trei femei s-au ţinut strâns una pe alta ca să-şi înăbuşe hohotele de râs.

După masa de seară, îşi băură cafeaua în sufragerie. Ronnie se aşeză pe canapea lângă Sam.

— Ia zi, Sam...

Ruby se panică subit. Ronnie avea s-o facă lată. Nu o să-şi ţină promisiunea şi o să înceapă să se afunde în psihicul lui Sam. Ruby îşi drese vocea ca să-i atragă atenţia mamei ei, dar Ronnie o ignoră şi continuă:

— Crezi că Hillary o să ajungă vreodată preşedintă?

În dimineaţa următoare, exact când Ruby ajunse la magazin, sună telefonul. Era Ivan, care suna să întrebe dacă era în regulă să treacă pe la ea în seara aceea ca să pună gresia din bucătărie.

— Desigur, zise Ruby entuziasmată.

Odată pusă gresia în bucătărie, nu mai rămânea nimic de făcut, asta era tot. Ivan tot promitea că va veni să termine de pus gresia, dar zi de zi suna să o roage să mai aştepte pentru că era chemat să facă altă treabă. Chiar dacă pierduse de mult şirul aşchiilor care-i intraseră-n picior din scândurile goale pe care le avea acum în bucătărie, mereu spunea „Da, desigur". Era foarte îngrijorată că inima lui ar putea să cedeze şi nu voia să se plângă sau să-l bată la cap.

Cu toate astea, în ultimele câteva săptămâni, sănătatea lui Ivan părea să se fi îmbunătăţit considerabil. Se dusese în fine la doctor, care-i dăduse un nou tratament, despre care el spunea că-l făcea să-şi piardă suflul mult mai rar.

— OK, Ivan, pa, spuse ea. Ne vedem mai încolo.

Imediat ce a pus receptorul înapoi în furcă, s-a auzit o bătaie în uşă. Era un hamal. Lângă el tronau două cutii uriaşe de carton. Ştia ce era înăuntru : haine de bebeluş din Guatemala. Semnă pentru ele şi le târî pe duşumea până în mijlocul magazinului.

Ruby hotărâse că în luna care urma – până la Crăciun – avea să organizeze o „Săptămână guatemaleză". Pentru că hainele de bebeluş aduse din Guatemala se vindeau atât de bine în restul anului, acum cumpărase marfă în plus, inclusiv jucării de atârnat deasupra pătuţului, jucării pentru copii mai mari, ba chiar şi ornamente de Crăciun. Ideea ei era să doneze

tot profitul unei organizații care-i ajuta pe copiii străzii din Guatemala.

— Zi-mi c-ai vorbit despre asta cu Nazista în nailon, spuse Chanel în timp ce-și scotea haina câteva minute mai târziu.

Ruby nu răspunse nimic, pur și simplu continua să despacheteze haine de bebeluș.

— Ah, ia uite ce mișto e asta, chițăi ea ridicând o salopetă de bebeluș multicoloră. Nu-i așa că-i grozavă?

— Nu i-ai spus, este? insistă Chanel.

Ruby își drese vocea și respiră adânc.

— OK, de fapt, nu prea i-am zis.

Se tot gândise să-i telefoneze Stellei să-i prezinte ideea cu Săptămâna guatemaleză, dar Stella nu era chiar una dintre filantroapele planetei, și Ruby știa exact cum ar fi reacționat, așa că se hotărâse să-și țină gura.

— O să-și iasă din pepeni când o să afle de asta.

— N-o să-și iasă dacă nu-i zice nimeni!

— Helllo! Pământul către Ruby. Stella se uită la extrasele de cont, să știi. O să-și dea seama imediat ce s-a întâmplat fără știrea ei.

— Știu. Nu trebuie să-mi mai zici și tu. Dar se apropie Crăciunul. Și magazinul a avut profituri uriașe anul ăsta. Putem, foarte bine, să ne permitem să dăm și altora din el și nu vreau ca Stella să se pună contra.

— Știu, dar trebuie s-o suni. N-ai de ales.

— Am s-o sun, dar trebuie să găsesc o metodă să-i servesc ideea pe tavă. Poate am putea să găsim o vedetă ceva care să promoveze

proiectul. Şi aşa am avea şi presa în ajutor şi ar face un bun PR pentru magazin.

— Mi se pare grozav.

Chanel a trebuit să plece mai devreme în după-amiaza aceea pentru că ea şi Craig aveau întâlnire cu asistentul social. Urmau să afle dacă aplicaţia pentru adopţie le-a fost acceptată.

— Mult noroc, spuse Ruby îmbrăţişând-o strâns pe Chanel înainte de plecare. Nu că ai avea nevoie de noroc. Tu şi Craig o să fiţi nişte părinţi adoptivi excelenţi.

Pentru că era linişte în magazin, Ruby se hotărî s-o sune pe Stella la New York. Nu putea s-o mai lungească. În timp ce suna, Ruby îşi repeta în cap ce-avea să-i spună. Avea să-i pălăvrăgească despre cât de bune erau operele de binefacere pentru imaginea companiei. Apoi urma să-i toarne o minciună despre cum făcuse o listă de vedete care erau gata să se implice în lansarea Săptămânii guatemaleze. Avea să meargă la sigur. După ce sună de vreo câteva ori, la celălalt capăt al firului se auzi robotul Stellei.

Mesajul înregistrat era exact în stilul ei: direct şi fără înconjur.

„Sunt în Maldive fără mobil până la jumătatea lui decembrie. În caz de chestiune pe viaţă şi pe moarte puteţi s-o sunaţi pe Chrissie, asistenta mea personală, care ştie cum să dea de mine". Apoi se auzi numărul lui Chrissie de telefon.

Ruby se decise că ceea ce voia să-i zică Stellei nu era nici pe departe o chestiune pe viaţă şi pe moarte, deci urma să facă Săptămâna

guatemaleză sperând că, odată ce va afla că o celebritate urma să participe la eveniment și că a reușit să facă niște publicitate în plus pentru magazin, n-avea să se enerveze prea tare.

Abia pusese receptorul la loc, când ușa magazinului se deschise brusc. O femeie tânără – nu avea mai mult de douăzeci de ani – se chinuia să intre pe ușă cu un cărucior. Ruby se duse la ea ca să-i țină ușa deschisă.

— Mersi, zâmbi ea.

Ruby nu a putut să nu observe cum arăta fata. Părul ei lung și negru era gras și atârna greu pe lângă față. Arăta slăbită, era palidă și extrem de obosită. Nu era îmbrăcată prost – de fapt arăta destul de trendy, dar blugii ei, haina și geanta erau în mod sigur cumpărate de la un magazin universal, nu de designer. Cizmele cu pielea zgâriată nu fuseseră cumpărate în sezonul ăsta, clar. Nu era deloc un client obișnuit la Les Sprogs.

— E în regulă dacă arunc și eu o privire?

Chiar dacă știa cum să se comporte, părea încordată și nu se simțea în largul ei acolo – de parcă știa că nu prea aparținea mediului.

— Sigur. Spune dacă ai nevoie de ajutor.

Ruby se aplecă spre bebelușul din cărucior.

— Abia am scăpat de el, îi zâmbi fata. A urlat toată după-amiaza. Și m-a ținut trează și toată noaptea. Nu știu ce-o fi avut.

Ruby se uită la copilul adormit. Avea o claie de păr roșcat în cap.

— Uau, ce de păr! E minunat!

Fata zâmbi.

— Știu, știu. Singura problemă e că toată lumea îi spune Roșcovanul sau Morcoveață. Nu prea-mi place. Îl cheamă de fapt Alfie.

— Salut, Alfie, îi șopti Ruby mângâindu-i mânuța.

Bebelușul îi răspunse făcând niște sunete ca de molfăit în somn, dar nu se trezi. Ruby îi sugeră fetei să-și lase căruciorul lângă tejghea.

— Am eu grijă de Alfie cât arunci tu o privire.

Ruby o urmărea pe fată cu privirea în timp ce se plimba prin magazin ridicând lucruri și punându-le jos. La un moment dat, puse mâna pe o salopetă Baby Gucci, se uită de două ori la etichetă, în mod clar nu-i venise să creadă că a citit bine prima oară, apoi o puse înapoi imediat. Era evident că nu putea să-și permită nimic și i se părea că a trecut ilegal o graniță socială. Apoi a început să-și mai ia inima în dinți. Ignorând colecția Gucci, alese o geacă cu glugă căptușită cu blană, trei sau patru tricouri și câteva pijamale-salopetă. Ruby făcu un total rapid în cap. Fata ținea în mână marfă de aproape 400 de lire. După ce își alese tot ce voia, veni drept la tejghea și puse toate hainele pe ea.

— Și aș vrea să văd și cărucioarele.

— Desigur, spuse Ruby. Sunt acolo.

O conduse către colecția de cărucioare și landouri.

Fata îi spuse că avea nevoie de un cărucior pentru trei.

— Unul pentru trei? Uau.

Ruby a vrut să-i spună că părea atât de tânără că n-ar fi crezut că are un singur copil, darămite trei, dar își ţinu gândurile pentru ea. Nu era treaba ei.

— E o poveste lungă, zâmbi fata. Am și două gemene de doi ani. Sunt acasă cu mama.

— Doamne, cred că trebuie să fii mereu ocupată peste poate, exclamă Ruby.

— Mie-mi spui...

Avea trei modele de cărucioare pentru trei. Fata îl alese pe cel mai scump. Costa cam 800 de lire. Ruby îi spuse că singurul pe care-l avea în stoc era modelul din vitrină și că va trebui să comande unul nou.

— Nu durează mai mult de câteva zile.

Fata nu păru deranjată de chestia asta.

— Aș dori să plătesc acum, dacă se poate.

Căruciorul și hainele făceau în total vreo 1 200 de lire. Fata băgă o mână în geantă și scoase un teanc de bancnote. Ruby nu se putu abţine să nu clipească surprinsă. Clienţii obișnuiţi de la Les Sprogs plăteau cash pentru câte un flecușteţ – de exemplu un animăluţ de pluș –, dar când era vorba de sume mai mari, de-obicei scoteau câte un card de aur sau de platină American Express. Totuși, își zise Ruby, nu era treaba ei de ce plătea fata cash. La urma urmei, banii tot bani erau.

— Poţi să vii tu să iei căruciorul, spuse Ruby, sau, dacă vrei, pot să aranjez să-ţi fie livrat acasă.

— Aș prefera să vin eu să-l iau, spuse fata în timp ce Ruby îi întindea plasa uriașă Les Sprogs plină cu haine.

Ruby îi notă numele – era Hannah Morgan – și numărul de telefon și îi spuse că o va suna când ajunge căruciorul.

O ajută să iasă. În vreme ce Hannah dispărea după colț, Ruby nu a putut să nu se întrebe care o fi povestea fetei.

Capitolul 14

Chanel veni la muncă a doua zi dimineață înarmată cu pateuri cu caise, două capuccino-uri fără grăsime și cu un zâmbet de zile mari.

— Ia zi, spuse Ruby, nu-i așa că cei de la Asistență socială au zis „da"?

— Nu-mi vine să cred. Raportul zicea că Craig și cu mine am fi niște părinți adoptivi ideali. Și, neoficial, asistentul social ne-a zis că, întrucât toate sunt bune și frumoase, n-ar trebui să avem probleme și am putea să adoptăm într-un an cel mult – dacă ne decidem să facem asta.

— Minunat, zise Ruby, îmbrățișând-o strâns pe Ruby. Bravo. Știam c-o să fie bine.

— Cel mai probabil e că o să avem un copil cam de școală, ceea ce înseamnă că o să lucrez cât e el la școală și n-o să te las de izbeliște.

— Doamne, nici nu știi ce ușurare e asta. Eram îngrozită că o să trebuiască să te înlocuiesc. N-ar mai fi la fel.

Își dădură seama că weekendurile și vacanțele școlare aveau să fie o problemă, dar se deciseră să lase aranjamentele de genul ăsta baltă până aveau să afle când urma să apară copilul adoptiv al lui Chanel. Ea credea că

n-avea să vină decât după Crăciun. Din moment ce Crăciunul era cea mai plină perioadă a anului, asta era o mare uşurare pentru Ruby.

În timp ce se pregăteau să deschidă magazinul, Ruby îi spuse lui Chanel despre încercarea ei de a-i telefona Stellei. Chanel fu de acord că nu prea avea rost să încerce să dea de ea cât era în vacanţă.

— Doar ştii cum e când e vorba de „timpul pentru ea însăşi".

Pe la jumătatea dimineţii pică şi Fi. Când Chanel i-a zis că a fost acceptată ca părinte adoptiv, Fi fu încântată cu-adevărat, dar zâmbetele ei nu putură să ascundă tensiunea care i se vedea pe faţă.

— Ce-ai păţit? întrebă Ruby. Connor tot nu doarme nopţile?

— Nu e vorba de asta, zise Fi dând din cap a negare. Nu e vorba de asta. E foarte bine. Doarme toată noaptea de câteva săptămâni. Nu, e vorba de bani. Suntem complet lefteri.

Contractul lui Saul pentru piesa *Hamlet* de la Teatrul Naţional se încheiase şi încă nu avea o altă ofertă de slujbă.

— Merge la două sau trei audiţii pe săptămână, dar mereu i se dă peste nas. Ştiţi, cu înfăţişarea sa, ar putea întruchipa de-a dreptul magistral un personaj din Vechiul Testament. Păcat că nimănui nu i-a venit încă ideea să facă un remake după *Cele Zece Porunci*[1]. Oricum

1. Film cunoscut din anii '50 în regia lui Cecil B. DeMille despre viaţa lui Moise. Charlton Heston îl joacă pe Moise şi Yul Brynner îl joacă pe Ramses al II-lea.

treburile nu sunt deloc roze. Nici contracte pentru cântece de reclame nu mai are. În curând o să rămânem în urmă cu ratele de la ipotecă. Şi banca, împreună cu Barclaycard, mă hărţuiesc din cinci în cinci minute cerând bani. Saul se gândeşte să lase toate astea baltă şi să se facă taximetrist.

— Să nu facă asta nici în ruptul capului, ripostă Ruby. E atât de talentat. Are o voce grozavă. O să vezi că i se mai schimbă şi lui norocul. Doar că trebuie să mai stea pe tuşă un pic.

Chanel îi spuse că, dacă era la ananghie, Craig tocmai îşi concediase ajutorul.

— Sunt sigură că Saul ar fi foarte bun la treaba asta. Nu e prea bine plătită, dar dacă vă ajută cu ceva...

— Amândouă sunteţi extrem de bune cu noi şi apreciez tare mult ofertele, dar, dacă e nevoie să facă asta, Saul o să se reprofileze, o să urmeze o şcoală de calificare şi o să-şi ia un serviciu ca lumea. Iar eu o să trebuiască să mă întorc la slujba mea de profesoară.

Atunci lui Fi îi sună mobilul. Se uită la ecran ca să vadă cine o apela şi suspină.

— E mama. Nu mai pot să-i fac şi ei faţă pe lângă toate astea.

Ruby îi sugeră să ignore apelul, dar Fi spuse că nu îndrăznea să facă una ca asta, poate că Bridget suna pentru că era bolnavă sau avea vreun fel de urgenţă. Apăsă pe butonul verde.

— Salut, mama, ce mai faci?... O unghie crescută în carne? Vai, biata de tine! Probabil că te doare de nu mai poţi... Ce? Stai puţin.

Doar nu dai vina pe Saul pentru că ţie ţi-a crescut o unghie în carne... O să găsească slujbă. Doar că lucrurile astea durează. Ştiu că-ţi faci griji mereu. Şi eu la fel... Da, ştiu că Lindsay O'Connor, colega mea de şcoală, are un grajd cu cai, un garaj cu patru maşini şi un chateau la Perigord... Da, ştiu că s-a descurcat de minune. Şi ce mai are?... Un televizor cu plasmă uriaş? Pe bune? Se cheamă STS? Sigur? N-am auzit niciodată de STS. Ia stai niţel. Cred că s-ar putea să afli că de fapt e un BTS, care înseamnă boală transmisibilă sexual. Lindsay are o reputaţie, cum să zic, uşoară... Mamă? Mamă?

Fi ridică din umeri şi se întoarse către Ruby şi Chanel.

— A închis.

Toate trei izbucniră în hohote.

— Auzi, tocmai mi-a venit în cap următoarea chestie, spuse Ruby când Fi era pe picior de plecare. Când Chanel o să primească primul copil adoptiv, o să am nevoie de ajutor în plus la magazin. O mai am şi pe Annie, care vine în fiecare weekend impar din lună, dar poate o să ne ajuţi şi tu. Şi Saul o să stea cu copiii.

Fi o îmbrăţişă şi spuse că o să se gândească serios la asta.

După două zile, Hannah Morgan se întoarse ca să ia căruciorul triplu. Tot fără gemeni venise, şi de data asta îl ducea pe Alfie într-un ham de pus în faţă.

— Ea e fata de care ţi-am zis, îi şopti Ruby lui Chanel în timp ce Hannah intra. Cea cu sulul de bani peşin.

Chanel, care împacheta un şal de botez pentru o clientă, se uită înspre uşă.

— Poate e femeie de gangster, îi şopti lui Ruby drept răspuns.

Ruby îi dădu un ghiont ca să tacă din gură.

În timp ce clienta lui Chanel ieşea ţinând punga de cumpărături în mână, Hannah ajunse la tejghea. Dar Alfie fu cel care-i atrase atenţia lui Chanel.

— Vai, ce păr minunat! oftă ea. E exact aceeaşi culoare cu părul lui Craig al meu.

În vreme ce Ruby o saluta pe Hannah, Chanel se duse pe partea cealaltă a tejghelei şi începu să se joace cu Alfie care gângurea şi făcea balonaşe din salivă.

— Hello, frumosule, spuse ea mângâindu-i mânuţa durdulie. Ce băiat mare eşti tu! Mare, mare!

Se întoarse spre Hannah şi o întrebă cât avea.

— Două luni, spuse ea.

— Asta înseamnă că e Fecioară sau Balanţă?

— E Balanţă.

— Vai, numai băieţi frumoşi şi drăgăstoşi ies când cresc mari. O să rupă inimile fetelor!

Ruby observă expresia lui Hannah. Zâmbea, doar că i se citea un fel de gol în ochi.

— Mai că te-aş mânca, micuţule, da, da! continuă Chanel. Vai, ce-mi plac la vârsta asta. Sunt perfecţi.

— E un pic mai mic decât restul, totuşi. S-a născut cu opt săptămâni mai devreme.

— Ardea de nerăbdare, nu? spuse Chanel. Cârnăciorule. Pun pariu pe ce vrei tu că i-ai tras mamei tale o spaimă de zile mari venind pe lume aşa devreme.

Ruby se duse să aducă din depozit căruciorul triplu pentru Hannah. Când se întoarse, Chanel îl legăna pe Alfie şi se strâmba la el. Când îi curseră nişte bale împreună cu vomă pe obraz, scoase un şerveţel curat din buzunarul pantalonilor şi îl şterse cu grijă.

— E mai bine, nu-i aşa? Doar nu vrem să te duci acasă mirosind a vomă, nu?

Se întoarse la Hannah.

— Auzi, ce-ar fi să-ţi arate Ruby cum să montezi căruciorul, şi eu să am grijă de Alfie în timpul ăsta.

Hannah aprobă din cap. Chanel îl duse în cealaltă parte a magazinului deasupra unei jucării pentru pătuţ. Întoarse cheiţa, şi aceasta începu să susure *Cântec de leagăn* de Brahms.

— Din păcate, cărucioarele astea triple sunt nişte maşinării destul de complicate, spuse Ruby în timp ce tăia ambalajul cu o foarfecă. Dar sunt sigură că ai să te prinzi cum funcţionează destul de repede.

— Sunt sigură că mă descurc eu până la urmă.

Expresia de pe faţa lui Hannah îi amintea lui Ruby de Fi de pe vremea când Connor nu voia să doarmă.

— Trebuie să-ţi fie tare greu cu trei micuţi dintr-odată.

— Sincer, e de-a dreptul un coşmar. Mama mea e grozavă, doar că stă în Leeds cu tatăl meu vitreg şi nu poate să vină atât de des. Când pleacă ea, rămân numai eu. Fără un tată care să ne ajute, din păcate. Sunt mamă singură.

Şi, văzând probabil privirea întrebătoare de pe faţa lui Ruby, continuă.

— Am rămas gravidă cu gemenele când eram la facultate. Am decis că pot face faţă facultăţii cu un copil de crescut. Ecograful n-a văzut că erau gemeni decât în a cincea lună de sarcină. Am fost în stare de şoc o lună întreagă după ce am aflat. Şi le iubesc de nu mai pot de când s-au născut, dar a trebuit să renunţ la facultate şi nu mi-a fost deloc uşor.

— Chiar nu ştiu cum faci faţă!

— Asta zice şi mama.

— Ascultă, zise Ruby, ai chef să bei un ceai? Tocmai mă pregăteam să pun ceainicul pe foc.

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse ea.

Ruby îi spuse lui Chanel s-o strige dacă venea vreun client şi dispăru în bucătărie. Când ieşi de-acolo cu o tavă cu ceai, Chanel încă se mai juca cu Alfie. Hannah părea mulţumită să-i lase să-şi vadă de treaba lor şi răsfoia o copie veche din revista *Hello !*, care era lăsată pe tejghea. Ruby tocmai pusese tava jos când îşi dădu seama că Hannah se oprise din răsfoit şi se holba la o poză în special. Trebuie să fi trecut cinci secunde, şi ea nu schiţa nici o mişcare.

— Ești bine? spuse Ruby în sfârșit.

Hannah tresări.

— Da... Bine... De fapt, lasă ceaiul. Trebuie să plec.

Spunând asta, se ridică, îl luă pe Alfie de la Chanel din brațe și, fără să se mai oprească să-l pună în ham, se năpusti afară din magazin.

— Dar, dar... ți-ai uitat căruciorul, strigă Ruby după ea, însă fata dispăruse deja.

— Ce-o mai fi fost și asta? îi zise Ruby lui Chanel.

— Dumnezeu știe. Pare total dusă, după părerea mea.

Ruby spuse că nu credea că Hannah era nebună, doar epuizată probabil. Luă revista *Hello!*. Rămăsese deschisă la pagina pe care o citea Hannah. Era o poză cu Claudia Planchette, distrusă de durere după ce-și pierduse bebelușul. Ruby îi pasă revista lui Chanel.

— Chestia asta e un lucru îngrozitor, dar mă întreb de ce a supărat-o pe Hannah atât de tare.

— Cine știe? Poate o cunoaște.

Ruby spuse că nu prea credea că e cazul.

În acea seară, Ruby luă cina cu Sam și acesta îi spuse că primise un birou nou pentru că se decisese să rămână la St. Luke.

— E uriaș, la etajul cinci și are vedere la Holland Park.

Ea zise că i-ar plăcea să-l vadă.

— OK. Trebuie să iau niște acte de la spital, oricum. Poate mergem după ce mâncăm.

Imediat ce i-au zburat vorbele din gură, telefonul lui Ruby a început să sune. Era Phil

care-i spuse că mătuşa Sylvia venise la ei plângând cu lacrimi de crocodil.

— Mama ta e plecată la yoga şi apoi merge cu nişte prietene în oraş pentru cină. Sylvia e într-un hal fără de hal. În mod normal nu te-aş ruga, dar ai putea să vii aici, te rog?

— Tată, e destul de complicat. Sunt într-un restaurant, iau masa cu Sam şi apoi vrea să mergem să-mi arate noul lui birou.

— Ce s-a întâmplat? şopti Sam.

— Stai puţin, tată.

Ruby acoperi cu mâna microfonul şi-i explică lui Sam problema cu mătuşa Sylvia.

— Uite, aproape am terminat de mâncat, spuse Sam. Du-te. Poţi să vii să-mi vezi noul birou oricând.

— Eşti absolut sigur?

— Da.

Ruby îl lăsă pe Sam la el acasă şi apoi se duse până la casa alor ei. Când a ajuns, mătuşa Sylvia stătea pe canapea şi bocea. Ochii îi erau roşii şi umflaţi.

— Mai fac nişte ceai, spuse Phil care părea de-a dreptul confuz şi era clar că ar fi dat orice s-o lase doar pe Ruby să se ocupe de situaţie.

— Mătuşă Sylvia, care-i problema?

Aceasta îşi trase nasul şi cotrobăi niţel prin geantă:

— Ăştia, ăştia sunt problema.

Ţinea în mână o pereche de chiloţi de femeie.

— I-am găsit în sertarul cu lenjerie al lui Nigel.

— Dar ce căutai tu în sertarul lui cu lenjerie?

— Păi, e plecat pentru câteva săptămâni cu afaceri, şi eu îi udam florile.

— Şi te-ai gândit: „Ce-ar fi să caut eu nişte dovezi cum că Nigel are o aventură“, nu?

Mătuşa Sylvia dădu din cap afirmativ şi se şterse la ochi.

— Şi uite c-am găsit!

Şi mai multe suspine sonore.

Ruby îşi trecu mâna pe după şoldul mătuşii ei.

— Eh, oricine o fi gagica asta, în mod clar nu prea le are cu lenjeria sexy, spuse Ruby luându-i cu delicateţe din mână perechea de chiloţi uriaşi de culoarea pielii, stil Bridget Jones. Şi nu e chiar schiloadă. Ia uite eticheta. Măsura XXXL.

— Ştiu. E chiar mai grasă decât mine. Cum de e în stare să aibă o aventură cu una atât de grasă şi lipsită de gusturi? Nu înţeleg.

Ruby o întrebă dacă reuşise să vorbească cu el despre asta.

— L-am sunat şi se încăpăţânează să susţină că nu are nici o aventură. Spune că poate să-mi explice ce-i cu chiloţii şi că nu e deloc ce-mi imaginez eu acum. Drept cine mă ia? O idioată oarbă? De ce sunt bărbaţii aşa de laşi? E clar ca lumina zilei că mă înşală. De ce naiba n-are curaj să vină la mine şi să-mi zică pur şi simplu?

Ruby respiră adânc.

— Cine ştie?

Când mătuşa Sylvia începu să plângă din nou, Ruby se aşeză mai aproape de ea, o ţinu de mână şi o legănă uşor. Phil se învârtea

prin zonă, dar se simțea mereu în plus și extrem de jenat. Până să ajungă și Ronnie acasă, pe la 11 noaptea, trebuie să fi făcut cel puțin șase ceaiuri.

— Doamne Sfinte, exclamă Ronnie când văzu în ce stare se afla Sylvia. Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?

Mătușa Sylvia îi întinse chiloții lui Ronnie, în semn de explicație. Ruby povesti cum ajunsese mătușa Sylvia la ei și de ce.

— Of, Sylvia. Ce rău îmi pare! Tu nu meritai așa ceva!

Se întoarse către Ruby.

— E în regulă, dragă, du-te acasă. Ai făcut o treabă grozavă. Preiau eu de-aici, bine?

— Ești sigură?

— Bineînțeles.

Ruby o pupă pe mătușa Sylvia de la revedere și spuse că o va suna de dimineață să vadă cum se simte.

— Bărbatul ăla e un jegos și jumătate! mârâi Ronnie în vreme ce se așeza lângă sora ei și o îmbrățișa cu putere.

Ruby nu a putut trece cu vederea faptul că, o dată în viață, mama ei nu încerca să analizeze situația, ci pur și simplu reacționa după cum simțea, ceea ce era exact lucrul de care avea nevoie mătușa Sylvia.

Ruby stătea întinsă pe pat și se gândea la ce figură era Nigel ăsta. Cum îndrăznea să se poarte așa cu mătușa Sylvia? Era așa de ciudat, pentru că păruse un tip așa normal și cumsecade. Sigur că era cam plicticos și avea și

niște sprâncene cam ciudate. Mătușa Sylvia tot insistase că erau naturale, dar lui Ruby nu-i păruseră deloc așa. În vreme ce se uita la umbrele de pe pereți, o idee – și una destul de neplăcută – îi răsări în minte. Sprâncene efeminate. Un sertar cu chiloți de damă. Nu. În mod sigur, nu. Nu se putea să fie. Și totuși? Săraca mătușă Sylvia. Citise că miliarde de bărbați heterosexuali aparent normali erau așa, și în ceea ce privește bărbații, mătușa Sylvia era mereu în căutare de provocări. Ea fusese chiar prima care admisese că la Nigel nu prea era vorba de o provocare. Și cu gândul la asta, Nigel s-ar putea dovedi un om destul de riscant de schimbat.

A doua zi dimineață, cu jumătate de oră înainte de deschidere, Hannah apăru la magazin cu Alfie. Bătu în ușă, și Chanel îi deschise.

— Îmi pare așa de rău că am luat-o la goană ieri, spuse ea când Chanel o pofti înăuntru. A fost un gest așa de nepoliticos. M-am cam enervat, atâta tot.

— Nu-ți mai face probleme, spuse Chanel.

A început să-l mângâie pe Alfie pe cap.

— 'neața, păpușică!

Se îndreptară spre tejghea unde era Ruby.

— Căruciorul tău e gata, spuse Ruby voioasă. Mă duc să-l aduc.

— Stai puțin. Aș vrea să-mi cer scuze și de la tine.

— Eh, nu-i nimic, îi zâmbi Ruby. Ești mamă singură. Tocmai ai născut un copil. Hormonii tăi au luat-o razna și te-ai stresat nițel, atâta tot.

— Aş vrea să mă pot abţine, dar mi se întâmplă mereu. Chestia e că nu prea mă descurc cu Alfie. Faptul că trebuie să am grijă de trei copii, toţi sub trei ani, numai eu singură nu-mi e deloc uşor. Câteodată sunt într-un aşa hal de oboseală şi de enervare încât mă simt de parcă am să explodez.

Hannah îşi trecu degetele prin păr.

— Hai, lasă-mă pe mine să-l ţin pe Alfie niţel, spuse Chanel cu blândeţe. Ia şi tu un loc.

Hannah îl desfăcu pe Alfie din ham şi i-l pasă lui Chanel.

— Avea legătură şi cu poza Claudiei Planchette enervarea ta, nu? întrebă Ruby. Fata dădu din umeri în semn de „poate".

— A fost groaznic felul în care şi-a pierdut copilul, nu? continuă Ruby.

Hannah nu spuse nimic, dar expresia de pe faţa ei se schimbă total. Era clar că era pe cale să spună ceva.

— Ce-i? întrebă Ruby cu blândeţe.

— Nu. Nu-i nimic.

Dar era destul de clar că „ceva" era.

— Hai, zi. S-ar putea să te ajute dacă spui cuiva, o îndemnă Ruby.

Hannah îşi frecă tâmplele nervoasă.

— OK, trebuie să mai spun cuiva despre asta. Mama mea ştie, dar pentru că nu mai pot spune nimănui altcuiva îmi vine să mă urc pe pereţi.

— Ce nu poţi să spui? întrebă Ruby.

— OK, spuse Hannah şi respiră adânc. Ce-aţi zice dacă v-aş spune că Claudia Planchette nu şi-a pierdut sarcina deloc?

— Ba sigur c-a pierdut-o, spuse Ruby. Prietenul meu e doctor la St. Luke. Știu sigur că a pierdut copilul.

— Îți spun că nu și l-a pierdut. După ce a născut-o pe Avocado, Claudia a luat-o razna numai la gândul că o nouă sarcină ar putea să-i distrugă silueta, așa că i-am ținut eu copilul în burtă.

— Adică te-a folosit pe post de mamă-surogat?

— Da.

Chanel îi aruncă lui Ruby o privire care spunea „Femeia asta e dusă cu pluta rău de tot".

— Nu sunt nebună, spuse Hannah, văzând privirea lui Chanel. Și nici nu mint. OK, am fost fraieră că m-am băgat în chestia asta de la început, dar banii pe care mi i-au propus mi-ar fi permis să mă mut într-un apartament mai mare și să mă întorc la facultate ca să-mi iau diploma.

— Continuă, zise Ruby curioasă.

— S-a întâplat așa de repede că abia mi-am dat seama ce făceam. Mama unei prietene este moașă la St. Luke. Știa în ce situație disperată eram și m-a întrebat dacă n-aș vrea oare să fac niște bani buni. De-obicei mamele-surogat primesc suficienți bani cât să acopere cheltuielile de sarcină. Ea vorbea acolo de zeci de mii de lire, atâta vreme cât semnam o înțelegere să nu vorbesc cu presa despre asta.

— Deci, cine e tatăl? întrebă Ruby. Ziarele vuiau cum c-ar fi un actor francez, dar ea nu a dat nici un nume pentru ca el să poată să sufere în liniște departe de ochiul presei.

— Nu a fost nici un actor. Astea sunt doar bârfe. Claudia n-a mai avut nici o relaţie de la divorţ încoace. A pus să-i fie fertilizate nişte ovule de către un donator anonim – un membru al Mensa, cred. Se pare că are o idee fixă legată de bărbaţii „care-şi oferă seminţele pentru binele umanităţii".

— Dar embrionii nu au fost implantaţi în ea?

— Nu. Au fost implantaţi în mine. Au fost trei la rând. Doi au murit devreme de tot. Copilul care a mai rămas l-am dus eu în pântece, iar ea a purtat peste tot o serie de burţi false şi a convins pe toată lumea că e gravidă.

— Doamne Sfinte, murmură Ruby.

Îi aruncă o privire lui Chanel care voia să spună „Vezi, ţi-am spus că aveam dreptate. În ziua aia, când era în cabina de probă, chiar purta o burtă falsă".

— Claudia nu e singura vedetă care a angajat o mamă-surogat. Ştiu sigur că şi Mia Ferrari, şi China Katz au apelat la ele. Şi trebuie să mai fie şi altele de care nu ştiu eu. Totul li se trage de la vanitate. Vă vine să credeţi că femeile astea sunt atât de speriate că o să se îngraşe încât le pun pe alte tipe să le poarte copiii în pântece?

— Fir-ar-să fie! icni Chanel. Deci aşa-şi păstrează siluetele. Nu riscă nici un moment.

Alfie începu să scâncească. Chanel îl apucă de umăr, îi şopti să nu mai plângă şi începu să-l frece uşor pe spate.

Ruby stătea sprijinită de tejghea, încercând să înţeleagă ce-i spusese Hannah.

— Știu că povestea mea sună incredibil și pare absurdă și nu mă aștept să credeți ce-am spus, dar e adevărul gol-goluț. Jur!

— Da, știu că e, spuse Ruby.

Și a început să-i povestească lui Hannah despre ziua în care Claudia venise la magazin pentru a-și cumpăra un costum de baie pentru gravide.

— De-atunci și până acum am tot încercat să mă conving că era doar o vedenie.

— Nu era deloc o vedenie, spuse Hannah.

Ruby își tot clătina capul, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise.

— Deci toate vedetele astea pleacă de la St. Luke, chipurile, după ce tocmai au născut. Pozează pentru paparazzi în blugii lor mulați, cât mai infatuat posibil, cu burticile lor postnatale perfect plate și spun tuturor că toate astea se datorează mâncatului puțin și genelor perfecte. Ca rezultat le fac pe toate noile mămici să se simtă îngrozitor doar pentru că s-au îngrășat puțin din cauza sarcinii. Chiar și după standarde Hollywoodiene, asta-i incredibil!

Chanel, care rămăsese cu gura căscată câteva minute, nemaizicând nici pâs, spuse:

— Deci, dacă tu ai purtat în pântece copilul Claudiei și n-a murit, atunci Alfie trebuie să fie...

— Copilul Claudiei. Da, așa e.

— Și atunci de ce mai e la tine?

— Păi, asta-i partea cu-adevărat tâmpită. Alfie s-a născut prin cezariană la urgență. Era o gâză minusculă născută cu două luni mai

devreme zăcând într-un incubator, și Claudia s-a decis că nu-l mai vrea.

— Ce? Nu și-a vrut propriul copil? Vrei să zici că a respins dulceața asta de bebeluș? De ce?

— Are un handicap.

Chanel se încruntă.

— Ce handicap? N-are nici urmă de handicap. E absolut perfect.

— Nu, nu e. E roșcat. Nu și-a mai vrut propriul copil pentru că e roșcat.

— Hai, mă, replică Ruby. Nu se poate! Nu cred așa ceva. Trebuie să mai fi fost vreun motiv în afară de asta.

— Nu. Claudia urăște părul roșcat. I se pare de-a dreptul respingător. Se pare că a fost o încurcătură la culoarea părului donatorului de spermă. I s-a spus că avea părul castaniu închis. De fapt, părul lui era roșcat.

— Dar credeam că numai englezii au o problemă cu părul roșcat, spuse Ruby. Nu mi-am dat seama că și americanii.

— Sunt destul de sigură că nu le prea place, răspunse Hannah. Doar că ei nu fac glume despre asta ca noi. Totuși, gândește-te bine: când a fost ultima dată când ai văzut vreun bărbat roșcat în rolul principal într-un film romantic făcut la Hollywood? Nu e deloc sexy. Și ultimul lucru pe care Claudia și l-ar dori ar fi să aibă un copil care să nu fie sexy.

Ruby spuse că înțelesese cum merge treaba.

— Oricum, continuă Hannah, Claudia a apărut la mine în salon la puțină vreme după ce l-am născut pe Alfie, i-a aruncat o privire, a

făcut o criză de nervi și a ieșit. Starurile de la Hollywood, cum e Claudia, se cred membri ai familiei regale cel puțin. Cer nici mai mult, nici mai puțin decât totală perfecțiune.

— Dar asta nu era chiar o rochie de firmă cu un guler prost cusut, spuse Ruby. Era un bebeluș. Bebelușul ei. Carne din carnea ei, sânge din sângele ei.

— Știu, dar, în ceea ce-o privește, Alfie nu era un copil adevărat. Era încă un accesoriu în viața ei – unul care nu se ridica la înălțimea așteptărilor ei. Drept rămas-bun mi-a trântit: „Te plătesc să-l păstrezi tu. Oricât și orice vrei. Spune o sumă". Mi-a plătit jumătate din cât îmi datora pentru că i-am fost mamă-surogat, dar nu mai știu nimic de ea de când s-a născut Alfie, n-a mai zis nici pâs.

— Am văzut că aveai așa de mult cash, îi scăpă lui Ruby. Of, Doamne, îmi pare rău. Ce prost-crescută sunt. Banii tăi nu mă privesc.

Hannah zâmbi.

— E în regulă. Sunt de la unchiul meu. E cam boșorog și n-are încredere în bănci. Nu e deloc bogat, dar banii pe care îi are și-i ține îndesați în canapea și pe sub saltele. Se topește după Alfie și a insistat să-i cumpăr câteva chestii foarte speciale din partea lui. N-auzisem în viața mea de Les Sprogs, dar s-a întâmplat să trec pe-aici și am intrat de curiozitate.

Ruby se duse lângă Alfie, care acum adormise pe umărul lui Chanel. Îi mângâie ușor obrăjorul.

— Chestia asta e nebunie curată. Cum să-ţi respingi carne din carnea ta doar pentru că nu are culoarea „potrivită“ de păr? Trebuie să recunosc că atunci când am văzut-o mi s-a părut că era niţel dezechilibrată emoţional, dar de-aici şi până la a face ceva atât de rău şi de-o aşa cruzime... Femeia trebuie să fie dusă cu pluta de-adevăratelea. Nu-i de mirare că fostul ei soţ încearcă să-i ia custodia lui Avocado la tribunal.

— Nu ştiam de asta, spuse Hannah.

Ruby ridică un număr din *Daily Mail* şi i-l arătă. Titlul de pe prima pagină spunea: „Planchette mamă denaturată – susţine fostul soţ“

— Păi, chiar e mamă denaturată! De-aia nici nu i-am intentat un proces ca s-o oblig să-l păstreze pe Alfie. Ce fel de viaţă ar duce cu ea? Şi dacă tot ar refuza să-l păstreze, ar ajunge la orfelinat sau ar fi dat spre adopţie. Şi n-aş putea să-i fac asta.

Ruby respiră adânc.

— Dar de ce şi-ar risca St. Luke reputaţia înhăitându-se cu aşa ceva? Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Păi, nu poţi niciodată să subestimezi lăcomia oamenilor, spuse Hannah. Chiar şi medicii din clinicile particulare pot fi hipnotizaţi cu semnul dolarului. Şi se ştie doar cât de prost sunt plătite moaşele peste tot.

Ruşinându-se în aceeaşi secundă în care ideea i-a şi trecut prin cap, Ruby s-a gândit o clipită că poate şi Sam e implicat în treaba

asta. Asta ar justifica toate secretele şi telefoanele pe care le primea.

— Şi sigur că nu e ilegal, e doar o chestie împuţită moral vorbind, mai adăugă Ruby, alungându-şi gândul îngrozitor din cap.

— Deci, interveni şi Chanel, brigada de „chic-ioate“ prea elegante ca să-mpingă cărucioare a dus toată treaba la următorul nivel, acum sunt „prea grozave să mai fie fertilizate“.

— Pe bune, spuse Hannah râzând amar.

Le mai spuse că, din ce dedusese ea, spitalul acţiona ca intermediar pentru starurile de la Hollywood, care căutau femei să le poarte în pântece copiii. Că cereau sute de mii de dolari pentru găsirea mamelor-surogat, aranjau inseminările lor artificiale şi supravegheau sarcina şi naşterea.

— Nu că s-ar găsi vreodată cineva care să dovedească ce se întâmplă de fapt acolo. Oamenii ăştia sunt extrem de şmecheri. S-au ocupat de toate aspectele posibile. Inseminarea se petrece în afara spitalului. Şi fac pe dracu' în patru ca plăţile să pară legale.

Ruby sugeră că poate moaşele ar fi interesate să demaşte toată tărăşenia.

— Glumeşti, nu? spuse Hannah. Fac bani cu nemiluita. De ce ar risca să piardă venitul ăsta? Şi, în plus, ar fi scoase definitiv din registrul de moaşe.

— Şi cine ţi-a fost obstetrician? întrebă Ruby.

— Îl cheamă Hardacre. Tom Hardacre.

— Pe bune? strigă Ruby. E băgat în treaba asta? Dar e un nume în domeniul naşterilor naturale. Adică, sigur că pare arogant şi prea

plin de el, dar o mie și una de doctori se poartă așa. Nu se poate să fie băgat în așa ceva.

— Păi, te asigur că e.

— OK, dar de ce nu l-ai pârât superiorilor?

Hannah izbucni în râs.

— Pentru că, din câte știu, superiorii lui sunt și ei băgați până-n gât. Și, chiar dacă n-ar fi așa, acuzația mea tot ar părea absurdă. Chiar crezi că cineva de la St. Luke mi-ar da cea mai mică atenție?

— Ai putea să dai chestia asta la ziar.

— Aș putea, dar atunci m-aș întoarce fix de unde am plecat. Imediat ce povestea ar fi făcută publică, tribunalele ar fi amestecate în treaba asta. Orice judecător sănătos la cap ar insista să fac un test ADN pentru ca să dovedesc că e copilul Claudiei, și, cum am spus și mai devreme, n-aș putea s-o las să-l ia ea și nici n-aș putea să-i las să-l dea spre adopție.

— Deci ești pregătită să-l păstrezi? spuse Chanel.

— Da, sunt pregătită.

— Și asta vrea să însemne că de fapt nu-l vrei? continuă ea, dar cu blândețe.

Hannah stătu o vreme, gândindu-se ce să răspundă.

— Mi-aș dori să-l vreau, spuse ea într-un sfârșit, până una alta sunt tot ce are pe lumea asta. Dar, adevărul e că nu sunt mama lui biologică și nu m-am legat de el așa cum am făcut-o cu gemenele. Știu că sună crud și plin de răutate, dar exact așa simt.

Ochii ei începură să se împăienjenească.

— Pur şi simplu nu pot să fac faţă. Mama încă mai stă cu mine, dar chiar şi cu ajutorul ei, nu mă descurc.

— Hei, stai liniştită, spuse Ruby. Te descurci de minune şi nimeni nu crede că eşti în vreun fel rea sau crudă. O să găsim o soluţie. Ai să vezi c-o să fie bine.

Capitolul 15

— Uite, spuse Ruby cotrobăind după râşniţa de piper prin dulapul lui Sam de la bucătărie, ştiu că povestea lui Hannah sună ca o balivernă nebunească, dar dacă ai cunoaşte-o ai vedea că nu e dusă cu pluta, e doar epuizată şi cred că e şi foarte supărată din cauza a ceea ce i s-a întâmplat.

Găsi râşniţa în dosul unui borcan cu miere şi i-o pasă lui Sam.

— Nu mă îndoiesc că tot ce spune pare credibil, zise el ţinând râşniţa peste tigaia cu sosul Bolognese şi rotind de mâner. Dar e total de neconceput. În calitate de doctor, cred că suferă de un caz foarte grav de depresie postnatală. Trebuie neapărat să se ducă la un psihiatru.

A pus râşniţa pe masă şi a început să amestece.

— Şi mai e şi o actriţă foarte convingătoare, dacă a reuşit să te îmbrobodească şi pe tine, şi pe Chanel.

— Dar cum rămâne cu burta falsă? insistă Ruby. Am văzut-o pe Claudia cu aşa ceva şi acum Hannah îmi confirmă.

— Gustă de-aici, spuse el punându-i lingura de lemn în dreptul buzelor. Ce crezi?

— Foarte bun, zise ea. Poate îi mai trebuie încă un pic de oregano... Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sam ridică din umeri.

— Tu cu gura ta ai zis că ar fi putut fi un corset pentru gravide.

— Dar, în mod clar, nu era. Hannah a văzut-o. Şi mama a zis că se prosteau odată după cursul prenatal şi ea a refuzat să-şi arate burtica.

— OK, OK, recunosc. N-am toate răspunsurile la întrebări de genul ăsta, dar sigur există o explicaţie raţională.

Apoi, îşi puse aceeaşi întrebare ca şi ea mai devreme, de ce ar risca un spital cum era St. Luke să-şi terfelească reputaţia amestecându-se într-o afacere dubioasă din punct de vedere moral, cum era asta. St. Luke e recunoscut pentru naşterea pe cale naturală peste tot în lume.

— Afacerea cu mame-surogat pentru a satisface vanitatea unora ar fi mai mult decât ipocrizie. Presa ne-ar linşa. Pacienţii ne-ar linşa. Şi pe bună dreptate.

— Hannah zice că oamenii amestecaţi în treaba asta întorc banii cu lopata.

— Dar dacă ceva de genul ăsta se întâmplă acolo, nu crezi că s-ar naşte măcar nişte zvonuri? Bârfă? Lucrez la St. Luke de mai bine de opt luni şi n-am auzit nimic. În mod sigur ceva-ceva s-ar fi aflat până acum.

— Deci, chiar n-ai auzit de nimic de genul ăsta?

— Nici pâs.

— Şi Hardacre ăsta, obstetricianul care a fost la televizor, cel care a consultat-o pe Hannah... spuse Ruby, făcând un pas înapoi şi călcându-l cu piciorul drept pe coadă pe Cat Damon, care scoase un miorlăit disperat.

— Dacă a consultat-o...

— OK, dacă el a fost cel care-a consultat-o, spuse Ruby.

S-a aplecat ca să-i mai aline lui Cat Damon durerea.

— Ţie ţi se pare un tip de treabă?

— Din câte ştiu, da. Cum ţi-am zis, e foarte respectat în domeniu. Recunosc că unii oameni de la spital nu-l prea înghit pentru că e îngâmfat. S-a îmbogăţit pe cont propriu – cumpără şi vinde proprietăţi. Nu doar case – proprietăţi comerciale, de asemenea. Se pare că a făcut milioane din asta. Tipul are două Porsche-uri, pentru numele lui Dumnezeu! Nu înţelegi? Nu se poate să fie implicat în aşa ceva. Pur şi simplu n-are nevoie de banii ăştia.

— Dar uite că e implicat. Hannah nu e mincinoasă şi nici nu i se năzăresc chestiile astea.

Sam izbucni în râs.

— Chiar ţi s-a pus pata pe chestia asta, nu?

— Să fiu a dracului dacă nu.

— Bine, vrei să fac eu nişte săpături în legătură cu asta? Să văd ce pot să aflu?

— Despre Hardacre?

— Despre el şi despre toată afacerea asta cu surogatele. Am să mă interesez discret. Cine ştie – poate chiar se întâmplă ceva, şi eu sunt singurul care nu ştie nimic despre asta.

Faţa lui Ruby se însenină.

— Ai face asta? Chiar dacă sunt complet dusă cu pluta?

El puse jos lingura de lemn cu care amesteca în sosul pentru paste, o trase înspre el şi o sărută.

— Ştii ce? îi zise el când s-au desprins din sărut.

— Ce?

— Eşti foarte sexy când eşti dusă cu pluta...

Ea îi dădu peste mână în joacă.

— Stai să vezi. Când se dovedeşte că am avut dreptate, n-o să-mi mai zici că sunt nebună.

Îl pupă scurt pe buze.

— O să ai grijă, nu-i aşa? Nu ştim încă cine e băgat în chestia asta şi ce influenţă poate avea. Ultimul lucru din lume pe care ni-l dorim e să-ţi pierzi slujba, nu?

— Nu-ţi face griji. Am să fiu cât se poate de discret. Şi, tot ce pot să-ţi spun e că sper din tot sufletul să nu ai dreptate. Urmările ar fi foarte grave pentru spital.

Deschise un dulap şi scoase două farfurii din el.

— Deocamdată, cred că ar trebui să luăm o pauză şi să nu ne mai gândim la lucruri de-astea.

— Ai dreptate, spuse ea. Uite, de ce nu mergem la o mică plimbare după ce mâncăm? Încă nu ţi-am văzut noul birou.

Ruby nu văzuse niciodată vechiul birou al lui Sam, dar se pare că acesta era foarte luxos spre deosebire de cel vechi.

— Cred că e de cel puţin trei ori mai mare decât celălalt, spuse Sam.

Ruby se uită în jur, observând fereastra uriaşă care dădea spre parc, covorul gri deschis, biroul ultramodern din mahon închis la culoare şi oţel şi fotoliul ergonomic din piele neagră.

— Îmmm, spuse Ruby. Stil Philippe Starck, zise ea plimbându-şi mâna de-a lungul biroului. Foarte multe fotografii cu copii nou-născuţi erau întinse pe birou. Se uita prin ele.

— Vai, Sam, sunt grozave! Toate sunt de la clienţi satifăcuţi, bănuiesc.

El dădu din cap afirmativ.

— Mă gândeam să le pun pe pereţi.

Se duse spre fereastra cu vedere. Trase jaluzelele sus. Luminile Londrei clipeau ca nişte bijuterii care se vărsaseră din cutia lor.

— Uau, uite ce privelişte! Se poate vedea şi vârful lui Big Ben.

După o vreme îşi luă privirea de la fereastră. Abia după câteva momente observă paravanul. Fusese acolo, fără îndoială. Şi... suporturile speciale pentru picioare. Flash-uri de la experienţa pe care o avuse cu doctorul Butoiaş îi năvăliră în cap. Lângă paravan, era un suport din metal. Pe el o cutie cu mănuşi de plastic şi o tavă cu instrumente. Se simţi brusc crispată.

— O, Doamne! Nu-mi spune că ăla e un speculum? N-am văzut niciodată unul de-aproape.

El începu să râdă zgomotos.

— Ruby, la ce te aşteptai? Sunt totuşi ginecolog.

— Da, dar cabinetele de consult ginecologic îmi cam fac greață...

Se duse înapoi la birou. Căuta ceva care să-i atragă atenția. Observă un stetoscop așezat lângă poze. Îl ridică și îl atârnă în jurul gâtului.

— Ce crezi? spuse ea adoptând o postură sexy. Cum arăt?

— Foarte profesional. Știi, aș putea să mă îndrăgostesc de tine când arăți așa.

Stătea pe jumătate așezat, pe jumătate sprijinit de birou.

— Ia vino-ncoa'! zise el zâmbindu-i.

Ea se duse. El o luă în brațe.

— Dar credeam că ești deja îndrăgostit, spuse ea sfioasă.

— Ce voiam să zic de fapt era că, dacă n-aș fi deja îndrăgostit până peste cap de tine, aș face-o acum.

— Aha, înțeleg. Atunci e în regulă.

Mâna lui se plimba pe fundul ei.

— Hei, ce-ai zice dacă ne-am juca de-a doctorul și asistenta?

Ea izbucni în râs.

— Nu pot să cred c-ai zis asta! Parcă văd că următoarea mișcare e să-mi pun portjartiere și coif alb.

— Oooo, da, da, ce idee bună.

Încă râzând, încercă să-i dea un ghiont, dar el îi prinse încheietura în aer și începu s-o sărute. Ea avu o tentativă să-l oprească, dar apoi i se lasă pradă.

— Scoate-ți bluza, spuse el începând să-i desfacă nasturii.

— Ce? Nu? Nu fii caraghios. Ar putea să intre cineva din clipă-n clipă.

— E târziu. Cine să intre peste noi?

— Hello. Ăsta-i un spital. Ar putea să intre oricine.

Dar el reuşise deja să-i descheie toţi nasturii de la cămaşă. Stetoscopul era aşezat din nou pe birou. Ea-l lăsă să-i dezvelească umerii şi să înceapă să-i desfacă sutienul. O secundă mai târziu, îi gâdila unul dintre sfârcuri cu limba.

— Ai dreptate, spuse el la un moment dat. Ar trebui să încui uşa. Poate năvăleşte cineva peste noi.

Se mişcă niţel ca s-o pornească înspre uşă.

Ea îl prinse de mână.

— Nu, nu. Te rog, nu te opri. Lasă uşa...

— Dar ai zis...

Faţa lui deveni toată numai zâmbet.

— Am înţeles... Pericolul te excită...

Ea simţi că roşeşte.

— Poate.

— OK, dar măcar lasă-mă să sting lumina asta puternică. Nu e prea romantică.

Se duse spre panoul cu întrerupătoare de la fereastră şi învârti unul. Camera se cufundă dintr-odată în întuneric. Se vedeau doar luminiţele Londrei.

Se întoarse şi-şi strecură mâna pe sub fusta ei. Întregul corp îi tremură de plăcere în vreme ce mâna lui se plimba pe conturul chiloţilor ei. În câteva secunde avea să-i ceară să-şi scoată fusta. Oare ce purta pe dedesubt? Se chinuia din răsputeri să-şi aducă aminte ce-şi

pusese pe ea de dimineaţă. Era în urmă cu spălatul rufelor şi nu prea a avut ce să aleagă din sertarul cu lenjerie. Se ruga să nu fi fost chiloţii de culoarea pielii stil Bridget Jones sau chiloţii tanga primiţi de la Chanel de Crăciun, pe care scria „Hey, Santa Baby". Nu, în mod clar nu erau cei tanga. Şi-ar fi adus aminte în mod sigur.

Îl lăsă să-i desfacă fermoarul de la fustă şi ieşiră la iveală nişte chiloţi crem din dantelă.

— Vino.

O ducea spre paravan.

— Vai, Sam, nu sunt chiar aşa de sigură că vreau acolo.

Să facă dragoste pe o masă de consult ginecologic o fi fost ideea lui Fi de rai al erotismului, dar în mod clar nu era şi a ei.

— Ori acolo, ori pe jos, spuse el. Sub covorul ăsta e beton armat.

Se ridică pe masă. El se aşeză lângă ea, îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe buze.

— Te iubesc, spuse el zâmbindu-i în vreme ce-şi plimba un deget de-a lungul sânului ei stâng.

— Şi eu pe tine.

Curând, sărutările lor deveniră mai înfometate. Limba lui îi sonda gura din ce în ce mai rapid şi mai adânc. Cu una dintre mâini îi scoase chiloţii. Îi băgă mâna între picioare. Ei îi era clar că aceasta era una dintre cele mai kinky chestii pe care le făcuse vreodată, dar nu-i mai păsa de mult. Închise ochii strâns şi aştepta ca el s-o atingă. Icni când el îi desfăcu picioarele tandru şi începu s-o

mângâie. I se părea că o să aibă orgasm în câteva secunde.

El își dădu seama de asta și o luă mai încet. La un moment dat, se opri de tot, lucru care o făcu să-i scape un scâncet de frustrare. Apoi, încet de tot, abia atingând-o la început, o luă de la capăt.

În vreme ce orgasmul ei se apropia vertiginos, deveni brusc conștientă că cineva cânta. Putea să audă undeva în depărtare o voce de bărbat care lălăia *One Love* a lui Bob Marley. Sunetul devenea din ce mai puternic. Apoi se puteau distinge niște pași. Sam le auzise în mod sigur și începuse să intre în panică.

— La dracu'. Hai, Ruby, ești aproape?

— A...proa...pe. Încă...încă câteva secunde...

— *One love, one heart. Let's get together and feel all right.*

— Se apropie. Ar putea să fie cineva de la pază. Poate chiar să intre.

— Știu, dar nu te opri. Te rog, nu acum. Sunt aproape. Pot să fac chestia asta, știu că pot.

Ajunse la orgasm cu zvârcoliri scurte și electrizante, chiar când ușa se deschidea. Dându-și seama că s-ar putea să strige în timpul orgasmului, Sam îi puse o palmă peste gură.

— Nu zice nici pâs, îi șopti ei cu o voce care avea reflexe metalice de emoție.

Paravanul care ascundea masa de consult era făcut din bucăți mari de perdea. Era o gaură între două din fâșii suficient de mare încât să poată amândoi să vadă prin ea. Când ochii li s-au obișnuit cu lumina, se abținură

cu foarte mare greutate să nu strige de frică. În cadrul uşii stătea un schelet înalt de doi metri care rânjea sinistru. Un fior îi trecu lui Ruby de-a lungul spinării. Era atât de îngrozită încât nu putea să mai gândească aşa cum trebuie. Ştia că nu aveau voie să facă dragoste aici. Acum erau pedepsiţi pentru fapta lor. Oricât de exagerat părea, Doamna cu Coasa venise să-i ia. Toate instinctele îi spuneau s-o ia dracului la sănătoasa. Şi ce dacă o prindea cineva fugind goală şi urlând prin parcarea spitalului?

După câteva secunde observă că, în mod neobişnuit pentru Doamna cu Coasa, nu avea nici urmă de coasă sau de pelerină cu glugă. Totuşi, avea o scăfârlie plină de codiţe negre şi groase stil afro. Frica i se transformă în confuzie. Se uita la scheletul care scutura din oase în timp ce intra în cameră, cu mâinile şi picioarele bălăngănindu-se într-o parte şi-ntr-alta ca la o fantomă-marionetă.

— *One love, one heart. Let's get together and feel all right.*

Şi de când îşi anunţa Doamna cu Coasa sosirea cântând Bob Marley?

Abia atunci codiţele se separară de oase. Era un hamal Rastafarian înalt de aproape doi metri, care lăsă scheletul într-un colţ şi verifică dacă stătea fix pe soclu.

— Na, frate, acuma poţi să te odihneşti şi tu în pace, chiar dacă eşti făcut din plastic...

— *One love, one heart. Let's get together...*

Şi cu aceste cuvinte închise uşa cu grijă în urma lui.

— *Let's get together and feel all right...*

Sam izbucni în râs imediat.

— E noul meu schelet, exclamă el, aplecându-se de spinare de atâta râs. Toţi doctorii primesc câte unul pentru birou. Mai-marii spitalului au hotărât că ne trebuie şi nişte obiecte de bun-gust. Dumnezeu ştie cum de-a ajuns scheletul meu tocmai la ora asta târzie... Îmi pare rău că te-ai speriat.

— Eu? Speriată? Nu eram speriată. Eram doar extrem de uimită.

Din cine ştie ce motiv feminist obscur, mereu devenea foarte defensivă de câte ori bărbaţii din jurul ei sugerau că i-ar fi frică de ceva.

— Mă bucur că măcar tu ţi-ai păstrat calmul, spuse el ducându-şi mâna la frunte, pentru că trebuie să recunosc că, pentru o clipă, mi s-a părut că Doamna cu Coasa venise după noi. Îţi vine să crezi?

— Nu-ţi face griji, îi zise ea, frica şi vinovăţia îţi pot provoca halucinaţii.

— Probabil.

Apoi dintr-odată se auzi un sunet ascuţit. Ruby dădu un ţipăt scurt, dar puternic:

— Doamne, ce-a fost asta?

Sam începu să râdă din nou.

— Hei, Ruby, calm, calm. E doar telefonul meu... Deci nu erai speriată, nu?

Băgă mâna în buzunar după telefon.

— OK, bine, s-ar putea să fi fost niţel speriată, recunosc.

Se rugă la toţi sfinţii să nu fie un telefon de la salonul de naşteri. Imediat ce apăsă pe butonul de răspuns, faţa lui Sam se crispă în

felul binecunoscut. În vreme ce se îmbrăca, îl urmărea cum se îndrepta spre cealaltă parte a camerei.

— OK, fă ce trebuie să faci... Sună-mă dacă e ceva.

Nu a putut să audă următoarele câteva cuvinte, dar era aproape sigură că auzise cuvântul „poliție". În mod clar, nu era salonul de nașteri.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— E... ahm... Buddy. A avut un atac cerebral.

— Doamne sfinte, e OK?

— Nu se știe. Încă i se mai fac teste la spital. Irene mă va suna mai târziu când află mai multe.

— Și poliția unde vine în toată povestea asta?

— Poliția? N-am zis nimic de poliție.

— Pe bune? Eu sunt sigură că ai zis.

— Da... da. Acum îmi aduc aminte. Buddy s-a prăbușit pe stradă. Poliția a sunat după ambulanță.

S-au întors la apartamentul lui Sam și s-au culcat devreme. Sam era foarte agitat. Ea îl strângea în brațe și îl mângâia pe cap și făcea tot ce putea ca să-l mai calmeze. De mai multe ori l-a întrebat dacă nu voia să-i facă ceva fierbinte de băut, dar el îi spusese că era în regulă. Apoi, pe la șapte, telefonul sună de lângă pat. Mâna lui țâșni după telefonul de pe noptieră. Îi șopti lui Ruby că era Irene.

— OK, cred că ar trebui să vin acolo. Există un zbor care decolează de pe Heathrow la ora zece.

— Lui Buddy îi merge atât de rău? spuse Ruby după ce Sam închisese telefonul.

— Da. Situaţia nu e deloc roz. Îmi pare rău, Ruby, dar trebuie să mă duc la el.

— Sigur că trebuie. Ştiu cât de drag îţi e. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu prea cred.

El avea privirea pironită în tavan. Chiar şi în lumina slabă a dimineţii putea să-i vadă expresia de disperare întipărită pe faţă. Întrebă cum făcea Irene faţă.

— E bine, dar vrea să vin ca să mă asigur că Buddy are parte de cel mai bun tratament posibil.

— Normal.

Se întoarse spre ea şi începu să-i mângâie tandru părul.

— O să-mi fie tare dor de tine.

— Şi mie de tine.

Ştia că probabil n-o să lipsească prea mult, dar deja ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

— Şi nu uita, continuă el, orice s-ar întâmpla, am să te iubesc mereu.

Spunând asta, se ridică din pat şi o luă înspre baie.

Ea se încruntă un pic.

— Cum adică orice s-ar întâmpla?

Dar duşul mergea deja şi el n-o mai auzea.

Ridică din umeri şi presupuse că – deşi nu avea nici un sens – se referea la posibilitatea ca Buddy să moară.

Viaţa lui Buddy atârna de-un fir de păr în următoarele câteva zile, dar într-un sfârşit doctorii ziseseră că e în afara oricărui pericol.

Sam o sună să-i spună că urma să mai stea la New York câteva săptămâni pentru a urmări atent însănătoşirea lui Buddy şi să-i ţină companie lui Irene.

— Cei de la St. Luke au fost foarte înţelegători cu situaţia mea.

A făcut o pauză.

— Îmi pare tare rău că nu m-am ţinut de promisiune.

— Care promisiune?

— Păi, când ţi-am zis că o să investighez pe la spital despre chestia cu mamele-surogat.

— Sam, te rog, nu te mai gândi la prostii din astea. Ai chestii mult mai importante pe cap acum. Stai la New York cât crezi că e nevoie. Irene probabil că e încă în stare de şoc şi sunt sigură că ar vrea să te aibă prin preajmă oricum. Apropo, ea e pe-acolo?

— De fapt, tocmai a plecat înapoi la spital ca să-l vadă pe Buddy, dar am să-i spun că ai sunat şi ai întrebat de ea.

Vocea-i părea foarte încordată, se gândi Ruby. Îl întrebă dacă era bine.

— Sunt bine, mersi. Doar că am avut câteva zile traumatizante. Şi nu prea am apucat să dorm. Atâta tot.

În vreme ce Sam era plecat, Ruby se lupta cu gândurile în privinţa lui Hannah. Chiar dacă nu voia să admită, după discuţia cu Sam, începuse să aibă şi ea dubii. Dintr-odată nu mai era sigură ce să creadă de fapt. Sam era, fireşte, vocea raţiunii şi a bunului-simţ. Dar... Hannah păruse atât de convingătoare. Arăta ca o persoană epuizată de oboseală, nu ca un

om nebun. Dar Ruby nu cunoscuse niciodată vreun nebun de legat, aşa că putea să se înşele.

— Asta-i chestia, îi spuse Ruby lui Fi când o sună să-i zică veştile bune despre starea lui Buddy. Mă tot întorc la situaţia cu burta falsă. Nu e ca şi când Hannah ar fi ştiut. A adus vorba de asta chiar înainte să pomenesc eu.

Fi înţelesese ideea.

— Totuşi trebuie să recunoşti că povestea ei pare de-a dreptul incredibilă.

Lui Ruby îi era cât se poate de clar că Fi era mai degrabă în favoarea argumentelor date de Sam, dar nu voia s-o supere spunându-i direct.

Odată la câteva zile, Hannah făcea câte o vizită pe la magazin. De când mama ei se dusese înapoi la Leeds, venea cu toţi cei trei copii. Gemenele ei univiteline, Ellie şi Ruth, erau două fetiţe dolofane şi cu feţe ovale mereu zâmbitoare. Se fugăreau prin tot magazinul pe piciorușele lor groase, oprindu-se din când în când să se caţere în cărucioare sau să arunce cu jucării de pluş prin jur. Hannah îşi cerea mereu scuze, dar Ruby şi Chanel îi spuneau de fiecare dată că erau obişnuite cu copiii de doi ani care făceau prostii prin magazin.

Cele două femei o vizitau cu rândul pe Hannah. Ruby se aştepta ca Hannah să locuiască într-o magherniţă acoperită cu grafitti, plină de prezervative folosite şi seringi prin lifturi.

Chiar dacă apartamentul lui Hannah fusese un proiect de amenajări publice pentru săraci,

era nou-nouţ. Luminos şi aerisit, iar afară erau copaci şi iarbă în jur, ba chiar şi un teren de joacă. De fiecare dată când Ruby trecea pe la ea, era complet uimită de cum reuşea Hannah să ţină atât de bine curăţenia în apartament. Hannah râdea mereu şi spunea că, la cât de mic era, nu putea să fie altfel.

De câte ori o vizitau, era mereu îngrijorată din cauza comportamentului extrem de agitat al gemenelor. Părea convinsă că erau mult mai neastâmpărate decât alţi copii de vârsta lor şi că asta era numai vina ei, pentru că era mereu epuizată şi nu le dădea destulă atenţie. Ruby i-a făcut cunoştinţă cu Fi la telefon, care o mai linişti în legătură cu cele două neastâmpărate. Îi spuse şi despre Ben şi problema cu căcăţeii pe care-i ascundea în dosul canapelei şi sub masa de la bucătărie. Când Fi îi propuse să vină şi ea la grupul ei de terapie postnatală, Hannah acceptă propunerea imediat.

Sentimentele lui Hannah faţă de Alfie continuau să fie destul de ambivalente. De câte ori venea la magazin, era mai mult decât bucuroasă să i-l paseze lui Chanel. Chanel era extrem de grijulie cu Alfie. Îl pupa şi îl lua în braţe mereu, îi dădea biberonul, îl schimba. În mod clar se ataşase emoţional de micuţ. Când a râs – se pare că prima oară de când se născuse – era pentru că Chanel îi făcea „broscuţe" pe burtă.

Pentru că Sam era la New York şi nu putea să facă săpături despre chestiunea cu mamele-surogat, Ruby se tot gândea ce putea să afle pe cont propriu. Într-o noapte, stând întinsă

în pat, complet trează pentru că mintea ei nu se mai liniştea, îi reveni în cap prima conversaţie pe care o avusese cu Jill McNulty. Îşi aduse aminte de reacţia exagerată pe care aceasta o avusese când Ruby glumise despre celebrităţile care plecau de la St. Luke atât de slabe. Atunci, Ruby a crezut că-şi putea pierde slujba dacă era prinsă bârfind. Poate totuşi era mai mult decât atât. Se putea oare să ştie ce afaceri aveau loc la St. Luke?

Ziua următoare, Ruby îi spuse lui Hannah despre conversaţia ei cu Jill.

— Nu m-aş mira să ştie ceva, dar nu văd nici un motiv pentru o confruntare directă. N-o să-mi spună nimic. E clar că e speriată ca dracu' de tămâie să nu fie concediată.

Un beculeţ se aprinse în capul lui Hannah.

— Cred c-am cunoscut-o pe Jill asta. Cam patruzeci de ani. Blondă. Îmbrăcată mereu impecabil.

— Da, da, ea e.

— Asta a fost imediat după ce l-am născut pe Alfie. A venit la mine în salon. Am avut o discuţie scurtă despre plata mea şi mi-a cerut să semnez ceva. Apoi dusă a fost. N-am mai văzut-o de-atunci.

— Deci e băgată în afacerea asta, zise Ruby. Pun pariu pe orice că ţine toate registrele de plăţi către mamele-surogat. E exact genul de persoană obsesiv de ordonată. Mă întreb dacă o fi vreo cale pe care pot să aflu adevărul.

— Dar ai zis şi tu că nu o să-ţi spună nimic. Ce vrei să faci?

— Nu ştiu încă ce.

Când Ruby a trecut pe la Fi să-i spună că plănuia să se strecoare în birou la Jill McNulty în timpul unei pauze de prânz ca să arunce o privire în dosarele ei, Fi aproape că a făcut o criză de nervi.

— Ești nebună de legat! Dacă te prinde, femeia aia are toate drepturile din lume să cheme poliția. Asta e pur și simplu nebunie. Nu face asta. Nu e treaba ta!

— Dar cineva trebuie să lupte pentru asta. Și, dacă n-o fac eu, atunci cine?

— Dar nici măcar nu știi dacă povestea lui Hannah e adevărată.

— Ba da. Pur și simplu simt că e.

— Și cum ai să intri în biroul lui McNulty asta?

— Cu cheia. În ciuda tuturor măsurilor de siguranță cu carduri de acces și alte bazaconii, cheile de la birouri sunt ținute într-un cuier în dulăpiorul femeii de serviciu. Îmi aduc aminte că am trecut pe lângă el și le-am văzut pe toate atârnând acolo.

— Dar chiar și dacă printr-o minune de la Dumnezeu, reușești să nu fii prinsă asupra faptului și o să reușești să iei numele tuturor persoanelor care sunt implicate în chestia asta, ele tot or să nege. Dacă ajunge în ziare, ai să arăți de-a dreptul ridicol. Nu te-ai gândit și tu la magazin și la toate repercusiunile pe care le poate avea ceva de genul ăsta?

— Ba sigur că m-am gândit. M-am mai gândit cum ar putea să-l afecteze și pe Sam – ca să nu mai vorbim de cum o să te afecteze pe tine. Totuși, acolo e doctorul care se ocupă de îngrijirea ta postnatală.

— Nu te mai gândi la mine. Dacă explodează toată chestia, eu pot să mă duc la dr Beech la alt spital. Am auzit că lucrează câteva zile pe săptămână și la Portland. Eu de tine îmi fac griji.

— Da, știu și te iubesc și mai mult pentru că îți faci, dar vedetele astea și doctorii care le umflă vanitățile cu pompa trebuie arătate lumii.Uite cât te-a afectat de tare pe tine, că vezi poze cu femei schiloade de la Hollywood cum ies de la St. Luke. Mamele astea, mari vedete, le fac pe femeile normale să se simtă ca niște ratate pentru că nu sunt slabe-băț și perfect în formă imediat după ce au născut. Știi și tu că o proaspătă mamă – mai ales una care vrea să alăpteze – are nevoie de toată energia pe care o poate strânge. Dumnezeu știe câte dintre ele se înfometează, doar ca să-și recapete siluetele. Cineva trebuie să oprească toată nebunia asta. Dacă nu eu, atunci cine?

Ruby stătu puțin pe gânduri. Observă că începea să se împace cu ideea.

— OK, dar de ce să nu te strecori înăuntru după program? Asta ar fi mai sigur.

Ruby îi zise că discuțiile de după conferințele ei se terminau mereu cam la ora prânzului.

— N-aș putea să mai stau la spital după aceea fără ca oamenii să nu mă observe și să mă întrebe ce caut acolo.

— Se pare că ai luat toate posibilitățile în calcul, spuse Fi zâmbind.

Se ridică și o îmbrățișă pe prietena ei.

— Ești foarte, foarte curajoasă, Ruby Silverman. Dusă, dar curajoasă, și sunt extrem de mândră de tine.

Capitolul 16

În ziua de după discuţia cu Fi, Ruby a avut cea de-a doua conferinţă la St. Luke. De data asta, au venit şi mai multe femei. În mod clar se răspândise zvonul.

După conferinţă, mulţumită de cum îi ieşise întrunirea, Ruby încuie sala. Apoi, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi simţind furnicături în gambe, o luă pe coridor înspre cămăruţa femeii de serviciu. Ca de-obicei, uşa era deschisă şi cheile de la birouri atârnau cuminţi în cui la locul lor, la vedere.

— E cineva aici? întrebă Ruby ca să se asigure.

Nimeni. Se furişă înăuntru, ferindu-se de găleţile şi de mopurile din cale. Simţi un miros puternic de dezinfectant în nări. Aruncă o privire la rândul de chei de pe cuier. Cheia de la biroul lui Jill era chiar ultima. De ea atârna o etichetă pe care scria numele ei. Felicitându-se în gând pentru curajul de care dădea dovadă în jocul ăsta de-a detectivii, se întoarse pe călcâie ca să iasă. În timpul mişcării acesteia, cotul ei atinse coada unui mop şi acesta căzu cu un tunet înfiorător. Inima lui Ruby se opri în loc. Îşi încolăci mâna în jurul uşii şi se

uită cu coada ochiului să vadă dacă cineva auzise zgomotul. Spre marea ei uşurare, coridorul era gol. Tremurând din cap până în picioare, respiră adânc şi o luă înspre biroul lui Jill.

Chiar dacă era ora prânzului, asta nu era nici o garanţie a faptului că Jill nu era acolo. Ruby avea să bată la uşă mai întâi. Avea şi o scuză pregătită. Urma să-i spună că unul din geamurile din sala de conferinţe era înţepenit şi nu se putea deschide deloc şi s-o roage pe Jill să pună pe unul dintre oamenii responsabili cu treburile astea să îl repare.

A bătut în uşă încet de două ori.

— Intră.

Era Jill. Avântul lui Ruby se potoli. Când deschise uşa, Jill stătea la biroul ei, perfect curat îmbrăcată într-un sacou gri-cărbune şi cu o bluză albă imaculată. Se uită la Ruby şi zâmbi.

— Bună, Ruby, pofteşte înăuntru, te rog. Cu ce pot să te ajut?

Ca de-obicei, Ruby observă unghiile ei roz pal perfect lăcuite.

Ruby se aşeză şi îi servi pe tavă povestea cu geamul.

— Nici o problemă, spuse Jill. Am să mă asigur că va fi reparat. Acum, mai ai nevoie să te ajut cu ceva, pentru că îmi iau concediu o săptămână de mâine încolo? Mă duc la o plimbare în sudul Franţei cu băiatul meu. Abia aştept să plec.

— Deci, biroul tău o să fie gol?

— Da...a, asta se întâmplă de-obicei când oamenii pleacă în vacanţă.

Ruby trebui să gândească rapid.

— Nu... ă...ă... voiam să întreb, de fapt, dacă îţi ţine cineva locul cât eşti plecată?

— Nu. Nimeni. Îmi pare rău. Dacă ai vreo problemă urgentă, poţi să apelezi la secretara administratorului-general.

— Ah, bine că ştiu. Mersi.

Jill insistă să-i scrie interiorul secretarei şi e-mailul pe o hârtie.

— Dacă nu e ea, recepţionerele pot găsi pe cineva care să te ajute imediat în cazuri de urgenţă.

— Mersi. Sunt sigură că totul o să meargă bine, oricum.

— Uite, ce-ar fi să-ţi las numărul meu de mobil ca să poţi să dai de mine oricând?

Ruby spuse că nici prin gând nu-i trecea s-o deranjeze în vacanţă.

— Sigur, acum trebuie să-mi strâng toate hârtiile şi dosarele înainte să plec, continuă Jill. Biroul meu urmează să fie renovat. Toate lucrurile mele se duc direct la depozit.

— Ce? Totul?

Ruby blestema soarta care o adusese în al nouălea cer şi acum îi dădea un brânci ca s-o arunce în cădere liberă.

— Da, răspuse Jill puţin confuză. De ce întrebi?

— A, nimic. Mă gândeam cât de enervant trebuie să fie să le strângi pe toate.

— E un pic enervant, spuse Jill. Dar astea sunt încercările din viaţă. Sunt sigură c-am să mă descurc.

Ruby se ridică să plece.

— A, apropo, spuse Jill, am auzit că frumușelul de doctor Epstien rămâne la noi.

Ruby roși toată.

— Da, i s-a oferit un post permanent. Deci, știi de noi doi?

— Toată lumea știe, spuse ea râzând conspirativ. Asistentele și moașele sunt geloase până peste cap. Toate sunt puțin îndrăgostite de el.

Ruby nu prea știa ce-ar trebui să răspundă la una ca asta.

— OK, bine, vacanță plăcută, spuse ea. Ne vedem la întoarcere!

Închise ușa după ea și se prelinse pe hol. Hârtiile lui Jill urmau să fie mutate, și ea nu știa unde. Singurul mod în care putea să ajungă la ele era după ce se întorcea Jill din vacanță.

— Minunat. Pur și simplu, minunat!

Deschise ușa de la cămăruța femeii de serviciu și puse cheia la loc, la fel de ușor precum o și luase.

Ruby își vărsă frustrarea – să nu mai vorbim nici de faptul că-i era grozav de dor de Sam, chiar dacă el o suna și-i trimitea e-mailuri mereu – îngropându-se în nenumăratele treburi pe care le avea de făcut pentru a organiza Săptămâna guatemaleză.

Comandă invitații elegante pentru clienții fideli, inclusiv pentru destul de multe vedete, chemându-le la deschiderea săptămânii sâmbăta din al doilea weekend al lunii decembrie. Până una alta, cutii veneau întruna din Guatemala. Erau doldora de haine de bebeluș, jucării făcute manual, extraordinar de frumoase, jucării

pentru pătuţ şi bric-a-brac pentru camera copilului. În plus, mai erau şi felicitări de Crăciun şi decoraţii.

Într-o seară, după muncă – cu câteva zile înaintea deschiderii – se duse în vizită la mama ei. Phil avea o întâlnire de afaceri la München. Stătea peste noapte, şi Ruby se oferise să vină la cină şi să-i ţină de urât lui Ronnie. Mama ei gătea curry englezesc, care era mai mult decât delicios, chiar dacă nu era chiar autentic indian. Avea drept ingrediente pui prăjit cu ceapă în tigaie, amestecat cu pudră de curry, mango fierbinte pasat, stafide fără sâmburi, mere şi banane. Când Ruby era mică şi mama ei nu prea avea bani pentru gospodărie, făcea mereu curry. Lui Ruby îi lăsa gura apă şi-n ziua de azi.

— Ah, vezi că ţi-am adus sutienele pentru alăptat pe care le-ai comandat, spuse Ruby în timp ce mergeau de-a lungul holului spre bucătărie. Sunt cu două numere mai mari decât cele pe care le ai acum, dar m-am gândit că aşa trebuie, pentru că or să ţi se umfle sânii considerabil când o să ai lapte. Ronnie aruncă o privire la cele două sutiene de culoarea pielii cu cupe DD şi se strâmbă.

— O, seee-xyyy. Astea-s pentru sâni sau pentru ugere? spuse ea.

Ruby râse.

— Dacă chiar vrei să-l exciţi pe tata, ar trebui să vii să vezi noua mea gamă de pompe pentru alăptat. Alea chiar sunt pentru ugere. Ultima oară când am văzut-o pe Fi cu una din alea, mă ameninţa că-şi schimbă numele în Joiana.

Ronnie chicoti şi spuse că de-abia aştepta, apoi îi turnă lui Ruby nişte vin. Ea bău numai apă plată întrucât spunea că e singura băutură care-i calmează gazele pe care le avea aproape mereu. Ca de-obicei, curry-ul fu minunat.

La un moment dat, Ruby întrebă ce s-a mai întâmplat cu mătuşa Sylvia şi Nigel. Ronnie spuse că mătuşa Sylvia îi făcuse lui Nigel un scandal monstru în legătură cu chiloţii şi acum nu mai vorbeau unul cu altul.

— Dar ştii cum e Sylvia, nu poate niciodată să ţină tăcerea prea mult. Îţi spun ce se mai întâmplă, oricum.

Ronnie luă o gură de apă.

— Pari îngrijorată, spuse ea. Trebuie că ţi-e tare greu fără Sam.

— Îmi e. Mi-e foarte dor de el.

— Dar nu e numai din cauza lui Sam, nu-i aşa? se încruntă Ronnie. Mai ai o problemă care te-apasă.

În loc de răspuns, Ruby zise:

— Obstetriciana ta de la St. Luke – femeia asta...

— Doctoriţa Beech?

— Da. Îţi place mult de ea, nu?

— E minunată. N-aş putea să-mi doresc o doctoriţă mai bună.

— Deci crezi că-i total în regulă?

— Adică deci nu e lesbiană?

— Nu, râse Ruby, coruptă.

— Beech coruptă? Asta-i bună. Ce încerci să zici acolo?

— A, nimic.

— Ruby, vorbeşti cu mine. Ce se întâmplă?

— E o poveste lungă.

Își mângâie burta.

— Sigmund și cu mine nu ne grăbim nicăieri.

— Sigmund – asta-i o glumă de la terapie, nu?

— Nu, chiar ne-am gândit că Sigmund Silverman sună bine.

Ronnie izbucni în râs.

— Da, sigur că e o glumă. Acum ia zi ce se întâmplă.

Ruby o luă de la început, de când Claudia intrase prima oară în magazin pentru a-și cumpăra un costum de baie. Apoi îi povesti toată saga surogatelor. Ronnie se entuziasmă atât de tare că trebui să-și toarne un pahar cu vin. Din când în când, o întrerupea pe Ruby cu câte un „Nu se poate!“ sau „Doamne Sfinte! Nu se poate să fie o invenție!“. La urmă se înfundă în fotoliu și dădu din cap a neîncredere.

— Tu îți dai seama că femeile astea ridicole au dat înapoi cu cincizeci de ani tot ce-au făcut feministele? E îngrozitor. Absolut, absolut îngrozitor.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să schimbi spitalele din nou. Nu-mi place deloc ideea că te duci la St. Luke când ceva atât de oribil are loc acolo.

Ronnie căzu pe gânduri.

— Nu văd de ce ar trebui să schimb spitalele. Sunt în faza târzie a sarcinii și-mi pun viața în mâinile doctoriței Beech cu toată încrederea. Și bat pariu pe ce vrei tu că nu e implicată în nimic de genul ăsta.

— Dar sunt sigură că poți găsi un doctor la Portland foarte ușor, chiar dacă ești în ultima fază a sarcinii.

— Nu, mă simt foarte bine cu doctorița Beech. Am să rămân aici unde sunt acum.

Făcu o mică pauză.

— Dar, draga mea, nu trebuie să te amesteci în chestia cu datul în vileag. Te-ai gândit vreun pic că ar putea să aibă consecințe serioase dacă te prind?

Ruby îi spuse mamei sale aceeași polologhie ca și lui Fi, dar, spre deosebire de Fi care-i dăduse binecuvântarea să se transforme în detectiv, mama ei nu putu să facă asta.

— Ești fata mea. Mi-e frică pentru tine. Adică, dacă toată chestia asta se transformă în ceva nasol, în ceva foarte nasol?

— Adică violent?

— Poate nu chiar violență, dar parcă te și văd amenințată. Niciodată nu subestima lucrurile de care unii sunt capabili când e vorba de bani – mai ales de grămezi de bani.

— Hai, mă, mamă, nu crezi că asta e un pic melodramatic?

Nici nu-i ieșiră bine vorbele din gură că Ronnie își duse mâna la burtă și se schimonosi de durere.

— Mamă, ești bine?

— Nu sunt sigură.

Ronnie se ridică și respiră adânc.

— Orice-o fi fost părea să fi trecut.

— Nu crezi că-i posibil să intri în travaliu?

— Păi, Sigmund mai are încă 6 săptămâni.

— Știu, dar poate că vrea să iasă mai devreme.

Ruby se duse după un pahar cu apă. Cinci minute trecură și durerea reveni, făcând-o pe Ronnie să se schimonosească. După încă trei minute, mai veni încă una.

— Ruby, cred că ar cam trebui să mergem la St. Luke.

Ronnie o rugă să se ducă sus și să ia o cămașă de noapte și câteva lucruri de toaletă într-o geantă în caz că trebuiau să stea până dimineața.

— A, și nu uita să iei și uleiul de masaj pentru perineu și CD-ul cu muzica balenelor care e pe măsuța din fața oglinzii.

Pe drum, Ronnie începu să intre în panică din cauza bebelușului care urma să se nască în a treizeci și patra săptămână de sarcină.

— Mamă, o să fie bine. Bebelușii supraviețuiesc și la douăzeci și șase de săptămâni acum. Îți jur, asta n-o să fie o problemă.

Dar Ronnie nu se lăsă convinsă cu una, cu două.

— Vai, dac-ar fi și tatăl tău aici.

Tot încerca să dea de Phil pe mobil, dar intra mereu căsuța vocală.

La spital, Ronnie fu întâmpinată de o moașă jamaicană energică, radiind efectiv. Observase că Ronnie era îngrijorată, așa că se așezase pe marginea patului, o luase de mână și îi tot spunea că totul va fi în regulă și că era pe mâini bune și n-avea nici un motiv să fie speriată. Era absolut tot ce ți-ai putea dori de la o moașă la St. Luke.

Totuşi, Ruby nu putea să nu se uite la ea, la fel cum făcuse şi cu toţi doctorii sau asistentele pe care le văzuse de când Ronnie şi cu ea ajunseseră la St. Luke – întrebându-se dacă era implicată şi ea în afacerea cu surogatele.

— Cervixu' tău nici nu e dilatat, draga mea, şi simt o bătaie de inimă bună şi puternică.

Moaşa aranjă cu grijă aşternuturile. După părerea ei, Ronnie avea doar contracţii Braxton Hicks (contracţii pregătitoare), dar a vrut s-o vadă şi doctorul de gardă, ca să fie sigură.

— Şi dacă zice că-i OK, gâlgâim o cană de ceai împreună.

Spunând acestea, ieşi din cameră. Dacă femeia asta era implicată în ceva corupt, Ruby puse pariu cu ea însăşi că îşi va mânca singura şi extrem de scumpa ei pălărie Philip Treacy.

Se dovedi că doctorul de gardă era Jane Anderson, ginecoloaga mămoasă la care-şi făcea Ruby de-obicei controalele anuale. Scăpă în mod clar de virusul suspiciunii.

— Jane e grozavă. O să-ţi placă de ea mai mult ca sigur, îi spuse Ruby mamei sale.

Ajunse după câteva minute. Ca de-obicei, aspectul ei era reconfortant de dezordonat. Părul arăta de parcă fusese coafat de Bob Geldof. Hainele ei – un polar roşu aprins cu o fustă plisată maro – arătau de parcă ar fi fost scoase cu furca din dulap în timpul unei pene de curent. Faţa i se însenină când o văzu pe Ruby.

— Imediat ce-am văzut numele de Silverman m-am întrebat dacă Ronnie nu o fi cumva vreo rudă de-a ta.

— E mama, rânji Ruby.

— Doamne, nu se poate, spuse doctorița Jane așezându-se pe marginea patului lui Ronnie. Nu pari destul de bătrână ca s-o fi făcut pe Ruby.

Ronnie începuse să se relaxeze. Râse și-i explică doctoriței că fusese mamă adolescentă. Se dovedi că Jane avea zece frați și surori și că ea era cea mai mare dintre ei, mama ei făcând-o când avea 16 ani. Imediat, cele două femei începură să discute de parcă se cunoșteau de-o veșnicie.

Jane confirmă diagnosticul moașei.

— Adică astea sunt doar contracții pregătitoare? spuse Ronnie. Dar nu-mi aduc aminte să fi fost atât de dureroase la Ruby.

Doctorița îi mângâie mâna lui Ronnie și îi zâmbi.

— Acum câți ani ai făcut-o pe Ruby?

— OK, recunosc, asta a fost acum treizeci și doi de ani.

— Ei, vezi, chicoti Jane. Probabil că durerile erau la fel de puternice atunci cum sunt și acum, dar pur și simplu nu-ți mai aduci aminte.

Pentru că durerea nu se mai potolea și Ronnie încă mai părea îngrijorată, doctorița Jane se decise s-o țină peste noapte sub observație. După ce plecă, Ronnie se întoarse către Ruby:

— Du-te acum acasă și odihnește-te, spuse ea. Eu sunt în regulă.

— Nu, e devreme, mai stau cu tine un pic să-ți țin de urât.

Se uitară la televizor împreună în salonul lui Ronnie, dar durerile erau mari. Ronnie devenea din ce în ce mai îngrijorată că intră de-adevăratelea în travaliu, chiar dacă moașa o tot asigură că nu era așa. Anxietatea ei era hrănită și de faptul că nu reușea să dea de Phil în nici un fel.

Pe la zece, lui Ruby i se făcu foame și îi propuse lui Ronnie să coboare la bufet să ia ceva de mâncare.

Ronnie n-avea chef să mănânce nimic, dar insistă să-și ia Ruby ceva.

O luă pe coridorul cel lung înspre bufet. După câțiva pași, își aduse aminte că accesul spre bufet era blocat pe coridorul acela. Zugravii care renovau biroul lui Jill refăceau vopseaua de pe tot coridorul. Abia începuseră să zugrăvească tavanul și schelele erau instalate peste tot.

Ruby o luă după semnul scris de mână care le semnala tuturor s-o ia în jos pe scări. Coridorul de jos era construit pe aceeași structură ca și cel de mai sus. La capătul lui era o scară pe care, dacă urcai, se putea ajunge la bufet.

Pivnița slab luminată, cu pereții ei vopsiți regulamentar în verde închis și cu tavanul jos acoperit de țevi șerpuitoare și groase, îi făcea lui Ruby pielea găină. Colac peste pupăză, pe coridor nu era nici țipenie de om, era complet gol în afară de câteva cărucioare pentru medicamente abandonate la perete. O luă mai repede grăbindu-se să ajungă cât mai curând la cealaltă scară care avea s-o ducă la bufet. Aproape ajunsese la scară și se simțea nițel

mai bine, când îi căzură ochii pe o uşă pe care scria „depozit". Încetini. Ce-ar fi dacă?... Nu, era ridicol. Era mură-n gură. Totuşi, Jill spusese că documentele ei vor fi duse acolo şi ăsta era în mod clar un depozit. Întoarse de ţumburuşul de la clanţă. Era încuiat. La ce se aştepta? Doar nu era ca uşa să se deschidă larg şi în faţa ei să apară o cutie pe care să fie scris „Documentele secrete despre surogat ale lui Jill McNulty"!

Se duse la bufet de unde cumpără un ceai de mentă pentru Ronnie şi un KitKat pentru ea. Încă întrebându-se ce-ar putea fi după uşa respectivă, se duse înapoi la mama ei.

Când intră în cameră, Ronnie stătea în pat zâmbind larg.

— Arăţi mult mai bine, spuse Ruby.

— Păi, îmi e mai bine. Slavă Domnului că nu l-am îngrijorat şi pe tatăl tău.

— Deci, ţi-au trecut durerile? spuse Ruby punând cana cu ceai de mentă pe dulăpiorul de lângă pat.

— Treaba stă cam aşa, am fost la closet de vreo cinci ori de când ai plecat şi până acum. Dintr-un motiv sau altul se pare că mâncarea mi-a făcut rău la stomac. Moaşa mi-a spus că se poate întâmpla ca unele femei să devină mai sensibile la unele feluri de mâncare în timpul sarcinii.

Insistă că era foarte bine şi că Ruby trebuia să plece acasă.

— OK, dacă eşti sigură. Mă suni dacă e nevoie, promiţi?

— Promit.

Ruby se aplecă peste pat şi-o pupă pe Ronnie de noapte bună.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, scumpo. Şi mulţumesc că ai avut grijă de mine.

— Cu multă plăcere, spuse Ruby

În vreme ce mergea pe coridor înspre ieşirea principală, Ruby muşcă din KitKat. Câteva clipe mai târziu hăpăise întreaga ciocolată. După tot stresul şi agitaţia din seara aia avea o nevoie disperată de ceva dulce.

Pe măsură ce înainta de-a lungul coridorului, era din ce în ce mai conştientă că urma să treacă prin faţa cămăruţei femeii de serviciu. Simţea cum încetineşte. Uşa era deschisă şi cheile erau aşezate în cuiele lor. Mototolind învelitoarea de la KitKat şi îndesând-o în buzunar, se uită în stânga şi-n dreapta. Hotărând că nu era nimeni prin preajmă, se strecură în cămăruţă.

Acolo erau şase chei cu eticheta „depozit". Asta însemna că spitalul avea şase depozite. Cu atâtea camere posibile, probabilitatea ca lucrurile lui Jill să fie în cel pe care-l descoperise mai devreme era extrem de redusă. Scoţând mai întâi capul pe uşă ca să se asigure că nu era nimeni pe hol, o luă înspre scările care duceau la subsol.

Când ajunse jos, un sunet metalic foarte puternic aproape c-o făcu s-o ia la fugă în sus pe scări. Apoi îşi dădu seama că era doar sunetul făcut de ţevile pentru apă. Se îndreptă spre depozit, uitându-se peste umăr o dată la

două secunde, să se asigure că n-o urmărea nimeni.

A patra cheie se potrivi în broasca de la depozit. Era o cameră destul de mare – cam de două ori cât sufrageria ei. Era plină de mobilă de birou. Presupuse că birourile, rafturile pentru dosare şi scaunele rotative erau de la birourile care erau renovate. Sub fiecare birou era câte o ladă de carton. Ruby se duse la prima dintre ele. Un nume care nu-i spunea nimic fusese mâzgălit pe capac cu carioca neagră. Nu a recunoscut nici numele de pe cea de-a două cutie. Simţindu-se un pic ca Albă ca Zăpada când intrase în casa piticilor prima oară, aruncă o privire şi la a treia. Bingo! Perfect! Cutia avea numele lui Jill scris pe ea.

Ruby băgă cheia de la depozit în buzunar şi săltă capacul. Înăuntru erau trei cutii de modă veche cu fişiere pline cu hârtii, majoritatea chitanţe care era scris: „plătită" sau „de plătit". Se aşeză pe linoleumul de pe podea şi începu să se uite prin hârtii. Cele care nu erau trimiteri sau chitanţe erau planuri financiare sau liste cu lucrări de întreţinere care trebuiau efectuate.

Când ajunsese deja pe la jumătatea celei de-a doua cutii, găsi o hârtie care era diferită de celelalte. Era împărţită pe coloane. Pe prima coloană era trecut „numele pacientului", apoi urmau data naşterii şi sexul copilului. Ultima coloană conţinea semnătura doctorului care se ocupase de caz şi a moaşei.

Ruby examină lista cu atenţie şi observă că pe coloana unde era trecut numele pacientului

erau mereu două nume. Se uită pe listă. Multe dintre numele trecute nu-i sunau cunoscut, dar destule îi erau chiar foarte cunoscute. Erau nume de vedete. Prima pe care a recunoscut-o a fost China Katz. Inima lui Ruby o luă razna, bătea într-un ritm ameţitor. În paranteză, după numele vedetei era alt nume: Kate Murphy. Cineva scrisese apoi cuvintele „fetiţă" şi apoi urma o semnătură.

Continuă să se uite peste listă. Puţin mai jos era încă un nume pe care-l recunoscu imediat: Mia Ferrari. Ca la toate celelalte, numele altei femei era trecut în paranteză.

— Doamne, zise Ruby, astea trebuie să fie numele mamelor-surogat! făcând ochii mari. Erau cam o duzină de femei care folosiseră surogate.

Continuă să parcurgă cu privirea. Când ajunse la numele pe care-l căuta, ochii i se bulbucară. Urmări cu degetul coloana. *Claudia Planchette... (Hannah Morgan)... Băiat.* În sfârşit privirea-i căzu pe semnătura din dreptul coloanei pentru doctor, la cel care-i făcuse cezariana lui Hannah. Semnătura era: S. Epstien.

Se gândi pe loc că poate citise greşit, dar nu era aşa. Se uitase la Sam când semna chitanţe de la cărţi de credit de-atâtea ori. Nu încăpea nici o îndoială. Asta era chiar semnătura lui.

Confuză şi în stare de şoc, Ruby îndesă hârtia în geantă. Apoi continuă să mai caute prin hârtii. Găsi o fotocopie a listei. Se gândi s-o lase acolo, dar în loc să facă asta o băgă în buzunar. Asigurându-se că restul hârtiilor

erau aşezate în ordine în cele două cutii, ca să nu pară răscolite, puse capacele cutiilor. Apoi le băgă înapoi în cutia de carton şi puse capacul. Era convinsă că exista o explicaţie cât se poate de raţională. Nu se putea ca Sam să fie băgat în chestia asta. Era pur şi simplu imposibil.

Cu adrenalina la maximum, stinse lumina şi deschise uşa care dădea în coridor. Din moment ce se uita în pământ, primul lucru pe care-l văzu fuseră pantofii de femeie: espadrile negre, frumoase, cu toc foarte mic. Întregul corp al lui Ruby îngheţă pe loc. Ochii i se îndreptară spre faţa femeii.

— Jill! Ce Dumnezeu cauţi aici?

După expresia uimită pe care o avea pe faţă, Jill era la fel de şocată ca şi Ruby.

— Am o întâlnire de afaceri importantă mâine, se bâlbâi Jill, timidă, de parcă ea ar fi fost cea vinovată.

Îşi drese glasul.

— Am venit după nişte hârtii.

Atunci Ruby observă că Jill era însoţită. Lângă ea era Tom Hardacre. Îl recunoscuse de la televizor. Arăta şi mai bine în carne şi oase. Totuşi, purta un tricou de rugby cu gulerul ridicat. Look-ul de presupus derbedeu de la şcolile publice tindea să le facă pe păpuşelele de mahala să cadă ca muştele în plase, dar lui Ruby îi zicea mereu ceva de genul „Agent Imobiliar Corupt din Fulham".

— Ea e Ruby Silverman, îi spuse Jill lui Tom Hardacre. A ţinut conferinţe pentru viitoarele noastre mămici.

Hardacre dădu uşor din cap:

— A, da, îmi amintesc că mi-ai zis de ea.

Tonul lui era indiferent şi distant.

— Credeam că eşti în vacanţă, îi spuse Ruby lui Jill.

— Au fost furtuni foarte puternice în sudul Franţei aşa că Tommy şi cu mine ne-am decis să nu mai mergem, nu-i aşa, dragule?

Deci Tom Hardacre era „băiatul" ei. Pe-asta n-o ştia Ruby încă.

Hardacre o ignoră pe Jill şi se întoarse la Ruby:

— N-ai răspuns la întrebarea pe care ţi-a pus-o Jill, spuse el tăios. Ce faci aici?

Ruby se gândi la poziţia ei în povestea asta. Putea să scornească ceva ca să iasă din situaţia asta minţind cu zâmbetul pe buze sau ar putea să-şi stăpânească frica şi starea de şoc în care se afla şi să-i înfrunte pe cei doi de la impunătoarea ei statură de un metru şaizeci şi cinci.

— Am făcut puţin pe detectiva, se auzi Ruby spunând cu voce tare.

— În locul ăsta groaznic, rânji Hardacre.

Expresia de pe faţa lui era leit cu una pe care ar avea-o un rechin când îşi încolţeşte prada.

— Dumnezeule! Oare ce-oi fi căutat tu aici?

— Dovezi, spuse Ruby.

— Dovezi, ciripi el. Aha. Aş putea să întreb oare ce fel de dovezi?

Ruby observă că Jill părea încremenită şi aproape că gâfâia cu spasme.

— Dovezi care să ateste că tu şi Jill sunteţi implicaţi în găsirea de mame-surogat pentru

a purta copiii femeilor putred de bogate care nu vor să-și strice siluetele când sunt însărcinate.

Hardacre își băgă mâinile în buzunare și începu să râdă zgomotos.

— În viața mea n-am mai auzit așa o balivernă. Spitalul ăsta și toți doctorii de-aici sunt adepți ai nașterilor naturale.

— Chiar așa? Atunci asta ce-o fi oare? Ruby băgă mâna în buzunar de unde scoase copia listei pe care o găsise.

— Ce-i aia? spuse Jill cu vocea tremurândă.

Ruby îi dădu hârtia și Jill începu s-o citească – dar o citea prea încet după gustul lui Hardacre. I-o smulse din mână.

— Numele mamelor-surogat sunt în paranteze, spuse Ruby.

Hardacre începu să râdă.

— Nimic din toate astea nu mă implică pe mine sau pe Jill. Singurele semnături pe care le văd aici sunt cele ale lui Sam Epstien și ale tuturor celorlalți medici străini. Ce înșelătorie drăguță au organizat, nu?

— Sigur că da, repetă Jill.

— Dar am găsit-o între hârtiile tale, îi spuse Ruby lui Jill.

— Habar... habar n-am cum a ajuns acolo. Poate tu ai pus-o intenționat. Asta trebuie să fie, tu ai pus acolo ca să ne incriminezi.

— Ce? Nu fi absurdă. De ce aș face așa ceva?

— Nu știu, spuse Hardacre. Poate ca să ne șantajezi?

— De ce aș vrea să vă șantajez?

Atunci un hamal tânăr se apropie de ei împingând un cărucior gol. Își ținea capul

plecat şi se prefăcea că nu auzea vocile stridente. Cei trei reacţionară la asta făcând linişte.

Ruby se uita cum Hardacre bagă hârtia în buzunarul din spatele pantalonilor. Era clar că i se părea că luase înapoi dovezile incriminatoare. Desigur că nu le avea. Ruby ţinea originalul în geantă.

— Da, deci, această conversaţie a luat sfârşit, spuse el. Nu ştiu cine te-a pus să faci aşa ceva, dar îţi sugerez călduros să te duci la tine acasă şi să uiţi de asta. Dar poate ar trebui să ai o conversaţie serioasă cu Sam Epstien, care, în mod clar, nu e tipul onest şi direct care credeai că e. De fapt, sunt chiar tentat să anunţ conducerea spitalului eu însumi.

Ruby n-avea de gând să se lase bătută cu una, cu două.

— Eu te sfătuiesc să scoţi formularul acela din buzunar şi să te uiţi puţin mai atent la el.

— Nu sunt sigur că m-ai auzit când am spus că această conversaţie a luat sfârşit, îi replică el.

— Fă-mi hatârul ăsta, te rog, zâmbi ea. Uită-te puţin la ea.

El scoase hârtia din buzunar.

— OK, acum uită-te în josul listei până ajungi la numele Claudia Planchette. Numele de lângă al ei – cel dintre paranteze – este al unei femei numite Hannah Morgan.

— Ce-i cu ea?

— Hannah ţi-a fost pacientă, nu-i aşa? Hannah a dat naştere copilului Claudiei.

— Ce? Eşti nebună.

Hardacre îşi încrucişă mâinile defensiv pe piept. Era clar că încerca să rămână pe cal în conversaţie, dar aluneca.

— Hannah susţine că a fost mama-surogat a Claudiei şi eu o cred. Încerci să-mi spui că nu ştiai nimic nici despre asta?

— Da, chiar asta vreau să spun. Formularul ăsta e un gunoi. N-are nimic de-a face cu mine şi nici nu mă interesează să aud despre o femeie nebună care vrea s-o şantajeze pe Claudia Planchette.

— Ştiai că Claudia încă îi mai datorează lui Hannah o sumă imensă?

Hardacre o privi drept în ochi şi îi zise:

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Chiar şi în acea lumină palidă, era destul de clar că obrajii lui Jill aveau o paloare groaznică. Arăta de parcă urma să vomite de nervi în următoarea secundă.

— Şi, în plus, continuă Ruby, Claudia şi-a respins propriul fiu pentru că nu i-a convenit culoarea de păr pe care o avea. E roşcat şi Claudia pur şi simplu „nu suportă" părul roşcat. Chiar dacă e vorba de propriul ei copil.

— Asta e nebunie curată. N-am auzit în viaţa mea asemenea tâmpenii.

— Bănuiesc că mai ştii, de asemenea, că la un moment dat – mai curând, mai degrabă decât mai târziu – Hannah tot o s-o dea pe Claudia în judecată pentru a obţine banii pe care aceasta îi datorează. Vor fi făcute teste ADN şi chiar nu văd cum tu şi cu Jill, şi mai ales St. Luke, n-o să fiţi implicaţi în toată harababura. Desigur, n-aţi făcut nimic ilegal, dar,

având în vedere renumele pe care și l-a făcut St. Luke în nașterile pe cale naturală și comentariile tale publice despre anorexia la femeile gravide, ați comis o crimă morală atroce. Și, hrănind vanitatea femeilor acestora, permițându-le să folosească mame-surogat ca să facă copii, promovați o cultură teribil de parșivă în care femeile pot avea un loc doar dacă corpurile lor sunt extrem de slabe. Nu numai că vei contribui la distrugerea reputației spitalului, dar mă îndoiesc că vei mai avea voie să practici medicina vreodată.

Jill nu spusese nimic de-o vreme încoace, dar deodată era destul de clar că anxietatea ei oribilă se transformase în panică de-a-dreptul.

— Dumnezeule! Ce ne facem? De câte ori n-am încercat să-ți spun că Claudia Planchette era o ghiulea dintr-un tun, o bombă cu ceas și că nu trebuie să avem încredere în ea?

— Taci, se răsti Hardacre la ea. Nu știi despre ce vorbești!

Dar Jill nu voia sau nu mai putea să se oprească:

— Știam că puteam avea încredere în toate celelalte, dar te-am implorat să nu te încurci cu Claudia. Ca de-obicei, nu m-ai ascultat. Acum, ia uite ce s-a întâmplat. Lăcomia și aroganța ți-au venit de hac!

Ignorând-o pe Jill cu totul, Hardacre îi atinse mâna lui Ruby și o trase deoparte.

— Știi, Ruby, sunt sigur că am putea să ne înțelegem noi cumva. Într-un fel din care să profităm amândoi.

— Încerci să mă mituiești?

— Să-ţi explic. Am fonduri considerabile la dispoziţie. În plus, sunt sigur că aş putea s-o conving pe Claudia să-i plătească lui Hannah tot ce-i datorează, plus o alocaţie substanţială pentru copil. Ultimul lucru pe care Claudia şi-l doreşte acum e un scandal. Dacă te învoieşti, toţi beneficiem de pe urma chestiei ăsteia şi reputaţia spitalului e salvată. Ce zici?

Ruby îşi strânsese pumnii de furie.

— Zic că nu.

Făcu o pauză.

— Dar spune-mi de ce te-ai băgat într-o aşa afacere murdară? Eşti oricum un om putred de bogat. N-aveai nevoie de banii aceia.

El refuză să spună ceva, şi faţa îi era schimonosită îngrozitor, aproape scrâşnindu-şi dinţii de furie.

— Ah, dar chiar asta e problema, spuse Jill pe o voce stridentă. Chiar avea nevoie de bani.

El se întoarse către Jill şi se răsti la ea să tacă din gură odată.

Dintr-odată un arc păru să plesnească în toată fiinţa ei.

— Nu. N-am să tac din gură. Nu te mai las să mă controlezi mereu sau să urli la mine niciodată. Mi-a ajuns. Auzi? Asta e ultima dată când îmi mai dai ordine.

Jill era exact lângă ei acum.

— Vezi tu, Tom era falit.

Chiar dacă se uita direct la el, continua să vorbească despre el la persoana a treia.

— Îşi investise toţi banii într-o companie obscură de construcţii. Aceasta a dat faliment

și l-a lăsat sărac lipit. Toată lumea îl prevenise că se va întâmpla asta, dar el nu a ascultat de nimeni și a făcut investiția. Banii sunt ca un drog pentru Tom. Cu cât are mai mulți, cu-atât vrea să facă mai mulți. E singurul lucru de care-i pasă pe lumea asta.

Începu să plângă.

— Și curând am devenit exact ca el. Am fost slabă. M-a târât cu forța în realitatea lui. M-a convins că nu era nimic în neregulă ca femeile astea să folosească surogate. Ce proastă am fost! Nu pot să cred!

Lui Ruby începuse chiar să i se facă milă de Jill. Hardacre era un monstru dominator care se repezea asupra femeilor fragile.

— Dar mai spune-mi ceva, îi zise Ruby lui Hardacre. Sam Epstien chiar a fost implicat în chestia asta?

— Aaah, începi să te prinzi cum merg lucrurile, nu?

Interpretă răspunsul ca pe un da. Hardacre veni cu mutra la un centimentru de fața ei și zise:

— Nu uita, atunci eram falit, dar acum nu mai sunt.

Tonul lui era amenințător.

— Acum sunt bogat din nou și dacă te pui cu mine am să dau lovituri pe sub centură și am să-ți fiu un adversar redutabil.

În mintea lui Ruby nu încăpea nici o îndoială.

Capitolul 17

Când ajunse acasă, Ruby încă mai tremura de șoc și furie. Se gândea și la Sam. Refuza să accepte că era parte din clica asta de oameni, era mai mult decât vrednică de dispreț. Deschise o sticlă de vin și se așeză pe canapea, dând pe gât Sauvignon și încercând să se calmeze. Se întrebă ce aveau să facă Hardacre și Jill acum. Vor dispărea fără urmă? Se îndoia. Hardacre era un bătăuș arogant și Jill avea probabil să se calmeze până la urmă și să continue să facă ceea ce i se spunea. Perechea urma să aștepte ca ea să se ducă cu povestea ei la ziare. Apoi să angajeze avocați care aveau să lupte prin decrete prohibitive și obligative. Ceea ce nu știau, desigur, era că ea încă mai avea lista originală care conținea toate numele vedetelor și ale surogatelor lor.

La un moment dat, se ridică în picioare ca să-și verifice mesajele de la telefon. Era unul de la Sam care spunea cât de dor îi era de ea și că Buddy nu suferea de nici un efect posttraumatic după accident.

— Deci vin acasă poimâine. Avionul aterizează la 6 dimineața, dar nu te deranja să mă iei de la aeroport. Am să iau un taxi până la

tine şi am putea să luăm micul dejun împreună înainte să pleci la serviciu. Te iubesc.

Trebuie să fi ascultat mesajul de cel puţin 6-7 ori. Căuta vreun semn de reţinere în vocea lui, care să-l dea de gol că ar avea ceva de ascuns. Dar părea atât de relaxat, atât de fericit şi de îndrăgostit de ea... Şi în plus Sam era sclav vândut eticii medicale. Nu discuta niciodată despre pacienţii lui cu ea. Era de neconceput că ar putea fi implicat în afacerea cu surogatele.

Câteva ore mai târziu, adrenalina încă îi curgea rapid prin vene. Hotărî că nişte lapte cald ar putea s-o mai liniştească. După ce puse cana în cuptorul cu microunde, se duse la geantă şi scoase din ea lista cu semnătura lui Sam. Sprijinită de blatul de la bucătărie, stătea şi se uita la scrisul de mână. Cu vreun motiv sau altul, probabil că Jill l-a convins pe Sam, la fel şi pe ceilalţi doctori străini, să se semneze pe ultima coloană înainte ca celelalte detalii să fie adăugate. Celelalte informaţii erau probabil completate mai târziu. Era clar de ce Jill şi Hardacre voiau semnăturile doctorilor din alte ţări, care nu stăteau de-obicei decât câteva luni acolo, pentru ca mai apoi să fie ei învinuiţi. Probabilitatea ca aceştia să-şi fi luat tălpăşiţa de mult era covârşitoare şi nimeni nu s-ar mai fi deranjat să-i caute.

Luă cana din cuptorul cu microunde şi se uită la ceasul din bucătărie. Era trecut de trei noaptea, deci 10 seara conform orei New York-ului. Se decise să-l sune pe Sam. Cineva încerca să-şi acopere urmele în afacerea cu

surogatele înscenându-i implicarea. Trebuia să ştie şi el de asta, fără doar şi poate.

Tot încerca să-l sune pe mobil, dar dădea mereu de căsuţa vocală. După încă vreo jumătate de oră, efectele laptelui cald începură să se facă simţite şi ea picotea. Îi lăsă un mesaj în care îi spuse s-o sune de urgenţă şi luă telefonul după ea în pat.

Adormi aproape imediat. Două ore mai târziu, era în capul oaselor din nou cu mintea în piuneze. Dacă presa afla de povestea cu surogatele, şi Sam nu putea dovedi că era nevinovat? Nu numai că şi-ar pierde slujba, dar cariera lui ar fi distrusă. Încercă să-l sune de încă două-trei ori, dar nu-i răspunse. Nu mai putu adormi din nou, se ridică din pat şi îşi mai făcu încă o băutură caldă, dar nu o bău. Se simţea prea îngreţoşată de toată povestea.

Sună la St. Luke puţin după opt să vadă ce făcea Ronnie. Vorbi cu moaşa jamaicană care tocmai termina tura. Îi spuse că Ronnie era perfect în regulă şi că plecase cu numai câteva minute în urmă. Ruby o sună imediat pe Ronnie pe mobil:

— Mamă, de ce te duci acasă singură? Am zis că vin să te iau eu.

— Ştiu, draga mea, dar sunt foarte bine şi nu voiam să te mai încurc şi pe tine. Ar fi însemnat ca tu să ajungi târziu la serviciu şi ştiu că asta e cea mai ocupată perioadă din an pentru tine.

Ruby îi spuse c-o va suna puţin mai încolo ca să vadă cum se simte.

— Ce drăguţ din partea ta, dar nu te îngrijora. Tătăl tău vine acasă de la München la prânz.

Când Chanel o întrebă ce păţise, Ruby o aburi cum că dormise prost şi că o durea îngrozitor de rău capul – toate fiind cât se poate de adevărate de fapt. Nu voia să-i spună lui Chanel, nici lui Fi, despre descoperirea pe care o făcuse, înainte să vorbească despre asta şi cu Sam. Simţea că ar fi o chestie neloială.

Pe la jumătatea dimineţii, Fi o sună pe Ruby s-o întrebe dacă avea chef să ia prânzul împreună. Chanel imediat zise că are grijă de magazin, aşa că Ruby acceptă.

Se duseră la Carluccio şi mâncară bucate de alinat nervi – supă minestrone aburindă în care înmuiară bucăţoaie de ciabatta cu mult unt pe ele.

— Rubes, spuse Fi, în timp ce îşi plimba legumele neliniştită prin supă, de fapt am un motiv anume pentru care te-am chemat la masă azi.

— Pare prevestitor de rău tonul tău, spuse Ruby, ridicând din sprâncene. Zi mai departe.

— Uite, ştii doar că te iubesc şi că n-aş face nimic pe lumea asta ca să te rănesc, nu?

Ruby rămase cu bucata de ciabatta în aer şi se încruntă.

— Doamne, chestia asta începe să pară de-a dreptul catastrofală.

— E. N-am mai dormit de ceva nopţi gândindu-mă dacă să-ţi spun sau nu, dar până la urmă m-am hotărât să-ţi spun.

— Să-mi spui ce?

— E despre Sam.

— Ce-i cu el?

— Păi, nu e chiar despre Sam – de fapt e, dar...

— Hai, Fi, zi odată ce e, orice-o fi.

— OK. Fi puse jos lingura de supă din mână și-și strânse degetele. Tocmai am aflat că Buddy n-a avut niciodată un accident vascular. N-a fost bolnav nici un pic. De fapt, și-a petrecut toată luna împreună cu Irene la Boca Raton.

— Ce zici acolo? Sigur c-a avut un accident vascular! Sam e la New York ca să se asigure că primește tratamentul potrivit.

— O fi Sam la New York, dar nu e cu Buddy și Irene, asta-i sigur.

Își luă geanta de jos și scoase o ilustrată din ea pe care i-o dădu lui Ruby.

Ruby se uită la poza cu o plajă mărginită de palmieri și o întoarse pe partea cealaltă. Era adresată lui Fi și lui Saul. Se uită la timbru, a cărei dată era cu aproape o săptămână în urmă. Erau doar câteva rânduri scrise. „Buddy și cu mine avem o vacanță minunată, zăcând la soare fericiți. Ne întoarcem la New York după Anul Nou. Ne vedem în curând. Cu drag, Irene."

— Nu știu ce se întâmplă exact, dar se pare că Sam te-a mințit, spuse Fi cu blândețe.

— M-a mințit?

Sugestia lui Fi era de neconceput.

— Nu se poate să mă fi mințit. Trebuie să fie o greșeală.

— Nu e nici o greşeală. Am sunat la Irene ca să mă asigur că totul e în regulă, şi Buddy e perfect sănătos.

— Dar, nu înţeleg. Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Panica şi confuzia lui Ruby îi făceau inima să bată de să-i spargă pieptul.

— Şi să minţi spunând că cineva e pe moarte? E un lucru de-a dreptul îngrozitor. Nu pot să cred că Sam ar fi capabil de aşa ceva.

Fi nu spunea nimic.

— Deci, ce poate să însemne chestia asta? continuă Ruby. Că Sam are o altă femeie acasă în America?

Numele de Kimberley îi răsări în minte aproape instant. Era prietena destul de amărâtă a lui Sam cu care se întâlniseră din întâmplare la Kew Gardens. Oare Sam avea o aventură cu ea? O fi luat-o pe sus s-o ducă la vreun cuibuşor de nebunii la New York? Nu prea părea credibil, dar era posibil. Poate pierduse din vedere ceva când a decis că nu era nimic între ei.

— Cred că va trebui să aştepţi să-l întrebi pe el chestia asta.

Ruby stătea şi dădea din cap şi i se făcea din ce în ce mai greaţă.

— Nu ştiu ce să mai fac. Dintr-odată totul a devenit prea greu de suportat.

— Ce vrei să spui? S-a mai întâmplat şi altceva?

Ruby se hotărî că venise momentul să-i spună ce se întâmplase cu o seară înainte. Fi

ascultă în liniște cât explică ea despre aventura cu găsitul hârtiei cu semnătura lui Sam pe ea.

— Dacă mă întrebai cu câteva minute în urmă despre asta, ți-aș fi răspuns că Sam e omul cel mai sincer și pe care te poți bizui oricând, cu o onoare nepătată. E unul dintre motivele pentru care-l iubesc. Dar acum nu mai știu ce să cred.

După masa de prânz, cele două femei se opriră puțin pe trotuar să-și ia la revedere.

— Mă simt așa vinovată că a trebuit să fiu eu cea care-ți spune despre treaba asta, zise Fi. Dar nu mai puteam să trăiesc sub teroarea faptului că nu știi adevărul.

— Nu te mai simți nicicum, spuse Ruby. Dacă eram în locul tău, aș fi făcut fix același lucru.

— Și-mi dai de știre după ce ai vorbit cu Sam, da?

— Promit.

Fi o îmbrățișă pe Ruby de rămas-bun. După aceea, cele două femei o apucară în direcții diferite. Chiar dacă aerul era amar și stătea să plouă, Ruby mergea încet, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Ajunse la magazin și, pentru prima oară de când se deschisese, se simți ușurată că nu aveau clienți în momentul ăla.

Se prăbuși pe unul dintre scaunele rezervate pentru femeile gravide din magazin și-i spuse lui Chanel toată povestea.

— Credeam că-l cunosc pe Sam, spuse ea neputând să-și oprească lacrimile. Nu pot să

cred că a mințit despre faptul că Buddy era bolnav.

Chanel a fost încurajatoare, ca de-obicei:

— Uite, știu că pare o situație imposibilă, dar încă n-ai vorbit cu Sam despre asta. Trebuie să-i dai și lui o șansă să explice ce s-a întâmplat.

Ruby era de acord că trebuia să-i dea o șansă, dar cuvintele „agățat" și „în van" îi apărură în minte.

În noaptea aceea încercă să-l sune pe Sam din nou. Când nu reuși nici de data asta să dea de el, o sună pe Hannah. Era foarte important ca ea să fie ținută la curent cu întâmplările care avuseseră loc.

Când Ruby îi spuse cum reușise să pună mâna pe lista cu surogate, Hannah fu total uimită.

— Doamne ferește! Asta-i ca din filme! Doamne, ce curajoasă ești! Eu aș fi înghețat pe loc. Și ce facem de-aici încolo? Pentru binele lui Alfie, încă nu sunt foarte sigură că vreau să dau la ziar povestea asta.

— Știu, trebuie să fim cu multă băgare de seamă cu următoarea noastră mutare.

Ruby spuse că avea nevoie de un răgaz de gândire. Spunând asta, încerca să mai tragă de timp. Avea în vedere sfatul pe care i-l dăduse Chanel, ca să nu mai vorbim și de sentimentele ei proprii, și nu voia să ia nici o decizie înainte să-i spună lui Sam despre semnătura lui de pe formular.

— Hannah, înainte să închizi, voiam să-mi confirmi niște detalii despre nașterea lui Alfie.

— Sigur.

— A trebuit să faci o cezariană de urgenţă, nu?

— Da.

— Şi te-a operat doctor Hardacre?

— Nu. El era în vacanţă. A fost altcineva.

— Cine?

— Păi, nu ştiu. Era atâta agitaţie şi harababură pentru că pierdeam mult sânge. Tot ce-mi mai aduc aminte e că am fost dusă pe targă în sala de operaţii şi mi s-a dat un anestezic.

— Şi restul timpului cât ai fost internată cine a avut grijă de tine?

Hannah spuse că nu ştia cum îl cheamă.

— Dar era tânăr. American. Şi arăta foarte bine.

— Îl chema Epstien, cumva?

— S-ar putea. Dar chiar nu-mi aduc aminte.

Abia foarte devreme de dimineaţă reuşi să dea de Sam. Îi spuse că n-o sunase pentru că reţeaua de telefonie nu mersese toată ziua şi nu reuşise decât să primească mesajele ei.

— Îmi pare tare rău că n-am reuşit să te sun înapoi. Şi nu pot vorbi acum, pentru că tocmai cobor din avion. Ai spus că e ceva urgent. N-ar putea să mai aştepte până ajung la tine?

— Da, sigur.

Aşteptase atât de mult să vorbească cu el. Câteva ore în plus n-aveau să conteze prea mult.

— Rubes, pari supărată. Eşti OK?

— Lasă, hai să vorbim când vii aici, OK? Reuşi să-i mai ureze şi drum bun.

Se duse la culcare, dar iarăşi nu putea să adoarmă. Puţin după şapte, se decise să se ridice din pat şi să facă un duş. Tocmai ieşise de la duş când auzi soneria. Deschise uşa îmbrăcată în halatul ei terry de baie. Sam stătea în uşă zâmbind larg, încărcat cu croissante proaspete de la brutarul francez de după colţ. O luă în braţe.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Şi mie, spuse ea dându-şi seama ce răceală teribilă i se cunoştea în voce.

Nu schiţă nici un gest că ar vrea să-l ia în braţe sau ceva.

— Ce s-a întâmplat? Ai o voce ciudată rău, ca la telefon. Ce e?

— Stai să fac nişte cafea, spuse ea.

El îşi târî bagajul până pe hol şi închise uşa de la intrare în urma lui.

— Ruby, vorbeşte. Mă simt intimidat. Am făcut ceva greşit?

Ea stătea la chiuvetă şi umplea ceainicul cu apă.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Cu începutul.

Apăsă pe butonul de la ceainic şi îi dădu hârtia pe care o furase.

— Aruncă o privire pe asta.

— Ce e?

— Citeşte-o.

Suferea clar de diferenţa de fus orar şi nu prea putea să se concentreze.

— Da, păi ăsta e un formular pe care-l semnează toţi doctorii de la St. Luke după fiecare naştere. De unde-l ai?

— Îţi zic imediat. Nu vezi nimic ciudat la el?

Se uită cu atenție la el.

— Sunt niște nume în paranteze. N-am mai văzut asta niciodată.

— Să zicem că sunt numele mamelor-surogat.

El dădu din umeri.

— Tot ce se poate. Dar nu prea are sens ca spitalul să țină documentele care dovedesc existența mamelor-surogat la îndemâna oricui.

— Sau la îndemâna oricui poate să le fure.

Sam făcu ochii mari.

— Ai furat asta?

— De la Jill McNulty.

— De la Jill? Dar ce legătură are ea cu afacerea asta? Și cum ai putut să-ți asumi un asemenea risc? Dacă te prindea cineva...

— Păi, chiar m-a prins.

— Doamne Sfinte, dar ce s-a întâmplat?

Îi povesti despre relația lui Jill cu Hardacre – și despre cea profesională, și despre cea personală – și cum o prinseseră când ieșea din depozit.

— Deci, aveai dreptate. Hardacre e implicat în treaba asta.

Ea arătă spre hârtie.

— Uită-te în josul listei cu doctori. Ce vezi acolo?

— Stai puțin. Acela-i numele meu. Și spune că eu am fost doctorul care a operat-o pe Hannah.

— Și ai fost tu?

— Nu, nu am fost.

Vocea îi era stridentă de indignare.

— Tom Hardacre se pare că nu crede asta.

— Nu mă interesează ce dracu' zice omul ăla. Minte de îngheață apele.

— Hardacre a sugerat că Jill și cu el nu lucrau singuri la afacerea asta și că și tu făceai parte din micuța lor echipă.

Pupilele lui Sam erau dilatate de furie.

— Doar nu crezi una ca asta? E absurd. Recunosc că aia e semnătura mea pe formular, dar habar n-am cum a ajuns acolo. Mi-a fost înscenată chestia asta. Probabil că am crezut că semnam altceva. Dacă-l prind pe Hardacre, îi frâng gâtul împuțitului. Doamne, întreaga mea reputație profesională e în joc aici. Îți jur pe ce am mai scump, Ruby, când s-a născut copilul lui Hannah eram cu totul altundeva.

— Nu-i adevărat. A fost în noaptea în care ne-am întors de la Brighton și tu ai primit un telefon de la spital pentru ca să operezi un caz de urgență. Îmi aduc aminte că am avut o discuție despre asta lunea care-a urmat. De ce minți?

El trase aer în piept și-l expiră încet de tot.

— Nu mint acum. Mințeam atunci. Telefonul ăla n-a fost de la spital. Nici nu eram prin zonă atunci.

— Pe bune? Hannah spune că în spital a avut grijă de ea un doctor american tânăr și arătos. Nu tu erai ăla?

— Nu. Sigur nu eram eu. Sunt destui medici americani la St. Luke.

— OK, dar de ce m-ai mințit că te duci la spital?

Nu putea să se uite în ochii ei.

— A trebuit să mă duc la cineva. Avea probleme mari.

— Cine era?

— Nu pot să-ţi spun asta.

Clipi de uimire şi râse încet.

— Cum adică nu poţi să-mi spui?

— Pur şi simplu nu pot. Trebuie să mă crezi.

— Ce? Aşa cum te-am crezut şi când mi-ai zis că te duci la New York din cauză că Buddy a avut un atac cerebral?

Se făcu alb ca varul.

— Ştii despre chestia asta?

Ea luă ilustrata de la Irene de pe blatul de la bucătărie şi i-o dădu.

— Nu pot să cred ce prost e Buddy. Trebuia să-i spună şi lui Irene.

— Ce să-i spună lui Irene? Că îi foloseai drept alibi? Că trebuiau să te acopere pentru că erai cu altă femeie?

— Ruby, jur pe ce-am mai sfânt că nu eram cu altă femeie.

— Atunci ce făceai? Era ceva legat de treaba cu surogatele?

— Nu! Nu avea nimic de-a face cu aia. Nu pot să-ţi spun ce făceam acolo.

— Prostii. Adevărul e că erai cu o femeie. Te-am prins cu garda lăsată – ca să nu mai vorbim de faptul că te-am prins cu pantalonii în vine – şi nu poţi să mai inventezi nici o poveste care să mă convingă că nu aveai pe nimeni altcineva!

— Nu-i deloc adevărat.

— Sam, chestia asta e absurdă de-a dreptul. Acum că ai fost descoperit, ai putea măcar să

ai curajul să recunoşti că aveai o aventură la New York. Era cumva cu Kimberley aia?

El se schimonosi de durere ca şi când îl rănise dintr-odată. Ea luă reacţia asta drept un acces de vinovăţie.

— Nu am nici o aventură cu Kimberley, spuse calm. Aveam nişte treabă la New York numai că nu pot vorbi despre asta acum.

— Ce treabă?

— Doar treabă, OK?

— Nu, nu e deloc OK, replică ea. Dacă nu te vedeai cu nimeni în New York, atunci ce făceai acolo?

Îşi dădu seama că apa din ceainic fiersese şi butonul îl oprise automat.

În loc de răspuns, Sam se şterse la ochi cu mâna:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Încercă s-o ia în braţe, dar ea îl respinse.

— Fie că mă crezi, fie că nu, spuse el, chestia asta mă doare şi pe mine îngrozitor, dar acum am nevoie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Ce glumă bună. Cum pot să mai am încredere în tine când m-ai minţit aşa de rău? Mi-ai dat de înţeles că viaţa lui Buddy atârnă de-un fir de păr. Asta a fost un lucru oribil. Nu pot să cred că şi el ştia de asta. Până acum mi se părea un om aşa de drăguţ. Şi în ce te priveşte pe tine... Te-am iubit. Încă te mai iubesc.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

El încercă să i le şteargă, dar ea îl dădu la o parte din nou.

— Şi eu te iubesc. Nici nu ştii cât de tare te iubesc.

— Dar dragostea e şi despre încredere, şi nu pot să mai am încredere în tine. M-ai minţit. M-ai minţit despre ce făceai la New York. Presupun că m-ai minţit şi în legătură cu treaba cu surogatele şi semnătura ta pe formular.

Îi flutura hârtia prin faţă.

— Ruby, martor mi-e Dumnezeu că nu ştiu cum a ajuns acolo.

— Îmi pare rău, Sam, spuse ea calm. Pur şi simplu nu te cred. Acum trebuie să pleci.

Se mira şi singură cât de calmă şi de stăpână pe situaţie era.

El stătea în faţa ei cu o durere înfiorătoare întipărită pe faţă.

— Şi nu prea văd ce motiv ai mai avea să te întorci.

Se şterse la ochi cu mâneca de la halat.

El dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Cred că cel mai bine ar fi să plec.

Se aştepta ca el să protesteze, să se lupte pentru ea, s-o implore să nu pună capăt relaţiei. În loc de asta, pleca pur şi simplu. Cu câteva momente în urmă îi spusese cât de mult o iubea. Dacă o iubea cu adevărat, n-ar fi lăsat-o aşa uşor să facă asta.

După ce plecă Sam, ea zăcu în pat, cu genunchii la gură şi plânse până când a trebuit să se târască la muncă. Sentimentele ei oscilau între şoc îngrozitor şi dezgust. Ca şi

când faptul că Sam o înșelase nu o durea destul de rău și-așa, să descopere și că era un nenorocit care făcea avere ajutându-le pe niște starlete vanitoase și obsedate de sine să-și păstreze siluetele folosind surogate care să le poarte bebelușii în pântece, o făcea să-i vină să vomite.

În următoarele câteva zile, se luptă să se pună pe picioare. Ar fi căzut într-o criză de depresie oribilă dacă nu era atât de hotărâtă să meargă mai departe și dacă nu le-ar fi avut pe Chanel și pe Fi care o iubeau și o îmbărbătau mereu. Ele stăteau cu ea de vorbă ore întregi și o încurajau să plângă și să se revolte împotriva lui Sam cât se putea de tare. Fi venea la magazin cu lasagna și budinci pentru a-i da putere. Se oferi chiar să-i sune pe Buddy și Irene să vadă dacă putea să afle mai multe despre aventura lui Sam, dar Ruby o convinse să nu facă asta pentru că Buddy și Irene îi erau devotați lui Sam și n-ar face decât să-i servească și mai multe minciuni pe tavă.

Tot Fi insista mereu ca Ruby să vină la cină la ei în vizită. Gătea plăcinte uriașe și lasagna, și Saul îi umplea paharul mereu, și mai târziu, când era amețită într-un mod plăcut, o ducea acasă cu mașina.

Într-una din serile când cei trei luau masa împreună, Ben se trezi și coborî. Se cățără la Fi în poală și ascultă discuția adulților despre Sam.

— Huh, scoase Ben la un moment dat pe un ton serios, pe *Sam I am*, pe *Sam I Am*, nu-mi place de *Sam I Am*.

— Nu eşti singurul, dragul meu, răspunse Ruby cu un surâs amar.

Ruby presupusese că, după promisiunea lui Tom Hardacre că o să joace murdar, el şi Jill vor continua să lucreze la spital. Era destul de sigură că vor aştepta până toată chestia cu surogatele o să fie clasată din cauza lipsei de dovezi. Când nu mai putu să-şi ţină curiozitatea în frâu, sună la spital ca să vadă dacă Hardacre şi Jill încă mai erau prin zonă şi a fost extrem de surprinsă când află că erau în concediu prelungit. Ajunse, deci, la concluzia că îi băgase totuşi în oală. Când o întrebă pe fata de la spital dacă Sam încă mai lucra acolo, descoperi că nu plecase. Oricare ar fi fost motivul, el stătea pe loc.

Pregătirile pentru Săptămâna guatemaleză se dovediră a fi un anestezic foarte puternic pentru sentimentele lui Ruby, de asemenea. În noaptea dinaintea deschiderii, Ruby, Chanel şi Fi au stat la magazin până la ora unsprezece pentru ca să termine treburile.

Mai devreme, Craig, care-şi luase liber toată ziua, stătea ore întregi pe stradă pe un ger muşcător, împărţind fluturaşi. Ruby îşi dădea foarte bine seama că fluturaşii nu erau tocmai pe gustul clientelei de la Les Sprogs, dar nu prea-i păsa. Evenimentul era unul de caritate şi orice aducea clienţi era numai bun pentru ea.

Seara, Craig se ocupă de îmbrăcatul pereţilor cu draperii din bumbac în culori vii şi apoi agăţă luminiţe de Crăciun şi măşti maiaşe

frumos colorate pe pereţi. Tot el se duse pe seară după pizza şi bere.

Cele trei femei se deciseră să rezerve trei rafturi numai pentru hainele de bebeluş guatemaleze. Răspândiră multe worry dolls, îngeraşi din mărgele, moşi crăciuni şi sculpturi mititele cu naşterea lui Iisus. La sfârşit, Ruby agăţă pe perete nişte fotografii alb-negru cu copii ai străzii din Guatemala.

— Pentru a aduce aminte tuturor de ce are loc evenimentul ăsta, spuse ea.

Erau pe picior de plecare când Craig observă că nişte luminiţe începuseră să pâlpâie. Cât timp se duse el să le repare, femeile stăteau de vorbă.

— Nu mai ştii nimic de Sam, nu? întrebă Fi.

Ruby dădu din cap că nu.

— De fiecare dată când sună telefonul, mă aştept să fie chiar el care mă sună să vorbim.

— Despre ce să mai vorbiţi? spuse Chanel. Tipul e un mincinos şi te-a mai şi înşelat. Gata. După părerea mea a scăpat prea ieftin.

— Una dintre chestiile care chiar mă scoate din minţi e cât de prost mă pricep la oameni, de fapt. Credeam că sunt destul de bună la ghicit oameni. Vouă vă vine să credeţi?

Fi îi puse lui Ruby o mână pe umăr.

— Hai, mă, Sam ne-a prostit pe toate. Părea atât de fermecător şi de treabă. Încă mi se pare incredibil că a făcut toate lucrurile pe care le-a făcut. Omul ăla e un jeg ordinar.

— Ai dreptate, zise Chanel. Pe bune, e mai bine că s-a terminat.

— Ştiu, a fost de acord Ruby, dar l-am iubit atât de mult şi mi-e aşa de greu acum.

Sâmbătă dimineaţă, cu o oră înainte de marea deschidere, Ronnie şi Phil au ajuns la magazin cu braţele pline de tăvi cu mâncare guatemaleză. Aduseseră gogoşi guatemaleze şi borrachos – prăjituri însiropate în rom. În plus, mai aveau şi grămezi de farfurii cu tamale de pui şi foarte mult punci guatemalez.

— Vai, mamă! Astea-s grozave! Ai zis că faci câteva îmbucături doar. Nu trebuia să te chinui aşa. Cred că ai muncit toată săptămâna la ele.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Ronnie făcând un gest dismisiv. Ştii doar că mă dau în vânt după cauze nobile.

Până una-alta, Ruby se hotărâse să nu-i spună mamei ei că se despărţise de Sam. N-ar fi făcut decât s-o amărască şi, cu bebeluşul pe cale să se nască în câteva săptămâni, avea destule motive să fie ocupată.

Mătuşa Sylvia apăru şi ea cu câteva minute după Ronnie. Se înţelesese cu Ruby să împartă cutii de suc şi biscuiţi de Crăciun copilaşilor. Încă mai părea tristă, dar dacă era să te iei după aparenţa fizică – machiaj perfect, fustă maxi din piele întoarsă şi bluză asortată din caşmir – se descurca destul de bine cu situaţia.

— Deci, ai terminat-o cu Nigel? întrebă Ruby.

— Cam aşa ceva. Îţi povestesc mai târziu.

Ruby se aştepta ca magazinul să fie plin. Dar nu-şi imagina chiar cât de plin avea să fie. De la unsprezece încolo, a început să plouă cu clienţi. Împărţitul fluturaşilor fusese clar o idee genială. Chiar dacă îi mulţumise deja foarte călduros lui Craig pentru ajutor, Ruby îşi făcu o notă mentală să-i ia de Crăciun o sticlă foarte mare şi scumpă de whisky.

Mâncarea făcută de Ronnie a fost senzaţia absolută, iar punciul vedeta principală a zilei. Odată ce mămicile posh îl aveau curgând prin vene, nu mai pridideau să-şi cheltuiască banii. Hainele şi jucăriile guatemaleze zburară de pe rafturi cu viteza luminii.

Ruby era dezamăgită pentru că nu a apărut nici o vedetă, dar nu se aştepta oricum să vină prea multe. Ştia cât de peste mână le era unora dintre ele să se amestece cu „oamenii de rând". În plus, era aproape de Crăciun, deci majoritatea părăsiseră Londra ca să se însorească la Mustique sau prin alte ţări calde.

Pe măsură ce sosea din ce în ce mai multă lume, zgomotul devenea din ce în ce mai asurzitor. Peste muzica latino care se auzea de la CD player, se distingeau mame care strigau, bebeluşi care se smiorcăiau şi copii mai mari care ţipau în vreme ce dădeau ture prin magazin dărâmând pahare de punch şi şterpelind personaje din sculpturile cu naşterea lui Iisus.

Lucrurile erau destul de avansate când apărură Fi cu Saul, Ben şi Connor.

— OK, cu ce putem să te ajutăm? spuse Fi.

Ruby o puse pe Fi să se ocupe de casă împreună cu Chanel, iar Saul luă în primire

o gașcă de copii, cu tot cu Ben și Connor care ațipise, și îi mână spre locul de joacă.

Chiar după 12 a apărut și Ivan. Terminase în sfârșit să pună gresia în bucătăria lui Ruby. Deoarece nu ajunsese acasă înainte ca el să plece cu o seară înainte pentru că fusese ocupată până peste cap cu decoratul magazinului, iar Ivan nu accepta decât plata cash, îl întrebase dacă n-ar putea să treacă pe la magazin în ziua următoare ca să-i dea banii pe lucrare. Începuse să arate mult mai bine în ultima vreme, dar în dimineața asta gâfâia mai tare decât oricând. Și-și mai și freca mâna de piept.

— Ivan, îi zise ea în vreme ce-i întindea destul de multe bancnote de 50 de lire, te doare cumva în piept?

— Îi nimic. Bine sunt. Am întins mușchi, atâta tot.

— Așa să fie?

Nu era deloc sigură că-i așa.

— Da. Iau îmbucătură de keks și punci puțin, poate. Apoi mă simt mult mai bine.

Ea îl pofti să ia.

Singura persoană la care chiar nu se aștepta să vină era Nigel. Intră destul de spăsit – probabil din cauză că știa că Sylvia spusese familiei despre mica lor ceartă. O salută pe Ruby făcându-i cu mâna puțin stânjenit și se duse țintă la mătușa Sylvia. Chiar atunci un copilaș începu să se joace învârtind de butonul de volum de la CD player și reuși să închidă muzica de tot. Ca urmare, toată lumea auzi

schimbul de replici care urmă între Sylvia şi Nigel.

— Parcă ţi-am zis că n-ai ce căuta aici, se stropşi mătuşa Sylvia.

— Ştiu, dar trebuia neapărat să ne vedem. Trebuie să rezolvăm chestia asta.

— Dar ăsta nu e locul şi nici momentul pentru asta. Poate să mai aştepte.

— Ba nu poate.

Vocile lor erau din ce în ce mai stridente. În curând, oamenii începură să facă feţe-feţe.

Apoi, fix când Ruby era pe cale să se ducă la ei şi să-i roage să se certe afară, mătuşa Sylvia, dându-şi seama că făceau scandal, îl conduse pe Nigel pe după tejghea în bucătărie.

Exact în momentul în care Ruby respira uşurată, îl auzi pe tatăl ei strigând:

— Doamne, s-a prăbuşit!

Ruby se întoarse şi-l văzu pe Ivan zăcând pe podea. Se strânsese în poziţie fetală şi gâfâia îngrozitor.

— Doamne sfinte!

În timp ce fugea disperată spre locul unde era Ivan, care era deja înconjurat de un grupuleţ de oameni, auzea cearta din bucătărie.

— Nu mi-ai zis că erai cu şaptesprezece de ani mai mare decât mine, striga Nigel la mătuşa Sylvia. Cum crezi că mă simt de când am aflat?

Hotărând că cearta mătuşii Sylvia cu Nigel era una dintre grijile ei cele mai mici, îngenunche lângă Ivan, ale cărui buze se învineţiseră.

— Ivan, mă auzi? spuse ea disperată, bătându-l uşor pe faţă. Te rog, spune ceva.

— Sunt asistentă, spuse o voce de femeie. Lăsaţi-mă să mă uit puţin la el.

Îi luă pulsul la gât.

— A avut un atac de cord! Chemaţi o ambulanţă!

Pe fundal, mătuşa Sylvia şi Nigel erau încă în toiul certei.

— Ce contează vârsta? urla mătuşa Sylvia la Nigel.

— Nu contează. Contează că nu mi-ai spus niciodată chestia asta, zise Nigel. De ce nu înţelegi că o relaţie trebuie să fie bazată pe încredere reciprocă?

— Şi tu eşti exact omul care să vorbească despre încredere.

Acum asistenta părea să fi intrat în ceva ce-i părea lui Ruby o panică controlată.

— OK, nu mai prind puls!

A început să-l apese puternic pe piept. La fiecare câteva secunde se oprea ca să-i sufle aer în gură şi să verifice dacă avea puls.

— Cum adică nu sunt eu exact omul care are dreptul să vorbească despre încredere? vorbea Nigel.

— Ştii foarte bine de ce.

Ruby, Phil şi Ronnie stăteau exact lângă asistentă.

— Putem să ajutăm cu ceva? îi spuse Ruby. Asistenta dădu din cap negativ.

— Avem nevoie de medicii de la salvare. Ar putea să-i repornească inima cu şocuri electrice.

Dintr-odată, ochii lui Ronnie se făcură foarte mari, exact ca ai unei insecte.

— Doamne! Repede, Phil, adu defibrilatorul! E în portbagaj!

Phil o rupse la fugă şi ieşi din magazin; se întoarse în mai puţin de un minut. Asistenta aproape că-i smulse aparatul din mână şi începu să citească rapid instrucţiunile.

— Cum adică te simţi înşelat? îi zbiera mătuşa Sylvia lui Nigel.

— La o parte, vă rog! strigă asistenta.

Puse cele două dispozitive pe pieptul lui Ivan şi apăsă pe butonul de şoc. Partea de sus a corpului lui se ridică în aer.

— Tot n-are puls!

Repetă procedura.

Fără rezultat. Mai încercă o dată.

— Da, avem puls!

Se auziră urale puternice, aplauze şi strigăte de „Slavă Domnului!".

— OK, strigă mătuşa Sylvia, tu cum crezi că m-am simţit eu când am aflat că prietenul meu este un bărbat căruia îi place să poarte haine de femeie?

Pentru câteva secunde se lăsă o linişte mormântală urmată de câteva hohote. Tăcerea fu ruptă de Ben care stătea lângă una dintre scenele de Crăciun.

— Mami, mami, scârţâi el, eu înghiţit bebe Iisus.

Înainte ca Fi să apuce să fugă spre Ben, altă voce rupse tăcerea pe un ton ameninţător:

— N-ar vrea cineva să-mi explice exact ce se întâmplă aici?

Multe capete se întoarseră imediat. Stella stătea în cadrul uşii îmbrăcată într-un costum Armani, ca oala de fiert sub presiune pe cale să-i zboare capacul.

Capitolul 18

Chiar dacă Stella părea pe cale să explodeze de furie, nu a făcut asta. Nu era stilul ei să-şi piardă controlul.

Ronnie şi mătuşa Sylvia o luară la o parte, suficient de departe de locul unde medicii de la ambulanţă aveau grijă de Ivan, care-şi venise în simţiri, şi săriră în apărarea lui Ruby.

Mătuşa Sylvia nu era nici pe departe intimidată de verişoara Stella şi nu-şi precupeţi cuvintele.

— Stella, nu e vina lui Ruby pentru nimic din ce s-a întâmplat aici. Evenimentul ăsta este pentru a fi donaţi nişte bani unei organizaţii de caritate. Recunosc că a luat-o razna complet şi e jumătate vina mea. Dar n-am să te las s-o pui la colţ şi s-o acuzi. Clar?

Stella o măsură pe mătuşa Sylvia din cap până-n picioare.

— Sylvia – ce mult a trecut de când nu ne-am mai văzut. Văd că n-ai mai mers la *Weight Watchers*[1].

Se întoarse către Ronnie şi făcu la fel.

---

1. Program în care un grup de oameni supraponderali sunt sfătuiţi de specialişti în nutriţie şi fitness cum să dea jos kilogramele în plus.

— Ruby mi-a zis că ești gravidă. Ce curajoasă trebuie să fii la vârsta ta...

— Ce bine-mi pare că nu ți-ai pierdut farmecul irezistibil, se stropși mătușa Sylvia.

În momentul acela, Ruby interveni și îi sugeră mătușii Sylvia că poate nu ameliora situația în felul ăsta și că poate ar fi mai bine ca ea și cu Ronnie să se ducă acasă.

După ce plecă din magazin toată lumea, Stella se întoarse la Ruby și îi aruncă o privire scârbită ca și cum era garnitura de legume pe care n-o comandase. Nici o clipă nu ridică vocea sau nu încercă s-o mustre pe Ruby. Când Ruby făcu o încercare disperată să-și ceară scuze, Stella doar ridică o mână ca s-o oprească.

— Am foarte puține de zis.

Vocea îi era rece ca o piatră:

— Niciodată n-am fost atât de dezamăgită. Ceea ce am văzut azi aici este o rușine. Nu mă interesează scuzele și justificările. De-ajuns să zic că asocierea mea cu Les Sprogs a luat sfârșit.

— Poftim? Fac o singură greșeală și te decizi să mă lași baltă? Stella, nu poți face una ca asta. N-am putea măcar să discutăm la o cafea?

— Am luat decizia deja.

— Și ce o să se întâmple? Ruby spuse asta aproape în șoaptă.

— Asta nu mă interesează. Poți să cumperi și partea mea de afacere sau să-ți iei adio de la ea.

Se întoarse să plece.

— Dar tu deţii 90% din afacere. Eu de unde să iau atâţia bani?

— Habar n-am.

— Stella, te rog. Nu poţi să pleci pur şi simplu. Măcar lasă-mă să-ţi explic.

— Ce să-mi explici? Că ai organizat un eveniment ieftin şi de prost-gust fără să-mi spui şi ai permis să se transforme într-o telenovelă?

— Am încercat să dau de tine ca să-ţi cer voie să organizez Săptămâna guatemaleză, dar erai plecată în vacanţă. Credeam că ai să te superi dacă te deranjez.

— Săptămâna guatemaleză? pufni Stella. Tu ce-ţi imaginezi că conduci aici pe banii mei – o afacere sau o operă de caritate din Lumea a Treia?

— O afacere, dar una cu suflet şi conştiinţă socială – mai ales în apropierea Crăciunului.

Stella făcu urechea toacă la remarcile acestea.

— Ai să primeşti înştiinţare de la avocatul meu, spuse ea.

După vorbele acestea se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Stella, te rog...

Dar ea dispăruse deja.

Ruby se aplecă să culeagă de pe jos o cutie goală de suc lăsată acolo de unul dintre copii. Îl pierduse pe Sam şi acum era pe cale să-şi piardă şi afacerea, probabil. Îndoi cutia în pumn şi simţi cum lacrimile îi veneau în ochi.

Se târî până în bucătărie şi puse ceainicul pe foc. În timp ce aştepta să fiarbă, sună la

spital ca să afle cum îi mai era lui Ivan. Îi luă secole să dea de cineva care chiar ştia situaţia lui. Când a dat în sfârşit de o asistentă care ştia de cazul lui, aceasta nu prea voia să-i dezvăluie nici o informaţie pentru că nu era membru al familiei. Îi luă ceva ca s-o convingă să-i spună totuşi, dar până la urmă aceasta îi zise că lui Ivan i se făcea un bypass de urgenţă. Îi sugeră lui Ruby să sune a doua zi dimineaţă când vor şti mai multe despre situaţia lui.

Imediat ce Ruby puse receptorul în furcă, Chanel reapăru. După ce toţi clienţii plecaseră, Chanel plecase şi ea ca să le lase pe Stella şi pe Ruby să discute în linişte. Acum se întorsese cu Alfie, care dormea în căruciorul lui. Pentru câteva clipe, Ruby era prea adâncită în problemele proprii ca să mai întrebe unde era Hannah şi cum ajunsese Alfie la Chanel.

— Ei, ce ţi-a zis Stella? întrebă Chanel.

Ruby îi spuse.

— Ce împuţită! bălmăji Chanel.

— Am să apelez la banca mea să văd cât pot să împrumut de la ei, dar sunt destul de sigură că n-o să-mi dea toată suma necesară. Refuz să las afacerea să se ducă pe apa sâmbetei fără să lupt pentru ea măcar. Nu după cât am muncit ca s-o pun pe picioare. Trebuie să fac rost de bani într-un fel sau altul. Problema e că acum n-am nici cea mai vagă idee cum o s-o scot la capăt.

— Nici eu, spuse Chanel.

— Cum adică?

Îi spuse că după ce plecase de la magazin se întâlnise cu Hannah din întâmplare pe

stradă. Hannah și Alfie veneau înspre petrecerea de deschidere. Au mers la o cafea și Hannah izbucnise în plâns, spunându-i că era epuizată de oboseală și că nu mai putea face față să aibă grijă și de Alfie. O implorase pe Chanel să-l țină o săptămână la ea.

— Ia uită-te la el, cum stă acolo adormit – așa de inocent și de perfect, îi zise Chanel lui Ruby. Cum să zic nu?

— Dar ce-o să faci de-acum încolo? N-ar trebui să spui cuiva? Autorităților?

Chanel ridică din umeri a nedumerire.

— Nu văd de ce aș face asta. Hannah are voie să-și roage o prietenă să aibă grijă de bebelușul ei câteva zile. Și eu fac asta bucuroasă.

— Dar nu te-ai gândit că poate ar vrea să-l ții mai mult decât câteva zile? Ce-ar fi dacă te roagă să-l ții pentru totdeauna?

Chanel îl mângâie pe Alfie pe cap.

— N-are rost să ne pripim. Mai bine să vedem ce simte după ce face și ea o pauză.

Managerul de la banca lui Ruby i-a spus că banca e dispusă să-i dea jumătate din suma necesară pentru a cumpăra partea lui Stella din afacere. Asta însemna că tot mai trebuia să găsească 200 000 de mii de lire. Părinții ei imediat îi propuseră să reipotecheze casa, dar, oricât de recunoscătoare le era Ruby pentru ofertă, spuse că nici nu vrea să audă că ei și-ar putea pune casa în pericol. Fi și Chanel tot insistau că ceva avea să apară mai devreme sau mai târziu, dar, dacă nu era vreo minune

dumnezeiască, Ruby nu-şi putea imagina ce-avea s-o salveze.

De-atunci încolo, Chanel îl aducea pe Alfie la serviciu câteva ore în fiecare zi. Dormea în majoritatea timpului, dar, când era treaz, Chanel nu prididea să fie atentă şi drăgăstoasă cu el. Când nu-l legăna în braţe, se juca cu el sau îl pupa pe burtică făcând zgomote de elicopter şi îl arăta tuturor clienţilor. Toată lumea era convinsă că ar fi o mamă perfectă.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa? zise Ruby.

— Nu numai eu, ci şi Craig... spuse Chanel uitându-se lung la bebeluşul adormit.

— Ai mai vorbit cu Hannah?

Chanel a dat din cap că da.

— Am vorbit cu ea la telefon două ore azi-noapte. Îl iubeşte din tot sufletul, dar – aveai dreptate – nu ştie dacă-l mai vrea înapoi.

— Ce-o să faci acum?

— Îi mai dau timp de gândire, măcar până după Crăciun.

— Dar dacă nu-l mai vrea înapoi deloc?

— Atunci va trebui să informăm Asistenţa Socială.

— Dar ce crezi că se va întâmpla cu el atunci?

Îl mângâie pe Alfie pe obraz.

— Păi, odată ce autorităţile află că Claudia Planchette e mama lui adevărată, o să încerce să i-l dea înapoi. Tot încerc să mă conving că e spre binele lui.

— Dar tu şi cu Craig l-aţi lua dacă aţi putea?

— Adică să-l adoptăm?

Ruby dădu din cap afirmativ.

— Într-o clipită.

La prânz, în fiecare zi, Chanel și Alfie se duceau acasă, și Fi venea să-i țină locul lui Chanel. Fi era foarte recunoscătoare pentru slujbă. Saul încă nu găsise nimic de lucru și ea era disperată să facă rost de niște bani ca să cumpere cadouri de Crăciun pentru ai ei. Și ajutând-o pe Ruby cu magazinul mai reușea să scape puțin de mama ei. Bridget venise în vizita ei anuală de Crăciun și crea dezastrul obișnuit.

— Mama și cu Saul nu mai vorbesc unul cu altul după ce mama l-a auzit într-o zi la telefon cum îi spunea unui prieten că mă părăsește din cauza unei alte femei – mama mea. Singura speranță e că Saul are câteva probe la care se duce. Și avem banca și Fiscul care ne așteaptă după colț. Mă rog în fiecare seară să-și găsească ceva.

La muncă, pentru că era ocupată, Ruby nu avea timp să se gândească la Sam. Abia când ajungea acasă seara și deschidea o sticlă cu vin, își permitea să-și lase emoțiile să zburde libere. Problema era că, în ciuda tuturor lucrurilor urâte, nu putea să nu-l mai iubească. Asta și sentimentul oribil de pierdere ireparabilă o făceau să adoarmă plângând în fiecare seară.

Se trezea în fiecare dimineață și îi lua câteva secunde să-și aducă aminte că Sam nu mai era în viața ei. Descoperirea o lovea ca o

bilă de demolat. Din când în când, se gândea că ar putea să-l sune, dar nu prea părea să aibă vreun rost să facă asta.

Se mai înveseli puţin când descoperi că în Săptămâna guatemaleză strânsese 10 000 de lire pentru copiii străzii. Câteva dintre vedetele care fuseseră invitate la lansare, dar nu au putut veni trimiseseră cecuri extrem de generoase.

De asemenea, se dovedi că una dintre clientele lui Ruby ştia un jurnalist de la *Evening Standard* şi că îi spusese cât de mulţi bani a strâns pentru copiii străzii. Până să apuce Ruby să se dezmeticească, editorul de la departamentul de articole de fond o suna ca să-i spună că vor să scrie un articol de o pagină despre Les Sprogs. Ruby se duse ţintă la telefon şi o sună pe Stella. Spera că va fi atât de impresionată că reuşise să strângă bani pentru caritate şi să obţină şi o creştere serioasă pentru PR-ul magazinului încât şi-ar schimba hotărârea de a ieşi din afacere. În realitate, abia dacă a reacţionat în vreun fel. Singurul comentariu pe care l-a făcut a fost:

— Nu te-a contactat încă avocatul meu?

După ce a închis telefonul după conversaţia cu Stella, Ruby s-a întors la Chanel şi i-a zis:

— Nici nu s-a clintit.

— Hai, mă, n-o lăsa să te descurajeze aşa. Ne descurcăm noi. Vorbesc eu cu Craig. Unii dintre clienţii lui sunt putred de bogaţi. S-ar putea ca povestea ta să-i facă să scuipe măcar

câteva miişoare. N-ai de unde să ştii ce se poate întâmpla.

— Da, chiar n-ai, zâmbi ea.

Chanel şi Fi insistară ca Ruby să-şi ia vacanţă weekendul dinainte de Crăciun.

— Am aranjat ca altcineva să stea cu copiii, spuse Chanel, tu du-te acas' să te-odihneşti.

Ruby opuse rezistenţă, dar nu foarte multă. Nu plănuia să se odihnească totuşi. Crăciunul venea în câteva zile, şi ea nu cumpărase încă nici un cadou.

Sâmbătă dimineaţa se trezi şi aşteptă să o copleşească durerea obişnuită. Se lăsă pradă lacrimilor. După câteva minute bune, se ridică cu greu din pat. Îşi puse halatul pe ea şi se duse la bucătărie unde-şi făcu o cană de cafea tare.

În vreme ce-o bea, gândurile îi zburară la Jill McNulty şi la Tom Hardacre. Se întreba ce să facă mai departe. Cu mărturia lui Hannah, lista lui Jill McNulty şi propria ei mărturie despre faptul că Hardacre încercase s-o mituiască să-şi ţină gura, avea clar destule informaţii ca să dea la ziar. Deci, ce-o oprea să facă asta? Ştia că era numai loialitatea pe care i-o purta lui Sam. Chiar şi cu toate dovezile pe care le avea, o parte din ea încă se mai lupta să accepte că el ar fi implicat în asta.

Altă chestie care o deranja era că, în momentul în care povestea asta ar ajunge la ziare, reputaţia spitalului St. Luke s-ar duce pe apa sâmbetei. În ciuda furiei împotriva atrocităţilor care se întâmplau acolo, Ruby nu voia

să se facă vinovată de distrugerea reputației unei maternități de renume mondial. Odată ce povestea ar ajunge la ziar, ar fi aproape imposibil să-i mai convingă pe oameni că nu tot personalul medical știa de afacerea murdară. Și totuși – era clar că la un moment dat povestea avea să ajungă la ziar dacă Hannah se hotăra s-o dea în judecată pe Claudia până la urmă ca să obțină banii pe care aceasta îi mai datora. Și chiar dacă n-ar da-o în judecată, adevărata identitate a lui Alfie avea să fie descoperită când Chanel îl încredința Serviciilor de Asistență Socială. N-ar lua prea mult până vreun angajat oportunist ar vinde povestea unui ziar.

Odată ce presa ar auzi povestea, Hannah ar fi hăituită de jurnaliștii de la ziarele de scandal. S-ar putea să aleagă să ignore faptul că ea se înhămase la surogatul ăsta pentru ca să-și plătească facultatea. În loc de asta s-ar putea s-o acuze de lăcomie și că e mamă denaturată pentru gemenele ei. Ar fi arătată mereu cu degetul și viața ei ar fi distrusă.

De asemenea, Claudia ar putea să-l ia pe Alfie doar pentru că fanii ei ar disprețui-o, și cariera ei ar fi complet terminată dacă n-ar face asta. Ruby era îngrozită de câte ori încerca să-și imagineze ce fel de viață ar fi dus cu ea ca mamă.

Oricât de mult își dorea Ruby ca Jill McNulty, Hardacre și Claudia să fie dați în vileag, nu putea să nu se gândească la faptul că, probabil, povestea asta n-o să iasă la iveală niciodată.

După ce-şi termină cafeaua, se decise s-o sune pe Hannah ca să vadă ce mai face.

— Crezi că sunt groaznic de rea pentru nu mai vreau să-l iau pe Alfie înapoi?

Era limpede din vocea ei că era foarte chinuită de problema asta.

— Nu, nu cred că eşti rea.

Ruby le auzi pe cele două gemene plângând în fundal.

— Eşti o mamă singură şi ai doi copii ai tăi proprii de care să ai grijă. Cred că ai luat decizia potrivită.

— Am fost o tâmpită pentru că m-am încurcat în chestia cu surogatul, dar chiar am crezut că Claudia nu mai putea să aibă copii şi că o ajutam. Habar n-aveam ce se întâmpla de fapt. Şi, spunând asta, te asigur că în momentul în care am cunoscut-o mi-am dat seama că era dusă cu pluta.

— Uite, încercai doar să câştigi nişte bani ca să poţi să te întorci la facultate. Nu văd nimic greşit în asta. Ai fost doar puţin naivă, atâta tot.

— Puţin? Asta e-un eufemism.

— Hai, mă, ai făcut o greşeală şi tu. Una destul de mare, trebuie să recunosc, dar ar fi bine să nu te mai învinovăţeşti atâta pentru ea.

O întrebă pe Ruby dacă se mai gândise la cum să-i dea de gol pe Hardacre şi pe Jill. Hannah părea foarte mulţumită s-o lase pe Ruby să ia toate deciziile. Îi era clar că nu avea nici timpul şi nici energia să se ocupe şi de asta. Ruby îi spuse la ce se gândise. Se

înţeleseră că mai trebuiau să se gândească şi că vor mai vorbi după Crăciun.

Cu cât se apropia Crăciunul, Ruby se gândea tot mai mult că poate o să primească o felicitare sau un telefon de la Sam, dar nu primi nimic. Era foarte tristă pentru că nu mai ştia nimic de el, dar, având în vedere uşurinţa cu care plecase, nu i se părea surprinzător.

Şi-a petrecut ziua de Crăciun la părinţii ei. Ronnie, care era umflată ca un balon, n-avea voie să ridice nici măcar un deget.

În dimineaţa de Crăciun, Ruby şi mătuşa Sylvia veniră devreme ca să pregătească masa de sărbătoare. Phil făcuse toate cumpărăturile cu câteva zile înainte. Cumpărase de toate, mai puţin curcanul. Acesta împreună cu destule sticle de votcă fuseseră primite cadou de la Ivan. Cadourile erau pentru a-i mulţumi lui Phil că-i salvase viaţa. Se pare că Ivan reuşise să dea şi de asistenta care i-a făcut inima să bată din nou şi-i trimisese şi ei votcă şi curcan.

Mătuşa Sylvia preluă frâiele bucătăriei. Ruby, care ura să gătească fripturi la cuptor – chiar şi când nu era Crăciunul – pentru că nu reuşea niciodată să-l coacă suficient sau îl cocea prea mult, era ajutorul ei de bucătar.

— Ştii, spuse mătuşa Sylvia ştergându-se la nas cu dosul mâinii, n-am apucat niciodată să-mi cer scuze pentru scandalul îngrozitor pe care l-am făcut Nigel şi cu mine la magazin. Ne-am cam lăsaţi duşi de val. Îmi pare

tare rău. Și mă simt foarte vinovată că ăsta e motivul pentru care Stella s-a retras din afacere.

— Nu te îngrijora, spuse Ruby tăind încă o cruce din cotorul unei verze de Bruxelles. Nu ai fost numai tu de vină. Stellei i s-a părut că întregul eveniment era ieftin și n-a putut să suporte ideea că l-am organizat fără să-i spun.

Puse varza într-un castron cu apă și luă încă una din pungă.

— Și Ivan ce mai face? întrebă Sylvia.

Ruby spuse că era acasă și se simțea foarte bine.

— Slavă Domnului. Te-ai mai gândit la cum să-i cumperi partea Stellei din afacere?

Ruby ridică din umeri.

— M-am gândit tare mult. Am nevoie de bani. Avocatul Stellei mă tot presează să plătesc sau să cad de acord să vândă.

— Știi, am niște bani puși deoparte, nu sunt foarte mulți, dar dacă te-ajută cu ceva...

— Foarte drăguț din partea ta, apreciez oferta, dar nu ai suficient cât să-ți permiți să riști. Dacă dintr-un motiv sau altul afacerea nu merge, n-aș mai putea să-ți plătesc împrumutul și n-aș putea să trăiesc cu un asemenea gând.

Mătușa Sylvia luă încă un pumn de umplutură și-l îndesă în fundul curcanului.

— Există și varianta Nigel, spuse ea. El e destul de bogat.

— Nigel? Nu prea cred că m-aș simți bine să-i cer bani cu împrumut fostului tău prieten.

— Fost? Da' cine ţi-a zis că ne-am despărţit?

— Nimeni, am presupus doar că după ce... ştii tu...toată chestia cu chiloţii...

— Ne descurcăm. El se duce la un psihanalist. Îl ajută să studieze mai atent relaţia pe care a avut-o cu tatăl lui. Se pare că a fost foarte dominator. Drept urmare, Nigel a crescut cu o nevoie acută de a-şi reprima partea masculină şi de a-şi dezvolta latura feminină.

— Măcar nu mai poartă haine de femeie.

— A, nu, zise mătuşa Sylvia dând din mână a nepăsare, astfel încât o bucată de umplutură ajunse drept pe podea. Probabil că o să vrea mereu să facă asta. Dar pot accepta.

— Poţi?

— Da, aşa-i mătuşica ta – e fericită când are de schimbat un bărbat.

Asta era Ronnie. Se îndreptă spre chiuvetă şi începu să umple ceainicul cu apă.

— Ştii ce, Ronnie? Cred că ai dreptate. Poate că îmi place să-i ajut pe bărbaţii din viaţa mea. Dar se pare că funcţionează bine. Ne ducem la un grup de terapie pentru cupluri în situaţia noastră, şi Nigel crede că aş fi perfectă pentru poziţia de consilier al domnilor despre cum să se machieze şi cum să se îmbrace. Crede că aş putea să-mi deschid o afacere unde să vând haine pentru femei create special pentru bărbaţi. Mă gândesc să-i zic *Fete cu Mâini Mari*.

— Păi, atâta timp cât tu eşti în regulă cu situaţia asta, spuse Ronnie, numai asta contează.

— Sunt, acum mă scuzați, trebuie să merg până sus să mă spăl pe mâini.

După ce a plecat, Ronnie s-a întors la Ruby și i-a zis:

— Și tu cum te mai descurci, draga mea?

Ruby nu a vrut s-o îngrijoreze pe mama ei spunându-i cum intrase ea prin efracție în depozit la St. Luke sau ce se întâmplase între ea și Sam. Problema era că Ronnie, ale cărei antenuțe erau mereu scoase, își dăduse seama că Ruby îi ascundea ceva. O tot bătuse la cap să-i zică ce se întâmpla încât, până la urmă, Ruby se dăduse pe brazdă.

— Mă tot macină îndoiala dacă să dau sau nu în vileag povestea cu surogatele, spuse ea.

— Văd. Spitalul ar fi terminat dacă ai face asta.

— Și mi-e și frică că tratamentul tău o să aibă de suferit. Tu și cu mine avem același nume de familie. Vreo moașă implicată ar putea să facă legătura imediat.

Ronnie dădu din cap aprobator.

— Dacă te hotărăști să te duci cu povestea la ziar, atunci am să vorbesc cu doctorița Beech să nasc copilul la Spitalul Portland.

Ruby spuse că probabil așa era cel mai bine.

— Draga mea, îmi pare așa de rău de relația cu Sam. Știu că pare banal, dar durerea o să se mai ducă mai devreme sau mai târziu.

Ruby spuse că-și dorea ca asta să se întâmple cât mai curând. Ronnie își îmbrățișă fiica.

— Să știi că tatăl tău și cu mine suntem mereu dornici să te ajutăm dacă ai nevoie.

Nu vreau să crezi că venirea pe lume a micuţului Sigmund o să schimbe asta în vreun fel.

Ruby zâmbi.

— Ştiu că n-o s-o schimbe: Te iubesc.

— Şi eu pe tine.

Ronnie o pupă pe fiica sa pe frunte.

Exact atunci butonul de la ceainic sări.

— Stai acolo unde eşti, spuse Ruby, fac eu cafeaua.

După numai câţiva paşi simţi că începe să alunece pe podea. Se întinse ca să se ţină de blatul de la masă, dar nu reuşi să ajungă la el. De vreo câteva ori reuşi să se redreseze. Până la urmă, căzu pe spate şi ateriză cu o bufnitură pe podea.

— Eşti bine? sări Ronnie, ridicându-se cu greu de pe scaun.

Ruby reuşise să dea cu capul de duşumea, dar aterizase şui. Cumva piciorul îi ajunsese sub ea. Când încercă să-l întindă, se schimonosi de durere. Observă şi că era acoperit cu umplutură de salvie şi ceapă.

— De fapt, nu, nu sunt. M-am lovit la gleznă.

Mătuşa Sylvia, care era „doctorul" casei, puse diagnosticul „entorsă gravă" şi îi înfăşură glezna cu gheaţă. Restul zilei de Crăciun, Ruby şi-o petrecu pe canapea lângă Ronnie cu piciorul pus pe măsuţă. La un moment dat, Ruby şi Ronnie au avut nevoie la baie în acelaşi timp. Phil spuse că, privindu-le cum încercau să urce scările, era ca şi când se uita la doi pensionari foarte în vârstă care încercau să facă alpinism.

Nigel se dusese la masa de Crăciun la părinții lui foarte în vârstă și ajunse pe la ora ceaiului. Phil, care știa tot despre preferințele lui Nigel pentru lenjeria de damă, dădea din colț în colț. Băuse votcă de la Ivan înainte de masa de prânz, ca să nu mai vorbim și de cele câteva pahare cu vin de la masă.

— Ce să-ți aduc, Nigel? Un pahar de șampanie său o cană cu ceai?

Nigel spuse că un ceai ar fi chiar bun.

— Deci ce mărime de cupă vrei? Pardon, adică ce mărime de cană vrei, o cană sau o cupă D ceai? Adică o ceașcă de ceai.

Gafele nu s-au oprit aici. Câteva minute mai târziu îl întreba pe Nigel dacă văzuse meciul lui Manchester United de săptămâna trecută.

— Ce adunătură de fătălăi! După părerea mea au fost de cacao.

Înainte să apuce cineva să-l țină în frâu, a început să-i „admire" puloverul de culoarea ocru pe care i-l cumpărase mătușa Sylvia.

— Deci, ce culoare e aia, Nigel? Un pic cam bărbătesc, nu ți se pare?

Ca de-obicei, Ruby nu plănuia să deschidă magazinul decât după prima săptămână din luna ianuarie. Oamenii care cumpărau de la Les Sprogs plecau în vacanță înainte de Crăciun și nu se întorceau decât cel mai devreme pe 5 ianuarie. Din moment ce glezna îi era umflată și-o durea groaznic de rău și nu putea să calce cu ea sau să conducă, era destul de recunoscătoare pentru timpul liber.

De Anul Nou se duse cu taxiul la Chanel şi la Craig. Cu câteva zile înainte, Chanel o sunase să-i spună că organizau o cină liniştită şi dacă nu ar vrea şi ea să vină. Fusese invitată şi la Saul şi Fi, dar ei aveau în plan o masă în familie cu părinţii lui şi nu ştiu câte alte rude şi, chiar dacă o asiguraseră că nu-i deranja, Ruby tot simţea că s-ar putea să se simtă în plus.

Mai fusese invitată şi la o serie de petreceri, dar, din moment ce încă mai suspina după Sam şi glezna o durea oribil, nu prea avea chef. Hotărî că o seară liniştită între prieteni era exact de ce avea nevoie acum.

Chanel şi Craig încă mai aveau grijă de Alfie. Hannah se hotărâse că nu-l mai voia înapoi şi cuplul era pe cale să apeleze la Serviciile de Asistenţă Socială.

— Habar n-am cum e legea în cazuri de genul ăsta, îi zise Craig lui Ruby în vreme ce Chanel era plecată la bucătărie să facă nişte cafea, dar e posibil să nu-l mai ţinem pe micuţul ăsta prea mult timp de-acum înainte. Dacă Chanel e obligată să renunţe la el, toată lumea o să i se prăbuşească... ca să nu mai spun de lumea mea...

După cafea, Chanel o întrebă pe Ruby dacă voia să meargă până sus ca să-l vadă pe Alfie.

— Mi-ar face mare plăcere.

Camera copilului era perfectă. Sigur că nu fusese făcută special pentru Alfie. Craig o decorase în timpul sarcinii foarte scurte a lui Chanel.

— N-am putut s-o schimbăm.

Ruby se uită în sus. Steluţe electronice micuţe străluceau pe tavanul albastru închis. Era destulă lumină cât să observe pictura murală făcută de Craig cu Winnie the Pooh. În pătuţul lui, Alfie se dezvelise şi dormea pe spate îmbrăcat într-o salopetă de pijama cu un model cu iepuraşi. Sforăia foarte încet.

— Tot încerc să mă pregătesc să-l pierd, dar mi-e aşa de greu...

Ruby o îmbrăţişă pe Chanel.

— Of, scumpo... Sper să reuşeşti să-l păstrezi, dar sunt atât de multe de clarificat. Nu poţi să te bazezi pe asta. Claudia s-ar putea să-l vrea înapoi.

— Ştiu şi încerc să fiu cât se poate de realistă, dar Claudia nu a ţinut legătura cu Hannah. Nu a mai vorbit cu ea de când a refuzat să-l ia pe Alfie atunci la spital. Şi, dacă l-ar lua acum, ce fel de viaţă ar avea cu ea? Ai văzut doar cum se poartă cu Avocado. E o mamă groaznică.

— Da, dar are toate drepturile.

— Drepturi pe care le-a dat dracu' cu luni în urmă când l-a respins pentru că avea păr roşcat.

— Din păcate asta nu e şi cum vede legea lucrurile.

— Atunci, legea trebuie să-şi pună ochelari.

Ruby o strânse prieteneşte de umăr.

— Hai să mergem jos să mai bem o cafea.

Capitolul 19

Ruby şi-a petrecut următoarele câteva zile odihnindu-şi glezna, care începuse să se umfle din nou pentru că se sprijinise prea mult şi prea devreme pe ea.

Îşi petrecea timpul citind şi uitându-se la emisiuni tâmpite la televizor. Din când în când, se ridica de pe canapea ca să se târască până la closet sau până la frigider.

Pe la prânz, a doua zi după Anul Nou, se hotărî că, dacă se mai uită la încă o reluare din *Will & Grace* sau la încă un film bazat pe o poveste adevărată făcut pentru micul ecran, va înnebuni.

Luă noul David Baldacci[1], pe care i-l dăduse mătuşa Sylvia de Crăciun, dar nu s-a putut hotărî să-l înceapă. Începu să răsfoiască revista *Hello!*, apoi o puse jos. Îl sună pe Ivan ca să-i ureze un An Nou Fericit. Acesta părea foarte plin de energie şi zicea că se va întoarce la muncă în martie.

— Doctori foar' mulţumiţi cu star' mea. Sunat pe tine curând. Poate mai chestii ai de făcut? Oi face rafturi pentru cărţi în cam'ra de zi, da?

1. Scriitor american de thriller foarte de succes.

Oricât de mult îl simpatiza, ultimul lucru de care avea nevoie era Ivan câcâindu-se îngrozitor încă vreo trei luni, făcând o treabă care ar lua trei zile oricui altcuiva. Dar îi părea rău de el. Chiar dacă avea o voce foarte entuziastă, atacul de cord probabil că îi zdruncinase destul de tare încrederea în sine şi ultimul lucru pe care îl dorea Ruby era să-l facă să se simtă inutil şi nedorit.

— Rafturi? Ce idee bună!

Se auzi spunându-i.

— Nişte rafturi ar fi grozave. Să mă suni când eşti gata să începi, da?

Îi zise „pa" lui Ivan şi se duse în bucătărie să-şi mai facă încă o cană de cafea. Când se întoarse, se aşeză pe canapea cu cana într-o mână şi cu telecomanda în cealaltă. Vreo cinci minute se plimbă pe diverse canale. Când nu găsi nimic interesant, se lăsă pe spate pe perne şi închise ochii. La scurtă vreme după aceea, aţipi cu CNN mergând în fundal. Probabil că fusese doar pe jumătate adormită pentru că era vag conştientă că o voce spunea ceva despre un proces penal. Un nume era repetat de multe ori. Chiar şi în starea de semiveghe în care era, îşi dădu seama că numele acela părea cunoscut. Dintr-odată ochii i se deschiseră larg.

— Şi acela a fost Dan Rozenberg de la New York cu un reportaj despre rejudecarea cazului Josh Epstien care începe marţi.

Ruby se ridică prea brusc aşa că ameţi niţel. Se chiorî la ecran, dar reportajul se terminase. Prezentatorul vorbea acum despre preţul petrolului.

— Stai nițel, spuse ea cu voce tare, a zis cumva Josh Epstien? Oare se referea la Josh Epstien, fratele lui Sam Josh? Sigur că nu. Fratele lui Sam era dependent de droguri, dar Sam n-a zis nimic cum c-ar fi un criminal periculos. Totuși, erau destul de multe chestii pe care Sam nu i le spusese despre viața lui. Tot ce-i venea în cap era că, dacă procesul lui Josh Epstien era pe CNN, atunci trebuie că era un infractor extrem de periculos.

Se târî în dormitor și se așeză la calculator. Apoi căută pe Google *Josh Epstien* la secțiunea „imagini". Înainte să meargă mai departe, trebuia să vadă dacă semăna vreun pic cu Sam. Trebuia să fie sigură că ăsta e același Josh Epstien.

Primul rezultat era o poză cu un bărbat și o femeie la nuntă. Bărbatul brunet și arătos avea peste douăzeci și cinci de ani și era leit Sam. Ochii i se mutară pe femeia de lângă el. Ușurarea îi înflori pe față și Ruby nu mai avea nici un dubiu că asta era cea mai fericită zi din viața ei.

Bucle lungi și blonde îi cădeau pe umerii goi. Sigur că se mai tunsese de-atunci și se vopsise. Era și mai dolofană acum. Chiar și așa, Ruby a recunoscut-o dintr-un foc. Sub poză scria: „Josh și Kimberley Epstien în ziua nunții din 1999". Deci asta era legătura lui Sam cu Kimberley. Era căsătorită cu fratele lui. Ceea'ce nu-și putea explica totuși era de ce ținuse Sam chestia asta secretă.

Apăsă pe butonul de „text". Acolo erau sute de referințe la Josh Epstien, dar prima îi spuse lui Ruby tot ce-avea nevoie să știe.

Cu doi ani înainte, Josh fusese judecat şi condamnat la închisoare pe viaţă pentru uciderea unui cap de mafie în cadrul unui război al sferelor de influenţă din lumea drogurilor. Atunci pledase vinovat. Acum susţinea că fusese arestat doar pentru că se nimerise acolo la un moment nepotrivit şi că adevăratul ucigaş – un miliardar din New York cu legături în lumea interlopă, pe nume Herbert Garcia – îl ameninţase că o omoară pe Kimberley şi pe copiii săi dacă nu pledează vinovat.

În ultimele câteva luni, avocaţii lui Josh se luptaseră să redeschidă cazul său. În timpul ăsta, Kimberley primise nenumărate ameninţări cu moartea. Până la urmă, ea împreună cu copiii fugiseră în străinătate. De curând, nişte teste ADN dovediseră legătura directă a afaceristului cu crima. Businessmanul dispăruse de-atunci.

Ruby se lăsă pe spătarul scaunului. Acum înţelesese. Kimberley venise la Londra pentru că spera să fie în siguranţă. În plus, Sam era acolo şi putea să aibă grijă de ea cum se pricepea mai bine.

Atunci îşi aduse aminte de Porsche-ul Cayenne negru care încercase să-i scoată de pe carosabil în Richmond. Oare banda de infractori o urmărise pe Kimberley până aici şi ştiau că Sam o ajută? Încercau oare să-l ameninţe şi pe el în acelaşi fel în care o ameninţaseră pe ea? Începuse să-şi dea seama că motivul pentru care Sam plecase la New York avea legătură cu Kimberley, cu Josh şi cu procesul lui. Dar de ce s-o fi minţit? De ce să nu fi

avut încredere să-i spună adevărul? Probabil presupusese că nu va mai fi cu el dacă afla că fratele lui era un criminal la închisoare.

Trebuia să vorbească cu Sam. Abia acum își dădea seama că în tot timpul în care ieșiseră împreună a fost probabil victima unor presiuni și a unui stres de nedescris. Trebuie să-i fi fost groaznic de frică pentru Kimberley, dar și pentru el însuși.

Ruby trebuia să-l facă să înțeleagă că orice făcuse sau nu făcuse Josh ea încă-l mai iubea. Puse mâna pe receptor și formă numărul lui Sam de mobil, dar un mesaj vocal îi spuse că acest număr nu mai exista. Sună la el la apartament. Telefonul fusese oprit. Într-un final, sună și la spital.

— Îmi pare rău, spuse centralista, dar doctorul Epstien nu mai lucrează la noi.

Ruby presupuse că, în apropierea noului proces, Sam voia să stea cu fratele său la New York. De asemenea, pentru că demisionase de la slujba de-aici, era clar că nu mai voia să se întoarcă.

Câteva secunde mai târziu o sună pe Fi.

— Ai cumva numărul lui Buddy și Irene?

— Da. De ce întrebi?

— Încerc să dau de Sam. Cred că e pe drum spre New York.

— Ruby, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să vorbești cu Sam?

Părea foarte îngrijorată.

— Trebuie să renunți la el, Ruby. Bărbatul ăla ți-a făcut numai necazuri. Nu ți-a făcut decât rău.

— Dar eu nu prea sunt convinsă că-i așa. Sau cel puțin nu intenționat. Te rog, Fi, ai putea să-mi dai numărul ăla odată?

Fi se duse să-l caute.

— Mersi, spuse Ruby după ce îl mai repetă cu voce tare. Te sun înapoi când aflu mai multe.

— Mai multe ce? Ce mai e de aflat?

— Îți explic mai târziu. Promit. Pa.

Buddy ridică receptorul de la primul țârâit. Înainte să spună ceva, îl auzi mormăind către Irene ceva despre cine ar putea suna atât de devreme.

— Buddy, sunt Ruby Silverman. Îți mai aduci aminte că ne-am cunoscut la Londra la circumcizia lui Connor?

— Ruby, salut. Ce bine îmi pare că te aud.

Ei i se păru că simte o oarecare șovăială în bonomia de care dădea dovadă – ca și când n-ar ști ce va urma.

— Deci, cărui fapt îi datorez această plăcere matinală?

— Știu tot despre Josh, crimă și toate celelalte, spuse ea.

— Aha, vocea lui era dintr-odată serioasă. Cum ai aflat?

Ea îi explică.

— Îmi pare rău că te-am mințit, Ruby, dar ni s-a părut amândurora că e spre binele tău. Sam credea că, dacă ți-ar spune adevărul, te-ar pierde. Motivul pentru care a plecat din Londra a fost să-i aducă pe Kimberley și pe copii acasă în siguranță. Împuțiții naibii au urmărit-o și la Londra și o amenințau cu moartea.

Tot spuneau că dacă nu-l face pe Josh să-şi schimbe versiunea o s-o omoare şi pe ea, şi pe copii. A trebuit să ne luptăm pentru asta, dar până la urmă am reuşit să-i facem rost de supraveghere permanentă de la poliţia din New York, deci s-a hotărât să se întoarcă. Sam a venit cu ea şi a stat aici vreo două săptămâni.

— Dar dacă mi-ar fi spus adevărul aş fi înţeles.

— Poate. Dar vezi tu, ăsta era un risc pe care nu era pregătit să şi-l asume.

— Ştii cumva unde e acum?

— Nu e la el la apartament?

— Nu, am încercat şi acolo, şi la spital. Pare să-şi fi schimbat şi numărul de la telefonul mobil.

— Atunci, habar n-am unde e. Se întoarce aici pentru rejudecarea procesului, dar îl aşteptăm abia peste vreo câteva zile.

Ruby începuse să fie speriată de moarte.

— Buddy, tu crezi că oamenii ăştia ar putea să-l fi rănit pe Sam ca să-l oblige pe Josh să nu mai depună mărturie?

— Doamne fereşte, mormăi Buddy.

Îşi imagină cum se prăbuşise pe un scaun, speriat de ce-i mai rău.

— Găseşte-l Ruby, te rog, găseşte-l.

— OK, am să încep cu apartamentul lui. Încă mai am o cheie de la el.

— Şi, Ruby?

— Da?

— Ai grijă.

— Am.

Prima ei pornire a fost să sune la poliție, dar i-ar fi luat prea mult timp ca să explice povestea și ar fi pierdut timp prețios. Avea nevoie să ajungă la apartamentul lui Sam în momentul ăla. Încă mai avea dublurile de la cheile lui de la apartament. Își luă haina și geanta și începu să coboare cu greu și extrem de încet pe scări. Era pe cale să oprească un taxi, când o văzu pe mama ei care se îndrepta spre ea. Ținea o oală mare acoperită cu folie de aluminiu în mână. Ce-o fi fost înăuntru ar fi ajuns să hrănească zece oameni.

— Mamă! Ce faci aici?

— Știam că nu poți să ajungi la supermarket și eram foarte îngrijorată că nu prea ai mare brânză în frigider, așa că ți-am adus o lasagna. Mai trebuie doar încălzită nițel.

— Foarte drăguț din partea ta, dar mă grăbesc îngrozitor de tare.

— Unde mergi?

— La Sam.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că și-a schimbat numărul de telefon mobil, și-a dat demisia de la slujbă și s-ar putea să fie în pericol.

— Cum adică „pericol"? În ce fel de „pericol" poate să fie Sam?

— E o poveste foarte lungă.

— Are de-a face cu surogatele, nu?

— Nu. N-are nimic de-a face cu aia.

— OK, dar, dacă e în pericol, atunci trebuie să sunăm la poliție.

— N-avem timp. Trebuie să ajung la el la apartament acum.

— Doamne, aş vrea să-mi spui ce se întâmplă aici. Măcar lasă-mă pe mine să te duc.

— Nici nu mă gândesc. Eşti gravidă în aproape nouă luni. Nu ştiu ce o să găsesc acolo.

Îngrijorarea de pe faţa lui Ronnie se vedea clar. O apucă pe Ruby de braţ şi-i zise:

— Draga mea, vrei să zici că cineva chiar vrea să-l rănească pe Sam?

— E posibil.

— Aha. Gravidă sau nu, vin cu tine.

— Mamă, te rog....

— Dacă iei taxiul, tot am să te urmăresc cu maşina. Aşa că hotărăşte-te odată.

— Doamne, ce încăpăţânată poţi să fii!

Ronnie zâmbi.

— Maşina mea e parcată la capătul străzii.

Cele două femei, una gravidă cu o lasagna uriaşă în mână şi cealaltă sărind într-un picior, se îndreptară spre maşina lui Ronnie. Aşezară lasagna pe bancheta din spate şi se îndreptară spre Kensington. Pentru că era abia a doua zi după Anul Nou şi oamenii erau încă în concediu, străzile erau aproape goale.

— Mamă, n-ai putea oare să apeşi acceleraţia aia mai tare?

— Doamne, dar cine suntem? Cagney şi Lacey[1]?

Apăsă pe acceleraţie.

— Hai, spune-mi ce se întâmplă aici.

1. Serial de televiziune din anii '80 în care personajele principale erau două poliţiste, una dintre ele tânără independentă şi foarte concentrată pe carieră, iar cealaltă mai în vârstă şi cu copii.

Ruby îi spuse tot ce aflase.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, spuse Ronnie, dar trebuie să sunăm la poliţie. Nu ştim ce-o să găsim la Sam în apartament. Dacă e ţinut ostatic? Sau mai rău?

Ruby era de neclintit.

— Fii atentă, tu aştepţi jos. Şi, dacă nu ies în zece minute, atunci suni la poliţie, bine?

— OK.

Aproape că puseră o frână ca-n filme în faţa blocului lui Sam. Ruby intră în clădire şi începu ascensiunea înceată şi dureroasă până la etajul doi. De-a lungul anilor, râsese în barbă la sute de filme cu poliţişti şi eroi de film care făceau ceva ce n-ar fi făcut în viaţa reală – se băgau într-o situaţie periculoasă singuri. Acum şi ea era în aceeaşi postură. Doar că asta nu era la televizor, ci viaţa adevărată.

Ruby puse urechea pe uşă şi ascultă. Nu se auzea nici un sunet dinăuntru. Sună la uşă şi aşteptă. Nici un răspuns. Inima bătându-i să-i spargă pieptul, mâinile tremurându-i rău, încercă să bage cheia în broască. Era într-atât de agitată încât a trebuit să încerce de trei ori. Întoarse cheia în broască. Încet de tot, deschise uşa. Primul lucru pe care-l văzu erau reclamele primite prin poştă de pe covoraşul din faţa uşii. Lăsă uşa de la intrare deschisă în caz că avea nevoie să iasă ca din puşcă. Apoi făcu câţiva paşi pe coridor. Nu vedea nici un semn de luptă sau vreun fel de deranj. Nici urmă de mobilă răsturnată. Mai ales, pereţii sau covoarele nu erau mânjite cu sânge. Îşi băgă capul pe uşa de la camera de zi. Era perfect

curat şi ordonat. La fel şi în dormitor. Chiar dacă habar n-avea unde era Sam, începu să se relaxeze, măcar pentru câteva secunde.

Apoi, când se întoarse pe hol, se lovi de un piept tare ca piatra şi îmbrăcat într-un tricou. Un moment sau poate chiar două se zgâi la feţele desenate ale lui Wallace şi Gromit. Împietrită de frică, se uită în sus. Uriaşul neras avea o mână ridicată deasupra capului. În mână ţinea un ciocan. Ea nu se mai putea mişca. Nu putea să strige. Era de-a dreptul paralizată. Deci aşa era. Aşa te simţeai în clipa dinaintea morţii. Înainte să se tragă cortina. Închise ochii şi aştepta ca loviturile de ciocan să-i cadă în cap.

— Doamne, m-ai speriat de moarte. Cine eşti? Ce vrei?

Ruby deschise un ochi şi apoi pe celălalt. Ciocanul fusese coborât.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, spuse ea.

— Păi, eu sunt electricianul. Tipul care e proprietar aici m-a angajat să repar nişte fire deznădite înainte să vină noul chiriaş.

Era destul de sigură că tipul ăsta spunea adevărul pentru că avea una dintre acele curele cu scule la brâu.

— Pardon, spuse ea, cu o voce tremurată. Am sunat la uşă înainte să intru. Nu m-ai auzit?

El arătă înspre căştile de la iPod care-i atârnau în jurul gâtului.

— Prietenul meu..., începu ea, de fapt, fostul meu prieten, stătea aici. Şi mi-am... ă...

lăsat nişte lucruri şi voiam să văd dacă încă mai sunt. Pot să arunc o privire?

— Păi, bagă mare, zise el ridicând din umeri.

Electricianul se duse în bucătărie. Câteva secunde mai târziu îl auzi cum bocănea cu ciocanul lui pe-acolo. Dacă Kristian, care era proprietarul apartamentului ăstuia, îl chemase pe electrician pentru că era pe cale să-l reînchirieze, atunci probabil că Sam îi spusese că se muta. Asta era un semn bun.

Se duse în camera de zi. Bustul lui Stalin şi tonomatul nu mai erau acolo. Presupuse că fie le vânduse, fie le trimisese cu vaporul înapoi în State. În dormitor, toate hainele lui dispăruseră din dulap. Ipoteza că Sam ar fi fost atacat sau răpit părea acum de-a dreptul neverosimilă. Sigur, asta dacă nu l-au prins atunci când era pe drum spre alt loc.

Se uită prin dormitor. Covoarele mai trebuiau aspirate. Erau urme de căni pe noptieră. Era clar că oamenii de la curăţenie nu trecuseră încă pe-acolo. Dintr-odată ochii îi căzură pe coşul cu hârtii. Era plin. Fugi spre el şi-i vărsă tot conţinutul pe covor. În filme, detectivii mereu descopereau unde se afla cineva din dovezi lăsate în coşul de gunoi. De-obicei era o bucată de hârtie mototolită cu o adresă scrisă pe ea. Sau un carneţel vechi cu antetul unei adrese. Căută prin coş. Erau numai un tub de pastă de dinţi gol, o pereche de şosete rupte, câteva ambalaje de la gumă de mestecat şi un ziar vechi. Nimic important.

Începu să pună toate lucrurile înapoi. Apoi, exact când era pe cale să îndese ziarul înapoi

în coş, observă o reclamă foarte mare. O companie aeriană avea o ofertă pentru zboruri după Revelion către New York. Sam o încercuise. Lângă reclamă scrisese data din ziua respectivă. Ruby îşi scoase mobilul din geantă şi formă numărul de telefon din josul reclamei.

— Bună ziua, am văzut anunţul dumneavoastră din *Evening Standard*. Aţi putea să-mi spuneţi la ce oră pleacă zborul dumneavoastră de azi spre New York?... Nu, nu contează că e complet plin, eram doar curioasă, atât. Da, ştiu e un lucru foarte ciudat despre care să fii curios, dacă nu vreau să călătoresc, dar aţi putea totuşi să-mi spuneţi?

O cursă decola de la Heathrow peste două ore. Nu ştia dacă Sam avea să fie la bord – femeia de la rezervări refuzase să-i spună dacă era sau nu pe lista pasagerilor –, dar era singura pistă pe care o avea.

Era pe cale să plece şi tocmai îi mulţumea electricianului pentru c-o lăsase să arunce o privire, când o lovi încă un gând.

— Doamne, spuse ea, unde-i Cat Damon?

Electricianul se uita la ea de parcă era dusă cu pluta.

— Ă... Bănuiesc că la Hollywood.

— Nu, ăla e Matt Damon. Vorbesc despre Cat Damon. E un motan portocaliu. Stă aici. Sau stătea.

— A, e o pisică în clădire. O chestie mare şi jigărită. Nu ştii care-i capul şi care-i coada.

— El e.

— Mi se pare că stă la o doamnă în vârstă cu un etaj mai jos. Am văzut-o azi-dimineață cum îl lăsa în casă. Numai că ea îi spune Mister Fluffy.

— A, măcar și-a găsit un cămin. Eram îngrijorată că fusese abandonat.

— Deci, crezi, spuse Ronnie, pornind motorul mașinii, că Sam s-a decis să plece de la Londra mai devreme?

— Păi, ar avea sens. În ceea ce-l privește pe el, noi suntem o poveste încheiată. De ce ar mai sta prin zonă? Mă mir că a stat aici de Crăciun.

Se îndreptară spre șoseaua M4. La un moment dat, Ronnie își luă puțin privirea de la drum și se uită la Ruby.

— Nu te-ai gândit nici un pic că poate motivul adevărat pentru care Sam fuge la New York e din cauza poveștii cu surogatele? Uiți totuși că numele lui e pe lista aceea pe care ai găsit-o.

— Dar mereu mi s-a părut că a fost o înscenare.

— La fel cum și fratelui său i s-a înscenat o crimă, spuse Ronnie neîncrezătoare.

— Crezi că sunt o proastă pentru că mă duc după Sam, nu?

— Nu proastă. Doar naivă. Trăiești cu speranța că e bărbatul onest și cu onoare care ai presupus mereu că este. Ai trecut prin al dracului de multe lucruri în ultima vreme și nu vreau să fii dezamăgită din nou.

Merseră mai departe în tăcere. Ruby se uita pe geam. Nu se putea ca Buddy s-o fi mințit. Pur și simplu știa asta. La un moment dat, căută în geantă și scoase din ea lista pe care o furase de la Jill McNulty. Ronnie se uită la ea.

— Adică vrei să spui că cineva a reușit să-l convingă pe un om inteligent ca Sam să semneze un document în alb? Nu prea mi se pare posibil, ție nu?

— OK, recunosc, nu dețin răspunsul, dar știu că n-a fost implicat în chestia cu surogatele. După toate chestiile pe care le-am aflat, acum sunt sigură.

— Trebuie să fac pipi, spuse Ronnie.

— Of, Doamne, mamă, nu acum. Nu poți să te mai ții până la aeroport?

— Ruby, am un bebeluș care-mi stă pe vezică. Dacă nu fac pipi în următoarele câteva minute, am să fac pe mine.

— Îmi pare rău, am fost egoistă. Te simți bine?

— Da, sunt bine. E o zonă cu toalete puțin mai în față. Nu stau mai mult de două minute.

Când opriră, începuse să plouă mărunt.

Ruby insistă să-i ia lui Ronnie umbrela din portbagaj. I-o ținu până să iasă din mașină deasupra portierei. În vreme ce Ronnie se îndrepta spre closet, Ruby a vrut să urce înapoi în mașină, dar văzu prețioasa ei listă de la Jill McNulty afară în ploaie. Probabil că-i alunecase din poală când ieșise din mașină. Înjurându-se pe sine, se aplecă și o luă. Era acoperită cu picături de ploaie.

Era pe cale s-o pună la loc în geantă când ceva sau mai degraba lipsa acelui ceva îi atrase atenţia. Semnătura lui Sam era în mod clar făcută cu stiloul. Deci, cum de cerneala nu se întinsese când o udase ploaia?

A început să frece semnătura cu degetul. Cerneala nici nu se clintea de pe foaie.

— Asta pentru că nu e cerneală! îşi murmură sieşi şi i se aprinse un beculeţ. E printat.

Jill îşi făcuse deci de cap cu un copiator şi un scanner. Era plină de emoţie şi inima îi bubuia în piept. Îi ura pe Jill McNulty şi pe Tom Hardacre mai mult decât oricând pentru că l-au implicat pe Sam în afacerea lor murdară. Era într-al nouălea cer pentru că avea acum dovada că Sam nu fusese implicat în afacerea cu surogatele, dar, în acelaşi timp, era furioasă pe ea însăşi pentru că nu avusese încredere în Sam.

În clipa în care Ronnie se întoarse, Ruby îi demonstră teoria ei.

— Doamne, spuse Ronnie dând din cap uimită, deci instinctul tău a fost bun mereu. Sam n-a fost niciodată implicat în afacerea cu surogatele. Hai s-o luăm din loc. Sper din tot sufletul că e la aeroport, pentru că, dacă pe lumea asta există două persoane care au nevoie să vorbească unul cu altul în disperare, ăia sunteţi voi doi.

Când ajunseră înapoi pe şosea, Ronnie apăsă acceleraţia la pământ. Ruby se uită la acul de la vitezometru cum trecuse de 90 de mile pe oră.

— Mamă, ştiu că te-am rugat să calci accelerația mai devreme, dar aş vrea să ajungem acolo într-o singură bucată.

— Ştiu, dragă, dar mai avem un motiv pentru care să ne grăbim.

— Care-i ăla?

— Cât eram la baie, mi s-a rupt apa.

— Doamne sfinte! De ce n-ai zis nimic?

Ruby insistă să se întoarcă şi să se îndrepte spre St. Luke.

— Nu e mult trafic, ajungem în patruzeci de minute.

Ronnie nici nu voia să audă de întors. Spuse că, din moment ce încă nu avea contracții, o s-o lase pe Ruby la aeroport, va parca maşina şi o să ia un taxi către St. Luke.

Ruby fu de acord, dar numai cu condiția ca Ronnie să-l sune pe Phil să se întâlnească cu ea la aeroport şi să meargă împreună.

— Măcar aşa o să ai pe cineva care să te însoţească pe drumul înapoi.

Ronnie formă numărul de la mobilul lui Phil. Din fericire, el avea un client în Hammersmith. Îi zise că cea mai rapidă cale de-acolo până la aeroport era să ia metroul.

— Deci, câtă vreme nu are întârziere metroul, o să ajungă fix după noi.

Ruby îi spuse lui Ronnie că spera să fie stăpână pe situație.

— Poate nu ştiu mare brânză despre naşteri, spuse ea, dar ştiu cât de important e să ajungi la spital odată ce ţi s-a rupt apa. Dacă întârzii, bebeluşul tău ar putea să facă infecție gravă.

Ronnie îi spuse să n-o mai bată la cap şi insistă că o să fie bine. Îşi parcă maşina pe locurile pentru oprire de scurtă durată de la Terminalul 4.

Când încercă să iasă din maşină, se opri şi respiră adânc printre dinţii încleştaţi de durere.

— Ce e? spuse Ruby apucând-o de mână.

— Nimic. Doar bebeluşul care se mişcă. Lasă-mă să mai stau jos o secundă ca să-mi recapăt suflul.

Stătură acolo aproape o jumătate de minut.

— OK, sunt bine acum, spuse Ronnie.

Ieşiră din maşină şi luară liftul către zona de plecări.

Fiecare pas pe care Ruby îl făcea îi producea durere. Concentrându-se pe propriul disconfort, nu observă expresia încordată de pe faţa mamei ei. Abia când au ajuns la zona de Check-in – destul de liniştită pentru că exodul de mase se petrecuse înainte de Crăciun – şi Ronnie îi spuse că trebuia să stea jos, Ruby i-a văzut figura.

— La dracu', mamă, eşti foarte albă la faţă!

— O să fiu bine după ce mă mai odihnesc puţin.

— Nu. N-o să fii. Ai intrat în travaliu. Recunoaşte!

— Nu, nu am intrat. Sunt doar contracţii Braxton Hicks din alea.

Dintr-odată mâna lui Ronnie se repezi către burtă şi faţa i se schimonosi.

— Ooooo, aia a fost tare puternică.

— Mamă, nu fi ridicolă. Astea nu sunt contracţii de probă. Eşti în travaliu. Mă duc să chem o ambulanţă.

Ronnie dădu din cap aprobator, dar nu spuse nimic pentru că avea o contracţie şi mai puternică.

— Spune-le să se grăbească, gâfâi ea. Te rog, spune-le să se grăbească.

Gândurile şi sentimentele ei pentru Sam trecură undeva într-un plan îndepărtat al minţii, iar Ruby şchiopătă în pas de sprint olimpic spre biroul de informaţii. Femeia între două vârste de la biroul de informaţii îi spuse lui Ruby să nu intre în panică pentru că ambulanţa aeroportului avea să ajungă în câteva minute. Ruby îi descrise unde aveau să aştepte ea şi mama ei, şi fugi înapoi la Ronnie. Auzi hărmălaia înainte să vadă ce se întâmpla. Un grup de oameni se strânse în jurul lui Ronnie. Cineva striga după un doctor:

— Femeia asta o să nască. Nu poate nimeni s-o ajute?

Altcineva îi spunea lui Ronnie să nu împingă. Ruby îşi făcu loc cu coatele prin mulţime. Ronnie stătea întinsă pe bancă, cu capul ridicat pe o grămadă de haine, plângând de durere şi implorând să vină cineva s-o ajute.

— Mamă, mamă, o să fie bine. Ambulanţa e pe drum.

— Unde mama dracului e? Bebeluşul e pe cale să se nască. Şi unde e tătăl tău? De ce n-a ajuns încă?

— Nu-ţi face griji, vine imediat. Mamă, te rog, încearcă să-ţi păstrezi calmul.

Chiar atunci mobilul lui Ruby sună. Presupunând că era tatăl ei, nici nu se mai uită la ecran.

— Rubes, sunt eu.

Era Fi.

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat. Am nişte veşti minunate. Saul are o slujbă nouă. Şi nu e orice slujbă. Fii atentă, are rolul principal în...

— Fi, astea par cele mai grozave veşti din lume, dar acum nu pot vorbi. Sunt la Terminalul 4, la Check-in pe aeroportul din Heathrow şi mama e pe cale să nască.

— Ce spui? Ce faci la Heathrow? E bine mama ta?

— Nu prea. Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

— L-ai găsit pe Sam?

— Nu, Fi, trebuie neapărat să închid.

Când închise apăru şi Phil. Veni fugind, roşu la faţă, transpirat şi gâfâind. Mulţimea făcu un culoar ca în Marea Roşie când o despărţise Moise, pentru a-l lăsa să treacă.

— Te-am căutat peste tot. Ce se întâmplă aici?

— Ce ţi se pare că se întâmplă? spuse Ronnie. Sunt pe cale să nasc.

— Ce? Aici? Nu se poate. Trebuie să ajungem la spital.

Ruby îi zise că e prea târziu. Ronnie ţipă de durere când avu încă o contracţie. Phil îngenunche şi o luă de mână.

— Adu-ţi aminte toate tehnicile de relaxare. Hai, să ne concentrăm pe mantra ta.

— Dă-o dracu' de mantră împuţită.

— OK, atunci, hai respiră cu mine. Hah, hah, hah, heh, heh, heh.

— Nu vreau să respir! Mă doare! Vreau medicamente! Vreau o epidurală! Acum! Vă rog, aduceți un doctor!

— Eu sunt doctor, spuse o voce masculină hotărâtă. Vă rog, lăsați-mă să trec.

Ruby îngheță. Știa vocea aia prea bine. Era Sam.

— Ruby? spuse el până ca ea să apuce să se întoarcă spre el. Ce Dumnezeu să întâmplă aici?

Când ochii li se întâlniră, își dădu seama ce sentiment de ușurare supremă o cuprinsese pentru că-l găsise – nu numai spre binele lui Ronnie, dar și spre al ei.

— E mama. Vine bebelușul.

Sam îl salută pe Phil din ochi și se ghemui lângă Ronnie.

— Cât de des vin contracțiile?

Înainte să mai apuce să răspundă, mai avu una.

— AAAA! Vreau să împing! Vreau să împing!

— OK, cred că tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

Își scoase haina și își suflecă mânecile de la cămașă. Apoi întrebă dacă avea cineva niște prosoape în bagaj. Un bărbat își desfăcu valiza, scoase câteva și i le pasă lui Sam. Spuse că trebuie s-o examineze pe Ronnie. Pentru ca să îi protejeze intimitatea îi rugă pe toți de-acolo să se întoarcă cu spatele și să facă un cerc în jurul băncii.

— Stai putin, îi șopti Ruby lui Sam, trăgându-l de mână. O s-o examinezi pe mama intern?

— Trebuie.

— O, Doamne, bărbatul cu care am ieşit în ultimele patru luni o să-i pipăie cervixul mamei mele. Cât de modernă e chestia asta?

El îi spuse că nu trebuia neapărat să se uite.

— OK, spuse el câteva secunde mai târziu, se vede capul. Încearcă nu împingi încă. Aş vrea să respiri adânc pentru mine ca să pot să examinez cordonul ombilical.

Ronnie respiră adânc.

— Bebeluşul e bine? spuse Phil.

Era alb la faţă de frică.

— Totul e bine, îl linişti Sam. Mai împinge tare odată, Ronnie. Când simţi că eşti gata.

— Aaaaaaaaaah!

— Mamă! I se vede capul! exclamă Ruby.

Îşi învinsese jena şi stătea lângă Sam şi se uita la tot ce se întâmpla.

— Sigmund Freud are o chică de păr negru.

— Sigmund Freud? Sam se uita întrebător la Ruby.

Ruby îi zise că era doar o poreclă. Sam respiră vizibil uşurat.

— OK, Ronnie, bărbia în piept şi împinge pentru ultima oară!

Ronnie respiră foarte adânc şi-şi ţinu aerul în piept. În timp ce împingea pentru ultima dată, faţa i se făcu roşie ca para focului şi îşi înfipse unghiile în mâna lui Phil.

— Împinge în continuare, o îndemnă Sam... Mai împinge... şi încă odată... OK, a ieşit. S-a terminat Ronnie. Bravo! Poţi să te relaxezi acum.

Câteva clipe mai târziu, bebelușul scoase primul lui țipăt mic și mâțâit. În uralele mulțimii, Sam îl înfășă pe bebeluș într-un prosop și-l puse la pieptul lui Ronnie.

— Ce e? întrebă cineva.

Phil, care părea cu totul copleșit și mai mult decât absent, mormăi:

— E un bebeluș! E un bebeluș micuț.

Sam îi sugeră cu blândețe dacă n-ar vrea să vadă și ce fel de bebeluș era.

— A, da, spuse Phil.

Desfăcu prosopul.

— E o fetiță! E un bebeluș fetiță!

Ronnie stătea și se uita la fiica ei nou-născută cu ochii plini de lacrimi de bucurie:

— Hello, bebelușule, spuse ea.

Ruby îngenunche lângă tatăl ei.

— E frumoasă, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. E așa de frumoasă!

Medicii de la ambulanță ajunseseră deja. Luară situația sub control repede, înveliră copilașul într-o pătură septică și o puseră pe Ronnie pe o targă.

— O să ai nevoie de câteva cusături, îi spuse Sam, dar altfel totul e perfect în regulă.

— Mulțumesc, îi spuse Ronnie lui Sam, luându-i mâna. Mulțumesc pentru că ai fost aici și ai fost așa de grozav.

Se întoarse la Ruby și-i zise:

— Nu vreau să vii cu mine în ambulanță. Tatăl tău și cu mine o să fim în regulă. Acum, cred că voi doi aveți niște chestii de vorbit. Lipsa de comunicare este principalul motiv pentru care relațiile se destramă. Ascultatul activ e cheia...

— Mamă, chicoti Ruby, abia ai născut un copil acum cinci minute şi deja ne psihanalizezi pe toţi?

Ea zâmbi.

— Îmi trebuie mai mult decât o naştere ca să mă oprească.

Ruby o pupă pe mama sa de la revedere şi-i spuse că se vor vedea mai pe seară.

Câteva minute mai târziu, Ronnie, Phil şi bebeluşul se îndreptau spre cea mai apropiată maternitate. Din moment ce Sam pierduse avionul spre New York, el şi Ruby mergeau spre Starbucksul de la Terminalul 4.

— Ai fost genial mai devreme, spuse Ruby.

Faţa lui Sam era toată numai zâmbet. Deschise un pliculeţ de zahăr şi se uită la cristalele de zahăr cum erau înghiţite de spuma de la capuccino-ul lui.

— Şi de ce ai plecat să mă cauţi?

— Ştiu despre Josh şi despre proces, spuse ea ducându-şi cana de cafea la gură. Mă uitam din întâmplare la CNN. Apoi l-am sunat pe Buddy şi el mi-a zis adevăratul motiv pentru care te-ai dus înapoi la New York.

El nu părea prea surprins.

— Păi, cred că ştiam că ai să afli la un moment dat. Era doar o chestiune de timp.

— Şi unde ai fost? L-am sunat pe Buddy şi habar n-avea unde erai. Ne-am îngrijorat foarte rău.

— Am fost în vizită la nişte prieteni în Devon. M-am întors cu trenul azi-dimineaţă. Tot voiam să-i sun pe Buddy şi pe Irene, dar aveam nevoie de o pauză de câteva zile. Nu

mai voiam să vorbesc despre Josh şi despre proces. Voiam doar să fiu un om normal.

A amestecat în cafea.

— Îmi pare rău că te-am minţit în legătură cu motivul pentru care m-am întors la New York. Încă mă mai urăsc pentru că am făcut-o, dar nu aveam altă soluţie.

— Sigur că aveai altă soluţie, îi răspunse ea. Ai fi putut să ai încredere în mine.

— Da, sigur, ar fi trebuit să te scot la o cină romantică şi la felul cu ton afumat să-ţi zic: *Apropo, fratele meu e un criminal în închisoare şi nişte oameni ameninţă că o să-i omoare soţia şi copiii, dar asta n-o să schimbe relaţia noastră, nu?*

— Dar n-ar fi schimbat-o, Sam. Nu-mi pasă dacă fratele tău e urmaşul lui Hannibal Lecter, cu tine am relaţia, nu cu el.

— Josh e nevinovat, să ştii. S-a încurcat cu nişte oameni răi. A fost dealer de droguri o vreme. A făcut nişte chestii rele, dar nu e un ucigaş. Cred chestia asta cu toată fiinţa mea. Toată familia crede asta.

Ea îşi bău cafeaua până la fund.

— Sper doar că realizează ce norocos e că vă are pe voi.

— Mi-aş fi dorit doar ca toată chestia asta cu Josh să nu ne fi afectat în halul în care ne-a afectat.

— Ştii ce m-a durut cel mai tare? spuse ea. Felul în care m-ai părăsit. Ai făcut totul să pară atât de uşor. Era ca şi când nu ţi-ar fi păsat.

— Nu mi-a fost deloc ușor. Când am plecat de la tine atunci a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Aproape că m-a omorât, dar tot timpul cât am fost împreună mi-a fost frică pentru tine. Gorilele acelea nu s-ar fi mulțumit să o amenințe și s-o sperie pe Kim. După o vreme ar fi ajuns și la tine. Ce s-a întâmplat în după-amiaza aia de la Richmond Park m-a făcut să fiu sigur de asta. Atunci deja mă urmăreau. Nu puteam să risc să te rănească și pe tine. Și atunci totul devenise deja prea complicat. Tu mă bănuiai că aș fi implicat în chestia cu surogatele. Deja era prea mult pentru mine.

— Dar ai fi putut să mă lași pe mine să decid dacă mai voiam să fiu sau nu cu tine.

— Și ce ai fi spus?

— Aș fi spus că suntem băgați în chestia asta împreună și că te iubesc.

— Ți-ai fi riscat viața ca să fii cu mine?

— Spune, dacă s-ar fi inversat rolurile, tu nu ți-ai fi riscat viața ca să fii cu mine?

— Sigur că da.

— E, uite, la fel și eu.

Întinse mâna și i-o luă pe-a lui într-a ei.

— N-aș fi putut să te las să faci asta.

— Și uite unde am ajuns din cauza asta... Vorbind de dovezi, acum pot să dovedesc că n-ai avut nimic de-a face cu afacerea cu surogatele.

— Poți? Asta-i mai mult decât am putut eu să obțin. Am fost la un avocat – împreună cu doi dintre ceilalți doctori străini implicați în chestia asta –, dar nu prea a avut cu ce să ne ajute. A zis că, fără dovezi concrete, totul

pare real şi nu prea poate să facă mare brânză. Am încercat să dau de Jill şi de Hardacre, dar sunt în concediu prelungit. Deci am rămas aici aşteptând ca tu să te duci cu povestea la ziar şi reputaţia mea să fie distrusă.

Ruby dădu din cap.

— Sam, nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare. Cu chestia asta plus toate celelalte probleme, cred că ai trecut printr-un iad îngrozitor... Oricum, am aflat că Jill scanase numele tău şi l-a pus pe formular. A făcut la fel şi cu ceilalţi doctori străini. Ideea era că, dacă afacerea cu surogatele se va afla vreodată, tu şi cu ceilalţi doctori străini să încasaţi ponoasele. Nimeni nu ar fi pus asta la îndoială. Hardacre este foarte respectat, şi tu împreună cu ceilalţi doctori aţi fi părut doar nişte străini oportunişti.

Se înţeleseră ca împreună cu Hannah următoarea lor mişcare va fi să-i demaşte pe Hardacre şi pe Jill conducerii spitalului.

— Deci, spuse Ruby după ce şi-a făcut o notă mentală s-o sune pe Hannah imediat ce ajunge acasă, toate acele telefoane pe care le tot primeai când ne întâlneam nu erau de la spital, nu?

El dădu din cap că nu.

— Erau de la Kimberley. Chiar şi la Londra, ameninţările nu se opriseră. Îi era frică pentru viaţa ei. Tot timpul cât ea şi copiii au stat aici, abia dacă a putut dormi.

— Şi răufăcătorii ăştia – încă te mai urmăresc? Buddy părea să creadă că da.

— Nu. Aici vin veştile minunate pe care n-am apucat să ţi le spun. S-a terminat. L-am

sunat pe avocatul lui Josh înainte să ajung la aeroport. Tocmai era pe cale să-l sune pe Buddy. Nu l-am mai văzut niciodată atât de entuziasmat. Se pare că Herbert Garcia, adevăratul ucigaş, s-a sinucis cu câteva ore în urmă. A lăsat un bilet în care zice că ştie că va fi închis pe viaţă, deci alege calea cea mai scurtă. Acum rejudecarea procesului o să fie doar o formalitate.

— Slavă Domnului! Asta-i minunat! Tu cum te simţi?

— Ca şi când o greutate imensă mi-a fost ridicată de pe umeri. A fost o cursă tare lungă şi grea.

Ea îl strânse de mână drăgăstos.

— Pari total epuizat. Mi-aş fi dorit doar să mă fi lăsat să te ajut.

— Nu puteam. Asta nu era lupta ta. Ştiu că eşti supărată că te-am împiedicat să mă ajuţi şi-mi pare rău. Mereu o să-mi pară rău, dar, dacă ar trebui să fac asta de o mie de ori de-acum încolo, tot aş vrea să te protejez.

— Înţeleg, spuse ea zâmbind.

Ştia că nu avea să-şi schimbe părerea în problema asta, aşa că se decise s-o lase baltă.

— Şi cum a fost la Devon?

— Umed. Şi mi-a fost dor de tine. Am încercat să te sun dimineaţă pe mobil.

— Îmi pare rău, nu l-am auzit. Ce voiai să-mi spui?

— Că-mi pare rău pentru tot. Şi că te iubesc.

— Şi eu te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Trebuie să mă duc la New York pentru proces. Ai vrea oare să vii cu mine? Mi-ar prinde bine să te am aproape.

— De parcă mai trebuia să și întrebi. Normal că vin cu tine.

— Dar magazinul? Crezi că Chanel ar putea să se descurce fără tine o săptămână?

Zâmbi strâmb.

— Fi și cu ea ar putea probabil să se descurce împreună, dar n-o să fie nevoie. Nu ți-am zis. Viitorul nu e tocmai roz pentru Les Sprogs.

— De ce?

Ea îi povesti toată tărășenia cu Săptămâna guatemaleză.

— Încă mai am câteva săptămâni ca să fac rost de banii cu care să-i cumpăr partea Stellei de afacere, dar nu prea mai am speranțe. Sunt destul de sigură că va trebui să-i pun cruce. Și mai bine mai devreme, decât mai târziu.

— Nu pot să cred. Les Sprogs însemna totul pentru tine.

— Da, dar să am un magazin posh în Notting Hill n-a fost niciodată scopul meu suprem. Era doar o modalitate de a ajunge la un anume scop. Poate că asta o să mă oblige să mă gândesc foarte serios la cum să construiesc Baby Organic.

— Ce-ar fi să-i întrebi pe unii dintre clienții tăi bogați să-ți împrumute bani?

Ruby îi spuse că încercase deja.

— Nu-mi merge, din păcate. S-a răspândit zvonul – prin Stella, fireşte – că sunt o femeie de afaceri necugetată şi că orice investitor potenţial trebuie să mă ocolească.

El clătină din cap neîncrezător.

— Ştii, spuse el, dacă aş avea atâţia bani, ar fi ai tăi fără preget.

— Chiar eşti cel mai grozav bărbat din lume, Sam Epstien. Ţi-am mai spus vreodată că te iubesc?

— Da, dar nu mă supăr dacă aud asta din nou. Deci, ne mai dăm încă o şansă? Ce zici?

Gura ei înflori într-un zâmbet uriaş care ameninţa să-i înghită toată faţa. Se aplecă peste masă şi-l pupă.

— Zic: desigur!

Vara următoare...

După câteva săptămâni în turneu prin ţară, piesa în care juca Saul ajunse în fine în West End. Premiera a fost un triumf răsunător. Saul primi ovaţii de la publicul care aplaudase în picioare cinci minute întregi, apoi o duzină de alte chemări la rampă.

Din primul rând, de unde stătea aplaudând şi fluierând cu toţi ceilalţi, Fi plânsese lacrimi de fericire totală.

După piesă, toţi actorii împreună cu familiile lor şi cu prietenii, dar şi hoardele de vedete în extaz s-au strâns la Soho House pentru petrecerea de după premieră. Ruby şi Chanel erau înnebunite să ajungă la Saul şi să-i spună ce grozav jucase, dar el era prins într-o mulţime de ziarişti de showbiz şi de oameni care-l băteau pe spate şi-l felicitau. Din secunda în care intrase în restaurant, faţa lui fusese toată un zâmbet larg, dar Ruby putea foarte bine să-şi dea seama după felul în care o ţinea strâns pe Fi pe după mijloc că era destul de uimit şi de speriat de toată atenţia care i se dădea.

Până la urmă, Ruby şi Chanel renunţară pentru că le-ar fi fost imposibil să răzbată

prin buluceala din jurul lui Saul, aşa că se retraseră la bar pentru şampania gratis. O să aibă destul timp să-l felicite pe Saul mai târziu, după ce se mai potolea agitaţia.

— Mereu am ştiut că o să răzbată într-o bună zi, îi spuse Ruby lui Chanel în timp ce se căţăra pe un scaun de bar.

Un chelner apăru cu o tavă cu aperitive. Chanel refuză, dar Ruby nu se putu abţine şi luă un con minuscul de hârtie cu o porţie de peşte cu cartofi prăjiţi care să-i ajungă fix pe-o măsea.

— Mă întreb totuşi cum o să facă faţă faimei ăsteia noi, spuse Chanel întinzându-se să-i ia lui Ruby un cartof.

— O să fie bine. E destul de cu picioarele pe pământ. Şi, dacă i se urcă faima la cap, Fi o să-l pună la locul lui imediat.

Când Chanel se duse până la toaletă, Ruby stătu la bar uitându-se la oameni, sorbind şampanie şi gândindu-se la ultimele şase luni.

Puţin câte puţin, lucrurile se schimbaseră în bine pentru aproape toţi oamenii pe care-i cunoştea. Pe măsură ce gândurile îi zburau de la o persoană la alta, se simţea ca-ntr-un montaj de genul „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi" de la sfârşitul unei comedii romantice siropoase. Ea, desigur, era eroina principală care-şi câştigase bărbatul vieţii ei. Apoi Saul care devenise faimos peste noapte – după 15 ani de aşteptare. Hannah primise banii pe care îi mai datora Claudia Planchette şi, cu moralul mult mai ridicat, se întorsese

la facultate. Pata de pe numele lui Sam fusese spălată și acum lucra din nou la St. Luke. Fratele lui Sam tocmai ieșise de la un centru de dezintoxicare și se gândea să se reapuce de Drept. După experiența traumtizantă a nașterii ei, bebelușa Maya era un sugar grăsun de șase luni, mereu surâzătoare, care deja stătea în fund și învăța să se „autoliniștească" noaptea. Ronnie și Phil erau mereu epuizați de oboseală, dar iubeau cu pasiune fiecare minut petrecut în noua lor viață, și mătușa Sylvia făcea pariuri cu restul familiei că primele cuvinte ale piticului vor fi „transferență", „evitare" sau „negare".

Chanel era convinsă că aceste „schimbări pozitive" din viețile oamenilor erau toate legate de faptul că Saturn își schimbase cursul.

— Vezi tu, Saturn e planeta care-ți guvernează structura și strictețea, îi explică ea lui Ruby când aceasta aduse vorba de gândurile ei. Când e retrogradă, așa cum a fost în ultimii câțiva ani, mai bine renunți și te culci.

Se părea că Saturn își inversase cursul în ianuarie, ceea ce-l făcea responsabil pentru – printre altele – faptul că Serviciul de Asistență Socială le permiseseră lui Chanel și lui Craig să-i fie asistenți maternali lui Alfie în vederea posibilității de a-l adopta. Procesul avea să mai dureze câteva luni, dar, din moment ce Claudia renunțase la toate drepturile părintești, și Chanel, și Craig primiseră un aviz mai mult decât favorabil când aplicaseră prima oară să devină părinți adoptivi, nu prea

părea să mai existe vreun obstacol ca ei să-l adopte pe Alfie.

Avocații Claudiei profitaseră și ei – într-un fel măcar – de pe urma acestui cer binevoitor. Reușiseră ca povestea să nu ajungă în ziare pentru că trataseră direct cu șefa Serviciilor de Asistență Socială care se ocupa de cazul lui Chanel.

Nu același lucru se întâmplă când Claudia pierdu într-un final custodia lui Avocado și ajunse la spital suferind de epuizare – în mod clar asta însemna că făcuse o cădere nervoasă. Ziarele de scandal aproape că scoteau suplimente întregi despre Claudia.

— Mi se pare minunat că Claudia are o cădere nervoasă, îi spuse Ronnie lui Ruby pe tonul cuiva care făcuse psihoterapie de când era în scutece.

— A, pardon, da' cum poate să fie o cădere nervoasă ceva minunat?

— Păi, îți zic acum. Când o persoană ajunge la capătul puterilor, nu are altă soluție decât să-și înfrunte demonii interni. E oribil și dureros, dar, până la urmă, poate să fie o experiență minunat de vindecătoare. Cred că Claudia o să crească din asta ca persoană.

— Crezi?

— Sigur. Nu mă înțelege greșit. Nu încerc să-i inventez scuze pentru comportament, dar probabil că avut mult de furcă. Știu că actrițele astea de la Hollywood sunt toate bogate și răsfățate, dar nu pot să-mi imaginez cum trebuie să fie să ai ochiul presei mereu ațintit spre tine studiindu-te și criticându-ți fiecare

aspect al înfăţişării. Presiunile de a fi mereu frumoasă şi slabă trebuie să fie de nesuportat.

Ruby înţelese ce voia să zică.

— Dacă nu eşti perfectă, nu te mai angajează nimeni. Dacă încerci să fii perfectă, ajungi la nebuni.

— Cam aşa ceva.

— Şi tu crezi că ar putea să-şi schimbe viaţa?

— Sigur că da. Ar putea să profite de pe urma asta.

— Vai, Doamne, parcă văd, spuse Ruby, strâmbându-se puţin: Claudia Planchette vinde drepturile la povestea ei cu surogatele – toate profiturile vor fi donate unei opere de binefacere, desigur. Între timp, îşi organizează un grup de activism social care să ceară studiourilor de film să angajeze femei mai plinuţe în roluri principale, mai ales în filmele de dragoste. Parc-o văd organizând un concurs de gătit la Rodeo Drive şi marşuri de protest cu lumânări aprinse prin faţa casei Calistei Flockhart.

De-obicei, după ce mai primea încă un refuz de la încă un potenţial investitor, Ruby începea să-şi bombăne sieşi că era singura persoană blestemată care nu profitase de pe urma schimbării sensului planetei Saturn. Apoi se gândea la cei săraci şi la cei care mureau de foame sau la bolnavii în faze terminale. Îşi amintea că-şi găsise iubirea vieţii ei şi că n-avea nici un fel de motiv de supărare. Dar câteodată nu-i era deloc uşor.

Exact cum se temuse în ianuarie, nici una dintre băncile la care apelase nu era pregătită să-i împrumute suma de bani care-i trebuia pentru a putea cumpăra partea Stellei din afacere, aşa că a fost obligată să renunţe la ea. Îşi câştigase investiţia iniţială plus o sumă de solvare destul de bunicică de la Stella, dar banii ăştia nu-i ajungeau cât să poată porni Baby Organic.

Dându-şi foarte bine seama că trebuia să-şi mai şi câştige pâinea până să reuşească să facă rost de suma suficientă pentru noua ei afacere, îşi redeschisese standul de hăinuţe pentru copii din Camden Market, unde lucra acum şase zile pe săptămână.

Noaptea, cât Sam dormea dus – se mutase la ea în ianuarie – ea se plimba de colo-colo prin casă încercând să se gândească la noi planuri pentru ca să facă rost de bani. Tot nu voia să audă ca familia sau prietenii să-i împrumute bani – sau chiar Sam –, chiar dacă se oferiseră de multe ori. Era speriată de moarte că, dacă ceva avea să meargă prost, n-ar fi putut să le dea banii înapoi.

Câteodată, foarte târziu în noapte, Sam o auzea cum se plimba prin casă. Atunci el se trezea, îi pregătea o cană cu lapte cald şi încerca s-o convingă să vină în pat. Era foarte îngrijorat de cât de puţin dormea Ruby.

— Ruby, nu mai poţi să continui aşa. Trebuie să-i laşi pe oamenii care te iubesc să te ajute cu bani.

Dar ea tot insista că trebuie să mai existe şi altă cale şi că o s-o găsească la un moment dat.

Nu era ca şi cum băncile şi oamenii care ofereau capital de investiţii îi spuneau că planul ei de afaceri era prost sau că nu ar fi putut să facă faţă organizării lui Baby Organic. Ba dimpotrivă. Aproape toată lumea îi spunea că era o idee genială şi că descoperise un gol de piaţă şi că avea fler.

— Atunci de ce nu vreţi să mă ajutaţi? întreba ea mereu.

Răspunsul era mereu acelaşi : mâinile erau îndreptate spre cer, ochelarii erau scoşi de pe nas, capacele pixurilor erau puse la loc. Problema în jurul căreia se învârteau toţi era lipsa ei de capital. Erau mereu dispuşi să-i dea 50% din cât avea nevoie, dar ea trebuia să facă rost de cealaltă jumătate. Şi pur şi simplu nu avea de unde.

Când Ruby o întrebase pe Chanel – în glumă – cum de ea nu culegea roadele schimbării de curs a lui Saturn ca toţi ceilalţi, Chanel făcu o faţă serioasă.

— Speram să nu mă întrebi asta.

— De ce?

Chanel respiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet de tot.

— Tu eşti Capricorn, nu?

— Da.

— Păi, vezi tu, Saturn e de fapt planeta ta dominantă.

— Ceea ce înseamnă...

Chanel ezită un pic.

— Păi, cam înseamnă că, atunci când Saturn merge înainte, viaţa ta va fi mereu mai mult sau mai puţin o luptă.

— A, super.

— Adică, căprița ta e născută ca să se cațere pe munți și munții ăștia sunt de-obicei înalți și au cărări pline de obstacole și stânci. Caprele mereu ajung în vârf până la urmă. Doar că le ia mai mult decât altor oameni.

— Cât de mult? Vorbim aici de, să zicem, înainte de menopauză?

— N-am de unde să știu. Doar că trebuie să continui să muncești și să încerci să strângi bani. Dar știrea cea mai grozavă e că, vezi tu, Capricornii arată mereu foarte tineri când sunt în vârstă.

— Ah, asta e ceva, bănuiesc. Li se trage de la lipsa de radicali liberi din aerul de munte, bănuiesc.

Înapoi la Soho House, Ruby își întindea gâtul căutând-o pe Bridget din priviri. La fel ca la circumcizia lui Connor, Fi o întrebase pe Ruby dacă ar putea să fie cu ochii în patru la Bridget ca să se asigure că nu crea dezastre.

Chiar atunci se întoarse Chanel de la baie.

— Dac-o cauți pe Bridget, spuse ea, e acolo; se dă la un tip.

Chanel se chiorî să se uite mai bine la tip.

— Doamne sfinte, e David Schwimmer!

— Ești sigură?

— Ca lumina zilei.

Ruby insistă să se ducă mai aproape ca să audă ce spunea Bridget și să-l salveze pe David Schwimmer dacă era cazul.

— Știi, domnule Schwimmer, sau pot să-ți spun David? Ți-a mai spus cineva că arăți mult mai scund în realitate decât la televizor?

Bridget era extrem de entuziasmată şi beată de la şampanie. Ruby dădu ochii peste cap către Chanel.

— Nu, de fapt nu mi-a mai spus nimeni.

— Ştii, David, mi-ai plăcut foarte mult în *ER*.

— De fapt, nu am jucat în *ER*.

— N-ai jucat? Eşti sigur?

— Foarte sigur, da.

— Ah, puteam să jur că tu erai. Deci oare la cine mă gândesc?

— Poate la George Clooney? Oricum, mi-a făcut plăcere...

Se întoarse să plece.

— Nu ştii cine sunt, nu?

— Ă, nu, nu ştiu.

Bridget îşi mângâie părul proaspăt coafat.

— Sunt soacra lui Iisus.

— Chiar aşa?

David Schwimmer părea să caute cu privirea pe cineva care să-l salveze de nebună. Ruby prinse ideea şi făcu un pas înainte, dar Chanel o prinse de mână.

— Las-o, îi şopti ea, las-o să se distreze şi ea cu cele cincisprezece minute de celebritate.

Ruby nu prea voia, dar până la urmă cedă.

— Nu, nu, n-ai înţeles, îi spunea Bridget lui David Schwimmer. Sunt Bridget Gilhooley. Saul, care-l joacă pe Iisus în piesă, e căsătorit cu fata mea, Fiona. Poate ai auzit de mine. *The Catholic Herald* a făcut un interviu detaliat cu mine săptămâna trecută.

— De fapt, nu. N-am prins numărul ăsta.

— Ce păcat. Dar săptămâna viitoare trebuie să mă auzi la radio. Am să fiu invitată specială la Confesiuni Confortabile cu Sora Assumpta.

— Pare foarte interesant. N-o s-o ratez, dacă pot.

— Sigur, când am aflat că Saul primise rolul principal într-o nouă punere în scenă a lui *Jesus Christ Superstar*, m-am gândit cum de îi dau rolul principal unui evreu? Adică un păgân să-l joace pe Fiul Domnului. E un afront adus Sfântului Duh. Dar, desigur, uitasem că Domnul fusese evreu și el. Sunt oameni minunați evreii ăștia. Adică, de fapt, dacă stai să te gândești mai bine, evreii l-au inventat pe Dumnezeu. Și cred că tot ei au inventat covrigul.

— Da, bănuiesc că așa e.

În timp ce îi făcea pe plac lui Bridget, David se uita prin jur ca și când ar fi zis: „Femeia asta e pe bune așa sau sunt la Camera Ascunsă?".

— Și chestia cu evreii e că-și iau familia foarte în serios. În afară că e un actor extrem de bun, Saul e și soțul, și tatăl ideal. Nu am reușit niciodată să-i găsesc vreun defect la departamentul ăsta. Îl iubesc ca pe propriul meu fiu.

— Ce bine! Atâția bărbați au probleme cu soacrele lor.

— A, nu și noi. Pot să zic cu mâna pe inimă că Saul și cu mine nu ne-am zis nici un cuvânt la furie niciodată. Deci, cu înfățișarea ta negricioasă, așa, de Orientul Mijlociu, David, oi fi și tu evreu?

Nu mai aşteptă să răspundă.

— Sigur, ştii, că evreii insistă să-i circumcidă pe băieţii lor. Nu pot să spun că sunt total de acord, dar se zice că e mult mai sănătos. Ia spune, David, tu eşti circumcis?

Aici Ruby sări şi o prinse pe Bridget de mână:

— Bridget, te rog! Trebuie să-l lăsăm pe domnul Schwimmer să plece. Sunt sigură că mai sunt foarte mulţi oameni aici la petrecere cu care ar vrea să vorbească.

— Păi, a fost o plăcere să discut cu tine, Bridget. De-abia aştept să le spun tuturor că tocmai am cunoscut-o pe soacra lui Iisus.

— Şi ai să mă asculţi la Confesiuni Confortabile cu Sora Assumpta?

— N-am s-o pierd.

Chanel o conduse pe Bridget înapoi la bar. Ruby se întoarse către David Schwimmer care, a fost nevoită să recunoască, era o bucăţică bună.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea. Succesul lui Saul i s-a cam urcat la cap.

— Nu-i nimic, spuse el zâmbind, lucru care-l făcea să fie şi mai atrăgător. Uite, fie că mă crezi, fie că nu, nu prea cunosc oameni pe-aici. Mă întrebam dacă n-ai vrea poate să mergem în altă parte să bem o bere sau o cafea?

— Cine? Eu?

Ruby se uită peste umăr, presupunând că întrebarea îi era adresată vreunei starlete frumoase, care tocmai apăruse în vizor.

— Da, zise el.

— A, ce drăguţ din partea ta, sunt flatată de-a dreptul, dar am venit cu băiatul meu.

— Atunci băiatul tău e un tip foarte norocos, atât am de zis. Mi-a părut foarte bine...

O invita să se prezinte.

— Ruby. Ruby Silverman.

— Mi-a părut foarte bine, Ruby Silverman.

Îi întinse mâna.

— Şi mie.

Când se întoarse să plece, îl acostă Joan Collins.

— David! Draaagule!

Se uită la Ruby implorator.

— Te las să te descurci, zâmbi Ruby, dând din cap a rămas-bun.

Tremurând şi entuziasmată din cap până în picioare, Ruby se duse să le caute pe Chanel şi pe Bridget.

— Doamne sfinte, strigă ea. M-a invitat în oraş David Schwimmer. Vă vine să credeţi?

— Nu se poate. Mă păcăleşti, spuse Chanel.

— Nu. Pe bune. Cred că schimbarea de curs a lui Saturn a început să mă afecteze şi pe mine până la urmă.

— Sigur nu e ăla din *Spitalul de urgenţă*? spuse Bridget dând încă un pahar de şampanie pe gât. Aaaa, ia uite, aia e Madonna? Ha-ha, dacă cineva are nevoie de o bătaie zdravănă, e curviştina aia neruşinată. Vă întreb şi pe voi, ce fată catolică de treabă se mai dă în spectacol îmbrăcată în corsete şi sutiene? O să ajungă să ardă în focurile Gheenei, fiţi sigure, dar asta nu înainte să facă o răceală oribilă la rinichi. Femeia aia o fi auzit vreodată

de veste? După părerea mea, Guy Bitchie ăla al ei ar trebui s-o mai ţină sub control... Acum, unde o fi plecat? A, ia uite-o...

Înainte s-o mai poată opri cineva, Bridget se pierdu prin mulţime.

— Las-o în pace, spuse Chanel zâmbind. Hai s-o lăsăm să se bucure şi ea de câteva momente în lumina reflectoarelor.

Ruby dădu din cap aprobator.

Chanel îşi luă paharul de şampanie. Părea adâncită în gânduri.

— Ştii, Craig şi cu mine nu l-am fi avut niciodată pe Alfie, dacă nu erai tu. Nu sunt sigură că o să reuşim vreodată să-ţi mulţumim destul pentru asta.

Chiar atunci apăru Fi. Arăta super într-o rochie Vivienne Westwood din mătase bleu pal. Ruby trase un fluierat ca-n filme. Fi îi răspunse printr-o piruetă surâzătoare. Apoi se aşeză lângă ele la bar şi luă un pumn de alune.

— Trebuie să mănânc ceva ca să înec toată şampania din mine. Că, dacă nu, mă răstorn din picioare.

Se întoarse la Chanel.

— Am auzit ce ziceai mai devreme. Ai dreptate. Destul de multe lucruri nu ar fi avut un sfârşit atât de fericit ca acum, dacă nu era Ruby.

— A, gata, amândouă, exclamă Ruby care era roşie până în vârful urechilor.

Dar era adevărat. Oricât de frustrată şi de tristă era pentru că nu putea să-şi urmeze visul cu Baby Organic, va fi mereu mândră că

datorită ei Jill McNulty și Tom Hardacre primiseră ce meritau.

Înainte ca ea și Sam să zboare la New York pentru rejudecarea procesului lui Josh, Ruby, Hannah și Sam trimiseseră fiecare scrisori directorului-executiv al spitalului. Cu câteva săptămâni în urmă fuseseră invitați la o ședință cu conducerea. După aceasta, mai avură loc mai multe care duseră la efectuarea unei anchete interne lungi și secrete despre afacerea cu surogatele.

Hardacre, care, exact cum bănuise Ruby, era singurul doctor implicat în afacere, avusese tupeul și nesimțirea de a nega totul și amenințase spitalul că-l dă în judecată pentru calomnie, dar Jill și cele două moașe implicate au fost mult mai ușor intimidate și au spus totul la interogatoriul mai-marilor spitalului. Desigur, l-au incriminat și pe Hardacre. El, Jill McNulty și moașele au fost concediați pe loc pe motiv de „gravă violare a conduitei". Primiră toți interdicții de a mai presta servicii în profesia medicală.

Jill îl părăsise pe Hardacre. Nu fusese niciodată un complice prea înfocat în afacerea cu surogatele și luase parte la ea numai pentru că-l plăcea și pentru că el o forțase să intre în joc. Ultimul lucru pe care-l știa Ruby despre ea era că-și ispășea păcatele lucrând pe post de casieră la Wal-mart.

Chiar dacă Tom Hardacre fusese dat afară, Ruby nu putea să-și alunge gândul că scăpase mult prea ușor. Cariera lui medicală era terminată, ce-i drept, dar, spre deosebire de Jill,

el încă mai rămânea cu „câştigurile imorale" drept plasă de siguranţă. Ruby era atât de furioasă pe chestia asta, că nu mai dormi bine câteva săptămâni bune. Apoi, într-o noapte în care se zvârcolea în pat, îi veni o idee.

A doua zi dimineaţă, după ce a făcut rost de numărul lui Hardacre de la unul dintre guvernatorii spitalului, îl sună. Când Hardacre auzi că era Ruby la telefon, încercă să închidă.

— Nu, te rog, nu închide. Uite, tocmai mi-a venit o idee genială.

— Adevărat? răspunse Hardacre pe un ton extrem de dezinteresat.

— Da. Cred că ar trebui să faci o donaţie foarte mare spitalului. Sunt sigură că o s-o accepte.

Hardacre izbucni în râs dispreţuitor.

— De ce aş vrea să fac una ca asta?

— Păi, hai să zicem aşa: nu sunt sigură câţi bani ai făcut exact din afacerea asta cu surogatele, dar sunt sigură că nu ţi-ai oferit serviciile pe nimic. De asemenea nu m-ar surprinde dacă ai fi primit toate plăţile cash.

El tăcu o clipă.

— Ce încerci să insinuezi?

— Că n-ai plătit nici măcar un penny taxă de când ai început afacerea asta. De asemenea mai vreau să insinuez că, dacă nu dai toţi banii pe care i-ai câştigat spitalului St. Luke, intenţionez din toată inima să raportez asta la Fisc.

— Înţeleg.

— Speram că o să înţelegi.

O săptămână mai târziu un sfert de milion de lire sterline fu virat anonim în contul Spitalului St. Luke.

Conducerea hotărî să folosească banii pentru a construi un centru pentru probleme de nutriţie şi să organizeze o campanie pentru educarea femeilor în legătură cu pericolele curelor de slăbire în timpul sarcinilor şi imediat după. Ruby nu a putut să nu se gândească la faptul că era răzbunarea divină ca banii lui Hardacre să ajute la construirea unui centru pentru probleme de nutriţie.

Nu a trecut mult timp şi toate cele cincisprezece staruri de la Hollywood care folosiseră surogate au trimis, prin avocaţii lor, scrisori spitalului St. Luke prin care ameninţau că vor deschide procese de defăimare dacă vreo informaţie ajungea în presă sau dacă numele lor erau folosite. Spitalul a fost de acord să respecte înţelegerea dacă fiecare face câte o contribuţie „voluntară" centrului pentru probleme de nutriţie şi plătesc restul banilor pe care le datorau surogatelor. Toate săriră cu banul.

— Pe cine cauţi ? îi spuse Fi lui Ruby, care se uita prin cameră din nou.

— Pe Sam. Pare să fi dispărut. Nu l-am mai văzut de secole. Cred că am să mă duc să-l caut.

Ruby se ridică şi-şi netezi fusta.

— Apropo, Fi, să ştii că sunt mai fericită decât orice pentru tine şi Saul. A fost absolut genial. Nimeni nu merita asta mai mult ca el. A tras din greu.

— Ştiu şi sunt foarte mândră de el.

Ruby o îmbrăţişă pe prietena ei strâns şi-o pupă.

— Nu lipsesc mult. Dacă apare Sam, spuneţi-i că-l caut.

Ruby a crezut că Sam ar putea fi afară pe terasă, dar nu era. De fapt, terasa era aproape goală. O ploaie măruntă începuse să cadă şi oamenii se duceau înapoi înăuntru.

Ploaia care curgea uşor n-o deranja. Era fericită că putea să se bucure de linişte pentru câteva minute. Se aşeză la una dintre mese şi respiră aerul proaspăt de ploaie de vară pe asfaltul londonez. Pentru că se abţinuse toată seara, Ruby îşi băgă mâna în geantă şi scoase telefonul mobil de-acolo. Voia să-şi verifice mesageria vocală. Poate că tipul cu capitalul de investiţii cu care se întâlnise ieri îşi schimbase părerea şi voia să investească în Baby Organic.

Sună la mesageria vocală. Nimic. Deci, nici o schimbare pe frontul ăsta.

— Hei, ce faci aici singură cuc în ploaie?

Era Sam. Venea spre ea cu o faţă îngrijorată.

— Eşti bine?

— Sunt OK. De fapt, te căutam. Cum n-am reuşit să te găsesc, m-am hotărât să sun la mesageria vocală.

— Deci nimic de la finanţatorul potenţial de ieri, nu?

Dădu din cap că nu.

Încă părând îngrijorat, Sam îşi trase un scaun de sub masă şi se aşeză lângă ea.

— Îmi pare rău că am dispărut așa. M-a sunat Buddy. Irene l-a convins să iasă la pensie. Își vinde fabrica de murături.

— Glumești? Afacerea aia e viața lui.

— Știu, dar nu întinerește. Cred că în sufletul lui și-a dat seama că a venit clipa să vândă.

Făcu o pauză.

— Ruby?

— Ce-i?

— Crezi în minuni?

Ea râse.

— Nu știu. Sigur, Chanel ți-ar spune probabil că minunile nu li se întâmplă Capricornilor niciodată.

— Pe bune?

Sam își scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

— Salut, Buddy, o am pe Ruby lângă mine. Ți-o dau imediat.

Ruby se încruntă.

— De ce vrea Buddy să-mi vorbească?

Sam îi dădu telefonul.

— De ce nu afli singură?

— Salut, Buddy. Ce mai faci?

— Rău fac, dacă tot întrebi. Nevastă-mea mă obligă să mă pensionez. Știi câți ani din viață mi-am petrecut în afacerea asta cu murături?

— Nu, nu știu.

— Cincizeci și șapte. Cincizeci și șapte de ani, copil sau bărbat eram tot acolo.

— Nu mai minți, chirăia Irene undeva departe. Au fost doar 42. Mereu trebuie tu să exagerezi totul. De când te-am cunoscut prima oară, tu trebuie să le umfli cu pompa.

— Da, da. Mă rog. Oricum, Ruby, uite care-i treaba : oi fi eu la pensie, dar încă mai sunt om de afaceri și-mi caut un nou proiect de investiții. Sam mi-a spus despre afacerea pe care încerci s-o construiești. Pare o idee foarte bună. Ce-ar fi să-ți împrumut banii de care ai nevoie?

— Vrei să investești în Baby Organic?

— De ce nu? Organicele sunt viitorul. Să fii cretin să nu vezi asta.

— E o ofertă tare drăguță, Buddy, și să nu crezi că sunt nerecunoscătoare, dar sunt foarte hotărâtă să nu împrumut bani de la prieteni. Dacă o dau în bară cu afacerea, ai să-ți pierzi investiția și eu n-aș putea să trăiesc cu fapta asta pe conștiință.

— Ruby, ascultă, un singur lucru am învățat în cincizeci și șapte de ani în afacerea cu murăturile...

— Credeam că sunt doar patruzeci și doi de ani.

— Cincizeci și șapte, patruzeci și doi, mă rog. Au fost mulți ani oricum și ceea ce am învățat e că nu poți să iei decizii în afaceri bazate pe „ce-ar fi dacă...". Afacerile sunt bazate pe riscuri. Eu sunt pregătit să-mi asum un risc cu tine. Întrebarea e dacă tu ești gata să-ți asumi riscul să împrumuți de la un prieten.

Ruby stătea acolo cu telefonul lipit de ureche, gândindu-se:

— Nu sunt sigură. Vezi tu, fostul meu investitor era un membru al familiei mele și a ajuns să vrea să controleze totul...

— Pe mine nu mă interesează să controlez nimic. Și oricum, ce să știe un bătrânel ca

mine despre bebeluşi?... Ia banii. Mi-ai face şi mie o favoare. Mi-ai curăţa conştiinţa. Încă mă mai simt vinovat despre felul în care l-am încurajat pe Sam să te mintă. Şi mai ştiu şi că o să ai mare succes cu noua ta afacere.

— Uite, eşti foarte drăguţ cu mine, dar încă nu...

— Te rog? Hai, ce zici?

Se uită spre Sam care îi mima disperat să accepte oferta lui Buddy.

— OK, facem afacerea. Dar, dacă ceva merge prost, îţi jur că îţi dau înapoi fiecare penny pe care l-ai investit. Promit.

— Şi dacă, cum bănuiesc eu că o să fie şi că tu – pardon, noi – o să dăm lovitura, aştept o parte substanţială de profit. Ne-am înţeles?

Ea ezită o secundă. Apoi zise.

— OK.

— Bravo. Ai făcut un bătrânel foarte fericit.

— Şi o bătrânică, interveni Irene de pe fundal.

— Mulţumesc, Buddy.

— Plăcerea e de partea mea, draga mea. Plăcerea e de partea mea.

Ruby îi dădu lui Sam telefonul înapoi.

— Tu ai aranjat asta, nu? spuse ea pe jumătate zâmbind, pe jumătate acuzator.

— Recunosc că i-am zis de problema ta lui Buddy, dar a fost ideea lui să te ajute.

Ea se strâmbă puţin.

— Ce-i? întrebă el.

— Uite, să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare. Sunt foarte, dar nu poţi să aterizezi mereu ca să mă ajuţi de câte ori viaţa mea

devine complicată. Trebuie să pot să-mi rezolv treburile singură. Și asta înseamnă tare mult pentru mine.

— Ruby, pentru numele lui Dumnezeu! De ce ești așa de încăpățânată? Ți-ai petrecut ultimele câteva luni aranjând viețile tuturor celorlalți cât mai bine. Ai dat în vileag scandalul cu surogatele. Ai ajutat-o pe Hannah. Chanel nu ar fi reușit să-l țină pe Alfie dacă nu erai tu. St. Luke n-ar fi primit jumătatea de milion, dacă nu erai tu...

— Mama mea n-ar fi născut într-un aeroport, dacă nu eram eu.

El râse.

— OK, mai e și aia... Dar Ruby, nu te mai judeca atât de aspru. Te rog, nu-ți schimba hotărârea în legătură cu banii de la Buddy. Îi meriți.

— OK, spuse ea după o vreme, poate că ai dreptate.

— Chiar am dreptate.

— Ce altceva pot să mai spun decât mulțumesc și că te iubesc?

Se aplecă spre el și-l pupă pe buze.

— Și eu te iubesc.

Fața ei era toată numai zâmbet. Apoi își ridică privirea spre cer.

— Deci Saturn m-a ajutat și pe mine în fine. Cine-ar fi crezut?

— Saturn? Am pierdut firul. Despre ce vorbești?

— A, nimic, râse ea. Glumeam... Hai să vedem ce trăsnăi mai face Bridget. Trebuie să o supraveghez.

Nu s-au uitat prea departe. Cât timp Ruby vorbise cu Buddy la telefon, o trupă se formase şi a început să cânte cu Bridget ca vocalistă.

— Doamne Sfinte, exclamă Ruby, trebuie să fi insistat să cânte un cântec.

Se uită la Bridget care stătea sus pe o masă, cu sutienul scos pe deasupra rochiei, cântând îngrozitor de fals şi bâţâindu-se cum putea mai bine.

— *Like a vir-ir-ir-ir-gin, touched for the very first time*, se mâţâia ea.

Şi mai surpinzător era că toată lumea din cameră se strânsese în jurul ei, aplaudau cu toţii şi cântau cu ea.

— *Like a vir-ir-ir-ir-ir-gin*... Hai, Madge, curviştină neruşinată ce eşti! striga ea la Madonna. Sus pe masă şi cântă cu mine.

Şi ea exact asta făcu.